

ДЖОНАТАН СТРАУД ПОРТАТА НА ПТОЛЕМЕЙ

Част 3 от „Бартимеус“

Превод от английски: Борис Христов, 2008

chitanka.info

На Изабел с любов

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на Лора Сесил, Делия Хъди, Александра Бейкър и Джонатан Бърнам; на покойния Род Хол и на всички в Рандъм Хаус, Хайпириън и Мирамакс. И най-вече на Джина.

ГЛАВНИТЕ ГЕРОИ

МАГЪОСНИЦИ

Господин Рупърт Девъро — *Министър-председател на Великобритания и Империята и действащ началник на полицията*

Господин Карл Мортенсен — *Министър на войната*

Госпожа Хелън Малбинди — *Министър на външните работи*

Госпожа Джесика Уитуел — *Министър на сигурността*

Господин Брус Колинс — *Вътрешен секретар*

Господин Джон Мандрейк — *Министър на информацията*

Госпожица Джейн Фарар — *Заместник-началник на полицията*

Господин Куентин Мейкпийс — *Драматург; автор на „Фуст и пушки“ и други творби*

Господин Харолд Бътън — *Магьосник, учен и колекционер на книги*

Господин Шолто Пин — *Търговец; собственик на „Акcesoари Пин“ на площад „Пикадили“*

Господин Клайв Дженкинс — *Магьосник от второ ниво, отдел „Вътрешни работи“*

Госпожица Ребека Пайпър — *Асистент на господин Мандрейк, Министерство на информацията*

ОБИКНОВЕНИ

Госпожица Кити Джоунс — *Студентка и барманка*

Господин Клем Хопкинс — *Странстващ учен*

Господин Никълъс Дрю — *Политически агитатор*

Господин Джордж Фокс — *Собственик на странноприемница „Жабата“, Чизуик*

Госпожица Розана Лутиен — *Частна учителка*

ДУХОВЕ

Бартимеус — Джин, на служба при господин Мандрейк

Висши джинове, на служба при господин Мандрейк

Аскобол

Кормокодран

Муамба

Ходж

Нисши джинове, на служба при господин Мандрейк

Пурип

Фританг

ЧАСТ ПЪРВА

АЛЕКСАНДРИЯ 125 Г. ПР.ХР.

Убийците се спуснаха в двореца в полунощ — четири тъмни сенки, плъзгащи се покрай стената. Паднаха отвисоко на твърдата земя. Чу се шум като от ромолене на дъждовни капки. Останаха клекнали за три секунди, приведени и неподвижни, като душеха наоколо. После започнаха да се прокрадват през тъмните градини, между вечнозелените храсти и финиковите палми, към жилището, където момчето си почиваше. Един гепард на верига се раздвижи в съня си; далеч в пустинята се чуваше плачевния вой на чакали.

Вървяха на пръсти, без да оставят следи по високата, мокра трева. Наметалата им се ветрееха зад тях, накъсвайки сенките им на неуловими парченца. Какво можеше да се види ли? Нищо, освен поклащани от вятъра листа. Какво се чуваше ли? Нищо, освен въздишките на вятъра сред палмовите листа. Нищо не се виждаше или чуваше. Един джин-крокодил, който стоеше на пост край свещения басейн, изобщо не ги усети, въпреки че минаха на една люспа разстояние от опашката му. За хора не беше никак лошо.

Жегата от през деня бе само спомен; сега беше хладно. Над двореца светеше студената кръгла луна, обливайки в сребристо покривите и дворовете^[1].

Далеч зад стената огромният град шумеше в нощта: колелета тракаха по черните пътища, далечен смях се носеше от квартала на удоволствията край кея, приливът се разбиваше в камъните. По прозорците светеха лампи, в огнищата грееха въглени, а от върха на кулата до пристанищната порта гореше огромният стражеви огън и изпращаше съобщението си навътре в морето. Отражението му танцуваше по вълните като някаква дяволска светлина.

Стражите на постовете играеха хазартни игри. В залите с колони прислужниците спяха на легла от рогозки. Портите на двореца бяха залостени с три греди, всяка една по-дебела от човек. Ничии очи не

бяха обърнати към западните градини, откъдето идваше смъртта, скрита като скорпион, на четири чифта безшумни крака.

Прозорецът на момчето се намираше на първия етаж на двореца. Под стената се свиха четири черни сенки. Водачът им даде сигнал. Една по една, те се притиснаха към зидарията; една по една, те започнаха да се катерят, увиснали на върха на пръстите си и на ноктите на големите пръсти на краката^[2]. Така те се бяха катерили по мраморни колони и водопади от лед от Масилия^[3] до Хадхрамаут^[4]; тези груби каменни блокове за тях бяха лесна работа. Вървяха нагоре като прилепи по стената на пещера. Луната проблясваше по някакви лъскави неща, стиснати между зъбите им.

Първият убиец стигна до перваза на прозореца: скочи като тигър на него и надникна в залата.

Стаята бе обляна от лунна светлина; сламеникът беше осветен сякаш бе ден. Момчето лежеше заспало, неподвижно, като някой, който вече е мъртъв. Тъмната му коса падаше свободно върху възглавниците, бялото му като на агне гърло се открояваше върху коприната.

Убиецът взе камата от зъбите си. С тиха решителност огледа стаята, преценявайки размерите и възможността за клопки. Беше голяма, сенчеста и без никаква показност. Три колони подпираха тавана. В далечния край имаше врата от тиково дърво, залостена отвътре. До едната стена стоеше отворен сандък, наполовина пълен с дрехи. Видя трон, върху който беше метнато старо наметало, сандали, лежащи на пода, легенче от оникс, пълно с вода. Във въздуха се носеше лекият аромат на парфюм. Убиецът, за когото такива миризми бяха упадъчни и порочни, сбърчи нос^[5].

Очите му се присвиха; обърна камата и я хвана с палеца и показалеца си за лъскавия блестящ връх. Тя леко потрепна. Сега преценяваше разстоянието — все още не беше пропускал целта, от Картаген^[6] до Колхида^[7]. Всеки хвърлен от него нож бе стигнал до съответното гърло.

Китката трепна; при полета сребърната дъга на ножа преряза въздуха на две. Падна с мек звук, заби се до дръжката във възглавницата, на два сантиметра от врата на детето.

Убиецът застина неуверено, все още клекнал на перваза. На обратната страна на ръцете му имаше кръстосани белези, които го

означаваха като един от опитните в мрачната академия. Опитният никога не пропускаше мишената си. Хвърлянето беше точно, прецизно насочено... и все пак бе пропуснал. Дали жертвата не бе помръднала в съдбоносния момент? Невъзможно — момчето спеше дълбоко. Той извади втора кама^[8]. Още едно внимателно прицелване (убиецът усещаше братята си зад и под себе си на стената: чувстваше мрачната тежест на нетърпението им). Трепване на китката, светкавична дъга...

С мек звук втората кама се заби във възглавницата на два сантиметра от *другата* страна на врата на принца. Както спеше, може би сънуваше, ъглите на устата му потрепнаха в призрачна усмивка.

Убиецът се намръщи зад черната мрежа на шала, който покриваше лицето. От туниката си извади платнена лента, стегнато сплетена на въже. От седем години, когато Отшелникът му беше заповядал първото убийство, гаротата никога не го бе подвеждала, ръцете му никога не бяха му изневерявали^[9]. Тих като леопард, той се плъзна от перваза и се прокрадна по осветения от луната под.

Момчето промърмори нещо в леглото си. Размърда се под чаршафа. Убиецът застина неподвижно като черна статуя в средата на стаята.

Отзад двама от другарите му се промъкнаха на перваза. Чакаха, наблюдаваха.

Момчето въздъхна леко и отново притихна. Лежеше по гръб сред възглавниците си, а от двете му страни се подаваха дръжки на ками.

Изминаха седем секунди. Убиецът отново се раздвижи. Той се промъкна зад възглавниците и уви краищата на връвта около ръцете си. Сега беше точно над детето. Наведе се бързо и постави връвта върху гърлото му...

Очите на момчето се отвориха. Протегна се, сграбчи лявата китка на убиеца и без усилие го засили с главата напред към най-близката стена, прекършвайки врата му като тръстиково стъбло. Измъкна се от копринения чаршаф и с един скок застана с лице към прозореца.

Горе на перваза, с очертани на фона на лунната светлина силуети, двама от убийците изсъскаха като каменни змии. Смъртта на другаря им представляваше оскърбление за колективната им гордост. Единият измъкна от наметалото си тръбичка от кост; от една дупка между зъбите си изсмука малко топче с тънка обвивка, пълно с отрова.

Сложи тръбичката на устните си и духна. Топчето се стрелна през стаята, насочено към сърцето на детето.

Момчето подскочи; топчето се разби в една от колоните, опръсквайки я с течност. Из въздуха се понесе облаче от зелени изпарения.

Двамата убийци скочиха в стаята — единият на една страна, другият на друга. Сега те стискаха ятагани в ръцете си и описваха с тях сложни движения над главите си, а тъмните им очи оглеждаха стаята.

Момчето беше изчезнало. Стаята бе тиха. Зелената отрова разяждаше със съскане колоната.

Нито веднъж за седем години, от Антиохия^[10] до Пергам^[11], убийците не бяха изпускали жертвата си^[12]. Ръцете им спряха да се движат; забавиха крачка, заслушаха се напрегнато, опипвайки въздуха за следи от страх.

Изад една колона в средата на стаята се чу леко шумолене, сякаш мишка потрепваше в сламеното си легло. Убийците се спогледаха; придвижиха се на пръсти напред, с вдигнати ятагани. Единият тръгна наляво, покрай стърченото тяло на другаря си. Другият тръгна надясно, покрай златния стол, покрит с кралското наметало. Движеха се като призраци по краищата на стаята, описвайки кръг от двете страни на колоната.

Плахо движение зад колоната — в сянката се криеше фигурата на момче. И двамата убийци го видяха; и двамата вдигнаха ятаганите си и се втурнаха отляво и отдясно. И двамата нападнаха светкавично като богомолка.

Последва двоен вик, гъргорещ и дрезгав. Изад колоната изскочи търкаляща се бъркотия от ръце и крака: *двамата* убийци, стиснати в здрава прегръдка, всеки нанизан на острието на другия. Паднаха напред на осветеното от луната място в средата на стаята, потръпнаха леко и замряха.

Тишина. Первазът на прозореца беше празен, не се виждаше нищо друго освен луната. Пред яркия кръгъл диск премина облак и скри телата на пода. Сигналният огън на пристанищната кула хвърляше лека червенина в небето. Всичко бе застинало. Облакът се понесе към открито море, светлината се върна. Момчето пристъпи иззад колоната, босите му крака не издаваха никакъв шум. Тялото му

бе сковано и нащрек, сякаш усещаше напрежение в стаята. Приблужи прозореца с предпазливи стъпки. Бавно, бавно, все по-близо и по-близо... видя покритите от мрака градини, дърветата, стражевите кули. Загледа се в перваза, в начина, по който лунната светлина улавяше контурите му. Още по-близо... сега вече ръцете му се отпуснаха върху камъка. Наведе се напред и погледна надолу към двора в основата на стената. Тънката му бяла шия се проточи навън...

Нищо. Дворът беше празен. Стената отдолу беше отвесна и гладка, камъните се открояваха на лунната светлина. Момчето се заслуша в тишината. Почука с пръсти по перваза, сви рамене и се обърна навътре.

Тогава четвъртият убиец, залепнал като тънък черен паяк на камъните *над* прозореца, скочи зад него. Краката му издадоха звук като от падащи върху сняг пера. Момчето го чу и се обърна. Ножът проблесна, последва удар, отбит от отчаяна ръка — острието иззвънтя върху камъка. Железни пръсти сграбчиха момчето за гушата; краката му бяха подкосени и то падна тежко на пода. Убиецът се отпусна с цялата си тежест върху него. Ръцете на момчето бяха хванати здраво. Не можеше да мърда.

Ножът се спусна към него. Този път уцели мишената си.

Ето, всичко приключи както трябваше. Прикляквайки над тялото, убиецът най-послед си пое дъх — за пръв път, откакто колегите му бяха срещнали своя край. Седна на мускулестия си задник, остави ножа и пусна китката на момчето да падне свободно. Склони глава в традиционния жест на уважение към жертвата.

Тогава момчето протегна ръка и измъкна ножа от средата на гръдния си кош. Убиецът примигна смаяно.

— Не е сребро, разбираш ли — каза момчето. — Допусна грешка — вдигна ръка.

В стаята избухна експлозия. От прозореца се посипаха зелени искри.

Момчето стана на крака и захвърли ножа върху сламеника. Намести поличката си и издуха няколко пращинки от ръцете си. После се покашля високо.

Чу се леко стържение. Златният стол в другия край на стаята се раздвижи. Наметалото се надигна и се отмести встрани. Измежду

краката на трона се измъкна друго момче, еднакво с първото, въпреки че беше зачервено и разчорлено от многото часове криене.

Застана до телата на убийците, дишайки тежко. После се взря в тавана. Гореше тъмен силует на мъж. Гледката беше потресаваща.

Момчето сведе поглед към невъзмутимия си двойник, който го гледаше през обляната от лунна светлина стая. Птолемей изимитира позата на човек, който отдава военни почести, отмахна тъмната коса от очите си и се поклони.

— Благодаря ти, Рекит — каза той.

[1] Това беше една от особеностите на тяхната секта: действаха само при пълнолуние. Така задачите им бяха по-трудни, а предизвикателството — по-голямо. И никога не се бяха проваляли. Освен това носеха само черно, отбягваха месото, виното, жените и музиката от духови инструменти. Любопитно е, че не ядяха сирене с изключение на направеното от млякото на козите, отгледани в далечната им пуста планина. Преди всяка задача постеха в продължение на ден, медитираха като се взираха в земята без да мигат, а после ядяха питки от хашиш и кимион без вода, докато вратовете им започнеха да светят в жълто. Цяло чудо бе, че изобщо бяха успели да убият някого. ↑

[2] Те бяха изключително ужасни и извити, заострени като орлови нокти. Убийците се грижеха добре за краката си, заради значението им за тяхната работа. Миеха ги често, търкаха ги с пемза и ги мариноваха в сусамово масло, докато кожата им станеше мека като пухен юрган. ↑

[3] Днешна Марсилия. Основана през 600 г. пр.Хр. — Бел.прев. ↑

[4] Регион на южния бряг на Арабско море, в република Йемен. — Бел.прев. ↑

[5] Членовете на сектата избягваха парфюмите от практичност и предпочитаха да слагат миризми, подходящи за условията на всяка задача: на цветен прашец в градините, на тамян в храмовете, на фин пясък в пустините, на тор и боклуци в градовете. Бяха всеотдайни момчета. ↑

[6] Древен град-държава в Северна Африка, близо до днешен Тунис. Основан в средата на IX в. пр.Хр. от финикийците. Разрушен през 146 г. пр.Хр. в последната от Пуническите войни. — Бел.прев. ↑

[7] Древна държава в Азия на юг от Кавказ, граничеща с Черно море. Земята на Златното руно и Медея от гръцката легенда. — Бел.прев. ↑

[8] Няма да кажа *откъде* я извади. Само ще спомена, че ножът имаше и хигиенна функция, освен че беше доста остър. ↑

[9] Отшелникът от Планината тренираше последователите си на многобройни методи за безпогрешно убиване. Те умееха да използват гароти, мечове, ножове, палки, въжета, отрови, дискове, ласо, топки и стрели по неповторим начин, а бяха и доста умели в урочасването. Обучаваха ги и да убиват с върха на пръстите на ръцете и краката, а тайното ощипване беше специалитет. За напредналите ученици имаше черва и тении. А най-доброто от всичко беше, че се освобождаваха от вина: всяко убийство се оправдаваше и опрощаваше от силното религиозно незачитане на свещеността на чуждия живот. ↑

[10] Град в Южна Турция, основан през година 300 пр.Хр. Столица на Селевкидското царство до 64 г. пр.Хр., когато е завладян от римляните. — Бел.прев. ↑

[11] Древногръцко царство на брега на Мала Азия. По-късно станало римска провинция. — Бел.прев. ↑

[12] И не възнамеряваха това да им се случи тъкмо сега. Отшелникът беше известен с отвратителното си отношение към онези, които се проваляха. В института имаше стена, облицована с кожата им — един оригинален декор, който освен че разпалваше ентусиазма на учениците му и много успешно пазеше от теченията. ↑

Времената се менят.

Някога, много отдавна, аз бях неповторим. Можех да се завъртя във въздуха върху някой облак и да предизвикам прашни бури с преминаването си. Можех да прорязвам планини, да издигам замъци върху стъклени колони, да повалям гори само с дъха си. Дълбаех храмове в недрата на земята и водех армии срещу легионите на мъртвите по такъв начин, че арфистите в десетки земи свиреха песни в моя памет, а хроникьорите на десетки векове описваха подвизите ми. Да! Аз бях Бартимеус — бърз като гепард, силен като бик, смъртоносен като разгневена кобра!

Но това беше някога.

А сега... е, *точно* сега лежах на един път, посред нощ, притиснат по гръб и тежестта върху мен ме притискаше все по-силно към земята. Защо ли? Защото върху мен имаше преобърната сграда. Тежеше ужасно. Напрягах мускули, сухожилията ми изпъкваха, но колкото и да се опитвах, не можех да се освободя.

По принцип няма нищо срамно в това да се бориш, когато върху теб падне сграда. Имал съм такива проблеми и преди; това си е част от длъжностната ми характеристика^[1]. Но това *помага*, ако въпросното здание е бляскаво и огромно. А в този случай страховитата конструкция, която бе изтръгната от основите си и запратена върху мен от голяма височина, не беше нито голяма, нито великолепна. Не беше стената на някой храм, нито пък гранитен обелиск. Не беше мраморният покрив на някой императорски дворец.

Не. Обектът, който ме приковаваше безпомощно към земята, като пеперуда върху подложката на някой колекционер, беше от дваисети век и имаше строго специфично предназначение.

О, добре де, това беше една обществена тоалетна. Доста голяма наистина, но все едно. Бях доволен, че не се случи да мине нито един арфист или хроникьор.

За свое успокоение трябва да кажа, че въпросната тоалетна имаше бетонни стени и много масивен железен покрив, чиято

противна аура допринасяше за омаломощаването на вече слабите ми крайници. И без съмнение вътре имаше най-различни тръби и казанчета, както и невероятно тежки кранчета, които още повече увеличаваха общото тегло. Но все пак беше доста жалко шоу един джин с моето положение да бъде смачан от подобно нещо. Всъщност голямото унижение ме тревожеше повече от смазващата тежест.

Навсякъде около мен водата от спуканите и натрошени тръби се отцеждаше тъжно в канавките. Само главата ми се подаваше свободно през една от бетонните стени; тялото ми бе напълно заклещено^[2].

Дотук с отрицателните страни. Хубавото беше, че не можех да се включва отново в битката, която се водеше по цялата дължина на тази уличка в предградията.

Това си беше една мрачна битка, особено на първо ниво. Не се виждаше почти нищо. Светлините на всички къщи бяха изгасени, уличните лампи бяха вързани на фльонги; пътят беше тъмен като в миша дупка, просто една чернилка. Отгоре студено блестяха няколко звезди. Веднъж или дважд, като далечни подводни експлозии, се появиха и избледняха неясни синьо-зелени светлини.

Нещата бяха по-напечени на второ ниво, където се виждаше как две съпернически ята птици се въртяха и се спускаха едни срещу други, блъскайки се диво с крила, клюнове, нокти и опашки. Подобно грубо поведение би било достойно за порицание при чайки или други долнопробни птици; фактът, че това бяха орли правеше нещата още по-шокиращи.

На по-висшите нива птичите маскировки бяха напълно изоставени и се виждаше истинската същност на биещите се джинове^[3]. От тази гледна точка нощното небе беше залято от стрелкащи се форми, изкривени силуети и зловещи действия.

Честната игра бе напълно пренебрегната. Видях как едно коляно с шип се врязва с хрущене в корема на противника и го запрати с въртене да се възстановява зад един комин. Срам и позор! Ако аз бях там горе, нямаше да направя така^[4].

Да, ама не бях там горе. Бяха ме извадили от играта.

Вижте, ако го беше направил някой африт или марид, може би щях да го преживея. Ама не беше. Всъщност моят победител не беше нищо повече от един женски джин от трето ниво, от онзи вид, който обикновено бих навил като цигара в джоба си и бих изпушил след

вечеря. Все още я виждах от мястото, където лежах. Нейната пъргава женска грация беше доста подронена от свинската ѝ глава и дългото градинско гребло, което стискаше в свинските си крака. Ето я — стоеше върху една пощенска кутия и налагаше наляво-надясно толкова енергично, че правителствените сили, към които аз уж принадлежах, се оттеглиха и я оставиха на мира. Голям чешит, явно беше натрупала опит в Япония, ако можеше да се съди по кимоното ѝ. Истината е, че бях подведен от селската ѝ външност и се бях приближил без да вдигна Щитовете си. Преди да се усетя, последва пронизително грухтене, неясно движение и — *бам!* — беше ме приковала към пътя, прекалено изморен да се освободя.

Малко по малко обаче, моите другари започваха да надвиват. Ето го Кормокодран — беше отскубнал една улична лампа и я въртеше като клонка. Там пък търчеше Ходж и изстрелваше поток от отровни стрелички. Врагът намаляваше и започваше да приема все по-катастрофална маскировка. Видях как няколко големи насекоми бягаха с бръмчене, една или две оси кръжаха истерично наоколо, два плъха се насочиха към хълмовете. Само женското прасе инатливо поддържаше първоначалния си външен вид. Колегите ми се спуснаха напред. Един бръмбар започна да пада спираловидно в облак дим; една оса беше взривена от двойна детонация. Врагът побягна; дори прасето осъзна, че играта свърши. Тя скочи грациозно на една веранда, направи салто към покрива и изчезна. Джиновете победители се впуснаха в яростно преследване.

Улицата беше тиха. Покрай ушите ми се процеждаше вода. От глава до пети бях една огромна болка. Въздъхнах прочувствено.

— Леле-мале — изхили се сподавено един глас. — Девойка в беда.

Трябваше да спомена, че за разлика от всички кентаври и великани около мен, през онази нощ аз бях приел човешки вид. Случи се така, че бях момиче: стройно, с дълга тъмна коса и непреклонно изражение. Естествено, не наподобявах някой точно определен човек.

Говорещият се появи иззад края на общественото заведение и спря да си подостри нокътя на едно стърчащо парче от тръба. Маскировката му не беше изящна; както винаги, бе издокаран като едноок гигант с огромни мускули и дълга руса коса, сплетена по един сложен, момичешки начин. Носеше безформена синьо-зелена работна

дреха, която би изглеждала отвратително дори в някое средновековно рибарско селце.

— Една бедна, сладка девойка, прекалено крехка, за да се освободи. — Циклопът огледа внимателно един от ноктите си. Решавайки, че е малко по-дълъг, той го отхапа рязко с малките си остри зъби и го изпили на неравната стена на тоалетната.

— Нещо против да ми помогнеш? — поинтересувах се аз.

Циклопът се огледа напред-назад по празния път.

— По-добре внимавай, скъпа — рече той, облягайки се небрежно на сградата, така че натискът надолу се увеличи. — Има опасни типове по улиците тази вечер. Джинове и фолиоти... и палави дяволчета, които могат да ти сторят зло.

— Млъквай, Аскобол — изръмжах. — Много добре знаеш, че съм аз.

Единственото око на циклопа примигна както подобава под слоя спирала за мигли.

— *Бартимеус?* — Рече той учудено. — Възможно ли е...? Естествено, великият Бартимеус не би могъл така лесно да бъде хванат в капан! Ти трябва да си някое дяволче или моулър, който най-нахално имитира гласа му и... А, не — грешката е моя! *Наистина* си ти. — Той повдигна вежди, преструвайки се на шокиран. — Невероятно! Самата мисъл, че благородният Бартимеус е стигнал дотук! Господарят ще бъде *извънредно* разочарован.

Повиках на помощ и последните остатъци от достойнството си.

— Всички господари са временни — отвърнах. — Всички унижения — също. Изчаквам своето време.

— Естествено, естествено — Аскобол размаха маймунските си ръце и направи малък пирует. — Добре казано, Бартимеус! Не позволяваш на падението си да те потисне. Без значение, че славните ти дни са отминали и че сега си ненужен като Блуждаещо пламъче^[5]! Нищо, че утре сигурно задачата ти ще е да изпрахосмучеш спалнята на господаря, докато кръжиш във въздуха. Ти си пример за нас!

Усмихнах се, оголвайки белите си зъби.

— Аскобол — казах, — не съм се провалил аз, а моите противници. Бил съм се с Факарл от Спарта, с Тлалок от Тулан^[6], с умния Чуй от Калахари. Нашите конфликти разцепваха земята и дълбаеха реки. Аз оцелях. Кой е врагът ми сега? Един хилав циклоп в

поличка. Когато се измъкна оттук, не мисля, че *този* нов конфликт ще продължи дълго.

Циклопът ме изглежда като ужилен.

— Такива ужасни заплахи! Трябва да се засрамиш. На една и съща страна сме, нали? Без съмнение имаш основателни причини да кръшкаш от битката под тази тоалетна. Тъй като съм учтив, няма да разпитвам повече, но мога да кажа, че ти липсва обичайната вежливост.

— Продължителната двугодишна служба я унищожи напълно — казах аз. — Сега съм раздразнителен и измъчен, с един постоянен сърбеж в същността ми, който не мога да начеша. А това ме прави опасен, както ще научиш съвсем скоро. А сега, за последен път, Аскобол: махни това от мен.

Е, последваха още няколко уфкания, пуфкания и цупене, но позирането ми постигна резултат. С едно-единствено свиване на косматите си рамене, циклопът повдигна тоалетната и я махна от мен, запращайки я с трясък на отсрещния тротоар. Едно леко смачкано момиче се изправи несигурно на крака.

— Най-последно — рекох. — Нарочно изчака, за да се насладиш на момента.

Циклопът измъкна една отломка от дрехата си.

— Съжалявам — каза той, — но бях прекалено зает да спечеля битката и не можах да ти помогна по-рано. Нали всичко е наред. Нашият господар ще е доволен — поне от *моите* усилия. — Той ми хвърли кос поглед.

Сега, когато бях във вертикално положение, вече нямах намерение да се разправам повече. Огледах щетите по къщите наоколо. Не беше прекалено зле. Няколко натрошени покрива, разбити прозорци... Размерът на схватката бе успешно ограничен.

— Френската група ли? — попитах.

Циклопът сви рамене, което си беше истински подвиг, при положение че нямаше врат.

— Може би. А може би чехите или пък испанците. Кой може да каже? В наши дни всички ни нападат. Е, времето ме притиска, трябва да нагледам преследването. Оставям те да се погрижиш за раните и болките си, Бартимеус. Защо не пробваш ментов чай или компрес с лайка, като всички останали старци? Адийо!

Циклопът вдигна краищата на робата си и с един тромав скок се изстреля във въздуха. На гърба му се появиха криле и той отлетя с огромен размах. Притежаваше грацията на шкаф за документи, но поне имаше достатъчно енергия да лети. Аз я нямах. Не и преди да си поема дъх.

Тъмнокосото момиче пропълзя до един натрошен комин в близката градина. С пъшкане и предпазливи движения като на инвалид, тя седна тежко и постави глава в дланите си. Затвори очи.

Само кратка почивка. Пет минути бяха достатъчни.

Времето минаваше, зората дойде. Студените звезди избледняха на небето.

[1] Веднъж, в една безлунна нощ през петнадесетата година от строежа на Голямата пирамида на Хуфу, една малка част от нея се срина върху ми. Аз охранявах зоната, където работеше моята група, когато няколко каменни блока паднаха от върха, приковавайки болезнено един от крайниците ми. Никога не се разбра как точно стана това, но подозренията бяха насочени към старото ми другарче Факарл, който работеше с една конкурентна група на противоположната страна. Не се оплаках официално, но изчаках своето време, докато се оправя. По-късно, когато Факарл се връщаше през Западната пустиня с товар нубийско злато, аз предизвиках лека пясъчна буря, в която той изгуби златото и си навлече гнева на фараона. Отне му две години да пресее дюните и да намери всички златни предмети. ↑

[2] Очевидното разрешение би било да си променя формата — да се превърна в призрак или кълбо дим и просто да отлетя. Но имаше два проблема. Първо: напоследък ми беше трудно да си променя формата, много трудно, дори и в най-добрите дни. Второ: значителният натиск щеше да размаже духовната ми субстанция в момента, в който я размекнех, за да направя промяната. ↑

[3] Всъщност по-истинската. В основата си всички си приличаме по безформеност, но всеки дух си има „вид“, който му подхожда и който използва, за да се представи на Земята. Духовната ни същност приема тези лични форми на по-високите нива, докато на по-ниските

се представяме с маскировка, която е подходяща за дадената ситуация. Вижте, сигурен съм, че съм ви казвал всичко това и преди. ↑

[4] Първо щях да му ударя едно коляно, после щях да му бръкна с крило в окото и едновременно с това за по-сигурно щях да го ритна по кокалчето. Така е много по-качествено. Техниките на тези млади джинове са толкова неефикасни, че чак ме боли сърцето. ↑

[5] *Блуждаещо Пламъче*: малки духчета, които се стараят да са в крак с времето. Видими като блещукащи пламъчета на първо ниво (въпреки че на останалите се виждаха повече като подскачаща сепия), навремето те са били използвани от магьосниците да примамват нарушителите по запуснати пътища в ями и тресавища. Градовете промениха всичко това; сега градските Пламъчета са принудени да се спотайват над открити шахти, но с доста по-малък ефект. ↑

[6] Също известен като Тула, древната столица на толтеките в Мексико. — Бел.прев. ↑

Според навика, който бе добил през последните месеци, великият магьосник Джон Мандрейк закуси в кабинета си, седнал на люлеещия се стол до прозореца. Тежките завеси бяха небрежно дръпнати назад; небето навън бе оловносиво, а плътната мъгла се промъкваше между дърветата на площада.

Малката кръгла масичка пред него беше от гравирани ливански кедър. Когато се загрееше от слънцето, тя излъчваше приятен аромат, но точно тази сутрин дървото беше тъмно и студено. Мандрейк наля кафе в чашата си, махна сребърния капак от чинията и се зае с поръсените с къри яйца с бекон. Върху една стойка, зад препечените филийки и сладкото от цариградско грозде, имаше сгънат вестник и плик с кървавочервен печат. С лявата си ръка вдигна чашата и отпи глътка кафе; с дясната отсечено разтвори вестника на масата. Погледна първа страница, изсумтя презрително и се протегна за плика. От един щифт на стойката висеше нож за писма от слонова кост. Пускайки вилицата си, с едно леко движение Мандрейк проряза плика и измъкна сгънат пергамент. Прочете го внимателно и веждите му се свиха намръщено. После го сгъна, натика го обратно в плика и с въздишка се върна към закуската си.

На вратата се почука; с уста, наполовина пълна с бекон, Мандрейк смотолевил заповед. Вратата се отвори безшумно и през нея неуверено пристъпи млада, слаба жена с куфарче в ръка.

Тя спря.

— Извинете, сър — започна тя. — Подранила ли съм?

— Никак, Пайпър, никак. — Той ѝ махна да влезе и посочи един стол от другата страна на масата. — Яла ли си?

— Да, сър. — Тя седна. Носеше тъмносиня пола и сако върху снежнобяла риза. Правата ѝ кестенява коса беше опъната и прихваната отзад на главата. Отпусна куфарчето в скута си.

Мандрейк бодна с вилицата от яйцето с къри.

— Извини ме, че ям — каза той. — Бях на крак до три часа снощи, за да реагирам на последните безредици. Този път в Кент.

Госпожица Пайпър кимна.

— Чух за това, сър. Имаше брифинг в министерството. Успяхте ли да ги овладеете?

— Да, поне така показва кълбото. Изпратих там няколко демона. Е, скоро ще видим. Какво имаш за мен днес?

Тя отвори куфарчето и извади няколко листа хартия. — Един куп предложения от младшите министри, сър, засягащи пропагандните кампании в далечните райони. Искане за одобрението ви. Също и няколко нови идеи за плакати...

— Да видим. — Той отпи глътка кафе и протегна ръка. — Нещо друго?

— Протоколът от последната среща на Съвета...

— Ще го прочета по-късно. Първо плакатите. — Той огледа най-горния лист. — „Запишете се да служите на страната си и опознайте света“... Това пък какво трябва да означава? Звучи повече като покана за почивка, отколкото като набиране на войници. Прекалено меко... Продължавай, Пайпър — все още те слушам.

— Получихме последните доклади от предната линия в Америка, сър. Подредила съм ги малко. Сигурно ще можем да направим новина от обсадата на Бостън.

— Ако наблегнем на героичния опит, а не на унизителния провал, вярвам, че... — Балансирайки хартиите на коляно, той намаза малко сладко от цариградско грозде върху една препечена филийка. — Е, ще се опитам да напиша нещо по-късно... А, ето, този е добре — „Защитете родната си страна и се прочувайте“... Добре. Фермерче, което изглежда мъжествено — това е чудесно, но защо не са сложили и семейството му на заден план, да кажем родителите и малката му сестричка, които изглеждат уязвими и възхитени? Да вкараме историята със семейството.

Госпожица Пайпър закива усърдно.

— Може да се покаже и съпругата му, сър.

— Не. Търсим неженените. Точно съпругите създават най-много проблеми, когато те не се върнат. — Той захвапа препечената си филийка. — Някакви други вести?

— Да, от господин Мейкпийс, сър. Дойде по едно дяволче. Чуди се дали ще се отбиете да го видите тази сутрин.

— Не. Прекалено съм зает. Ще мога по-късно.

— Дяволчето остави и тази листовка... — С унило изражение, госпожица Пайпър вдигна една светлорозова хартия. — Рекламира премиерата на пиесата му в края на седмицата. Казва се *От Уопинг до Уестминстър*. Една история за това как нашият министър-председател се прославя. Вечер, която никога няма да забравим, очевидно.

Мандрейк изпъшка.

— Само ако можехме. Пусни я в кошчето. Имаме да правим по-добри неща от това да обсъждаме театъра. Какво друго?

— Господин Девъро също изпрати резюме. Поради „тревожните времена“, сър, той е поставил най-важните съкровища на нацията под специална охрана в Уайтхол. Ще останат там, докато той нареди.

При тези думи Мандрейк вдигна поглед и се намръщи.

— Съкровища? Като например?

— Не казва. Чудя се дали не са...

— Това са Жезълът, Амулетът и останалите първостепенни предмети — изсъска той бързо през зъби. — Не това трябва да прави той, Пайпър. Ние имаме нужда да ги *използваме*.

— Да, сър. А, ето, и това е от господин Девъро. — Тя измъкна тънък пакет.

Магьосникът го изглежда мрачно.

— Надявам се, не е още една тога?

— Маска, сър. За партито тази вечер.

Той възкликна и посочи плика на стойката.

— Вече получих поканата. Направо не мога да повярвам: войната върви на зле, Империята се клати, а всичко, за което нашият министър-председател може да мисли, са пиеси и партита. Добре. Дръж я при документите. Ще я взема със себе си. Плакатите изглеждат наред. — Той ѝ подаде обратно хартиите. — Може би не са достатъчно атрактивни... — Той се замисли за секунда и кимна. — Имаш ли химикалка? Опитайте с „Бийте се за свободата и за британското.“ Не означава нищо, но звучи добре.

Госпожица Пайпър се замисли.

— Мисля, че звучи доста задълбочено, сър.

— Отлично. Значи обикновените хора ще го налапат. — Той се изправи, попи устните си със салфетка и я хвърли на подноса. — Е, най-добре да видим как се справят демоните. Не, не, Пайпър, моля те — след теб.

Ако госпожица Пайпър се отнасяше към началника си с нещо повече от опулено възхищение, тя със сигурност не беше единствената между жените от елита. Джон Мандрейк беше привлекателен млад мъж, а ароматът на властта се носеше около него сладък и опияняващ като наркотик във вечерния въздух. Беше среден на ръст, със стройно телосложение и бързи, уверени движения. Бледото му, слабо лице представляваше интригуващ парадокс, комбинирайки изключителна младост — той все пак беше само на седемнайсет — с опит и власт. Очите му бяха тъмни, бързи и сериозни, а лицето му — преждевременно набраздено.

Интелектуалната му самоувереност, която навремето по един опасен начин бе надминала другите му умения, сега беше подплатена от социална уравновесеност. И с равните си, и с подчинените си той винаги беше възпитан и очарователен, въпреки че донякъде бе отдалечен, сякаш откъснат от някаква вътрешна тъга. Покрай грубите апетити и ексцентричност на равностойните му министри, тази унила откъснатост му придаваше елегантност, която само допринасяше за неговата тайнственост.

Мандрейк поддържаше косата си на къса, военна прическа — едно съзнателно въвеждане на нова мода в чест на мъжете и жените, които бяха все още на война. Това бе успешен ход: шпионите забелязаха, че сред обикновените хора той беше най-популярният магьосник. И така, прическата му бе имитирана от много други, а тъмните му костюми също създадоха една малка мода. Той вече не носеше вратовръзки: яката на ризата му бе небрежно разкопчана.

Господин Мандрейк се считаше от съперниците си за забележително, всъщност дори опасно талантлив и след повишението му в министър на информацията те отвърнаха подобаващо. Но всеки опит за убийство бе бързо отблъскван: джиновете не се завръщаха, магиите отскачаха към изпращача, заклинанията се разрушаваха. Накрая, изморен от всичко това, той надделя като публично предизвика всеки скрит враг да излезе и да се срещне с него в магическа битка. Никой не отвърна, а репутацията му порасна повече отвсякога.

Живееше в елегантна грегорианска градска къща, заобиколена от други елегантни грегориански градски къщи на един голям и приятен площад. Беше на половин миля от Уайтхол и достатъчно далеч от

реката, за да избегне миризмата ѝ през лятото. Площадът представляваше едно огромно пространство от букови дървета и сенчести алеи с открита зелена поляна в центъра. Беше тих и рядко посещаван, въпреки че никога не оставаше без наблюдение. През деня из периметъра патрулираше полицията в сивите си униформи; след мръкване, под формата на бухали и козодои от дърво на дърво тихо прелитаха демони.

Тази охрана се дължеше на обитателите на площада. Тук бяха домовете на няколко от най-великите магьосници на Лондон. На южната страна, в бяла къща украсена с фалшиви колони и закръглени кариатиди^[1] се помещаваше господин Колинс, наскоро назначеният вътрешен секретар. На северозапад се простираше грандиозното жилище на министъра на войната, господин Мортенсен, с блестящ златен купол на покрива.

Резиденцията на Джон Мандрейк не беше толкова показна. Елегантна четириетажна сграда, боядисана в жълто, до която се стигаше по една редица бели мраморни стъпала. Високите прозорци бяха покрити с бели кепенци. Стаите бяха умерено обзаведени, с тапети с нежни мотиви и персийски килими по пода. Министърът не парадираше с положението си. Бе изложил много малко съкровища в приемните си и беше наел само двама прислужници да поддържат къщата. Спеше на третия етаж, в обикновена варосана стая в съседство с библиотеката му. Това бяха личните му покои, в които никой не влизаше.

На етажа отдолу, отделен от останалите стаи чрез един празен, кънтящ коридор, облицован с панели от лакирано дърво, се намираше кабинетът на господин Мандрейк. Тук той извършваше по-голямата част от ежедневната си работа.

Мандрейк вървеше по коридора, дъвчейки парче препечен хляб. Господица Пайпър ситнеше след него. В края на коридора имаше солидна месингова врата, украсена в центъра с отливка от същия материал на лице с изненадваща грозота. Подутите му вежди сякаш се стичаха надолу върху очите; брадичката и носът стърчаха напред като дръжки на лешникотрошачка. Магьосникът спря и изгледа лицето с дълбоко неодобрение.

— Мисля, че ти казах да спреш с това — изстреля той.

Отвори се уста с тънки устни; щръкналите брадичка и нос се удариха възмутено.

— Да спра с кое?

— Да приемаш такъв противен външен вид. Току-що закусих.

Една част от веждата се повдигна и позволи на очната ябълка да се извърти напред с жвакащ звук. Лицето не изглеждаше извинително.

— Съжалявам, друже — рече то, — просто това ми е работата.

— *Работата ти* е да унищожиш всеки влязъл в кабинета ми без разрешение. Ни повече, ни по-малко.

Пазителят на вратата се замисли.

— Вярно. Но аз се опитвам да *предотвратя* влизането, като плаша нарушителите. По мое мнение възпирането е по-задоволително естетически от наказанието.

Господин Мандрейк изсумтя.

— Освен нарушителите, най-вероятно ще изплашиш и госпожица Пайпър до смърт.

Лицето се заклати настрани, един процес, който накара носа да се разтресе застрашително.

— Не е така. Когато идва тук сама аз променям чертите си. Запазвам истинския ужас за онези, които считам за морално покварени.

— Но ти току-що ми се показва така!

— Това противоречие...?

Мандрейк си пое дълбоко дъх, прокара ръка по очите си и направи знак. Лицето се отдръпна в метала и се превърна в едва забележим контур. Вратата се отвори. Великият магьосник се поизправи и, подканвайки госпожица Пайпър да мине пред него, влезе в кабинета си.

Беше удобна стая — висока, просторна и боядисана в бяло, осветена от два прозореца, гледащи към площада. Нямаше излишна украса. Точно тази сутрин слънцето бе скрито от плътни облаци, така че с влизането си Мандрейк включи лампите. По цялата дължина на едната стена се простираше библиотека с книги, докато отсрещната страна беше празна, като изключим едно огромно корково табло, покрито с бележки и диаграми. Дървеният под бе гладък и тъмен. На него имаше пет кръга, всеки със своя собствена пентаграма, рунически символи, свещи и гърнета с тамян. Четири от тях бяха със стандартни

размери, но петият, най-близкият до прозореца, бе значително по-голям: в него имаше едно голямо бюро, шкафче за документи и няколко стола. Този голям кръг беше свързан с по-малките посредством серии от изкусно изрисувани линии и поредици от руни. Мандрейк и госпожица Пайпър прекосиха стаята, влязоха в най-големия кръг и седнаха зад бюрото, разтваряйки документите пред себе си.

Мандрейк се покашля.

— И така, на работа. Госпожице Пайпър, първо ще се заемем с обикновените доклади. Бихте ли активирали индикатора за присъствие.

Госпожица Пайпър изрече кратко заклинание. Моментално свещите по обиколката на два от по-малките кръгове заблещукаха, а към тавана се издигнаха облачета дим. Парченцата тамян в гърнетата край тях се раздвижиха. Останалите два кръга останаха празни.

— Пурип и Фританг — каза госпожица Пайпър.

Магьосникът кимна.

— Първо Пурип. — Изрече високо някаква заповед. Свещите в лявата пентаграма лумнаха. С несигурно блещукане в средата на кръга се появи форма. Изглеждаше като човек и бе почтително облечена в строг костюм с тъмносиня вратовръзка. Кимна леко към бюрото и зачака.

— Припомни ми — каза Мандрейк.

Госпожица Пайпър погледна бележките си.

— Пурип наблюдава отзивите за нашите военни памфлети и другата пропаганда — рече тя. — Следи настроенията сред обикновените хора.

— Много добре. Пурип, какво видя? Говори.

Демонът се поклони леко.

— Няма кой знае какво ново да докладвам. Хората са като стадо от ливадите по поречието на река Ганг, полуумрели от глад, но безучастни, несвикнали с промените или независимото мислене. И все пак войната ги потиска и мисля, че се шири недоволство. Четат памфлетите ви и купуват вестниците, но го правят без желание. Не им харесва.

Магьосникът се намръщи.

— В какво се изразява това недоволство?

— Усещам го в преднамерената безизразност на лицата им, когато полицията е наблизко. Виждам го в твърдостта в очите им, докато минават покрай будките за набор на войници. Наблюдавам как тихо се трупа заедно с цветята пред вратите на опечалените. Повечето не биха го заявили открито, но гневът им към войната и към правителството расте.

— Това са просто думи — каза Мандрейк. — Не ми даваш нищо реално.

Демонът сви рамене и се усмихна.

— Революцията *не е* реална — не и в началото. Обикновените хора почти не осъзнават, че това понятие съществува, но те го дишат докато спят и го вкусват когато пият.

— Стига толкова недомлъвки. Продължавай с работата си. — Магьосникът щракна с пръсти; демонът изскочи извън кръга и изчезна.

Мандрейк поклати глава.

— Всичко друго, само не и нещо полезно. Е, нека видим какво ще ни предложи Фританг.

Последва още една заповед и вторият кръг се съживи. Сред облак тамян се появи друг демон — нисък, дебел джентълмен, със закръглено червено лице и тъжни очи. Стоеше и мигаше тревожно под изкуствената светлина.

— Най-послед! — извика той. — Нося ужасни новини! Наистина е спешно!

Мандрейк познаваше Фританг отдавна.

— Доколкото разбирам — рече той бавно — ти патрулираш по доковете в издирване на шпиони. Новините ти имат ли нещо общо с това?

Мълчание.

— Индиректно... — каза демонът.

Мандрейк въздъхна.

— Продължавай тогава.

— Изпълнявах заповедите ви — рече Фританг, — когато... о, как ме ужасява този спомен! Прикритието ми бе унищожено. Ето отчета ми. Разпитвах в един магазин за вино. Като излязох се намерих обграден от група улични хлапета, някои едва стигащи до коляното ми. Бях предрешен като прислужник и спокойно си върших работата. Не издавах високи звуци, нито правех необикновени движения. И все пак

бях разкрит и ударен от петнайсет яйца, повечето хвърлени наистина силно.

— Каква точно беше маскировката ти? Може би самият ти си изглеждал провокиращо.

— Бях както ме виждате сега. Сивокос, сдържан, с изправена стойка — истински пример за скучна добродетел.

— Очевидно малките негодници просто са решили да направят засада на някой такъв. Не си имал късмет и толкова.

Очите на Фританг се разшириха, а ноздрите му се издуха.

— Беше нещо повече от това! Те знаеха какво представлявам!

— Като демон ли? — Мандрейк скептично изтръска една пращинка от ръкава си. — Откъде знаеш?

— Подозренията ми възникнаха от постоянните им викове: „Махай се, махай се, противен демон. Мразим теб и висящия ти жълт гребен.“

— Наистина ли? Това *е интересно*... — Магьосникът погледна замислено Фританг през лещите си. — А какъв е този жълт гребен? Аз не го виждам.

Демонът посочи пространството над главата си.

— Това е, защото не виждаш на шесто и седмо ниво. Там гребенът ми е очевиден, блести като слънчоглед. Мога да добавя, че *не* е увиснал, въпреки че пленничеството ми *наистина* го прави леко клюмнал.

— На шесто и седмо ниво... и си съвсем сигурен, че не си свалил маскировката си и за секунда? Да, да. — Мандрейк бързо вдигна ръка, защото демонът започна бурно да протестира.

— Сигурен съм, че си прав и съм благодарен за информацията. Без съмнение ще искаш да си починеш след яйчената травма. Върви! Свободен си.

Надавайки възторжен писък, Фританг си тръгна със спираловидно движение през центъра на пентаграмата, сякаш засмукан шумно в някаква дупка. Мандрейк и госпожица Пайпър се спогледаха.

— *Още един* случай — каза госпожица Пайпър. — Отново деца.

— Хмм. — Магьосникът се облегна назад в стола и протегна ръка зад главата си. — Може да провериш в архива и да извадиш точния брой. Трябва да призова демоните от Кент.

Наведе се напред, облегна лакти на бюрото и тихо изрече заклинание. Госпожица Пайпър стана и отиде до шкафа за документи в края на кръга. Отвори най-горното чекмедже и измъкна обемиста кафява папка. Върна се на мястото си, махна ластика от папката и започна бързо да преглежда документите вътре. Заклинанието завърши сред цветовете от жасмин и дива роза. В пентаграмата отдясно се появи обемиста форма — гигант с руса, сплетена коса и едно-единствено блестящо око. Госпожица Пайпър продължи да чете.

Гигантът направи нисък и сложен поклон.

— Господарю, приветствам те с кръвта на враговете ти, с техните писъци и вопли! Победата е наша!

Мандрейк повдигна едната си вежда.

— Значи ги прогонихте, така ли?

Циклопът кимна.

— Побягнаха като мишки пред лъвовете. И то буквално в някои случаи.

— Наистина. Това трябваше да се очаква. Но пленихте ли някой?

— Избихме доста. Трябваше да ги чуеш как квичат! А бягащите им копита разтресоха земята доста добре.

— Така. Значи не хванахте нито един. Кое то аз изрично наредих на теб и на другите да направите. — Мандрейк почука с пръсти по масата. — Само след дни ще нападнат отново. Кой ги е пратил? Прага? Париж? Америка? Без пленници не може да се каже. Изобщо не напредваме.

Циклопът отдаде чест отсечено.

— Е, моята работа е приключена. Доволен съм, че съм донесъл удовлетворение. — Той замълча. — Изглеждаш потънал в мисли, о, господарю.

Магьосникът кимна.

— Обмислям, Аскобол, дали да те подложат на Точиците или на Злощастната прегръдка. Имаш ли някакви предпочитания?

— Не може да си толкова жесток! — Циклопът нервно зашава напред-назад, като си играеше със сплетената си коса. — Вини Бартимеус, не мен! За пореден път той беше безполезен в битката и бе повален от един удар. Забави ме и в преследването на враговете заради молбите му за помощ да го измъкна изпод едно камъче. Той е слаб,

безсилен като попова лъжичка и го е яд на това: трябва веднага да подложиш *него* на Точиците.

— И къде е Бартимеус сега?

Циклопът се нацупи.

— Не мога да знам. Може временно да си отдъхва от изтощението. Той не взе участие в преследването.

Магьосникът въздъхна дълбоко.

— Аскобол, махай се оттук. — Той направи презрителен жест. Острите благодарствени писъци на гиганта рязко спряха и той изчезна сред сноп от пламъци. Мандрейк се обърна към асистентката си.

— Някакъв напредък, Пайпър?

Тя кимна.

— Това са забелязаните неоторизирани демони през последните шест месеца. Четиридесет и два — не, общо *четиридесет и три*. Що се отнася до демоните, няма никаква зависимост: забелязвани са както африти, джинове, дяволчета, така и стършели. Но като погледнем обикновените хора... — Тя погледна надолу към отворената папка. — Повечето са деца, а по-голямата част от тези деца са малки. В тридесет от случаите свидетелите са били под осемнайсет години. Колко прави това? Около седемдесет процента. А при повече от половината от тези случаи свидетелите са били под дванайсет. — Тя вдигна поглед. — Те се раждат с това. Със силата да виждат.

— И кой знае с какво друго. — Мандрейк завъртя стола си и се загледа навън над голите сиви клони на дърветата по площада. Около тях все още се извиваше мъгла и скриваше земята от погледа.

— Добре — каза той, — достатъчно засега. Почти девет е, а аз имам малко лична работа. Благодаря ти за помощта, Пайпър. Ще се видим в министерството по-късно тази сутрин. Не позволявай на онзи страж да нахалства като излизаш.

Известно време след заминаването на асистента си магьосникът остана неподвижен, безцелно почуквайки пръстите си един в друг. Накрая се наведе и отвори едно странично чекмедже на бюрото си. Измъкна един малък платнен пакет и го постави пред себе си. Дръпна плата настрани и разкри бронзов диск, излъскан от употребата през годините.

Магьосникът се взря в кристалното стъкло, вдъхвайки му живот. Нещо в дълбините му се раздвижи.

— Доведи Бартимеус — каза той.

[\[1\]](#) Статуя, поддържаща надвиснал фронтон. — Бел.прев. [↑](#)

На разсъмване първите хора се върнаха в малкия град. Колебливи, изплашени, опипвайки пътя си по улицата като слепци, те започнаха да оглеждат щетите, нанесени на къщите, магазините и градините им. С тях имаше няколко човека от нощната полиция, суетно размахващи пръчки Инферно и други оръжия, въпреки че заплахата отдавна беше отминала.

Не бях склонен да мърдам. Опънах едно Прикритие около комина, където седях и изчезнах от човешкия поглед. Наблюдавах ги как минават със съкрушени погледи.

Няколкото часа почивка не ми бяха помогнали. И как биха могли? Бяха изминали цели две години, откакто ми бе позволено да напусна тази проклетата Земя; две цели години, откакто за последно бях избягал от безмозъчната маса на сладникавото човечество. Със сигурност мога да ви кажа, че се нуждаех от нещо повече от една спокойна дрямка на някакъв си комин, за да се *оправя*. Имах нужда да си отида вкъщи.

А ако не си отидех, щях да умра.

Технически е възможно един дух да остане неопределено дълго на Земята и много от нас, по едно или друго време, са изтърпявали продължителните посещения, обикновено поради насилствено затваряне в специални буркани, сандъчета от сандалово дърво и други своеволно избрани от жестоките ни господари места^[1]. Въпреки че това е ужасно наказание, то поне притежава предимството, че си в безопасност и на спокойствие. Не те търсят да *свършиш* нещо, така че постоянно отслабващата ти същност не е непосредствено изложена на риск. Основната заплаха идва от неумолимата скука, която може да доведе до лудост въпросния дух^[2].

Настоящото ми затруднение беше точно обратното. Не беше за мен луксът да съм скрит в уютна лампа или амулет. Не, аз бях джин на улицата, навеждах се, криех се, поемах рискове, излагах се на опасност. И с всеки изминал ден ставаше все по-трудно да оцелея.

Защото аз вече не бях безгрижният Бартимеус от едно време. Същността ми бе опетнена от земната зараза. Умът ми бе замъглен от болката. Бях по-бавен, по-слаб, разсеян в задачите си. Беше ми трудно да си сменям формата. В битка атаките ми бяха нещастни и слаби. Детонациите ми притежаваха експлозивната сила на лимонадата, Конвулсиите ми трептяха като желе, изложено на бриз. Цялата ми сила бе изчезнала.

При положение, че някога при подобна на снощната схватка бих запратил онази обществена тоалетна обратно право върху женското прасе, добавяйки някоя телефонна кабина и автобусна спирка за всеки случай, сега не можах да направя нищо, за да устоя. Бях уязвим като котенце. Можех да понеса няколко малки сгради в лицето, но на практика вече бях оставен на милостта на второстепенни контета като Аскобол, един глупак без особена история, за която си заслужава да се говори^[3]. А ако срещнех враг дори и с малко сила, късметът ми със сигурност щеше да свърши.

Слабият джин е лош роб. Дори много лош, защото освен че не е ефективен, но и става за посмешище. На магьосника изобщо не му е от полза да държи такъв джин на Земята. Това е причината да ни позволяват временно да ходим обратно на Другото място, за да поправяме същността си и да подновяваме силата си. Никой здравомислещ господар не би позволил на джина да влоши състоянието си колкото мен.

Никой здравомислещ господар... Е, това естествено беше проблем.

Мрачното ми размишление бе прекъснато от разбъркване във въздуха. Момичето погледна нагоре.

Над пътя се появи едно неясно блещукане — нежно, красиво трептене на розови и жълти светлини. Беше невидимо на първо ниво и затова остана незабелязано от кретащите нагоре по улицата хора, а ако някакви деца го бяха видели, вероятно щяха да предположат, че е вълшебен прах.

Което показва колко много можете да грешите вие.

С рязък, драскащ звук светлините замръзнаха и се отдръпнаха от средата като две завеси. Между тях се появи ухиленото лице на плешиво бебе с лошо акне. Малките му зловни очички бяха червени и възпалени, разкриващи собственик, който стоеше буден до късно и

имаше лоши навици. Известно време бебето се взира късогледо наоколо, след това изпусва под носа си и потърка очи с малките си мръсни юмруци.

Изведнъж забеляза Прикритието ми и изпусна ужасна клетва^[4]. Аз го изгледах с хладна безчувственост.

— Ой, Барт! — извика бебето. — Ти ли си това там? Размърдай се! Викат те.

— Кой? — попитах небрежно.

— Много добре знаеш. Освен това ще си имаш неприятности! Мисля, че този път със сигурност ще е Изпепеляващият огън.

— Така ли? — Момичето остана здраво седнало на потрошения комин и кръстоса тънките си ръце. — Е, ако Мандрейк ме търси, може да дойде лично да ме вземе.

Бебето се ухили гадно.

— Добре. Надявах се да кажеш това. Няма проблем, Барти! Ще предам думите ти. Нямам търпение да видя какво ще направи.

Злобната радост на дяволчето ме подразни^[5]. Ако имах малко повече енергия, щях да скоча и да го погълна на мига. Задоволих се само с отчупването на парче от комина, което метнах с безпогрешната си ръка. То удари дебелата плешива глава на бебето със задоволителен звънящ звук.

— Както си и мислех — казах. — Кухо.

Неприветливата усмивка се изкриви в намръщване.

— Простак такъв! Само почакай — ще видим кой ще се смее, докато те гледам как гориш. — Задвижено от изблика на цветист език, то се шмугна обратно зад завесите си от блещукащи светлини и ги дръпна плътно. Мигайки меко, светлините се разсеяха в бриза. Дяволчето изчезна.

Момичето бутна кичур коса зад ухото си, мрачно кръстоса обратно ръце и се настани да чака. *Сега вече* щеше да има последствия, точно от каквото се нуждаех. Време беше за истинска конфронтация.

Като начало, преди години аз и господарят ми се бяхме спогаждали достатъчно добре. Нямам предвид, че сме били дружелюбни един към друг или нещо друго толкова нелепо, но взаимното ни раздражение се основаваше на нещо близко до уважение. При поредицата от предишни инциденти, от конспирацията

на Лавлейс до аферата с голема, аз бях принуден да призная размаха и дързостта на Мандрейк, енергията му и дори леките проблясъци на съвест. Признавам, че не беше много, но така превзетостта, инатът, гордостта и амбициозността му бяха малко по-малко трудни за преглъщане. От друга страна аз очевидно също не страдах от излишък на прекрасни черти, на които той да се възхищава; освен това той рядко успяваше дори да стане от леглото, без да се налага да му спасявам жалката кожа. Ние съществувяхме заедно в едно крехко състояние на толерантност.

В продължение на година и нещо след разгрома на голема и повишението на Мандрейк в началник на „Вътрешни работи“, той не ме юркаше много. Призоваваше ме от време на време да му помагам при дребни инциденти, за които нямам време да се впускам в подробности сега^[6], но като цяло ме остави на мира.

В редките случаи, когато ме повикваше и двамата знаехме къде точно ни е мястото. Имахме един вид споразумение. Аз знаех рожденото му име и той знаеше, че го знам. Въпреки че ме заплашваше със страховити последствия, ако кажа на някого, на практика той ме третираше с предпазлива дистанция при всичките ни вземания-давания. Аз запазвах името му само за себе си, а той ме пазеше от най-опасните задачи, които като цяло се свеждаха до боевете в Америка. Там измираха десетки джинове — екотът от загубите отекваше рязко на Другото място и аз се радвах, че не вземам участие в това^[7].

Времето минаваше. Мандрейк вършеше работата си с обичайното усърдие. Появи се възможност за повишение и той я прие. Сега беше министър на информацията, един от големците в Империята^[8].

Официално задълженията му бяха свързани с пропагандата — трябваше да измисли хитри начини да се представя войната пред британския народ. Неофициално, по заповед на министър-председателя, той продължи да извършва голяма част от полицейските си задължения в министерството на вътрешните работи, като управляваше една противна мрежа от наблюдаващи джинове и хора шпиони, които докладваха директно на него. Обемът на работата му, който винаги е бил огромен, сега стана непосилен.

Последва неприятна, коренна промяна в личността на господаря ми. И преди не беше много известен с веселия си нрав, но сега вече определено стана безцеремонен и необщителен, и дори още по-малко отпреди имаше желание да си приказва с един приятен джин. Но по някакъв жесток парадокс той започна да ме призовава все по-често и по-често и за все по-маловажни и по-маловажни неща.

Защо го правеше ли? Най-вече, без съмнение, защото искаше да сведе до минимум шанса да бъда призован от друг магьосник. Отколешният му страх, сега вече подклаждан и от хроничната умора и параноя, беше, че аз ще разкрия рожденото му име на някой враг и така ще го направя уязвим за нападение. Е, така си е, това винаги беше възможно. Можеше и да го направя. Не мога да твърдя със сигурност. Но той се беше оправял и без мен в миналото и нищо не му се бе случило. Затова мислех, че имаше и нещо повече от това.

Мандрейк прикриваше емоциите си достатъчно добре, но целият му живот бе единствено работа — безпощадна и безкрайна. Освен това, сега той беше заобиколен от една банда злобни и опасни манияци — другите министри — повечето от които искаха да му навредят. Известно време единственият му близък другар беше блудкавият драматург Куентин Мейкпийс, толкова користен, колкото и всички останали. За да оцелее в този самотен свят, Мандрейк скри доброто в себе си под пластове подмазвачество и перчене. Целият му предишен живот — годините със семейство Ъндъруудс, уязвимото му съществуване като момчето Натаниел, идеалите, които някога бе изповядвал — всичко това бе дълбоко погребано. Всяка връзка с детството му бе прекъсната, като изключим мен. Не мисля, че можеше да се насили да прекъсне и тази последна връзка.

Изложих тази теория по обичайния си внимателен начин, но Мандрейк не желаше да слуша упреците ми. Той беше един разтревожен мъж^[9]. Американските кампании бяха изключително скъпи, продоволствените запаси свършваха. Докато вниманието на магьосниците бе отклонено, други части на Империята бяха станали проблемни. Чужди шпиони бяха нападнали Лондон, като червеи ябълка. Обикновените хора постоянно си променяха настроеността. За да се справи с всичко това Мандрейк работеше като роб.

Е, не буквално като роб. Това беше моя работа. А и беше доста неблагоприятна. Навремето, във вътрешното министерство, някои от

задачите бяха достойни за таланта ми. Бях прихващал вражески съобщения и ги бях дешифрирал, бях предавал фалшиви доклади, бях проследявал вражески духове, бях напердашил няколко от тях и т.н. Беше проста, задоволителна работа — получавах удоволствие от доброто си представяне. Освен това, помогнах на Мандрейк и полицията в издирването на двама бегълци от аферата с голема. Първият от тях беше един мистериозен наемник (отличителни черти: голяма брада, мрачно изражение, биещи на очи черни дрехи, обща неуязвимост към Инферно, Детонации и почти към всичко останало.). За последно бил видян някъде в Прага и, както се очакваше, така и не чухме нищо повече за него. Другият беше дори още по-тайнствен тип, когото никой никога не бе виждал. Изглежда се представяше с името Хопкинс и твърдеше, че е учен. Общо взето той бе заподозрян, че е главният организатор на заговора с голема, а чух, че бил замесен и със Съпротивата. Но съвсем спокойно можеше да мине и за призрак или сянка, защото така и не можахме да научим нищо повече за него. В регистрите на една стара библиотека открихме приличен на паяк подпис, който можеше и да е негов. Това беше всичко. Следата, доколкото я имаше, се изгуби.

След това Мандрейк стана министър на информацията и аз скоро бях ангажиран с по-досадна работа, т.е. да лепя реклами на 1000 билборда в Лондон; също и да разнасям памфлети на 25000 домакинства; да карам подбрани животни за „забавленията“ на обществените празници^[10]; да надзиравам храната, напитките и „хигиената“ на същите тези събития; да летя напред-назад над столицата в продължение на безкрайни часове, влачейки провоенни знамена. Ами, наречете ме придиричлив, но бих казал, че като се замислите за един 5000-годишен джин, бич на цивилизациите и довереник на кралете, ще ви хрумнат определени неща — може би рискован шпионаж, героични битки, вълнуващи бягства и изобщо — вълнение. Това, за което *не бихте* се сетили веднага, е, че същият този благороден джин е принуден да прави гигантски каци с чили кон карне^[11] във фестивалните дни или пък да се бори по ъглите на улиците с плакати и кофички лепило.

Най-важното беше, че не ми се позволяваше да се върна вкъщи. Скоро периодите ми за отдых на Другото място станаха толкова краткотрайни, че буквално си контузих врата от лашкането дотам и

обратно. След това, един ден, Мандрейк общо взето престана да ме пуска и толкова. Бях заклещен на Земята.

През следващите две години бавно и сигурно отслабвах и точно когато паднах до дъното и едва можех да вдигна четката за плакатите с ръка, пустото му момче отново започна да ме изпраща на по-опасни мисии — да се бия с банди от вражески джинове, които многото врагове на Британия използваша, за да създават проблеми.

В миналото бих си поговорил спокойно с Мандрейк, изразявайки неодобрението си кратко и директно. Но привилегированият ми достъп до него вече не съществуваше. Бе започнал да ме призовава с много други роби и да дава заповедите си на всички, изпращайки ни като глутница кучета. Подобно множествено призоваване беше трудна работа и изискваше голяма умствена сила от страна на магьосника, но Мандрейк го правеше ежедневно без видимо усилие, разговаряйки тихо с асистентката си или докато прелистваше вестника, а ние стояхме и се потяхме в кръговете на пода.

Направих всичко възможно за да го спечеля. Вместо да използвам някой чудовищен външен вид както останалите роби (циклопът на Аскобол и бегемотът с глава на диво прасе на Кормокодран бяха най-типичните превъплъщения), приех образа на Кити Джоунс, момичето от Съпротивата, което Мандрейк бе преследвал преди години. Предполагамата ѝ смърт все още му тежеше на съвестта: знаех това, защото винаги реагираше на имитирането на лицето ѝ с едно особено почервявяване. Ставаше гневен, стеснителен, агресивен и притеснен едновременно. Но, въпреки това, той не се отнасяше към мен по-добре.

Е, бях понесъл всичко, което можех от Мандрейк. Беше време да му го кажа. Като отказах да се върна с дяволчето, принуждавах магьосника да ме повика официално, което несъмнено щеше да боли, но поне означаваше, че вероятно щеше да ме удостои с вниманието си за пет минути.

Дяволчето бе заминало преди часове. В миналото господарят ми би реагирал бързо, но забавянето беше характерно за новото му безумие. Пригладих назад дългата тъмна коса на Кити Джоунс и отправих поглед към малкия земеделски град. Няколко обикновени хора се бяха събрали около разрушената поща и се бяха впуснали в пламенно обсъждане. Устояваха на усилията на един самотен полицай

да ги накара да се върнат по домовете си. Нямахше съмнение: хората ставаха неспокойни.

Кое то отново насочи мислите ми към Кити. Въпреки свидетелствата за обратното, тя *не бе* умряла в битката с голема преди три години. Вместо това, след като бе действала с необикновено себеотрицание и смелост, за да спаси безполезната кожа на Мандрейк, тайно се бе измъкнала. Срещата ни бе кратка, но стимулираща: пламенното ѝ противопоставяне на несправедливостта ми напомни на някой друг, когото бях познавал преди много време.

Част от мен се *надяваше*, че Кити си бе купила еднопосочен билет за някое далечно и безопасно място и бе отворила кафене на плажа или нещо подобно, далеч от проблемите. Но дълбоко в себе си знаех, че е наблизо и работеше против магьосниците. Този факт ми се понрави, въпреки че тя не изпитваше любов към джиновете.

Каквото и да правеше, надявах се, че стоеше далеч от неприятности.

[1] Когато са принудени да направят магията за Постоянния затвор, магьосниците обикновено натикват духа в първия предмет, който забележат наблизо. Веднъж нагрубих господаря си малко по-находчиво по време на следобедния му чай и преди да се усетя бях затворен в наполовина пълен буркан с ягодово сладко. Щях да си остана там вероятно за цяла вечност, ако чиракът му не го беше отворил по погрешка на вечеря още същия ден. При все това, истинското ми аз гъмжеше от малки, лепкави семенца доста дълго след това. ↑

[2] Афритът Хонориус беше пример за това: той полудя след стогодишен затвор в един скелет. Доста жалка гледка. Искане ми се да мисля, че с моята очарователна личност бих могъл да се забавлявам сам *малко* по-дълго от него. ↑

[3] Интересен е фактът, че въпреки яростта от призоваването ни в този свят, духовете като мен извличат ретроспективно удовлетворение от подвизите си. В началото, разбира се, правим всичко възможно да ги избегнем, но след това ние често демонстрираме една отегчителна гордост от най-умните, най-смелите и най-късметливите събития в автобиографията ни. Философите биха спекулирали, че това е така, защото в този свят ние сме основно

определени от преживяванията си, докато на Другото място не сме толкова ясно обособени. И така онези с дълги и бляскави кариери (например аз) имаме склонността да гледаме пренебрежително на онези (например Аскобол), чиито имена са били изнамерени по-късно и не са натрупали толкова много прекрасни постижения. В случая с Аскобол аз не го харесвах и заради глупавия фалцет на гласа му, който никак не подхожда на висок два метра и половина циклоп. ↑

[4] Вероятно древногерманска по произход, тя включваше заковаването на нечий вътрешности към дъбово дърво. ↑

[5] Все пак бяхме роби заедно; и двамата бяхме страдали дълго в ръцете на Мандрейк. Малко съпричастност, мисля, не би била неудачна. Но продължителното пленничество на дяволчето го беше вкиснало, което се е случвало и на далеч по-добри духове от него през годините. ↑

[6] Ако не ме лъже паметта те включваха: случката с африта, плика и съпругата на посланика, аферата със забележително тежкия сандък и обърканият епизод с анархиста и стридата. При всички тези случаи Мандрейк едва не загуби живота си. Както ви казах, нито една от тях не представлява интерес. ↑

[7] За онези от нас, които сме в крак с човешката история, причината за последната война бе ужасно позната в продължение на години американците бяха отказвали да плащат данъците, искани им от Лондон. Британците бързо използваша най-старата причина в света и изпратиха армия да натупа колонистите. След лесните първоначални победи нещата останаха в застой. Бунтовниците се оттеглиха в гъстите гори и изпращаха джинове да устройват засади на напредващата войска. Бяха убити няколко видни британски магьосници; Шести и Седми флот бяха отзовани от Китайско море, за да подсилят кампанията, но боевете все пак се проточваха. Изминаха месеци, силите на Империята се топяха в американската пустош, а последиците отекваха по цялото земно кълбо. ↑

[8] Този шанс му се удаде благодарение на войната. Бунтуващите се партизански отряди създаваха проблеми на британската армия. След година на изтощителни битки външният министър, някой си господин Фрай, тайно посети колониите с намерение да уреди примирие. Осем магьосника го наблюдаваха, докато пътуваше. Купища хорли охраняваха всяка негова стъпка. Министърът бе неуязвим. Или поне

така си мислеха. Още през първата му нощ във Филадельфия той бе коварно заклан от дяволче, скрито в пая му за вечеря. Сред всеобщото възмущение министър-председателят преразпредели министрите си и Мандрейк се присъедини към Съвета. ↑

[9] Знам, че малко прекалявам с термина. Сега, когато наближаваше двадесет години, той можеше и да мине за мъж. Когато го погледнеше човек в гръб. Отдалече. В много тъмна нощ. ↑

[10] Следвайки римската традиция, магьосниците гледаха да държат хората покорни с редовни празници, на които във всички големи паркове се организираха безплатни шоуто. Показваха се много екзотични зверове от всички краища на Империята, както и нисши дяволчета и духове, за които се твърдеше, че са „заловени“ във войната. Пленниците маршируваха по улиците или пък ги затваряха в специални стъклени глобуси в различни павилиони в парка Сейнт Джеймс, за да може простолюдието да се гаври с тях. ↑

[11] Ястие приготвяно с люти чушки, боб и месо. — Бел.прев. ↑

Демонът видя Кити в момента, в който тя помръдна. В набитата безформена глава се отвори широка паст; двойни редове зъби се спуснаха отгоре и се издигнаха от долната челюст. Той щракна със зъби чудновато, издавайки звук като от хиляди ножици, режещи в пълен синхрон. От всяка страна на черепа се раздвижиха гънки сиво-зелена плът, разкривайки две златисти очи, които проблеснаха когато се обърнаха към нея.

Кити не повтори грешката си. Остана като замръзнала, само на метър и осемдесет от приведената, сумтяща глава и задържа дъха си.

Демонът остърга с крак пода, оставяйки по плочките пет дълбоки резки от ноктите си. Дълбоко от гърлото му излезе тих, напевен звук. Преценяваше я, тя знаеше, че прави точно това, оценяваше силата ѝ, обмисляше дали да нападне. В последните мигове на кризата мозъкът ѝ поемаше много неуместни подробности от външния му вид: петната сива козина около ставите, лъскавите метални люспи върху торса, ръцете с прекалено много пръсти и прекалено малко кости. Собствените ѝ крайници се тресяха; ръцете ѝ потрепваха сякаш я подтикваха да побегне, но тя се изправи срещу страха си и го победи.

Тогава се чу глас: сладък и женствен, питащ с любопитство.

— Няма ли да бягаш, скъпа? Аз мога само да подскачам с тези недодялани крака. Ах, колко съм бавна! Пробвай се. Човек никога не знае — може и да избягаш. — Гласът беше толкова нежен, че на Кити ѝ трябваша няколко секунди, за да осъзнае, че идваше от ужасната уста. Говореше демонът. Тя поклати глава сковано.

Демонът изви шестте си пръста в неразбираем жест.

— Тогава поне пристъпи към мен — рече сладкият глас. — Това би ми спестило мъчението да доуцам до теб на тези мои недодялани крака. Ах, колко ме боли! Цялото ми същество трепери от гравитацията на вашата сурова, жестока земя.

Кити отново поклати глава, този път по-бавно. Демонът въздъхна, сведе глава сякаш беше сломен и разочарован.

— Скъпа моя, у теб няма никаква вежливост. Чудя се дали същността ми няма да протестира, ако те изям. Аз съм мъченик на лошото храносмилане... — Главата се повдигна, очите проблеснаха, зъбите щракнаха като хиляди ножици. — Ще поема риска.

Без забавяне ставите на краката се свиха и отскочиха, челюстите се разтвориха широко, широко, широко; пръстите се свиха. Кити отстъпи и изпищя.

От пода се издигна стена от сребърни парчета, тънки като рапири, които прободоха демона в скока му. Проблясък, дъжд от искри и тялото му избухна в лилави пламъци. За част от секундата увисна във въздуха, потръпна, изпусна един-единствен облак дим, после плавно се понесе към пода, леко като горяща хартия. Тих глас, тъжен и обиден, прошепна:

— Ех и аз... — Сега вече бе просто черупка, която падна и скоро се превърна в пепел.

Мускулите на Кити бяха сковани и тя бе зяпнала от ужас. С голямо усилие успя да си затвори устата и да примигне веднъж-дваж. Прокара треперещата си ръка през косата.

— Велики Боже — рече господарят ѝ от другата пентаграма в противоположния край на стаята. — Това не го очаквах. Но глупостта на тези създания е безгранична. Помети бъркотията, скъпа Лизи, и можем да обсъдим тази процедура. Трябва да си много горда от успеха си.

Сковано, все още взряна в нищото, Кити едва успя да кимне. Пристъпи с изтръпнали крака извън кръга и отиде да вземе метлата.

— Е, ти си умно момиче, това е сигурно.

Господарят ѝ седеше на канапето близо до прозореца и отпиваше от чашата от китайски порцелан.

— А и правиш добър чай, което е благодат в ден като този.

Дъждът биеше по прозорците и се стичаше напосоки по улиците. Вятърът виеше по входовете на къщата. Кити вдигна краката си от течението по пода и сръбна от силния кафяв чай в чашата си.

Старецът избърса уста с опакото на ръката си.

— Да, много задоволително призоваване. Никак не беше зле. И най-интересното за мен — кой би помислил, че истинската форма на един сукубус изглежда така! Боже! А сега, Лизи, забеляза ли как малко сбърка последната Ограничаваща дума, точно в края? Не достатъчно,

за да бъде разрушена предпазната стена, но създанието се окуражи и реши да си пробва късмета. За щастие всичко останало, което направи, беше перфектно.

Кити все още се тресеше. Облегна се назад на възглавниците на старото канапе.

— Ако бях... направила други грешки, сър — заекна тя, — какво щеше...?

— О, Боже — не бих се тревожил за това. Не го направи и само това има значение. Вземи си шоколад, подобрява храносмилането. — Той посочи чинията между тях. — Мисля, че успокоява стомаха.

Тя си взе бисквитка и я топна в чая си.

— Но *защо* ме нападна? — каза тя намръщено. — Със сигурност е знаела, че защитите на пентаграмата ще се включат.

Господарят ѝ се изсмя тихо.

— Кой може да каже? Вероятно се е надявала да стъпиш извън кръга при скока ѝ: това моментално би разрушило затвора ѝ и би ѝ позволило да те погълне. Забележи, че вече бе опитала две детински стратегии да те убеди да излезеш от пентаграмата. Хм, това не беше женски джин на ниво. Но може би се е изморила от оковите си; може би просто е искала да умре. — Той огледа замислено утайката на дъното на чашата си. — Кой може да каже? Знаем толкова малко за демоните, за това, което ги движи. Трудно е да ги проумееш. Има ли още чай?

Кити погледна.

— Не. Ще направя още.

— Да, ако обичаш, скъпа Лизи, моля те. На излизане може да ми подадеш онова копие на Трисмегистус. Той има някои интересни записки за сукубусите, ако си спомням правилно.

Леденият въздух я прободеше, когато излезе в коридора и закричи тежко към кухнята. Там, навеждайки се близо до синия газен пламък, съскащ под чайника, самообладанието ѝ най-последно не издържа. Започна да трепери — силни, разтърсващи тялото пристъпи, които я накараха да сграбчи работната маса за опора.

Затвори очи. Разтворените челюсти на демона се спускаха право към нея. Бързо ги отвори отново.

До мивката имаше хартиена торба с плодове. Механично си взе една ябълка и я изяде, гълтайки трескаво, на големи, груби парчета.

Взе си още една и я изяде този път по-бавно, взирайки се неவிждащо в стената.

Треперенето ѝ се успокои. Чайникът засвири. Якоб беше прав, помисли си тя, докато плакнеше чашата си под ледената струя вода. Аз съм идиот. Само един глупак би направил такова нещо. Само един глупак.

Но и един глупак би могъл да има късмет. И досега, в продължение на три дълги години, късметът ѝ не бе я подвел.

От деня, когато нейната смърт бе докладвана и приета, а властите бяха запечатали досието ѝ с парче горещ, черен восък, Кити нито веднъж не беше напускала Лондон. Въпреки че нейният добър приятел Якоб Хирнек, който беше в безопасност при роднини в Брюж и работеше като бижутер, всяка седмица ѝ изпращаше умотелни писма да отиде да живее с него. Независимо от това, че неговото семейство я подтикваше, през тайните им, нередовни срещи да напусне опасностите на града и да започне живота си на чисто. Независимо от това, че здравият разум направо крещеше, че не би могла да свърши нищо полезно самичка. Нищо не успя да разубеди Кити и тя остана в Лондон.

Може би все още беше инатлива, но сега към старото ѝ безразсъдство се прибави предпазливостта. Всичко, от външния ѝ вид до ежедневните действия, бе внимателно преценено с цел да се избегне подозрението на властите. Това бе жизненоважно, понеже за Кити Джоунс дори самото съществуване бе престъпление. За да се прикрие от очите на малкото хора, които я познаваха, тя подстрига тъмната си коса и я носеше на опашка под шапката си. Държеше изкъсо променливите си настроения независимо от провокациите; направи всичко възможно да изглежда безлична, с каменно лице, нищо повече от още един човек в тълпата.

Въпреки че може би беше малко по-слаба в лице от умората и липсата на достатъчно храна, въпреки че може би имаше малко бръчки около очите, тя все още притежаваше същата жизнена енергия, която я бе отвела при Съпротивата, а след това ѝ бе помогнала да оцелее. Тази сила я крепеше в преследването на един амбициозен проект, както и в поддържането на поне две фалшиви самоличности.

Беше си взела квартира на третия етаж на една порутена градска къща в Западен Лондон, на уличка близо до фабриките за боеприпаси.

Под и над гарсоньерата ѝ имаше още няколко стаи, които бяха направени от предприемчивия собственик на старата сграда. Всяка от тях бе заета, но с изключение на домоуправителя, един дребен мъж, който живееше на приземния етаж, Кити не бе говорила с никой от наемателите. Понякога се разминаваше с тях по стълбите: мъже и жени, стари и млади, всички живееха един изолиран и анонимен живот. Това я задоволяваше: тя харесваше и се нуждаеше от усамотението, което къщата ѝ предлагаше.

В стаята ѝ нямаше много неща. Малка бяла готварска печка, хладилник, кухненски шкаф и в ъгъла, зад една завеса, мивка и тоалетна. Под прозореца, който гледаше през истински лабиринт от стени и занемарени дворове към гърба на отсрещните къщи, имаше объркана купчина чаршафи и възглавници: леглото на Кити.

До него в спретнати купчинки се намираха светските ѝ вещи: дрехи, консерви с храна, вестници, скорошни памфлети за войната. Най-ценните ѝ предмети бяха скрити на разнообразни места под матрака (сребърен диск за хвърляне, увит в носна кърпа), в казанчето на тоалетната (запечатана пластмасова торбичка, съдържаща документите за новата ѝ самоличност) и на дъното на торбата с прането (няколко дебели книги, подвързани с кожа).

Понеже беше практична, Кити не беше особено привързана към стаята си. Това беше място за спане и толкова. Тя не прекарваше много време в нея. Все пак беше неин дом и тя бе живяла там в продължение на три години.

Името, което бе дала на хазяина, беше Клара Бел. То фигурираше в документите, които носеше със себе си най-често — подпечатаната лична карта и адресните, здравни и образователни документи, които удостоверяваха скорошното ѝ минало. Те бяха подправени за нея с огромно умение от стария господин Хирнек, бащата на Якоб, който ѝ бе направил и отделен комплект под името *Лизи Темпъл*. Тя не притежаваше никакви документи с истинското си име. Само нощем, когато лежеше в леглото, когато завесата бе дръпната, а единствената лампа изключена, тя отново ставаше Кити Джоунс. Това бе самоличност обвита в мрак и мечти.

Няколко месеца след заминаването на Якоб, Клара Бел беше работила в печатницата на Хирнек, където доставяше току-що подвързани книги и печелеше минимална надница. Това не продължи дълго — Кити не искаше да излага приятелите си на опасност чрез твърде голяма близост и бързо си намери вечерна работа в една кръчма край реката. Преди това обаче еднообразните задължения ѝ бяха осигурили една изключително необикновена възможност.

Една сутрин Кити бе извикана в офиса на господин Хирнек и ѝ връчиха да достави един пакет. Беше тежък, миришеше на лепило и кожа и беше внимателно овързан с канап. Имаше етикет: ГОСПОДИН Х. БЪТЪН, МАГЬОСНИК.

Кити погледна адреса.

— Ърлс Корт — рече тя. — Там няма много магьосници.

Господин Хирнек почистваше лулата си с един потъмнял джобен нож и парче плат.

— Сред нашите любими управници — каза той, хвърляйки една обгоряла частица — този Бътън се счита за непоправим ексцентрик. Достатъчно умел е според всички свидетелства, но никога не се е опитвал да се издигне в политиката. Работеше като библиотекар в Лондонската библиотека, докато не му се случи злополука. Изгуби единия си крак. Сега само чете, събира книги доколкото може и пише по малко. Веднъж ми каза, че се интересувал от знанието заради самото него. Следователно няма пари. Затова е в Ърлс Корт. Занеси му това, моля те.

Кити го бе направила и откри къщата на господин Бътън в един район със сиво-бели вили, високи и масивни, с огромни колони, подкрепящи впечатляващи веранди над вратите. Някога в тях бяха живели богатите; сега районът носеше тъжния ореол на бедност и разруха. Господин Бътън живееше в края на осеяна с дървета задънена улица, в къща, обградена от тъмни лаврови дървета. Кити бе позвънила на звънеца и чакаше на едно мръсно стъпало. Никой не отвори. Тогава забеляза, че вратата беше леко открехната.

Тя надзърна вътре: старо антре, различни тесни стелажи с книги по стените. Покашля се несигурно.

— Ехо?

— Да, да, влез! — неясно прокънтя приглушен глас. — Побързай, ако обичаш. Малко съм затруднен.

Кити тръгна по коридора и влезе в съседната стая, в която нищо не се виждаше заради прашните пердета дръпнати пред прозорците. Там откри един мърдащ ботуш, подаващ се изпод колосална купчина паднали книги. Продължавайки по-нататък тя откри главата и шията на един възрастен джентълмен, напразно борещ се да се освободи. Без да се бави, Кити се зае да разчисти струпаните книги и след няколко минути господин Бътън бе настанен в един стол, малко понамачкан и много задъхан.

— Благодаря ти, скъпа. Би ли ми подала ръжена? Използвах го да измъкна една книга, която, опасявам се, причини всичките неприятности.

Кити измъкна един дълъг ръжен измежду книгите и го подаде на магьосника. Той беше дребен, крехък мъж, със светли очи, слабо лице и рошава, права сива коса, която падаше ниско на челото му. Носеше карирана риза без вратовръзка, кърпена зелена жилетка и намачкани, мръсни сиви панталони. Единият крачол липсваше; беше прегънат и защит точно под тялото му.

Нещо във външния му вид я безпокоеше... Отне й секунда да осъзнае, че никога не бе виждала толкова небрежно облечен магьосник.

— Просто се опитвах да се добера до един том на Гибън — каза господин Бътън, — който видях на дъното на една купчина. Не внимавах и изгубих равновесие. Последва *такава* лавина! Не можеш да си представиш колко е трудно да намериш каквото и да е на това място.

Кити се огледа. Из цялата стая от стария килим като сталагмити се издигаха неизброими купища книги. Много от тези колони бяха високи колкото нея; други наполовина се бяха прекатурили една върху друга и така бяха оформили несигурни, покрити с прах арки. Имаше натрупани книги и на масата, както и в един кухненски шкаф. Купчините книги продължаваха в невъобразими количества през отворената врата навътре в една странична стая. Оставаха свободни само няколко тесни пътечки, които свързваха прозорците с две сбутани пред камината и вратата към коридора канапета.

— Мисля, че ви разбирам — каза тя. — Както и да е, ето още нещо в допълнение към проблема ви. — Тя вдигна пакета. — Изпраща го Хирнек.

Очите на стареца заблестяха.

— Добре! Добре! Това трябва да е моето копие на *Апокрифите* на Птолемей, току-що подвързано в телешка кожа. Карел Хирнек е истинско чудо. Скъпа моя, ти ощастливи деня ми! *Настоявам* да останеш за един чай.

За половин час Кити научи три неща: че старецът е приказлив и непринуден, че има чудесен чай и кейк с подправки и че необходимостта му от асистент го притискаше неудържимо.

— Последният ми помощник ме напусна преди две седмици — рече той като въздъхна тежко. — Отиде да се бие за Британия. Опитах се да го разубедя, разбира се, но сърцето го теглеше натам. Вярваше в това, което му бяха казали — слава, добри перспективи, повишение и т.н. Скоро ще е мъртъв, предполагам. Да, вземи си и последното парче от кейка, скъпа моя. Имаш нужда да напълнееш. Много му е добре на *него*, да ходи да умира, но се опасявам, че това се отрази зле на моите проучвания.

— Какви проучвания правите, сър? — попита Кити.

— Изследвания, скъпа. История на магията и други неща. Наистина забележителна област, за съжаление пренебрегната. Срам и позор, че толкова много библиотеки се затварят — за пореден път правителството го прави от страх. Е, аз спасих доста много важни книги по темата и искам да ги каталогизирам и номерирам. Амбицията ми е да направя окончателен списък на всички оцелели джинове. Съществуващите анали са толкова случайни и противоречиви... Но както вече видя, аз не съм достатъчно умел да изследвам дори собствената си колекция, благодарение на този недостатък... — Той размахна юмрук към несъществуващия си крак.

— Ъъъ, как се случи това, сър? — осмели се да попита Кити. — Ако нямате нищо против, че питам.

— Кракът ми ли? — възрастният джентълмен сви вежди, огледа се наляво-надясно и отправи поглед към Кити. След това прошепна зловещо. — Марид.

— Марид ли? Ама не са ли те най...?

— Най-силният вид демони, които биват призовавани. Правилно. — Усмивката на господин Бътн бе леко самодоволна. — Аз не съм небрежен, скъпа моя. Не, че някой от *колегите* ми — той изрече думата със силно отвращение — би се признал за такъв, проклети да

са. Бих искал да видя как Рупърт Девъро или Карл Мортенсен ще направят същото. — Той подсмръкна и се облегна назад в канапето. — Ироничното в случая е, че аз просто исках да му задам няколко въпроса. Изобщо нямаше да го заробвам. Както и да е, бях забравил да добавя Третични окови; нещото се изскубна и ми откъсна крака преди автоматичното Отпращане да се задейства. — Той поклати глава. — Това е наказание за любопитството, скъпа моя. Е, справям се някак си. Ще си намеря друг асистент, ако американците не избият цялото ни младо мъжко население.

Отхапа си раздразнено от кейка. Още преди да го преглътне, Кити вече бе взела решение.

— Аз ще ви помогна, сър.

Старият магьосник примигна насреща ѝ.

— Ти?

— Да, сър. Аз ще ви стана асистент.

— Съжалявам, скъпа моя, но мислех, че работиш за Хирнек.

— О, така е, сър, но само временно. Търся си друга работа. Много се интересувам от книги и магии, сър. Наистина е така. Винаги съм искала да науча повече за тези неща.

— Добре. Говориш ли иврит?

— Не, сър.

— А чешки? Или френски? Или арабски?

— Не говоря тези езици, сър.

— Така... — за момент лицето на господин Бътън стана по-малко любезно, по-малко учтиво. Той я изгледа от горе до долу с притворени очи.

— И на практика, ти, естествено, не си нищо повече от едно момиче от *обикновените*...

Кити кимна весело.

— Да, сър. Но винаги съм вярвала, че липсата на късмет по рождение не трябва да заставя на пътя на таланта. Аз съм енергична, бърза и схватлива. — Тя посочи лабиринта от прашни купчини. — Ще мога да ви подам всяка книга, която пожелаете по-бързо от мисълта. Дори и от дъното на най-далечната купчина. — Тя се засмя и отпи от чая си.

Възрастният мъж търкаше брадичка с малките си, пълни пръсти и си мърмореше.

— Дете от обикновените... непроверено... това е изключително неортодоксално... Всъщност, властите изрично го забраняват. Но все пак — защо не? — Той се изсмя сподавено.

— Защо да не го направя? Тях явно не ги притесняваше да ме *пренебрегват* през всичките тези години. Би бил интересен експеримент... и никога няма да разберат, проклети да са. — Той отново погледна към Кити, очите му се присвиха. — Знаеш ли, не бих могъл да ти плащам нищо.

— Няма нищо, сър. Аз, във, се интересувам от знанието заради самото него. Ще си намеря друга работа. Мога да ви помагам когато имате нужда, почасово.

— Много добре тогава, много добре. — Господин Бътън протегна малката си розова ръка. — Ще видим как ще потръгне. Никой от нас няма никакви действителни договорни задължения към другия, както разбираш, и сме свободни да прекратим взаимоотношенията си по всяко време. Имай предвид, че ако си мързелива или нечестна, ще извикам хорла да те унищожи. Ама, Боже, къде ми е възпитанието? Още не съм те питал за името.

Кити си избра самоличност.

— *Лизи* Темпъл, сър.

— Добре, Лизи, много се радвам, че те срещнах. Надявам се да се разбираме добре.

Така и стана. От самото начало Кити се постара да бъде незаменима за господин Бътън. Като начало, ежедневните ѝ задължения бяха изцяло свързани с това да обикаля из тъмната, претъпкана къща и да намира странни книги в далечни купчини и да му ги носи непокътнати. По-лесно беше да се каже, отколкото да се направи. Често се появяваше на светлината от настолната лампа в кабинета на магьосника задъхана и покрита с прах или пък натъртена от неприятно свиване на книги, само за да ѝ кажат, че е взела погрешния том или неправилното издание и да бъде отпратена обратно. Но Кити постоянстваше. Постепенно стана специалист в откриването на томчетата, които господин Бътън искаше. Започна да разпознава имената, кориците и методите на подвързване, използвани от различните печатари в различните градове през вековете. От своя страна магьосникът беше много доволен: помощничката му спестяваше много неудобства. И така минаваха месеците.

Кити започна да задава дребни въпроси за някои от творбите, които помагаше да се намерят. Понякога господин Бътън даваше кратки и весели отговори, но по-често ѝ предлагаше да провери отговора сама. Кити можеше да го прави, когато книгата бе написана на английски. Тя вземаше назаем някои от по-лесните, по-общии книги и ги носеше в къщи, в гарсоньерата си. Нощните ѝ четения пораждаха още въпроси към господин Бътън, който я насочваше към други текстове. По този начин, водена от капризи и прищевки, Кити започна да се учи.

След като напредва в продължение на година по този начин, Кити започна да изпълнява поръчки за магьосника. Набавяше официални пропуски и посещаваше библиотеки из цялата столица. От време на време пазаруваше в огромни количества от билкари и снабдителите на магически стоки. Господин Бътън нямаше дяволчета на свое подчинение и не практикуваше много истинска магия. Интересът му се коренеше в културите от миналото и историята на контактите с демоните. От време на време призоваваше някое нисше създание, за да го разпита за някой исторически факт.

— Но с един крак това е трудна работа — казваше той на Кити. — Призоваването си е достатъчно сложно и с два такива, но когато се опитваш да начертаяш правилен кръг, а бастунът ти постоянно се хлъзга и изпускаш тебешира, това е адски трудно. Вече не поемам често такива рискове.

— Аз бих могла да ви помогна, сър — предлагаше Кити. — Ще трябва да ме научите на основните неща, естествено.

— О, това е невъзможно. Прекалено опасно е и за двама ни.

Кити откри, че господин Бътън е доста непреклонен за това и ѝ трябваша няколко месеца да му вади душата, докато го убеди. Накрая, за да получи миг спокойствие, той ѝ позволи да напълни купите с тамян, да държи оста в центъра, докато той рисувахе дъгите на кръговете и да запали свещите от свинска мас. Тя стоеше зад стола му, когато демонът се появи и господин Бътън започна да го разпитва. След това помогна да се измият обгорелите следи, които останаха. Спокойното ѝ поведение впечатли магьосника. Скоро тя активно помагаше при всичките му призовавания. Както и във всички останали неща, Кити се учеше бързо. Започна да запаметява някои от често употребяваните латински формули, въпреки че остана невежа за

значението им. Господин Бътън, който считаше активната работа за вредна за здравето му, а освен това беше и предразположен към мързел, започна да поверява на асистентката си все повече и повече процедури. По своя си повърхностен начин той помагаше да се запълнят някои пропуски в знанията и, при все че не искаше да я обучава официално.

— Истинското изкуство — казваше той, — само по себе си е простичко, но има безброй вариации. Винаги ще се придържаме към основното: призоваваме създанието, държим го ограничено, отправяме го. Нямам нито времето, нито желанието да те обучавам на всички тънкости.

— Добре, сър — казваше Кити. Тя нямаше нито времето, нито желанието да ги учи. Тя искаше само основното практическо познание за призоваването.

Годините минаваха. Войната продължаваше. Книгите на господин Бътън бяха прилежно сортирани, каталогизирани и подредени по автор. Асистентката му беше безценна за него. Сега вече можеше да я кара да призовава фолиоти и дори нисши джинове, докато той седеше удобно и наблюдаваше. Беше едно изключително задоволително положение на нещата.

Като изключим необикновения страх, Кити също го считаше за задоволително.

След като чайникът най-после завря, Кити направи чай и се върна при магьосника, който седеше, както и преди потънал в канапето и изучаваше книгата си. Господин Бътън промърмори някаква благодарност, когато тя остави чая.

— Трисмегистус отбелязва — каза той, — че сукубусите са склонни към безразсъдство, когато са призовани и често са предразположени към саморазрушение. Могат да бъдат успокоени като се сложат цитрусови плодове при тамяна или от нежното свирене на флейта. Хм, очевидно са чувствени зверове. — Отнесено почеса остатъка от крака си през панталона. — О, намерих и нещо друго, Лизи. Кой беше демонът, за който питахте оня ден?

— Бартимеус, сър.

— Да, точно така. Трисмегистус има бележки и за него, в една от таблиците на Древните джинове. Ще я намериш някъде в приложенията.

— О, наистина ли, сър? Това е чудесно. Благодаря.

— Дава малко от историята на призоваванията му. Накратко. Няма да ти е много интересно.

— Не, сър. И аз много се съмнявам. — Тя протегна ръка. — Имате ли нещо против да погледна?

ЧАСТ ВТОРА

АЛЕКСАНДРИЯ 126 Г. ПР.ХР.

В една гореща сутрин в средата на лятото един свещен бик успя да излезе от обора си край реката. Развилня се из полетата, опитвайки се да захапе мухите и въртеше рогата си срещу всичко, което се движеше. Трима мъже, които се опитаха да го хванат, бяха ранени зле. Бикът се спусна през тръстиките и излезе на пътека, където си играеха деца. Те се разпищяха и се пръснаха, а той спря, сякаш се двоумеше. Но отблясъците на слънцето във водата и белотата на детските дрехи го вбесиха. С наведена глава се впусна срещу най-близкото момиче и щеше да я промуши или стъпче до смърт, ако аз и Птолемей не се разхождахме по тази пътека.

Принцът вдигна ръка. Аз реагирах. Бикът спря напред нападението, сякаш се бе блъснал в стена. Главата му се залюля, погледът му се събра в една точка и той се катурна в прахта, където остана докато слугите не го овързаха с въжета и не го отведоха обратно в полето.

Птолемей изчака помощниците му да успокоят децата, после продължи разходката си. Повече не спомена за инцидента. Въпреки това, докато стигнахме двореца, слуховете се бяха разпространили. До вечерта всички в града, от най-обикновения просяк до най-високомерния свещеник на Ра, бяха чули по нещо за това — вярно или невярно.

Според обичая си, бях се помотал до късно из вечерните пазари, вслушвайки се в ритъма на града, в потоците от информация, носена от този човешки прилив. Господарят ми седеше с кръстосани крака на тавана на жилището си, като от време на време подраскваше по папируса и съзерцаваше тъмното море. Кацнах на перваза във вид на калугерица^[1] и го фиксирах с малките си, кръгли очи.

— Навсякъде по базарите се говори за това — рекох. — За теб и за бика.

Той топна перото в мастилото.

— Какво значение има?

— Може би никакво, а може би голямо. Но хората говорят.

— Какво говорят?

— Че си заклинател, който си общува с демони.

Той се изсмя и довърши една изящна цифра.

— На практика са прави.

Калугерицата почука с нокти по камъка.

— Протестирам! Терминът „демон“ е изключително погрешен и обиден^[2]!

Птолемей остави перото си.

— Грешка е да се тревожиш прекалено много за имена и титли, скъпи ми Рекит. Такива неща никога не са нещо повече от приблизителни думи, въпрос на удобство. Хората говорят така поради невежеството си. Чак когато разберат природата ти и *продължат* да те обиждат, трябва да се тормозиш. — Той ми се изхили отстрани. — Което, нека си го кажем, винаги е възможно.

Повдигнах леко крила, оставяйки вятърът да разроши перата ми.

— Засега се справяш добре с приказките. Но помни ми думите, скоро ще твърдят, че ти си пуснал бика на свобода.

Той въздъхна.

— Честна дума, репутацията ми — за добро или за лошо — не ме интересува много.

— Може да не интересува *теб* — казах мрачно, — но в двореца има такива, за които тя е въпрос на живот и смърт.

— Само за онези, които са затънали до гуша в политиката — рече той. — А за тях аз съм нищо.

— Добре — казах мрачно. — Така да е. Какво пишеш сега?

— Твоето описание на първичните стени на края на света. Така че разкарай тази намръщена физиономия от клюна си и ми кажи още за тях.

Е, зарязах темата. Споренето с Птолемей никога не е имало много смисъл.

Поначало той беше господар, притежаващ изключителен ентусиазъм. Трупането на богатства, съпруги и първокласни имоти

край Нил — тези вечно почитани от египетските магьосници занимания — не го вълнуваха. Той преследваше един определен вид познание, но то не беше от онзи тип, който превръща градските стени в прах или пък служи да тъпчеш по вратовете на разгромените врагове. Беше от по-различен тип. При първата ни среща това ме шокира.

Бях приел вид на стълб от бушуващ пясък, една модерна премяна в онези дни. Гласът ми гърмеше като еката на скално свлачище в дърво.

— Назови си желанието, смъртни.

— Джине — рече той, — отговори ми на един въпрос.

Пясъкът се завъртя още по-бързо.

— Аз познавам тайните на земята и мистериите на въздуха. Притежавам ключа към мисленето на жените^[3]. Какво искаш? Говори.

— Какво е същността?

Пясъчната вихрушка застина.

— Ъ?

— Твоята субстанция. Какво точно е това? Как работи?

— Ами, ъмм...

— И Другото място. Разкажи ми за него. Времето там еднакво ли е с нашето? Каква форма приемат обитателите му? Имат ли си крал или водач? Това измерение от твърдо вещество ли е, от бушуващ огнен ад или от нещо друго? Какви са границите между твоето царство и тази Земя и до каква степен са преодолими?

Хм...

Накратко, Птолемей се интересувахе от нас. От джиновете. От нашата вътрешна природа, искам да кажа, а не от обикновените повърхностни глупости. Най-противните форми и провокации го караха да се прозява, а опитите да се подиграя на младостта и момичешкия му външен вид само предизвикваха искрен смях. Седеше в средата на пентаграмата си, с перо на коляното, слушаше съсредоточено, скастрияше ме, когато си измислях някоя по-очевидна лъжа и често ме прекъсваше, за да изясни някое двусмислие. Не използваше никакви Точици, никакви Копия, никакви други инструменти за наказание. Призоваванията му рядко траеха повече от няколко часа. За един закоравял джин като мен, който имаше сравнително точна представа за зловната природа на хората, всичко това бе леко смущаващо.

Аз бях един от множеството редовно призовавани джинове и нисши духове. Нормалният порядък никога не се различаваше: призоваване, приказки, трескаво драскане от страна на магьосника, отпращане.

След време любопитството ми се събуди.

— Защо го правиш? — попитах го рязко. — Защо са всички тези въпроси? Всичкото това писане?

— Изчел съм повечето ръкописи в Голямата библиотека — отвърна момчето. — Казват много за призоваванията, наказанията и други практични неща, но почти нищо за природата на самите демони. Вашата личност, вашите лични желания. Смятам, че това са неща от първостепенна важност. Възнамерявам да напиша пространна книга по темата, книга, която ще бъде четена и на която ще се възхищават вечно. За да го направя, трябва да задам много въпроси. Изненадва ли те моята амбиция?

— Да, наистина. Откога на някой магьосник му пука за страданията ни? Няма причина и на теб да ти пука. Това не е в твой интерес.

— Да, ама е. Ако продължим да бъдем невежи и продължим да ви заробваме, вместо да ви разберем, рано или късно от това ще възникнат проблеми. Такова усещане имам.

— На това поробване няма алтернатива. Всяко призоваване ни оковава във вериги.

— Прекалено песимистичен си, джине. Търговците ми разказват за шамани далеч в пустошта на север, които напускат собствените си тела, за да общуват с духовете в един друг свят. Според мен, това е една много по-благовъзпитана постъпка. Може би и ние също трябва да изучим тази техника.

Изсмях се остро.

— Това никога няма да се случи. Този път е прекалено опасен за охранените свещеници на Египет. Пести си енергията, момче. Забрави за безполезните си въпроси. Отпрати ме и приключвай.

Въпреки скептицизма ми, той не можеше да бъде разубеден. Измина година. Малко по малко лъжите ми свършиха. Започнах да му разказвам истината. В замяна, той ми казваше по нещо за себе си.

Той бе племенник на краля. При раждането си, преди дванайсет години, бил нежно и крехко човече, кашлящо на гърдите на дойката и

пискащо като котенце. Неразположението му хвърлило сянка върху церемонията по кръщаването му: гостите бързо си тръгнали, мълчаливите официални лица си разменили сериозни погледи. В полунощ дойката му извикала един свещеник на Хатор^[4], който обявил, че пеленачето е на прага на смъртта. Въпреки това, той извършил необходимите ритуали и поставил детето под закрилата на богинята. Нощта минала неспокойно. Зазорило се. Първите лъчи на слънцето проблеснали през акациевите дървета и паднали върху главата на бебето. Ревът му утихнал, тялото му се успокоило. Без много шум или двоумене, то заровило глава в гърдите на дойката и започнало да суче.

Естеството на това спасение не минало незабелязано и детето бързо било обречено на бога на слънцето, Ра. Постепенно той заякнал и пораснал. Схватлив и интелигентен, той никога не станал толкова мускулист, колкото братовчед си, сина на краля^[5], с осем години по-голям и доста едър. Птолемея си оставаше странична фигура в кралския двор и беше по-щастлив със свещениците и жените, отколкото със загорелите от слънцето момчета, които се караха на двора.

В онези дни кралят често беше на военни кампании, борейки се да защити границите си от набезите на бедуините^[6]. Градът се управляваше от група съветници, които забогатяваха от подкупи и пристанищни данъци и все по-внимателно се вслушваха в меките думи на чуждестранни агенти — най-вече онези от надигащата се сила отвъд водата: Рим. Обсипан в лукс в мраморния си дворец, синът на краля отрано се научи на разгулен живот. Още преди да навърши двайсет той представляваше една гротескна фигура с увиснали устни и вече с корем от пиене. Очите му блестяха от параноя и страх от убийство. Нетърпелив за власт, той се подвизаваше в сянката на баща си, издирваше съперници в рода си, докато чакаше стария да умре.

Птолемея, от друга страна, беше момче на науката, слаб и красив, с по-скоро египетски, отколкото гръцки черти^[7]. Въпреки че беше далеч назад в опашката за трона, той очевидно не беше войн или държавник и като цяло бе игнориран от кралското семейство. Той прекарваше по-голямата част от времето си в библиотеката на Александрия на брега на морето, учейки с учителя си. Този мъж, един възрастен свещеник от Луксор^[8], бе изучил много езици, както и

историята на кралството. Освен това той беше и магьосник. Откривайки един изключителен ученик, той предаде знанията си на детето. Всичко това започна и завърши тихомълком и чак много по-късно, след инцидента с бика, по света се разнесоха слухове.

Два дни по-късно, докато разговаряхме, един прислужник почука на вратата на господаря ми.

— Извинете, Ваше Височество, но навън чака една жена без...

— Без какво? — Носех маската на учен, в случай на точно такова прекъсване.

Птолемей ме накара да замълча с жест.

— Какво иска тя?

— Напаст от скакалци застрашава реколтите на съпруга й, сър. Тя моли за помощта ви.

Господарят ми се намръщи.

— Това е нелепо! Какво мога да направя аз?

— Сър, тя говори за... — Прислужникът се поколеба. Той беше присъствал на случката в полето. — За вашето влияние над бика.

— Това отива прекалено далеч! Аз работя усилено. Не мога да бъда обезпокояван. Отпратете я.

— Както желаете. — Прислужникът въздъхна и понечи да затвори вратата.

Господарят ми се раздвижи.

— Много ли е нещастна?

— Изключително много, сър. Тук е от зори.

Птолемей изпъшка нетърпеливо.

— О, това си е чиста глупост. — Той се обърна към мен.

— Рекит — върви с него. Виж какво може да се направи.

След известно време се върнах, изглеждайки понапълнял.

— Скакалците ги няма.

— Много добре. — Той погледна намръщено към писанията си. — Като цяло изгубих нишката. Говорехме за втечнимостта на Другото място. Смятам, че...

— Осъзнаваш ли — казах, като седнах леко на сламената рогозка, — че сега вече го направи. Създаде си репутация. На някой, който може да поправя всички злини. Сега няма да имаш *никакво* спокойствие. Същото се случи със Соломон и неговата мъдрост. Не

можеше да направи и крачка навън без някой да му бутне някое бебе в лицето. Освен това, често поради различна причина.

Момчето разтърси глава.

— Аз съм учен, изследовател, нищо повече. Ще помогна на човечеството чрез книгите си, *не* чрез успехите с бикове и скакалци. Освен това, *ти* си този, който върши работата, Рекит. Имаш ли нещо против да разкараш това крило от ъгъла на устата си? Благодаря. А сега, да започнем...

Беше мъдър за някои неща, този Птолемей, но не и за други. На следващия ден имаше още две жени, чакащи пред покоите му. Едната имаше проблеми с хипопотами в земите си, другата носеше болно дете. Отново бях изпратен да се оправя с тях по най-добрия възможен начин. На следната сутрин една малка опашка от хора чакаше вън на улицата. Господарят ми си скубеше косите и оплакваше злочестата си съдба. Въпреки това, бях изпратен заедно с Афа и Пенренутет, два от другите му джинове, да се оправям с чакащите. Така и продължи. Напредъкът в изследванията му вървеше със скоростта на охлюв, докато репутацията му сред обикновените хора в Александрия растеше със скоростта на летен цъфтеж. Птолемей понасяше прекъсванията с добронамерена, малко отчаяна благосклонност. Задоволи се с това да напише книга за механизмите на призоваването и временно остави изследванията си.

Годината се изнизваше. Дойде ежегодното наводнение на Нил. После водите се оттеглиха. Тъмната земя грееше плодородна и мокра, бяха засадени реколти, започна нов сезон. Понякога опашката от просители пред вратата на Птолемей беше доста дълга, друг път — не толкова, но никога не свършваше напълно. И не след дълго този ежедневен ритуал стана известен на облечените в черни мантии свещеници от по-големите храмове и на принца с черното сърце, който седеше умислен на вонящия си на вино трон.

[1] Вид птица. — Бел.прев. ↑

[2] Само забележете колко бях сдържан. Нивото ми на водене на разговор в онези дни беше доста високо, заради общуването ми с Птолемей. Нещо в него те правеше несклонен да си прекалено вулгарен, сквернословен или нагъл и дори ме караше да се огранича в употребата на египетски жаргон от устието на Нил. Не че той го

забраняваше, по-скоро накрая се чувствах леко виновен сякаш съм изменил на себе си. Грубите ругатни също не бяха приемливи. Изненадващо е, че изобщо ми беше останало какво да говоря. ↑

[3] Явни лъжи. Особено последното. ↑

[4] Хатор: божествената майка и закрилница на новородените. Джиновете в нейния храм носели женски маскировки с глави на добитък. ↑

[5] Той също се казваше Птолемей. Всички крале на Египет се казваха така в продължение на повече от 200 години чак до Клеопатра, която слага край на традицията. Оригиналноста не беше от силните черти на семейството. Вероятно затова беше лесно да се разбере защо *моят* Птолемей се отнасяше към имената толкова пренебрежително. Те не означаваха почти нищо. Той ми каза неговото още първия път, когато попитах. ↑

[6] Номадски арабски племена, живеещи в пустинята. — Бел.прев. ↑

[7] Тези черти идваха от страна на майка му, предполагам. Тя бе местно момиче, някъде от горното течение на реката, една наложница в кралската спалня. Никога не я видях. Тя и баща му умрели от чума преди аз да се появя. ↑

[8] Град на р. Нил в Южен Египет. — Бел.прев. ↑

Непочтителен звук показва на Мандрейк, че дяволчето от гадателския кристал се е върнало. Той остави химикалката, с която драскаше бележки за най-новите военни памфлети и се взря в полирания диск. Разкривените черти на бебето се притиснаха към повърхността на бронза сякаш отчаяно се опитваше да се освободи. Мандрейк пренебрегна гърченето му.

— Е? — попита той.

— Какво „е“? — Дяволчето изпъшка и се напъна.

— Къде е Бартимеус?

— Седи на една постройка на двадесет и шест мили югоизточно оттук във формата на дългокосо момиче. Много е хубава и т.н. Но няма да дойде.

— Какво? Тя, тоест той, отказва?

— Аха. Оох, тук вътре е ужасно тясно. Вече шест години съм вътре в този диск без дори веднъж да зърна дома. Би могъл да ме пуснеш, наистина би могъл. Служих ти с цялото си сърце и душа.

— Ти *нямаш* душа — рече Мандрейк. — Какво каза Бартимеус?

— Не мога да ти кажа, прекалено млад си. Но беше грубо. Чак ушите ми се покриха с ушна кал. Е, той няма да дойде доброволно и това е всичко. Изгори го и приключвай, викам аз. Не мога да разбера защо все още не си го унищожил. О, не *отново* в онова чекмедже! Нямах ли никаква милост, омразно момче такова?

След като опакова диска и плътно затвори чекмеджето, Мандрейк потърка очи. Проблемът Бартимеус ставаше неудържим. Джинът бе по-слаб и своенравен отвсякога, почти безполезен като слуга. Според всички правила на логиката трябваше да го освободи, но — както винаги — тази мисъл му беше неприятна. *Защо*, бе трудно да се каже, понеже единствен от всичките му роби този джин никога не се отнасяше към него с нищо, което дори да наподобяваше уважение. Хулите му бяха изморителни, неизмеримо вбесяващи... а също и странно освежаващи. Мандрейк живееше в свят, където истинските емоции постоянно се спотайваха зад учтиво усмихващи се маски. Но

Бартимеус не се преструваше, когато не харесваше нещо. Докато Аскобол и компания бяха умилкващи се и раболепни, то Бартимеус и сега беше точно толкова безочлив, колкото и в деня, в който го бе срещнал за първи път, много отдавна, когато беше просто дете, собственик на напълно различно име...

Умът на Мандрейк се бе зареял. Той се покашля и се съвзе. Разбира се, *това* беше причината. Джинът знаеше рожденото му име. Рисковано нещо за човек в неговото положение! Ако друг магьосник го призовеше и научеше това, което знаеше демона...

Той въздъхна. Мислите му се бяха отклонили от една добре отъпкана пътека към друга. *Тъмнокосо момиче. Хубаво.* Не беше необходимо особено усилие, за да познае маскировката на джина. Откакто Кити Джоунс беше умряла, Бартимеус използваше нейната форма, за да го дразни. При това съвсем не безуспешно. Дори и след три години появата на лицето ѝ причиняваше на Мандрейк остър пристъп на болка. Той разтърси глава, изморен от самоукоряване. Забрави я! Тя беше предател, мъртва е, няма я.

Е, нещастният демон не беше важен. Неотложен беше въпросът за разцеплението, причинено от войната. Това и опасните нови способности, проявяващи се сред обикновеното население. Разказът на Фританг за хвърлящите яйца гаменчета беше само последното от дългата поредица тревожни събития.

От Гладстон насам магьосниците спазваха едно основно правило. Колкото по-малко обикновени хора знаеха за магията и нейните инструменти, толкова по-добре. Затова на всеки роб, от най-мършавото дяволче до най-арогантния африт, бе нареждано да избягват ненужното излагане на показ, когато изпълняваха работа на господарите си. Някои се възползваха от силата на невидимостта. Повечето се придвижваха под прикритие. И така, безчислените демони, които изпълваха улиците на столицата или бързаха над покривите, по правило оставаха незабелязани.

Но сега вече не беше така.

Всяка седмица се появяваха нови доклади за разкрити демони. Група пищящи ученици бяха забелязали дяволчета вестоносци над Уайтхол. Магьосниците докладваха, че дяволчетата били добре маскирани като гълъби — не би трябвало да са събудили подозрение. Няколко дни по-късно чиракът на един бижутер бе побягнал с

налудничав поглед по Хорсфери роуд, прескочил речната стена и се хвърлил в Темза. Свидетелите твърдели, че крещял предупреждения за призраци сред тълпата. Проучването показва, че демони шпиони *наистина* са работили на Хорсфери роуд през онзи ден.

Ако тези обикновени хора се бяха родили със способността да виждат демоните, безредиците, които напоследък се случваха в Лондон, можеха само да се влошат... Мандрейк ядосано разтърси глава. Трябваше да отиде в библиотеката, да потърси прецедент в историята. Подобно нещо може би се беше случвало и преди... Но нямаше никакво време — настоящето бе достатъчно лошо. Миналото трябваше да почака.

На вратата се почука. Прислужникът му влезе смирено, придържайки се порядъчно далеч от пентаграмите на пода.

— Заместник-началникът на полицията е тук и иска да ви види, сър.

Челото на Мандрейк се сбърчи от изненада.

— О! Така ли? Много добре. Доведи я.

На прислужника му трябваха три минути да слезе до приемната два етажа по-долу и да се върне с посетителката, давайки по този начин достатъчно време на господин Мандрейк да измъкне едно малко джобно огледало и да се огледа много внимателно. Той приглади късата си коса там, където стърчеше на туфа. Изтупа няколко пращинки от раменете си. След като накрая остана доволен, той се потопи в книгата на бюрото си — истински пример за пламенна, добре вършена работа.

Той осъзнаваше, че подобно кипрене е смехотворно, но все пак го правеше. Винаги се чувстваше неловко, когато заместник-началникът на полицията го посещаваше.

Чу се рязко почукване. С лека, пъргава стъпка и решителни движения Джейн Фарар влезе и прекоси стаята, носейки калъф за сфера в едната си ръка. Господин Мандрейк вежливо се надигна леко, но тя му махна да седне обратно.

— Няма нужда да ми казваш каква чест е за теб, Джон. Все едно, че вече си го казал. Трябва да ти покажа нещо важно.

— Моля те... — Той посочи един кожен стол до бюрото. Тя седна, поставяйки тежко калъфа на масата и му се ухили. Мандрейк ѝ отвърна. Усмиваха се като две котки, изправени една срещу друга над

някаква ранена мишка, хитри, силни и уверени във взаимното си недоверие.

Аферата с голема преди три години бе завършила със смъртта и опозоряването на началника на полицията Хенри Дювал и оттогава министър-председателят не бе намерил достоен заместник, който да бъде назначен на негово място. Всъщност, заради нарастващото си недоверие към магьосниците около него, той бе прикачил титлата *на себе си* и разчиташе на заместник-началника на полицията да върши повечето работа. Джейн Фарар изпълняваше тази роля в продължение на две години. Способностите ѝ бяха добре известни. Те ѝ бяха позволили да оцелее след близките си отношения с господин Дювал и да си върне обратно благоразположението на господин Девъро. Сега тя и Мандрейк бяха двама от най-близките му съюзници. Поради тази причина те се държаха един с друг направо болезнено топло, но все пак старото им съперничество проблясваше под повърхността.

Мандрейк се притесняваше от нея и поради друга причина. Тя все още беше много красива: дълга, тъмна, блестяща коса, влажни зелени очи под дългите мигли. Погледите ѝ го объркваха. Нуждаеше се от цялата увереност на своята зрялост, за да бъде на ниво при разговорите си с нея.

Мандрейк се отпусна небрежно в стола.

— Аз също имам да ти казвам нещо — рече той. — Кой започва?

— О, давай. След теб. Но побързай.

— Добре. *Трябва* да накараме министър-председателя да се заинтересува от тези нови способности, които някои обикновени имат. Още един от демоните ми е бил видян вчера. Отново са били деца. Няма нужда да ти казвам какви проблеми причинява това.

Еlegantните вежди на госпожица Фарар се сбърчиха.

— Не — отвърна тя, — няма нужда. Тази сутрин получихме нови доклади за стачки на докери и машинисти. Организирали протестни маршове по улиците, а също и демонстрации. Не само в Лондон, но и в провинцията. Инициаторите са мъже и жени с такива необикновени възможности. Ще се наложи да ги приберем.

— Хм, ами *причината*, Джейн. Каква е тя?

— Ще можем да разберем след като отидат на сигурно място в Тауър. Имаме шпиони из кръчмите, които събират информация. Ще ги накажем безкомпромисно.

— Нещо друго?

— Трябва също да обсъдим последната атака в Кент, но това може да почака до Съвета.

Госпожица Фарар протегна два от нежните си пръсти и разкопча ципа на калъфа, издърпа плата назад и разкри малко кристално кълбо, синьо-бяло и идеално, със скосена долна част. Тя го бутна към средата на бюрото.

— Сега е мой ред — рече. Магьосникът леко се надигна.

— Някой от шпионите ти?

— Да. А сега внимавай, Джон — това е важно. Нали знаеш, че господин Девъро ме помоли да следя изкъсо нашите магьосници, в случай че някой се опита да последва стъпките на Дювал и Лавлейс?

Господин Мандрейк кимна. Министър-председателят се страхуваше от своите министри, от мъжете и жените, които седяха на неговата маса и пиеха от неговото вино повече, отколкото от американските бунтовници, повече, отколкото от враговете в Европа, повече, отколкото от гневните демонстрации на обикновените хора по улиците. Това си беше оправдана тревога — колегите му имаха амбиции, а това го разсейваше от другата неотложна работа.

— Какво си открила? — попита той.

— Нещо. — Тя прокара ръка по кълбото, навеждайки се напред, така че дългата ѝ черна коса падна върху лицето. Прочиствайки гърлото си, Мандрейк също се наведе напред, наслаждавайки се (както винаги) на аромата ѝ, на фигурата ѝ, на взаимната им близост. Въпреки че беше опасна и лукава като котка, компанията на госпожица Фарар си имаше своето очарование.

Тя изрече няколко думи. По повърхността на кълбото пробягаха сини зрънца и се утаиха близо до дъното. Повърхността на горната част остана чиста. Формира се образ — лице от сенки. То затрепка, раздвижи се, но си остана там.

Госпожица Фарар вдигна поглед.

— Това е Йол — каза тя. — Йол наблюдаваше един младши магьосник, който събуди интереса ми. Носи името Палмър, от второ ниво, работи в Хоум Офис. Няколко пъти са пропуснали да го повишат и е доста разочарован. Вчера Палмър се обади, че е болен и не отишъл на работа. Вместо това излязъл пеш от апартамента си и се насочил към една странноприемница близо до Уайтчапъл. Носел

обикновени работни дрехи. Йол го е проследил и може да разкаже какво се е случило. Мисля, че ще те заинтересува.

Мандрейк направи уклончив жест.

— Продължавай, ако обичаш.

Джейн Фарар щракна с пръсти и проговори на кълбото.

— Покажи ми странноприемницата, със звук. Сенчестото лице се отдръпна и изчезна. В кълбото се оформи друга картина — покривни греди, варосани стени, груба дървена маса под висяща месингова лампа. Покрай мръсните прозорци от релефно стъкло се носеше дим. Гледната точка беше ниско отдолу, сякаш лежаха на пода. Отгоре минаваха развлечени жени и мъже в евтини костюми. Неясно, като от много далече, долетя смях, кашляне и звън на чаши.

На дървената маса седеше едър джентълмен на средна възраст, с леко розово лице и сиви кичури в косата. Носеше дрипаво палто и мека шапка. Очите му непрестанно шареха напред-назад, очевидно оглеждайки хората в странноприемницата.

Мандрейк се наведе по-близо и леко си пое дъх: парфюмът на Фарар бе особено силен този ден. В него сякаш имаше нар.

— Това е Палмър, така ли? — попита той. — Ъгълът ни е странен. Прекалено ниско сме.

Тя кимна.

— Йол беше мишка и стоеше край перваза на дюшемето. Искаше да е дискретен, но това се оказа скъпа грешка, нали така, Йол? — Тя погали повърхността на кълбото.

Отвътре се чу глас, хленчещ и смирен.

— Да, господарке.

— Ммм, да, това е Палмър. По принцип много елегантен човек. Ето, това е важно. Оттук, долу, е трудно да се види, но той държи халба бира в ръката си.

— Забележително — промърмори Мандрейк. — Това нали е кръчма. — *Определено* имаше нар... и може би съвсем малко лимон...

— Само почакай. Той се оглежда за някого.

Мандрейк огледа фигурата в кълбото. Както можеше да се очаква от един магьосник сред обикновените хора, господин Палмър не изглеждаше много спокоен. Очите му постоянно шареха. По врата и лъщящото му чело блестеше пот. На два пъти вдигна чашата, сякаш за

да отпие от бирата си; на два пъти я задържа близо до устните си и бавно я остави обратно на масата извън полезрението им.

— Нервен е — рече Мандрейк.

— Да. Горкият, горкият Палмър.

Тя говореше меко, но нещо в тона ѝ беше остро като нож. Мандрейк отново вдъхна парфюма ѝ. Тази лека тръпчивост беше много подходяща. Разнасяше по-сладкия аромат доста приятно.

Госпожица Фарар се покашля.

— Да не би нещо да не е наред със стола ти, Мандрейк? — попита тя. — Още малко напред и ще се озовеш в скута ми.

Той бързо вдигна поглед от кълбото и едва избягна да удари челото си в нейното.

— Съжалявам, Фарар, съжалявам. — Той прочисти гърлото си и каза с дълбок глас. — От напрежението е, просто не мога да се отдръпна. Чудя се каква ли е играта на този Палмър. Изключително подозрителен тип. — Той дръпна разсеяно единия си маншет.

Госпожица Фарар го изгледа за секунда, после посочи кълбото.

— Ами, наблюдавай.

В полезрението им, от едната страна на кълбото, се появи нов човек, който носеше халба бира. Ходеше гологлав, рижавата му коса беше пригладена назад, под дългия черен дъждобран се влачеха мръсни работни ботуши и панталони. С небрежни, но целенасочени стъпки той се приближи към Палмър, който се бе отдръпнал на пейката си, за да му направи място.

Новодошлият седна. Той сложи бирата на масата и бутна очилата по-високо на малкия си нос. Господин Мандрейк замръзна.

— Чакай! — изсъска. — *Този го познавам!*

— Иол — нареди Фарар, — задръж сцената. Двамата мъже в кълбото тъкмо обръщаха глави, за да се поздравят. При нейната заповед образът спря.

— Така е добре — рече Фарар. — Разпознаваш ли го?

— Да. Това е *Дженкинс*. Клайв Дженкинс. Работеше с мен в министерството на вътрешните работи. Доколкото знам, може би все още е така. На ниво секретарка. Няма да се издигне. Виж ти. Това е интересно.

— Само почакай. — Тя щракна с пръсти. Мандрейк забеляза бледия розов лак за нокти, нежния цвят на кожата ѝ. Образът в кълбото

отново се раздвижи: главите на двамата мъже се обърнаха, кимнаха си един на друг и се извърнаха. Новодошлият, Клайв Дженкинс, сръбна от бирата си. Устните му се раздвижиха; половин секунда по-късно гласът му, кънтящ и треперещ, се чу в кълбото.

— И така, Палмър. Нещата се движат бързо и е време за решение. Трябва да знаем дали си вътре или вън от тази работа.

Господин Палмър отпи голяма глътка от чашата си. Лицето му лъщеше от пот, очите му бяха неспокойни. Той по-скоро мънкаше, отколкото говореше.

— Трябва ми още информация.

Дженкинс се изсмя и намести очилата си.

— Спокойно, отпусни се. Няма да те ухапя, Палмър. Информация ще получиш. Но първо се нуждаем от доказателство за добрите ти намерения.

Другият мъж прехапа по особен начин устните си със зъби.

— Кога изобщо съм ви давал причина да се съмнявате в мен?

— Не си. Но не си ни давал и много причини да ти *вярваме*. Трябва ни доказателство.

— Какво? Искаш да кажеш някаква проверка ли?

— Нещо такова. Господин Хопкинс иска лично да се увери в твоята отдаденост. Би могъл да си и от полицията. Да работиш за Девъро или за онази кучка Фарар. — Той отпи от бирата си още веднъж. — Човек никога не може да е прекалено внимателен.

Извън кълбото, в друго време и на другото място, Джон Мандрейк вдигна очи към Джейн Фарар и повдигна вежда. Тя се усмихна лениво, оголвайки остър кучешки зъб.

— *Хопкинс...* — започна той. — Мислиш ли, че е същият...

— Ученият, който е показал на Дювал как да управлява големите — рече Фарар. — Липсващата брънка от последната конспирация. Да, мисля, че става въпрос за него. Но слушай.

Господин Палмър тъкмо протестираше със зачервено лице, беше изпаднал в истерия и наскърбено укоряваше другия. Клайв Дженкинс не казваше нищо. Най-накрая тирадата на Палмър свърши и той се отпусна като спукан балон.

— Е, какво искате да направя? — каза той. — Предупреждавам те, Дженкинс, дано не се опитваш да ме накуснеш...

Той вдигна чашата да се подкрепи. При това движение Дженкинс сякаш трепна; закърпеният му лакът бутна ръката на другия. Халбата се разтrese, по масата се разля бира. Палмър леко се разгневи.

— Ах, ти, непохватен глупак...

Дженкинс не се опита да се извини.

— Ако правиш това, което се иска — рече, — ще жънеш плодовете на успеха заедно с мен и останалите. Ти ще се срещнеш с него... тук.

— Кога?

— Някога. Това е всичко. Сега ще тръгвам.

Без да говори повече, слабият, рижав мъж се измъкна иззад грубата маса и изчезна от поглед. Господин Палмър остана седнал още няколко минути с безизразно и отчаяно лице. После и той тръгна.

Госпожица Фарар щракна с пръсти. Образът избледня. Лицето от сенки неохотно се завърна отдалеч. Фарар се облегна на стола си.

— Не е необходимо да казвам — рече тя, — че Йол ни провали. От гледната си точка на мишка той не можеше да вижда повърхността на масата. Той не се сети, че Дженкинс е разлял бирата нарочно, нито пък, че е написал часа и мястото на срещата в течността на масата. Е, Йол следеше Палмър през останалата част от деня, но не видя нищо. Същата нощ ми докладва. През това време Палмър напуснал апартамента си и не се върнал. Очевидно е отишъл да спази уговорката си с тайнствения Хопкинс.

Джон Мандрейк енергично потропа с пръсти.

— Ще трябва да разпитаме господин Палмър, когато се върне.

— В това е проблемът. Призори тази сутрин инженери, работещи в завода за канализационни материали „Родърхайд“ видели, че нещо лежи на едно бунище. Първо помислили, че е купчина парцали.

Мандрейк се поколеба.

— Не...

— Опасявам се, че е така. Било е тялото на господин Палмър. Бил е прободен в сърцето.

— О! — каза Мандрейк. — Това е много странно.

— Така е, наистина. Но също е и обещаващо. — Джейн Фарар прокара ръка над кълбото. То потъмня, стана студено, тъмносиво. — Това означава, че този твой Клайв Дженкинс — и онзи Хопкинс — планират нещо голямо. Достатъчно голямо, че да се замесят в едно

непотребно убийство. *А ние го разследваме.* — Очите ѝ блестяха от възмущение. Дългата ѝ черна коса беше леко разрошена. Няколко кичура падаха над веждата ѝ. Лицето ѝ бе почервняло и дишаше учестено.

Мандрейк леко намести яката си.

— Защо казваш това *на мен* и то извън Съвета?

— Защото ти *вярвам*, Джон. И не вярвам на никого от другите. — Тя отмахна кичурите от околото си. — И Уитуел, и Мортенсен заговорничат против нас. Знаеш го. В Съвета нямаме никакви приятели, с изключение на министър-председателя. Ако успеем лично да изхвърлим тези предатели, позициите ни ще бъдат забележително по-силни.

Той кимна.

— Вярно е. Добре, ясно е какво трябва да направим. Да изпратим демон да следи Клайв Дженкинс и да видим дали той ще ни отведе до истината.

Госпожица Фарар закопча обратно ципа на калъфа и стана.

— Ще оставя това на теб, ако може. Йол е безнадежден, а всичките ми други демони са по задачи. На този етап става дума само за наблюдение. Няма да ти е необходимо нищо силно. Или пък всичките ти джинове са заети?

Мандрейк погледна към празните пентаграми.

— Не, не — рече той бавно — сигурен съм, че ще намеря някой.

Отговорете ми на един въпрос. Проваляте мисия, тормозите пратеник и категорично отказвате да се върнете. После седате и чакате отговор от магьосника, а нищо не се случва. Часове наред. Няма призоваване, няма опит за наказание, нищо.

Що за господар е това?

Ако има нещо, което *наистина* ме дразни, това е да ме пренебрегват. Мога да понеса грубото отношение, обидите също. Те поне показват, че си предизвикал някаква реакция. Но просто да те оставят да се разлагаш сякаш не си по-добър от онова евтино дяволче в гадателското стъкло... това ме дразни повече от допустимото.

Денят бе наполовина отминал, когато усетих първото дръпване в същността ми: твърдо, настойчиво, като острие на бръснач, който преминава през тялото ми. Най-последно призоваването! Добре — време беше да си ходя! Нямах да показвам някаква страховита неохота или да се дърпам. Станах от натрошения комин, протегнах се, махнах Прикритието от себе си, изплаших едно минаващо куче, грубо вдигнах шум на една възрастна дама в близката градина и метнах комина колкото можах по-далеч на улицата^[1].

Не се мотях повече. Все още бях Бартимеус от Урук, Ал-Ариш и Александрия. Този път бях сериозен.

Позволих на призоваването да издърпа същността ми нагоре и надалеч. Улицата бързо се превърна в бъркотия от светлини и цветни ленти. Секунда по-късно те се съединиха и образуваха една типична зала за призоваване: луминесцентни лампи на тавана, множество пентаграми на пода. И министърът на информацията, както обикновено. Позволих на тялото си да се превърне в образа на Кити Джоунс. Беше по-просто, отколкото да се мъча да измислям нещо друго.

Така. Проклетият Мандрейк: къде беше той?

Ето го! Седеше зад бюрото, с химикалка в ръка, взрян в купчина документи пред себе си. Дори не поглеждаше към мен! Прочистих

гърлото си, сложих нежните си ръце на хълбоците и се приготвих да говоря...

— Бартимеус! — Нежен глас. Прекалено нисък, за да е на Мандрейк. Обърнах се и видях крехка млада жена със сиво-кестенява коса, седнала зад бюро в съседната пентаграма. Беше Пайпър, асистентката на моя господар и днес се опитваше да бъде строга. Челото ѝ бе сбърчено в нещо, наподобяващо намръщване. Пръстите на ръцете ѝ бяха строго преплетени. Изглежда ме като ядосана учителка в детската градина.

— Къде беше, Бартимеус? — започна тя. — Трябваше да се върнеш тази сутрин, както ти беше казано. Господин Мандрейк трябваше да се напегне, за да те върне, точно когато е толкова отчайващо зает. Нали разбираш, че това не е никак добре? Поведението ти става наистина *адски* изморяващо.

Изобщо не бях подготвен за това. Окопитих се.

— Изморяващо ли? — извиках. — Изморяващо значи? Забравила ли си с кого говориш? Това тук е Бартимеус — Сакр ал-Джини, Н'горсо Могъщия, строител на стени, разрушител на империи. Имам двадесет имена на точно толкова езици, а геройствата ми отекват при всяка от сричките им! Не се опитвай да ме унижаваш, жено! Ако искаш да живееш, съветвам те да си вдигаш полите и да се махаш с възможно най-висока скорост. Възнамерявам да разговарям с господин Мандрейк насаме.

Тя изцъка с език.

— Днес си просто невъзможен, Бартимеус. Мисля, че би трябвало да си по-наясно с нещата. И така, имаме една малка задача за теб...

— Какво? Чакай малко! — Направих половин крачка напред. От очите ми изскочиха искри, а по кожата ми затрептя огнено жълтеникавочервено сияние. — Първо ще си изясня нещата с Мандрейк!

— Опасявам се, че в момента министърът е неразположен.

— Неразположен ли? Глупости! Виждам го ей там!

— Зает е да работи по днешните информационни памфлети. Има си краен срок.

— Е, може да остави съчиняването на лъжи за няколко минути^[2]. Искам да поговорим.

Госпожица Пайпър сбърчи нос.

— Не можеш да му кажеш нищо, което да си струва. Сега, ако обичаш, се заеми с мисията си.

Обърнах ѝ гръб и повиках фигурата на бюрото.

— Ало, Мандрейк! — Никакъв отговор. Опитах пак, само че повисоко. Документите шумоляха на бюрото му.

Магьосникът прокара ръка през късо остриганата си коса и вдигна очи с леко болезнено изражение. Сякаш го караха да си припомни старо нараняване на някое чувствително място. Той се обърна към асистентката си.

— Госпожице Пайпър, моля, информирайте Бартимеус, че аз ни най-малко не се интересувам от оплакванията му. Припомнете му, че повечето господари биха го наказали жестоко за некомпетентността му в битката и че има късмет, че е жив. Това е всичко.

Той отново взе химикалката си.

Госпожица Пайпър отвори уста да проговори, но аз бях по-бърз.

— Моля, информирайте хлапака с глава като ливада — изстрелях бързо, — че е задължително да ме освободи на момента. Силите ми, при все че все още са страховити, са донякъде намалели и се нуждаят от възстановяване. Ако той не е съгласен с това разумно и справедливо искане, ще бъда принуден да действам в отчаянието си *против моите и негови собствени интереси*.

Тя се намръщи.

— И какво точно означава това, последното?

Повдигнах вежди.

— Той знае. — Обърнах се към Мандрейк. — Наистина знаеш, нали така?

Той ме погледна.

— Да, очевидно^[3].

С тържествена отмереност той отново остави химикалката си.

— Госпожице Пайпър — рече, — моля, изтъкнете на този надут демон, че ако дори само една-едничка мисъл за предателство му мине през главата, ще го преразпределя в блатата на Бостън, където ежедневно измират десетки джинове.

— Кажи му, че това изобщо не е решение, дружке. Защитите ми са толкова зле, че мога да загина докато му пазарувам. Какво ми пука къде ще се случи?

— Кажи му, че той със сигурност преувеличава слабостта си. Не ми звучи като Бартимеус, който се е срещал със Соломон.

— Също и с Фауст и Зарбустибал.

— Фауст, Зарбустибал, който ще да е. Списъкът не е изчерпателен. Но кажете му, госпожице Пайпър, че ако изпълни успешно следващата мисия, ще се съглася на временното му освобождаване с цел възстановяване и дано да е доволен на това.

Подсмръкнах пренебрежително.

— Кажете му, че предложението е приемливо единствено, ако мисията е проста, бърза и без грам опасност.

— Кажете му... О, Боже Господи, просто му кажете каква е мисията и да свършваме! — Разбърквайки документите и предизвиквайки едно изскърцване на кожения стол, магьосникът се върна към работата си. Главата на госпожица Пайпър спря; беше я въртяла от едната страна на другата като разтревожена кукумявка. Разтърка врат внимателно.

— Е, хайде почвай де — рекох.

Изглеждаше леко обидена от лаконичното ми изказване, но не бях в настроение за учтивости. За пореден път Мандрейк се бе отнесъл към мен с презрение и присмех. За пореден път бе пренебрегнал заплахите и молбите ми. За хиляден път се заклех да си отмъстя. Може би *трябваше* просто да поема риска в Америка, да отида там и да си опитам късмета в битка. Бях оцелявал в такива ситуации и преди. Но не и когато съм бил чак толкова слаб... Не, първо щеше да се наложи да си възвърна силата, а това означаваше да се съглася на тази „последна“ мисия. Чаках мрачно. Чувах как в другия край на стаята химикалката на Мандрейк се движи по хартията и драска още лъжи.

Госпожица Пайпър бе видимо облекчена, че конфронтацията беше приключила.

— Е — каза тя и се усмихна весело, — сигурна съм, че за теб това ще е *много* просто, Бартимеус. Искаме от теб да следиш един дребен магьосник на име Клайв Дженкинс, да не изпускаш нито едно негово действие или стъпка. Не позволявай да те видят или усетят. Включил се е в някаква конспирация против правителството и е замесен в убийство. Освен това знаем, че работи за учения-беглец Хопкинс.

Това отчасти събуди интереса ми. Минаха години откакто му бяхме изгубили дирите. Но аз продължих да поддържам лицето на Кити в типичното за тийнейджърите намусено изражение.

— Дженкинс силен ли е?

Тя се намръщи.

— Не мисля така.

Господарят ми вдигна глава и изсумтя.

— Дженкинс ли? Едва ли.

— Работи в министерството на вътрешните работи — каза госпожица Пайпър. — Второ ниво. Има дяволче на име Тръклит. Знаем, че се опитва да подкупи и други магьосници от ниските нива. Не е ясно защо. Определено е във връзка с Клем Хопкинс.

— Това ти е приоритетът — рече Мандрейк. — Намери Хопкинс. Не действай и не нападай. Знаем, че си слаб като листна въшка, Бартимеус. Просто намери къде е. Освен това открий какво са намислили. Ако успееш, аз ще... о, да му се не види.

Телефонът на бюрото му бе иззвънял. Той вдигна слушалката.

— Да? О, здравей, Мейкпийс. — Извъртя очи към тавана. — Да, да, с удоволствие бих се отбил, но точно сега не мога. След малко тръгвам за Съвета — всъщност вече съм закъснял... За какво става дума? Хм, хм, много мистериозно. Може би по-късно тази... Добре, ще се опитам. Ще се видим тогава. — Той удари слушалката в телефона. — Трябва да тръгвам, Пайпър. Ще довърша историята за обсадата на Бостън на обяд. Ще ти я изпратя по някое дяволче по-късно, става ли? Можем да я отпечатаме за вечерните пазари.

Вече беше прав и тикаше документи в куфарчето си.

— Има ли още нещо, което искаш да знаеш, Бартимеус? Не искам да чувам оплаквания и мрънкания. Нямам време за това.

Моята версия на Кити стисна зъби.

— Ами подкрепления? Ако се добера до този Хопкинс, ще ми трябва нещо по-силно от дяволче за охрана.

— Той е просто учен, Бартимеус. Но дори и да има защити, не искаме да се намесваш. Мога да изпратя Кормокодран и останалите много бързо, а госпожица Фарар държи доста полицаи в готовност. Само ми докладвай, когато имаш информация. Ще ти оставя заповед за свободен достъп: можеш да се върнеш при мен по всяко време когато си готов.

— Ти къде ще си?

— Този следобед — в Уестминстър Хол, а вечерта — в резиденцията на Девъро в Ричмънд. През нощта ще съм у дома. — Куфарчето се затвори с щракване. Нямаше търпение да тръгне.

— Къде се намира Дженкинс в момента?

— В сградата на вътрешното министерство, Уайтхол 16. Има офис от задната страна. Той е дребен, рижав глупак. Има ли нещо друго?

— Не би искал да го чуеш.

— Без съмнение. Само още едно нещо, Бартимеус, — рече той. — Дадох ти дума, но можеш да ме насърчиш да я спазя, ако зарежеш точно този външен вид. — Тогава, може би за първи път, ме погледна право в очите. — Помисли си. — Направи сложен жест и връзките, които ме държаха затворен в кръга, се увиха около мен, завъртяха се в противоположни посоки и със спираловидно движение ме запратиха навън в света.

[1] Поради слабостта ми, не можах да го хвърля оттатък тротоара. Ама жестът беше наистина дивашки. ↑

[2] Като част от опита си да усмири обикновените хора, Мандрейк бе започнал да разпространява серия булевардни памфлети, които разказваха героични истории за британските войници, биещи се в американската пустош. Обикновено заглавието беше *Истински военни истории*. Бяха онагледени с лоши илюстрации и претендираха, че са истински разкази за последните събития. Не е необходимо да споменавам, че американските магьосници бяха диви и жестоки и използваха най-черната магия и най-отвратителните демони. И обратното, ъгловатите британци винаги държаха на добрите маниери и честната игра и неизменно се измъкваха от затрудненията като импровизираха с подръчно направени оръжия от колове на огради, консервени кутии и парчета от връв. Войната се изобразяваше и като необходима, и като добродетелна. Беше си старата като света история — виждал съм дяволчета да гравират подобни изявления на официалните плочи по делтата на Нил, в подкрепа на войните на фараоните. Хората и тогава, и сега, не им обръщаха никакво внимание.

↑

[3] Доста добре го знаеше. Рожденото му име висеше над главата му като изваден меч. ↑

Бартимеус: прякор на демона — Сакр ал-Джини, споменат от Прокопий^[1] и Мишелo. Джин от среден ранг, древен, изключително изобретателен и с немалка сила. За пръв път се появява в Урук, а по-късно и в Йерусалим. Сражавал се в битката при ал-Ариш против асирийците. Известни са следните му господари: Гилгамеш, Соломон, Зарбустибал, Ираклий, Хаузър.

Други имена на силата, които използва *Бартимеус* са: Н'горсо, Нечо, Рекит.

Шесто ниво по класификацията на Карл Линей, опасен. Все още съществуващ.

Кити остави книгата в скута си и се загледа през прозореца на автобуса. От мястото си на горната платформа виждаше как пазителите на магьосническото управление сновяха нагоре-надолу по лондонските улици. Нощната полиция крачеше сред пешеходците, на всеки ъгъл се носеха наблюдателни сфери, високо горе в следобедното небе минаваха малки, бързи точки от светлина. Обикновените хора си вършеха работата като внимателно отвърщаха очи от всичките наблюдатели около тях. Кити въздъхна. Въпреки че армиите на правителството бяха надалеч, силата му беше прекалено голяма, прекалено видна, за да позволи несъгласие. Самостоятелно обикновените хора не можеха да направят нищо, това поне бе ясно. Нуждаеха се от различен вид помощ.

Тя погледна отново в *Наръчника* на Трисмегистус, присви очи над ситния, нечетлив шрифт и препрочете откъса за пореден път. Имената Нечо и Рекит бяха нещо ново за нея, но останалото бе печално познато. Например оскъдния списък с господари. При все че не се знаеше особено много за това как са изглеждали Гилгамеш и Соломон, те със сигурност бяха възрастни крале. Ираклий бе магьосник-император, войн, а не дете. А що се отнася до Зарбустибал, тя беше открила негово описание преди няколко месеца в един стар

списък на арабските майстори. Беше известен около Червено море с кривия си нос и многото брадавици. Хаузър *наистина* беше млад, но бе от Северна Европа, русоляв и луничав — беше видяла лицето му на гравюра в една от книгите на господин Бътн. Нито един от тях не можеше да бъде тъмнокосото, тъмнокожо момче, чийто външен вид обичаше да приема Бартимеус.

Кити разтърси глава, затвори книгата и я пусна в чантата си. Може би само си губеше времето. Трябваше да се освободи от предчувствието си и да извърши призоваването така или иначе.

Беше малко след обяд и автобусът бе претъпкан с мъже и жени, връщащи се на работа. Някои си говореха приглушено; други, вече изтощени, клюмаха и дремеха. Един мъж, седнал от другата страна на пътеката до Кити, четеше последната сводка на *Истински военни истории*, редовния отчет за напредъка на войната от Министерството на информацията. Предната корица на памфлета бе украсена с гравюра; показваше британски войник, който тичаше нагоре по някакъв хълм с насочен байонет. Беше благороден, решителен, една класическа движеща се статуя. На върха на хълма се бе свил американски бунтовник, чието лице беше изкривено от гняв, ужас и други неприятни емоции. Носеше старовремско магьосническо наметало, нарисувано смешно и женствено. Ръцете му бяха вдигнати като да се предпази; до него, в подобна поза, седеше помощникът му — нисш демон. Лицето му беше съсухрено и злобно; носеше същите дрехи като магьосника, но в умален вариант. Британският войник не изразяваше емоции. Надписът под картинката гласеше: „Още един триумф в Бостън.“

Кити сви устни презрително при вида на просташката пропаганда на гравюрата. Това беше работа на Мандрейк: сега той беше началник на Министерството на информацията. И само като си помислеше, че го беше оставила да живее.

Но всъщност Бартимеус я бе окуражил да го направи, да пощади живота на магьосника и три години по-късно това все още я озадачаваше и интригуваше. Нищо от това, което знаеше за демоните, не я беше подготвило достатъчно за личността на Бартимеус. Техните разговори, проведени на фона на страх и опасности, оставаха ясни в съзнанието ѝ, изпълнени с жизненост, проникателност и най-вече с едно неочаквано разбирателство. Той ѝ беше отворил врата, давайки ѝ

да зърне един исторически процес, за който никога не беше дори предполагала: хиляди години, през които магьосниците поробваха демони и ги принуждаваха да им помогнат със силата си. Хиляди години — време, през което дузина империи се бяха издигнали до върха на славата, бяха отслабнали и рухнали. Моделът се повтаряше отново и отново. Призоваваха се демони, а магьосниците си проправяха път към славата и богатството. Появяваше се стагнация. Обикновените хора откриваха вродени способности, които не знаеха, че притежават — магическа устойчивост, изградена през поколенията, която им позволяваше да се разбунтуват срещу управниците си. Магьосниците падаха от власт. Някъде другаде се появяваха нови и започваха процеса за пореден път. И така продължаваше: един безкраен кръг от конфликти. Въпросът беше — можеше ли да бъде прекъснат?

Извири клаксон; автобусът спря внезапно с разтърсване. Кити залитна назад в седалката си и изви врат към прозореца в опит да види причината.

Отнякъде пред автобуса връхлетя млад мъж. Той падна тежко на улицата, остана неподвижен за миг и започна да се надига. Двама служители на Нощната полиция, в сиви униформи, лъскави ботуши и шапки, се появиха забързано. Хвърлиха се върху младежа, но той зарита, заразмахва юмруци и успя да се освободи. Изправи се на крака с усилие. Единият от полицейските служители — жена — извади палка от колана си и каза нещо. В края ѝ запука ярка синя светлина. Тълпата, която се бе събрала, се отдръпна разтревожено. Младият мъж бавно се оттегляше. Кити видя, че главата му бе окървавена, а очите му гледаха диво.

Полицайката напредваше, като размахваше шоковата си палка. Втурна се и нанесе удар. Синята струя блъсна младия човек в гърдите. Разтърси го и той се сгърчи за момент. От горящите му дрехи се издигна дим. После се изсмя — дрезгав и тъжен звук, като граченето на гарван. Ръката му се протегна и сграбчи палката за активния ѝ край. По кожата му затрептя синя енергия, но той изглеждаше непроницаем: с две бързи движения взе палката, обърна я и повали тресящата се полицайка на асфалта сред проблясващата светлина. Крайниците ѝ се сгърчиха, тялото ѝ се изви, а след миг се успокои и тя остана да лежи напълно неподвижно.

Младият мъж захвърли шоковата палка настрани, завъртя се на пети и, без да погледне назад, изчезна в една странична уличка. Безмълвната тълпа се отдръпна пред него.

Със стържещо потреперване и буботене на двигателя автобусът потегли. Една жена, седнала пред Кити, поклати глава и каза сякаш на себе си.

— Войната — рече. — Тя причинява всички тези проблеми.

Кити си погледна часовника. След петнайсет минути щеше да стигне до библиотеката. Тя затвори очи.

Това беше наполовина вярно: войната наистина причиняваше повечето проблеми както у дома, така и в чужбина. Но увеличаващата се устойчивост на обикновените хора наливаше масло в огъня.

Шест месеца по-рано министърът на войната, господин Мортенсен, бе предприел нова политика. В опит да укроти със сила американските бунтовници, той реши драстично да увеличи правителствените сили. С тази цел лансира Доктрината на Мортенсен — политика на мобилизация из цялата страна. Бяха отворени наборни центрове и обикновените хора бяха окуражавани да се запишат във въоръжените сили. Примамени от перспективата за привилегирована професия при завръщането си, много мъже го направиха. След неколкодневно обучение те отплаваха за Америка на специални военни кораби.

Месеците минаваха. Очакваното завръщане на героите-завоеватели не се осъществяваше. Всички замлъкнаха. Информацията от колониите бе труднодостъпна, а изявленията на правителството станаха неясни. Навред се понесоха слухове, вероятно разпространявани от търговци, работещи от другата страна на Атлантика: армията била затънала далеч навътре във вражеска територия. Два батальона били унищожени; много мъже били мъртви, някои избягали в дивите гори и никой не ги видял повече. Говореше се за гладна смърт и други ужасии. Опашките пред наборните центрове намаляха и постепенно изчезнаха. По лицата на хората из лондонските улици неуловимо се прокрадваше една навъсеност.

С течение на времето пасивното негодувание се превърна в действие. Започна се с няколко несвързани помежду си събития, краткотрайни и далеч едно от друго, всяко от които можеше да бъде приписано на местни причини. В едно градче майка проведе самотен

протест, запращайки камък по прозореца на наборния център. В друга група работници оставиха инструментите си и отказаха да се трепят за оскъдната си дневна надница. Трима търговци преобърнаха камион с ценни стоки — златист овес, фино брашно и пушена шунка — на улицата пред Уайтхол, заляха ги с газ и ги запалиха, превръщайки ги в тънка лента дим, понесла се към небето. Второстепенен магьосник от Източните колонии, вероятно полудял от консумацията на чуждестранна храна години наред, се спусна викайки в Министерството на войната с първична сфера в ръка. За секунди активира сферата и чрез вихъра на бушуващия въздух унищожи себе си и две млади рецепционистки.

При все че никой от инцидентите не беше толкова драматичен колкото нападенията, извършени навремето от предателя Дювал или дори от тези на изчезващата Съпротива, те оставаха дълго в съзнанието на обществеността. Въпреки неимоверните усилия на господин Мандрейк от Министерството на информацията, тези случки постоянно се обсъждаха по пазарите, на работните места, в кръчми и кафенета, докато чрез странната алхимия на клюките и слуховете се превърнаха в една голяма история и станаха симптоми на общ протест срещу магьосническото управление.

Но това беше беззъб протест и Кити, която в миналото беше опитала активен бунт, не си правеше илюзии как щеше да завърши. Всяка вечер, докато работеше в странноприемница „Жабата“, тя чуваше предложения за стачки и демонстрации, но нито едно предложение как да предотвратят намесата на демоните, които магьосниците използваха. Да, няколко души като нея имаха устойчивост, но само това не беше достатъчно. Необходими бяха и съюзници.

Автобусът я остави на една спокойна, сенчеста улица южно от улица Оксфорд. Нарамила чантата си, тя извървя пътя до Лондонската библиотека на две пресечки от спирката.

Пазачът я беше виждал често, както сама, така и в компанията на господин Бътн. Въпреки това той пренебрегна поздрава ѝ, протегна ръка за пропускат и го огледа кисело от мястото си на високия стол зад бюрото. Без да коментира, той ѝ посочи да продължи нататък. Кити се усмихна сладко и закрачи към фойето на библиотеката.

Тя заемаше пет прилични на лабиринт етажа, които се простираха на площ колкото три градски къщи в ъгъла на един тих площад. Въпреки че беше забранена за обикновени хора, в нея не се съхраняваха основно магически текстове, а творби, които властите считаха за подривни и опасни в грешните ръце. В това число попадаха книги по история, математика, астрономия и други западнали науки, както и литература, която беше забранена от времето на Гладстон. Много малко от видните магьосници имаха времето и желанието да я посещават, но господин Бътън, от чието внимание не убягваха почти никакви исторически текстове, често пращаше Кити да се рови там.

Както винаги библиотеката беше почти пуста. Поглеждайки нишите встрани от мраморното стълбище Кити видя един или двама възрастни джентълмени, които седяха прегърбени край прозорците под оранжево-розовата следобедна светлина. Единият държеше отпуснато в ръце вестник. Другият определено спеше. На една отдалечена пътека млада жена метеше пода; *шиш*, *шиш*, *шиш* движеше се метлата и през рафтовете върху двете пътеки отстрани се процеждаха бледи облаци прах.

Кити имаше списък със заглавия, които да заеме от името на господин Бътън, но тя си имаше и собствен дневен ред. След две години редовни посещения тя вече се ориентираше добре. Не след дълго се озова в един уединен коридор на втория етаж, застанала пред секция Демонология.

Нечо, Рекит... Тя нямаше познания по древните езици: тези имена биха могли да принадлежат на почти всяка култура. Вавилонски? Асирийски? По предчувствие пробва с египетски. Направи справка в няколко общи списъка на демони, всичките подвързани в напукана черна кожа, с пожълтели страници, покрити със сбити, бледи ръкописни колони. Измина половин час, но не откри нищо. Кратка справка я отведе към отдалечена ниша до един прозорец, където приканващо я очакваше място за сядане с пурпурни възглавнички. Издърпа няколко специализирани египетски алманаха и започна да търси.

Почти веднага намери нещо в един обемист речник.

Рекит — в превод: калугерица. Тази птица символизира робството на египтяните. Често се среща в рисунките в гробниците и в йероглифите на магьосническите папируси. Демоните с това прозвище се срещат в старите, новите и късни периоди.

Демони в *множествено* число... Това беше объркващо. Но беше уцелила епохата, това бе сигурно. Бартимеус бе работил в Египет. Поне през част от това време е бил известен като Рекит... В съзнанието си Кити видя джина така, както го помнеше: мургав, слаб, носещ простичка превръзка около кръста. От това, което знаеше за външния вид на египтяните, Кити чувстваше, че може би е попаднала на нещо.

Тя стоя там още час, прелиствайки доволно прашните страници. Някои книги бяха безполезни, написани на чужди езици или с толкова непонятни фрази, че изреченията сякаш се увиваха едно около друго пред очите ѝ. Останалите бяха тежки и трудни. Те представляваха списъци на фараони, на градски служители, на воините-свещеници на Ра. Показваха таблици с известните призовавания, с оцелели записки на тъмни демони, изпратени по земни задачи. Беше обезкуражаващо търсене и главата на Кити клюмваше неведнъж. Няколко пъти я стреснаха далечни полицейски сирени, викове и скандирания на близката улица, а веднъж и един възрастен магьосник, който шумно си издуха носа, докато се влачеше по коридора.

Есенното слънце падаше все по-ниско в прозореца на библиотеката. Златната светлина на лъчите топлеше стола. Тя погледна часовника си. Четири и петнайсет! Не след дълго библиотеката затваряше, а тя дори не бе намерила книгите на господин Бътън. А след три часа трябваше и да е на работа. Предстоеше важна нощ, а Джордж Фокс от странноприемница „Жабата“ беше педант на тема точност. Тя издърпа изморено още едно томче от другия край на масата и го отвори. Само още пет минути, след това...

Кити примигна. Ето го. Списък от осем страници на избрани демони, подредени по азбучен ред. И така... Кити го прегледа бързо. Пеймоз, Пайри, Пенренутет, Рамоз... Ето, Рекит. Има трима с това име.

Рекит (I): Африт. Роб на Снеферу (4-та династия) и други. С легендарно злобен нрав. Убит при Хартум.

Рекит (II): Женски джин. Прякор Кишог. Пазител на Некропола на Тива^[2] (18-а династия). Патологични наклонности.

Рекит (III): Джин. Наричан също и Нечо. Енергичен, но неблагонадежден. Роб на Птолемей от Александрия. (В разцвета на силите си около 120 г. пр.Хр.).

Беше третият, *трябваше* да е той... Описанието беше много кратко, но Кити почувства пристъп на вълнение.

Нов господар, следователно нова възможност. Птолемей... името бе доста познато. Беше сигурна, че е чувала господин Бътън да го споменава; дори бе сигурна, че той притежава книги с неговото име в заглавието... Птолемей. Напрягна мозъка си — е, щеше да е достатъчно лесно да научи повече за него следващия път.

С трескава бързина Кити записа откритията в тефтера си, постави обратно ластика около него и го бутна в чантичката си. Събра набързо книгите на купчина и ги качи обратно на рафтовете. Докато го правеше, във фоайето прозвуча далечен звънец. Библиотеката затваряше! А тя *все още* не беше взела книгите на господаря си!

Трябваше да се раздвижи по-бързо. Но сега Кити тичаше надолу по коридора с ясното чувство на триумф. По-добре внимавай, Бартимеус, мислеше си тя докато тичаше. По-добре внимавай... Приближавам се към теб.

[1] Прокопий Кесарийски (500–565 г.) — византийски историк.
— Бел.прев. ↑

[2] Град на източния бряг на р. Нил. Столица на Древен Египет.
— Бел.прев. ↑

Следобедната среща на Съвета беше още по-незадоволителна, отколкото Джон Мандрейк се бе опасявал. Състоя се в Залата на статуите в Уестминстър — правоъгълна стая, изградена от розово-сив камък, с високи средновековни сводове и под, покрит с плочи, плътно застлани с персийски килими. В дузина ниши по стените бяха разположени статуите в реален размер на великите магьосници от миналото. Там, в ъгъла, строг и неприветлив, стоеше Гладстон. Срещу него, в крещящ редингот, беше смъртоносният му съперник Дизраели. Имаше статуи и на всички следващи министър-председатели, както и на други аристократи. Все още не всички ниши бяха запълнени, но господин Девъро, настоящият премиер, бе наредил в тях да се поставят пищни аранжировки от цветя. Предполагаше се, че незаетите места му напомняха за собствената му тленност.

По тавана се носеха кълба от дяволски светлини, които открояваха голямата кръгла маса от английски дъб в центъра на стаята, полирана до съвършенство от работливи дяволчета. Около нея седяха членовете на Съвета — най-видните хора в Империята — и си играеха с химикалките си и бутилките с минерална вода.

Господин Девъро бе избрал кръгла маса по дипломатични причини. Технически никой не беше по-висш от останалите — една възхитителна политика, която бе подронена от настояването му да използва гигантски златен стол, богато украсен с тлъсти херувимчета. Господин Мортенсен, министърът на войната, бе последвал примера му с впечатляващ стол от полирана секвоя. За да не остане по-назад, господин Колинс от Хоум Офис, бе отвърнал с величествен трон, инкрустиран със смарагди и украсен с ароматизирани пискюли. И така нататък. Само Джон Мандрейк и някогашната му господарка Джесика Уитуел бяха устояли на изкушението да променят по някакъв начин столовете си.

Местонахождението на стола на всеки магьосник също бе внимателно извоювано, докато ситуацията се бе стабилизирила така, че да отразява формиращите се в Съвета фракции. Двамата фаворити на

господин Девъро — Джон Мандрейк, министър на информацията и Джейн Фарар от полицията — седяха от двете му страни. От другата страна на Фарар седяха госпожа Уитуел и господин Колинс, за които се знаеше, че са скептично настроени за изхода от войната. До Мандрейк бяха господин Мортенсен и госпожа Малбинди от външното министерство: понастоящем правителството следваше именно тяхната политика.

Най-неочаквано срещата започна с рекламно съобщение. От една странична стая, върху платформа с колелца, излезе гигантско буботещо кристално кълбо. Дърпаха го цяла банда поробени дяволчета, водени от фолиот-надзирател, който боравеше много умело с камшика си от конски косми. Когато се приближиха до масата, фолиотът нададе вик, дяволчетата застанаха нащрек и с изплющяването на камшика изчезнаха едно след друго сред облаци цветен дим. Кристалното кълбо сияеше последователно в розово и оранжево. В средата му се появи широко ухилено лице, което намигна и заговори.

— Уважаеми дами и господа от Съвета! Нека ви напомня, че има само два дни до театралното събитие на десетилетието, общественото събитие на годината! Резервирайте билетите си сега за премиерата на най-новата ми творба, основана на живота на нашия обичан приятел и лидер, господин Рупърт Девъро! Пригответе се да се смеете, да плачете, да аплодирате и да пеете на представлението *От Уопинг до Уестминстър: Една политическа Одисея*. Доведете половинките си, доведете приятелите си и не забравяйте носните си кърпички. Аз, Куентин Мейкпийс, ви обещавам една сензационна нощ!

Лицето избледня и кълбото угасна. Събралите се министри се покашляха и се раздвижиха на местата си.

— Мили Боже — прошепна някой, — това е *мюзикъл*.

Господин Девъро им се усмихна лъчезарно.

— Сладкото напомняне на Куентин е *малко* излишно — каза той.

— Сигурен съм, че всички вие вече имате билети.

Така и беше. Нямаха голям избор.

Започнаха с работата. Господин Мортенсен докладва за последните вести от Америка, донесени от джинове през океана. Нещата не вървяха: безизходица в пустошта, дребни схватки, не бе постигнат никакъв съществен напредък. Така беше от седмици.

Джон Мандрейк почти не слушаше. Отчетът бе предвидим и потискащ. Това само увеличи разочарованието, което кипеше в него. *Всичко* бе извън контрол — войната, обикновените хора, положението в цялата Империя. Трябваше да се направи нещо решително и то скоро, ако искаха да спасят нацията. И той знаеше какво беше това нещо. Жезълът на Гладстон — оръжие с невероятна сила — лежеше безполезно в трезора точно под тази стая, плачещо да бъде извадено от някой, който имаше таланта да го използва. Ако се употребеше правилно, щеше да унищожи бунтовниците, да усмири враговете на Британия и да накара обикновените да се върнат тичешком обратно на работа. Но беше необходим магьосник от най-високо ниво, за да го управлява, а Девъро не беше такъв. Затова, от страх за собственото си положение, той го държеше под ключ на сигурно място.

Дали Мандрейк щеше да съумее да използва Жезъла, ако му се дадеше такава възможност? Честно казано, не знаеше. Може би. Той бе най-силният магьосник в стаята, може би с изключение на Уитуел. От друга страна, три години по-рано, когато бе осигурил Жезъла на правителството, той се беше опитал да го използва и се бе провалил.

Тази разочарована амбиция, примесена със съмнение в себе си, допринасяше за безразличието, което го бе обзело напоследък. Ден след ден работата му бе безплодна — беше обграден от каращи се глупаци, без да може да подобри положението. Единствената бледа надежда идваше от издирването на предателя Хопкинс. Вероятно *там* можеше да направи пробив, поне веднъж да постигне нещо съществено. Е, трябваше да изчака да види какво ще открие Бартимеус.

Мортенсен продължаваше да говори монотонно. Обхванат от скука, Мандрейк драскаше несвързани бележки в тефтера си. Отпиваше от водата и преценяваше останалите членове на Съвета един по един.

Първо: Министър-председателят. Косата му бе изпъстрена със сиви кичури, лицето му беше подуто и на петна заради напрежението от войната. Около него се носеше някакво мрачно чувство; изглеждаше нерешителен и колеблив. Единствено когато говореше за театър, у него се прокрадваше следа от старата му жизненост, от заразителната харизма, която бе вдъхновявала Мандрейк толкова силно като момче. Понякога той бе опасно отмъстителен. Неотдавна предшественичката

на господин Колинс в Хоум Офис, жена на име Харкнет, се беше изказала против политиката му. Същата вечер за нея бяха отишли шест хорли. Подобни събития тревожеха Мандрейк. Те не предполагаха ясното мислене на стойностния водач. Освен това не беше редно да се постъпва така.

До Девъро седеше Джейн Фарар. Усещайки оценяващия му поглед, тя вдигна очи и се усмихна. Погледът ѝ беше заговорнически. Докато я гледаше, тя надраска нещо на лист хартия и го бутна към него. Пишеше: ХОПКИНС. НЕЩО НОВО? Той поклати глава и раздвижи устни: „Прекалено рано“. Направи разочарована физиономия и обърна поглед към съседа ѝ.

Министърът на сигурността, Джесика Уитуел, бе издържала няколко години без доброжелателството на министър-председателя, а сега уверено си го връщаше. Причината беше проста — тя бе прекалено силна, за да я пренебрегват. Живееше пестеливо, не се опитваше да трупа огромно богатство и посвещаваше енергията си на подобряването на службите по сигурността. Благодарение на усилията ѝ напоследък бяха пресечени множество нападения. Бе все така слаба като скелет, косата ѝ беше призрачно бяла и щръкнала. Тя и Мандрейк се отнасяха един към друг с уважителна ненавист.

Вляво от нея седеше господин Колинс, най-новият член на Съвета. Той беше пламенен дребен мъж, смугъл, с кръгло лице и постоянно блестящи от възмущение очи. Няколко пъти бе наблегнал на щетите, които войните нанасяха на икономиката. Благоразумно, обаче, той се бе спрял малко преди открито да поиска спиране на вражеските действия.

От дясната страна на Мандрейк се намираше военната групировка: първо, Хелън Малбинди, външен министър. По природа беше хрисима и отстъпчива, но напрежението от сегашния ѝ пост я беше направило склонна към изблици на силна ярост сред персонала. Носът ѝ беше добър индикатор за настроението ѝ: при стрес той побеляваше и се обезкървяваше. Мандрейк не я ценеше много.

Карл Мортенсен, министърът на войната, седеше до Малбинди и приключваше доклада си. В продължение на години щастливата звезда не го напускаше. Именно той беше най-големият привърженик на войната в Америка, точно неговите стратегии се следваха най-неотклонно. Тънката му руса коса беше дълга (не беше благоволил да я

подстриже по военному) и все още говореше уверено за успех. И все пак вече си беше изгризал ноктите докрай, а другите членове на Съвета го гледаха твърдо с поглед на лешояди.

— Напомням на всички ви, че трябва да продължим да полагаме усилия — казваше той. — Моментът е съдбоносен. Бунтовниците са изтощени. От друга страна, ние едва сме показали възможностите си. Можем да поддържаме присъствието си там поне още една година.

В златния си стол господин Девъро прокара пръст по задника на едно херувимче и каза меко:

— След още една година няма да си в тази стая, Карл. — Той го погледна изпод подутите си клепачи и се усмихна. — Освен ако не си част от украсата.

Господин Колинс се изкиска, а госпожица Фарар се усмихна ледено. Мандрейк изгледа върха на химикалката си.

Господин Мортенсен бе пребледнял, но издържа погледа на министър-председателя.

— Няма да ни е необходима цяла година, естествено. Използвах думата само образно.

— Една година, шест месеца, шест седмици — все едно. — Госпожа Уитуел говореше ядосано. — Междувременно нашите врагове по света вземат надмощие. Навсякъде се говори за бунт! Империята кипи от вълнения.

Мортенсен се намръщи.

— Преувеличаваш.

Девъро въздъхна.

— Какъв е *твоят* доклад, Джесика?

Тя се поклони сковано.

— Благодаря ти, Рупърт. Само през изминалата нощ бяха извършени три отделни нападения над собствената ти земя! Моите хора унищожиха холандска ударна група край бреговете на Норфолк, докато джиновете на Колинс трябваше да отблъскват въздушно нападение над Саутхамптън. Предполагаме, че са били испански демони, нали така, Брус?

Господин Колинс кимна.

— Носеха жълто-оранжеви наметки, украсени с оръжията на Арагон. Изсипаха дъжд от Инферно над центъра на града.

— Междувременно друга шайка демони вилнях в Кент — продължи госпожа Уитуел. — Смятам, че господин Мандрейк се е справил с това — подсмръкна тя.

— Така е — рече любезно Джон Мандрейк. — Вражеските сили бяха унищожени, но нямаме улики откъде са.

— Жалко. — Тънките бели пръсти на Уитуел потропаха по масата. — Дори и при това положение проблемът е ясен: този феномен се наблюдава в цяла Европа, а основните ни сили не са ни под ръка, за да го смажем.

Господин Девъро кимна изморено.

— Така е, наистина. Някой друг освен мен иска ли нещо сладко? — Той се огледа. — Не? Тогава аз ще си взема.

Изкашля се. До стола му се появи висока, сива сянка и с призрачните си пръсти постави златен поднос пред него. Беше отрупан догоре с жълти пайове и сладкиши. Сянката изчезна. Девъро си избра глазирана поничка.

— Ах, превъзходна е. Джейн, моля те, запознай ни с гледната точка на полицията относно положението в страната.

Госпожица Фарар зае отпусната поза, която въпреки всичко доста добре демонстрираше фината ѝ фигура.

— Честно казано, доста е тревожно. Не само че са налице тези атаки, с които е трудно да се справим, а и населението е неспокойно. Все повече и повече хора изглежда са устойчиви на магически нападения. Виждат отвъд илюзиите, наблюдават шпионите ни... Проведоха се стачки и демонстрации, вдъхновени от техния пример. Считам това за потенциално по-важно дори и от войната.

Министър-председателят избърза частичките захар от устата си.

— Джейн, Джейн, не бива да се плашим. Можем да се справим с обикновените хора своевременно. Неспойни са заради войната. — Той погледна многозначително към Мортенсен.

Госпожица Фарар наклони глава. Един кичур коса падна красиво върху лицето ѝ.

— Естествено, решението е ваше, сър.

Господин Девъро плесна с ръка по бедрото си.

— Със сигурност е така! И решавам, че сега ще направим кратка почивка. Кафе и сладкиши за всички!

Сянката се върна. Министрите приеха освежаващите напитки и храна с различна доза неохота. Мандрейк се наведе над чашата си и отново погледна Джейн Фарар. Наистина бяха съюзници в Съвета: останалите не им вярваха, Девъро ги покровителстваше, дълго време бяха на една страна. Но това не означаваше много. Подобни съюзи се разваляха за част от секундата. Винаги му беше трудно да разбере съчетанието на силната привлекателност с хладната твърдост на личността ѝ. Намръщи се. Интересен беше фактът, че въпреки самоконтрола му, въпреки вярата му в достойнствата на магьосническото управление, когато погледнеше някой като Фарар отблизо, дълбоко в себе си се чувстваше несигурен, разколебан и много неспокоен. И все пак тя беше много красива.

Ако ставаше дума за това, разбира се, *всички* от Съвета го караха да се чувства неспокоен. Необходима му беше цялата му вътрешна твърдост, за да запази статуса си сред тях. Всеки един излъчваше амбиция, сила, ум и коварство. Никой никога не действаше против собствените си интереси. За да оцелее, той бе направил същото.

Е, може би това беше естественият ход на нещата. Никога ли не бе срещал някой, който *наистина* да действа различно? Неканено, в съзнанието му изплува лицето на Кити Джоунс. Абсурдно! Една предателка, агресивна, яростна и дива... Започна да рисува в тефтера си: лице с дълга, тъмна коса... Абсурдно! Както и да е, момичето бе мъртво. Задраска го набързо.

А още по-далеч в миналото — преди много, много време — се сещаше и за учителката си по рисуване.

Госпожица Лутиен. Странно, но вече не си спомняше ясно лицето ѝ...

— Не ме ли чу, Джон?

Беше Девъро, който говореше почти в ухото му. Усети как малки парченца от захаросаната поничка бяха полепнали по бузата му.

— Обсъждаме позициите си в Европа. Поисках твоето мнение.

Мандрейк се поизправи.

— Съжалявам, сър. Тъж, агентите ми докладваха, че се шири недоволство чак до Италия. Имало е бунтове в Рим, доколкото знам. Но това не е в моята област.

Мършава, сурова и тънка като клечка, министърът на сигурността Джесика Уитуел заговори.

— Но е в моята. Италия, Франция, Испания и страните от крайбрежието на Северозападна Европа. Навсякъде е едно и също. Войските ни постоянно са недостатъчни. Какъв е резултатът ли? Разкол, бунтове, въстания. Цяла Европа е разбунена. Дори и последният бунтар под слънцето се готви да ни нападне. Преди да изтече месеца ще се сражаваме в дузина държави.

— Не му е сега времето за преувеличения, Джесика. — Очите на господин Мортенсен бяха твърди като стомана.

— *Преувеличения ли?* — Кокалестата ѝ ръка се стовари върху масата и госпожа Уитуел се изправи. — Това ще е най-голямото въстание от 1914-та насам! А къде са силите ни? На хиляди километри! Казвам ви, че ще загубим Европа, ако не сме внимателни.

Сега и Мортенсен повиши глас и почти стана от стола.

— О, *ти*, вероятно, имаш разрешение на проблема, така ли?

— Разбира се, че имам. Изтегляме се от Америка и връщаме силите си у дома.

— Какво? — Мортенсен се обърна към министър-председателя с потъмняло от ярост лице. — Чуваш ли това, Рупърт? Това не е нищо друго освен злоупотреба с ранга! Това граничи с държавна измяна!

Около стиснатия юмрук на Джесика Уитуел изригна синьо-сиво сияние. Въздухът зажува от надигналата се неземна сила. Внезапно гласът ѝ беше станал спокоен.

— Ще бъдеш ли така добър да го повториш, Карл?

Военният министър остана скован, с пръсти вкопчени в облегалките на стола му от секвоя и стрелкаци се напред-назад очи. Накрая се отпусна назад в поза, изразяваща яростно самообладание. Сиянието около юмрука на госпожа Уитуел премигна и изгасна. Тя изчака още няколко секунди, после седна внимателно и победоносно.

Останалите министри или се усмихваха доволно, или се бяха намръщили — всеки според съюзничеството си. Господин Девъро си оглеждаше ноктите и изглеждаше леко отегчен. Джон Мандрейк се изправи. Несвързан нито с Мортенсен, нито с Уитуел, той почувства подтик да поеме инициативата, да рискува, да изостави бездействието.

— Сигурен съм, че никой от прекрасните ни министри не възнамеряваше нито да обижда, нито пък по детински да се чувства обиден — рече той. — Ясно е, че и двамата са прави: тревогата на Джесика е разумна, тъй като ситуацията в Европа става лоша; отказът

на Карл да приеме поражението също е похвален. Не можем да оставим Америка в ръцете на престъпници. Бих искал да предложи решение на проблема.

— И то е? — Госпожа Уитуел не изглеждаше впечатлена.

— Изтеглянето на войските не е решение — продължи студено Мандрейк. — Това ще изпрати напълно погрешно послание към враговете ни по целия свят. Но *трябва* да приключим този конфликт. Демоните ни не са достатъчно, нито пък — ако господин Мортенсен ми позволи — обикновените войници. Необходимо ни е решително оръжие, което американците нямат. Нещо, с което не могат да се сражават. Елементарно. Да използваме Жезъла на Гладстон.

Бе очаквал потоп от шум в приветствие на предложението му. Не се опита да говори повече, вместо това седна със слаба усмивка. Джейн Фарар срещна погледа му и вдигна вежди учудено. Лицата на останалите изразяваха различни форми на възмущение.

— Невъзможно!

— Глупава фантасмагория!

— И дума не може да става!

Шумът утихна. Мандрейк се раздвижи.

— Извинете ме — каза той, — но не мога да разбера възраженията ви.

Карл Мортенсен направи презрителен жест.

— Жезълът не е изпробван, не е изпитан.

— Трудно се контролира — каза Хелън Малбинди.

Уитуел.

— Изключително опасно нещо — добави Джесика.

— Точно в това е *смисълът* — каза Мандрейк — С помощта на Жезъла Гладстон е покорил Европа. Съвсем лесно същото ще стане и с Бостън. Приятелите ни в Париж и Рим ще чуят за него и отново ще се скрият в миша дупка. Проблемът ще е разрешен. След като веднъж Жезълът прекоси океана, цялата работа ще трае не повече от седмица. Защо да го държим под ключ, след като е разрешение на всичките ни затруднения?

— *Защото* — рече един студен глас — нямам намерение да го използвам. А тук се слуша *моята* дума.

Мандрейк погледна към министър-председателя, който се бе завъртял в стола си и се беше изправил. Лицето на Девъро бе станало

строго и сурово, слабохарактерността не си личеше толкова. Очите бяха тъмни и мътни.

— Предполагам, че тази сутрин си получил известие, Мандрейк — рече той. — Жезълът и други предмети бяха преместени в Залата на съкровищата в тази сграда. Заобиколени са от множество магически пазачи от високо ниво. Те няма да бъдат използвани. Разбра ли?

Мандрейк се колебаеше; замисли се дали да отстоява позицията си, но после си спомни съдбата на госпожа Харкнет.

— Разбира се, сър — започна той. — Но трябва да попитам защо...

— *Трябва?* Не трябва да правиш нищо! — Лицето му изведнъж се промени, разкриви се, очите станаха диви и втрещени. — Ще си знаеш мястото и няма да се опитваш да дестабилизираш този Съвет с безсмислените си теории. А сега мълчи и мисли преди да говориш отново! И внимавай, да не заподозра, че имаш свой собствен дневен ред. — Министър-председателят се извърна. — Мортенсен, донеси картите. Дай ни един сбит отчет за последните ни позиции. Разбрах, че сме притиснали бунтовниците в някаква блатиста местност...

— Това беше малко необмислено — прошепна Джейн Фарар час по-късно, докато вървеше по коридора с Мандрейк. — У когото е Жезъла, той притежава истинската власт. Девъро се страхува от това, което този човек ще направи с него.

Мандрейк кимна мрачно. Потиснатостта, която току-що бе преодолял, се беше завърнала много бързо.

— Знам. Но някой трябва да изложи ситуацията открито и ясно. Страната изпада в хаос. Няма да се изненадам, ако половината от Съвета не планират нещо.

— Концентрирай се върху заговора, за който знаем. Има ли вече нещо за Дженкинс?

— Още не. Но няма да чакаме дълго. Най-добрият ми джин работи по случая.

От времето на Древен Египет, когато приех формата на сребрист ястреб и проследих кушитските^[1] нападатели далеч навътре в пясъчните хълмове, винаги съм бил истински специалист в това да следя незабелязано. Да вземем за пример онези нападатели: те оставиха джинове под формата на чакали и скорпиони да пазят пустинята след тях. Но ястребът летеше високо горе под слънцето и лесно ги избегна. Открих базата на нападателите скрита сред синьо-зелените евкалипти на оазиса Карга и заведох армията на фараона до тях. И така измряха до последния човек.

Сега използвах подобни дискретни, но смъртоносни умения, въпреки че обстоятелствата, трябва да се каже, не бяха така бляскави. Наместо свирепа орда от нападатели в кожи от пума имахме мършав, рижав секретар; вместо притегателните гледки на Сахара имахме смрадлива уличка зад Уайтхол. Като изключим това, съответствието беше пълно. А, само дето този път не бях ястреб — едно злочесто врабче щеше да свърши повече работа в Лондон.

Стоях на един перваз и наблюдавах мърлявия прозорец насреща. Който и да притежаваше перваза, не обичаше много птиците: беше го осеял със смола против птици, метални шипове и парчета отровен хляб. Един типичен прием по британски. Изритах хляба на улицата, използвах малко Инферно, за да изпепеля смолата, огънах няколко шипа и натиках крехкото си малко тяло между тях. Вече бях толкова отслабнал, че това херкулесово усилие почти ме довърши. Със замаяна глава се настаних да наблюдавам набелязаната си жертва.

Гледката не представляваше особен интерес. През натрупаната нечистотия виждах Клайв Дженкинс седнал зад едно бюро. Беше слаб, изгърбен и доста дребен. Ако ставаше дума за директен двубой между него и врабчето, аз бих заложил парите си на птицата. Върху фигурата му некомфортно висеше скъп костюм, сякаш не искаше да се приближава прекалено до тялото му; ризата беше в смуцаващ светломорав цвят. Имаше бледо лице, леко луничаво, с малки очи, които надничаха късогледо иззад дебелиите очила. Косата му беше

червеникава и зализана назад като някаква мазна кожа, напомняща за лисица наред дъжд. Малките кокалести ръце пишеха вяло на пишещата машина.

Мандрейк не бе сгрешил в оценката си за силите на Дженкинс. Веднага след като се настанях там, проверих седемте нива за сензорни мрежи, наблюдателни призми, проникващи очи, сенчести ловци, сфери, матрици, топлинни капани, пера, реагиращи на движение, духчета, елфи и други неща, които магьосникът можеше да е използвал за магическа защита. Нищо подобно. На бюрото му имаше чаша чай и толкова. Гледах внимателно за някакъв признак на свръхестествена комуникационна с Хопкинс или някой друг, но секретарят не продумваше и не правеше никакви излишни движения. Чат-чат, чат-чат — пръстите му натискаха клавишите; от време на време потъркваха носа му, наместваха очилата или почесваха върха на брадичката му. Така измина следобеда. Просто наблюдение.

При все че правех всичко възможно да се концентрирам върху настоящата си работа, все пак се улових, че от време на време мислите ми се отклоняваха, (а) защото беше адски скучно и (б) защото болката в същността ми правеше мозъка ми на чорба и ме разсейваше. Беше като да страдаш от хронично недоспиване: постоянно се отнасях и мислех за странични неща — Кити Джоунс; старият ми враг Факарл, точещ сатъра си; някъде много далеч, Птолемей — преди да се промени. И аз се сепвах и се връщах в настоящето, но Дженкинс всеки път си беше както и преди, така че това не ми пречеше.

Стана пет и половина, а с това настъпи и една почти неуловима промяна у Дженкинс. Сякаш във вените му затрептя един нов и невидим живот. Летаргията му изчезна. С бързи движения хвърли едно покривало върху пишещата машина, почисти бюрото си, насъбра няколко купчини документи и метна сакото върху ръката си. Излезе от офиса и се изгуби от погледа ми.

Врабчето протегна болящо крило, разтърси глава, за да се отърве от тъпата болка зад очите и отлетя. Понесох се надолу към страничната уличка, а после нагоре над оживлението по Уайтхол, където сред натовареното движение се бутаха автобуси, а през определени интервали бронирани камионетки на Нощната полиция стоварваха персонал сред тъпата. Войната бе причинила вълнения по улиците и властите не искаха да поемат рискове в центъра на

столицата. От нишите под стрехите на близките сгради наблюдаваха дяволчета и фолиоти.

Кацнах на един орех в малкото дворче, което отделяше сградата на Министерството на вътрешни работи от пътя и зачаках. Под мен, край портата, стоеше полицаи. В този момент вратата се отвори и се появи Дженкинс. Носеше дълго кожено палто, а в ръката си държеше намачкана шапка. При портата кимна на пазача, показва си пропуска и излезе. Зави на север към Уайтхол, сложи шапката наперено на една страна върху главата си и с внезапно оживени стъпки се гмурна в тълпата.

Не е лесно да следваш някого сред ужасната блъсканица, но когато си експерт в проследяването като мен, то ти идва отвътре. Тайната е да не се разсейваш. Не отделях поглед от върха на шапката на Дженкинс и пърхах високо горе, придържайки се малко назад, просто в случай че се огледаше. Нямах голяма вероятност да разбере, че го следя, но нали ме познавате, правя нещата както трябва. Налага се доста да се постараете, за да хванете *мен* в грешка при проследяването^[2].

Есенното слънце над покривите се снижаваше зад дърветата на Хайд парк. В небето висеше красива червена мараня. Врабчето я гледаше с одобрение. Напомняше ми на вечер край пирамидите, когато джиновете прехвърчаха като лястовици над гробниците на кралете и...

Прозвуча клаксон на автобус. Врабчето се върна към действителността. „Внимавай — почти като сън наяве...“ И така: Дженкинс...

Ах.

Огледах се трескаво напред-назад. Къде беше онази отличаваща се шапка? Не се виждаше никъде. Може би я бе свалил... Не, не се виждаше никаква лисича прическа. Само мъже, жени и деца. Цялата сбирщина на човечеството. Но не и Дженкинс. Врабчето щракна с клюн раздражено. Виновен беше *Мандрейк*. Ако ми бе дал няколко месеца почивка, съзнанието ми щеше да е ясно. Нямах постоянно да се разсейвам. Беше като времето, когато...

„*Концентрирай се*“. Може би Дженкинс бе в някой автобус. Прелетях бързо покрай няколко от най-близките, но секретарят не беше в тях. Кое означаваше, че или се беше дематериализирал, или бе влязъл в някоя сграда... Сега забелязах една кръчма, „Сирене

чедър“, сбутана между две правителствени сгради, горе-долу на мястото, където бе изчезнал Дженкинс. И понеже доброволното дематериализиране при хората е рядко явление^[3], реших, че кръчмата е добър вариант.

Нямаше време за губене. Врабчето падна като камък на тротоара и се придвижи, незабелязано от човешката тълпа, до отворената врата. Докато влизах, стиснах зъби и се промених: врабчето стана на муха, голяма, синя, с космат задник. Пристъпът на болка от промяната направи полета ми нестабилен; изгубих представа за това къде се намирам, закриволичих за секунда из задимения въздух и кацнах, с меко плясване, в чашата с вино на една дама, която тъкмо я поднасяше към устните си.

Усещайки движение, тя погледна надолу и ме видя как плавах по гръб само на 2–3 сантиметра от носа ѝ. Размахах един космат крак; тя изписка като песоглавец и захвърли чашата. Виното се плисна върху лицето на един мъж край бара. Той отстъпи шокирано назад и събори две други дами от столовете им. Викове, писъци, много размахани крайници. Всичко наоколо беше в безредие. Опиянена от виното, синята муха кацна на повърхността на бара, блъсна се, подхлъзна се, поизправи се и се скри зад една купичка с фъстъци.

Е, въпреки че не беше *толкова* дискретно колкото ми се бе искало, поне се създаде достатъчно хаос, за да огледам помещението набързо. Избърсах няколко от очните си фасети, с бърза крачка напуснах бара и тръгнах нагоре по близката колона. Огледах се от наблюдателната си точка високо горе.

Там, застанал в средата на стаята и разговаряйки оживено с други двама, се намираше Дженкинс.

Мухата прелетя малко по-наблизо в сенките като проверяваше нивата на защита. Никой от мъжете нямаше активни магически защиты, въпреки че вонята на тамян, набила се в дрехите и кожата им, беше като на типичния работещ магьосник. Определено представляваха едно опърпано трио — подобно на Дженкинс, останалите също носеха костюми, които бяха прекалено големи и прекалено хубави за тях; обувките бяха островърхи, подплънките на раменете стърчаха нагоре. И тримата бяха около двайсетте или поне така ги прецених. Чираци, секретари: никой не излъчваше аурата на

силата. Но говореха оживено; в мрака на кръчмата „Сирене чедър“ очите им проблясваха с фанатичен плам.

Кацнала на тавана, мухата изви глава, за да чуе разговора им. Не ставаше — крякането в бара заглушаваше звука им. Понесох се във въздуха и закръжах предпазливо надолу към тях, като проклинах липсата на стени наблизо. Говореше Дженкинс. Прелетях по-близо, достатъчно близо, че да помириша лака за коса на скалпа му и да видя порите на малкия му червен нос.

— ... нещо е да се уверим, че сте готови за довечера. И двамата ли си избрахте?

— Бърк да. Аз не. — Говореше най-мършавият от тримата: сълзящи очи, хлътнали гърди — в сравнение с него Дженкинс изглеждаше като Атлас^[4]. Третият мъж, Бърк, беше малко по-добре: кривокрак индивид с осеяни от пърхот рамене.

Дженкинс изсумтя.

— Ами захващай се тогава. Опитай с Трисмегистус или Портър — и при двамата има богат избор.

Мършавият изблея меланхолично.

— Проблемът не е в *избора*, Дженкинс. Просто... с колко силно нещо да се пробвам? Не бих искал да...

— Не те е *страх*, нали, Уидърс? — Усмивката на Дженкинс беше язвителна, враждебна. — Палмър се страхуваше и нали знаеш какво се случи с *него*. Не е късно да се намери някой друг.

— Не, не, не — Уидърс почувства прилив на увереност. — Ще съм готов. Ще съм готов. Когато искаш.

— Много ли сме? — Попита Бърк. Ако Уидърс блееше като овца, гласът на Бърк беше по-волски, като на размишляващ тъпанар.

— Не — рече Дженкинс. — Знаеш, че не сме. Общо сме само седем. По един за всеки стол.

Бърк нададе приглушен, хълцащ смях. Уидърс се изкикоти в по-висока тоналност. Идеята явно ги забавляваше.

Предпазливостта на Уидърс отново изплува на повърхността.

— И си сигурен, че дотогава сме в безопасност?

— Девъро се занимава с войната, Фарар и Мандрейк с бунтовете на обикновените хора. Стават прекалено много неща, така че едва ли някой ще обърне внимание на *нас*. — Очите на Дженкинс блестяха. — Кой, все пак, *някога* ни е обръщал внимание? — Той направи пауза и

те се спогледаха. После нахлупи шапката обратно на главата си. — Добре, аз ще тръгвам. Трябва да посетя още няколко човека. Не забравяйте и дяволчетата.

— А колкото до експеримента — Бърк се бе навел по-близо — Уидърс има право. Ще трябва да видим *доказателство*, че е бил успешен преди да... разбираш нали?

Дженкинс се изсмя.

— Ще получите доказателство. Хопкинс лично ще ви покаже, че няма странични ефекти. Но ви предупреждавам, че е невероятно впечатляващо. Като начало...

Шляп. С този необикновен звук подслушването ми внезапно приключи. В един момент си бръмчах дискретно край ухото на Дженкинс, а в следващия един навит вестник се спусна като светкавица от небесата и ме цапна откъм гърба. Беше вероломно нападение^[5]. Бях ударен във въздуха и съборен на пода със замаяна глава и шест подвити крака. Дженкинс и компания погледнаха надолу към мен с лека изненада. Нападателят ми, един мускулест барман, размаха вестника весело насреща им.

— Пипнах я — усмихна се той. — Бръмчеше точно до ухото ви, сър. Ужасно голяма, а изобщо не им е сезонът.

— Да — каза Дженкинс. — Нали? — Очите му се присвиха, без съмнение ме изучаваше през лещите си, но аз бях муха от първо до четвърто ниво, така че това не му разкри нищо. Внезапно се раздвижи и протегна крак да ме смачка. Може би малко по-пъргаво, отколкото една ранена муха *би трябвало*, аз отскочих и отлетях нестабилно към най-близкия прозорец.

Вече на улицата, продължих да наблюдавам вратата докато преглеждах нежната си същност. Жалка е гледката на джин, който^[6] е бил повален от парче навит вестник, но това беше тъжната истина за нещата. Всичките тези превъплъщения, които ставаха повод да бъда бит, не ми се отразяваха никак добре. Мандрейк... Всичко беше дело на *Мандрейк*. Щеше да ми *плати* за това при първа възможност^[7].

Притеснявах се, че Дженкинс можеше да е заподозрял, че не съм обикновено насекомо и да е избягал, но, за мое облекчение, няколко минути по-късно той се появи на вратата и се насочи обратно към Уайтхол. Знаех, че маскировката като муха нямаше да му мине втори

път, така че — пъшкайки от болка — отново станах врабче и продължих преследването.

Когато здрачът се спусна над града, магьосникът Дженкинс тръгна пеш по улиците на Централен Лондон. Имаше още три срещи. Първата беше в един хотел, недалече от площад Трафалгар. Този път не се опитах да вляза, а го гледах през прозореца как разговаря с една жена с тесни очи, облечена в старомодна рокля. После пресече Ковънт Гардън и отиде до Холборн, където влезе в един малък магазин за кафе. Отново счетох за разумно да спазвам дистанция, но виждах ясно мъжа, с когото говореше: човек на средна възраст със странно, рибешко лице. Устните му изглеждаха така, сякаш са му били дадени назаем от някоя риба треска. Както същността, така и паметта ми вече беше пълна с дупки; и все пак нещо в него ми беше леко познато... Не — отказах се. Не можех да се сетя.

Цялата тази работа беше странна. От това, което бях дочул, се готвеше някакъв заговор. Но тези хора изглеждаха странно неподходящи за опасни машинации. Никой от тях не беше силен или енергичен. Всъщност, беше вярно точно обратното. Ако човек подредеше всички магьосници в Лондон до стената на детската площадка и си избираше играчи за футбол, точно тези биха останали последни, заедно с дебелото хлапе и детето с гипса. Очевидно тяхната непригодност беше част от някаква схема, но за нищо на света не можех да разбера каква беше тя.

Накрая стигнахме до занемарено кафене в Кларкънуел и тук за пръв път забелязах лека промяна у Дженкинс. Досега беше безгрижен, рязък и небрежен в поведението си; сега, преди да влезе, той спря, сякаш за да се съвземе. Зализа назад косата си, намести вратовръзката и дори огледа пъпката на брадичката си с малко огледало, което носеше в джоба си. След това влезе в кафенето.

Това вече беше интересно. Вече нямаше да говори с равни нему или подчинени. Може би вътре го чакаше лично тайнственият господин Хопкинс. Трябваше да разбера.

Което означаваше, че трябваше да събера слабицката си врабешка енергия и отново да се променя.

Вратата на кафенето беше затворена, както и прозорците. Една малка дупка под вратата хвърляше процеп жълта светлина. С отчаяно

стенание се промених и се превърнах в тънка струйка извиващ се дим, който се промъкна изморено през пукнатината.

Усетих топла миризма на кафе, цигари и пържен бекон. Върхът на дима надзърна под вратата, поизправи се и се огледа наляво и надясно. Всичко бе малко размазано — след трансформацията очите ми бяха замъглени повече отвсякога — но успях да различа как Дженкинс се настанява на една отдалечена маса. Там седеше една тъмна фигура.

Димът се плъзна през стаята, придържайки се плътно до пода, като се извиваше предпазливо около краката на столовете и обувките на клиентите. Хрумна ми една обезпокоителна мисъл; спрях под една маса и изпратих напред Импулс, за да проверя за вражеска магия^[8]. Докато чаках, погледнах събеседника на Дженкинс, но той беше обърнат с гръб към мен и не можах да го разгледам.

Импулсът се върна — отровно оранжево, изпъстрено с червени ивици. Мрачно го изгледах как избледня. Значи тук имаше магия и тя не беше слаба.

Какво да правя? Ако страхливо напуснех кафенето, това нямаше да ми помогне да науча плановете на Дженкинс, което пък беше единственият начин да си осигуря освобождаване. Освен това, ако тъмната фигура *беше* Хопкинс, можех да го проследя, да се върна при Мандрейк и преди утрото да съм свободен. Като цяло — независимо от рисковете — трябваше да остана.

Все пак и стените на Прага не бяха построени без опасности и усилия^[9]. С няколко тихи вълнички валмото дим се понесе между масите все по-близо и по-близо до мястото, където седеше Дженкинс. Под ръба на висящата пластмасова покривка на предпоследната маса събрах сили и внимателно надзърнах.

Сега вече виждах тъмната фигура по-ясно, въпреки че все още бе извърната от мен. Носеше тежък балтон както и широкопола шапка, която закриваше лицето.

Кожата на Дженкинс лъщеше от напрежение:

— ... и Лайм пристигна от Франция тази сутрин — казваше той^[10]. — Всички са готови. Очакват момента с нетърпение.

Прочисти гърлото си без нужда. Другият не говореше. От него се излъчваше позната магическа аура. Зарових из помътения си мозък. Къде я бях виждал?

Внезапно нещо над моята маса се раздвижи. Димът се отдръпна — всичко беше наред. Покрай мен мина сервитьор, понесъл две големи чаши кафе. Сложи ги с дрънчене пред Дженкинс и другия. Подсвирквайки си нещо неопределено той се отдалечи.

Наблюдавах съседната маса. Дженкинс отпи от кафето. Не говореше.

Една ръка се протегна за втората чаша — голяма ръка; горната ѝ част беше белязана от мрежа от тънки и светли белези.

Гледах как ръката взема чашата и я вдига внимателно от масата. Главата се извърна леко, докато се навеждаше за да отпие; видях гъстите вежди, извития нос, четината на спретнатата черна брада. И тогава, прекалено късно, усетих с вълнение, че го разпознах.

Наемникът си пиеше кафето, а аз се свих в сенките.

[1] Куш — древно кралство на южната граница на Египет. — Бел.прев. ↑

[2] Веднъж, когато работех за алгонкинските шамани, един вражески африт дойде през нощта и отвлеche детето на един от вождовете. Когато това се разбра, афритът беше вече много далеч. Беше се маскирал като женски бизон, а около детето бе направил магия, така че да изглежда като мучащо бизонче. Но афритите имат огнени копита: следвах опърлените стъпки в тревата в продължение на сто мили и убих похитителя със сребърно копие. Детето бе върнато живо, само малко позеленяло от яденето на толкова много трева. ↑

[3] Обикновено не е доброволно. Получава се например, когато ги уцелиш с Детонация. ↑

[4] *Атлас*: марид с необикновена сила и мускулно оформление, работил при гръцкия магьосник Фидий при строежа на Партефона около 440 г. пр.Хр. Атлас кръшкаше от работа и претупа основите. Когато се появила пукнатина, Фидий затвори Атлас под земята и го закле да поддържа сградата безкрайно. Доколкото знам, може все още да е там. ↑

[5] А това, което я правеше още по-неприятна, беше, че стана с копие на *Истински военни истории*. Вестникът на Мандрейк! Към списъка ми с безкрайните му престъпления се добавяше още едно посегателство. ↑

[6] Тук прибавете подвиг по ваш избор от следния подбран списък: (а) е победил утукута с една ръка в битката при Кадеш, (б) е изрязал стените на Урук направо от земята, (в) е унищожил последователно трима господари чрез Херметическия капан, (г) е говорил със Соломон или (д) други. ↑

[7] Не че можех да направя каквото и да е в настоящото си положение. Поне не сам. Някои джинове, сред които и Факарл, дълго подкрепяха едно всеобщо въстание срещу магьосниците. Винаги бях отхвърлял това като пълна помия, като нещо непостижимо, но ако точно в този момент при мен беше дошъл Факарл с някой тъпашки план, щях да се присъединя моментално с глупави, радостни възклицания. ↑

[8] Импулсът беше под формата на малка, зеленикавосиня сфера с големината на топче, видима само на седмо ниво. Щеше бързо да обиколи мястото и да се върне при изпращача. При завръщането си видът ѝ показваше нивото на откритата магия: зеленикавосиньото означаваше, че всичко е чисто; жълтото показваше съвсем малко магия; оранжевото предполагаше силни заклинания, а червеното и индиговото ми служеха за оправдание да се насоча към изхода. ↑

[9] Батальоните дяволчета, които бях принудил да работят за мен бяха направо ужасени, докато се излягах в хамака си на безопасно разстояние и съзерцавах звездите. ↑

[10] Лайм! Точно *това* име се мъчех да си спомня. Мъжът с рибешкото лице в магазина за кафе беше един от конспираторите в аферата Лавлейс преди пет години. Ако той изведнъж излизаше от скривалището си, значи нещата ставаха сериозни. ↑

Проблемът беше, че познавах този наемник. И двата пъти, когато се бяхме срещали, *имахме* различия във вижданията и бяхме дали най-доброто от себе си да ги разрешим по цивилизован начин. Но независимо дали го смазвах под някоя статуя, дали го взривявах с Детонация или (както при последната ни среща) просто го подпалвах и го запращах надолу по някой склон, той, изглежда, не получаваше дори и драскотина. От своя страна той бе стигнал дразнещо близо до това да ме убие с най-различни сребърни оръжия. И сега, точно когато бях най-слаб, ето го отново. Обърках се. Не ме беше *страх* от него, естествено. Мили боже, не. Нека кажем, че бях благоразумно нервен.

Както винаги той носеше чифт стари, кожени ботуши, надраскани и износени, които определено воняха на магия^[1]. Вероятно точно те бяха въздействали на Импулса ми. Бързоходните ботуши, които могат да изминават огромни разстояния само за едно мигване на окото са истинска рядкост. Съчетани с изключителната устойчивост на този тип и квалификацията му на професионален убиец, те го правеха забележителен противник. Бях много доволен, че съм добре скрит зад покривката на масата.

Наемникът изпи кафето на един дъх^[2] и отново отпусна белязаната си ръка на масата.

— Значи всички са си избрали? — попита той. Беше старият, познат глас — спокоен, решителен и дълбок като морето.

Дженкинс кимна.

— Да, сър. Също и дяволчетата. Надявам се това да е достатъчно.

— Водачът ни ще осигури останалото.

Аха! Сега вече говорехме по същество! Водач! За Хопкинс ли ставаше дума или за някой друг? Главата ми бучеше от болка. Беше ми трудно да слушам. По-добре да се приближа. Димът се изви леко навън изпод масата.

Дженкинс отпи от кафето си.

— Има ли още нещо, което искате да направя, сър?

— Засега не. Аз ще организирам камионите.

— Ами веригите и въжетата?

— Ще се заема и с това. Имам... опит в тази насока.

Вериги! Въжета! Камиони! Какво получаваме като ги съберем? Не, аз също нямах ни най-малка представа. Но работата не изглеждаше чиста. От възмущение се извих още по-наблизо.

— Върви си вкъщи — каза наемникът. — Справи се добре. Ще докладвам на господин Хопкинс. Нещата набират скорост.

— А ако се наложи да се свържа с него? Все още ли е в „Амбасадор“?

— Засега да. Но това ще го правиш само в краен случай. Не бива да привличаме внимание.

Под близката маса облакът дим би прегръщал сам себе си от радост, ако същността му не беше толкова скована. „Амбасадор“ със сигурност беше хотел или нещо такова. Което значеше, че имах адреса на Хопкинс, точно както искаше Мандрейк. Почти си бях извоювал свободата! Както казах, може и да се чувствах малко зле, но не правя грешки когато става дума за проследяване.

Дженкинс изглеждаше леко замислен.

— Като говорим затова, сър... Току-що си спомних... ами, по-рано тази вечер имаше една кръжаща наблизо муха докато говорех с Бърк и Уидърс. Вероятно беше напълно безобидна, но...

Гласът на наемника приличаше на далечна гръмотевица.

— Така ли? И ти какво направи?

Дженкинс бутна малките си кръгли очила нагоре на носа си — разтревожен жест, който разбихах много добре. Наемникът беше с цяла глава по-висок от него и почти двойно по-широк в раменете. Можеше да скърши гръбнака на Дженкинс само с един удар.

— Наблюдавах внимателно след това — заекна той — но не видях нищо.

Разбира се. Димът под масата се ухили на себе си.

— Освен това накарах Тръклит, моето дяволче, да я проследи отдалеч и да ми докладва тук.

Ах. Това не беше много хубаво. Прибрах се извън полезрението и се заизвивах напред-назад, взирайки се между краката на столовете, като преглеждах всичките седем нива. В началото — нищо. И после, какво да видя — едно малко паяче, което пълзеше ли, пълзеше по пода.

Оглеждаше под всяка маса, очите му търсеха трескаво насам-натам. Издигнах се нагоре да не ме вижда и увиснах в сенките. Зачаках.

Малкото паяче пълзеше ли, пълзеше към моята маса. Мина отдолу... забеляза ме на мига и се изправи на задните си крака, за да вдигне тревога. Димът се спусна надолу и обвини паяка. Последва кратка борба и отчаяно писукане.

Сега облакът дим се раздвижи отново. Първо тръгна бавно, на тежки валма, като питон след обилно хранене, но скоро набра скорост^[3].

Погледнах назад. Конспираторите се разделяха; наемникът оставаше, Дженкинс вероятно чакаше появата на дяволчето^[4]. Беше време да взема решение.

Мандрейк ми беше казал да открия Хопкинс и да разкрия заговора му и бях направил доста за изпълнението на първата част от задачата. *Можех* още на момента просто да се насоча обратно към господаря си, понеже, според правилата, бях направил достатъчно, за да оправдая освобождаването си. Но „правилата“, особено в моя случай, не бяха нещо, с което Мандрейк щеше да се съобрази. Беше ме разочаровал и преди. Затова беше по-добре да се подсигурия максимално; да го залей с толкова много информация, че да може само да ми благодари скромно и да ми посочи пентаграмата.

А и точно сега наемникът отиваше при Хопкинс.

Облакът дим се изви нагоре изпод масата като пружина. Наблюдавах пода до мен. Нищо... абсолютно нищо... Появиха се два ботуша от стара кафява кожа, надраскани и износени.

Когато минаха покрай мен, пружината се изпъна, аз подскочих и едновременно с това отново се промених.

Наемникът стигна до вратата с величествени стъпки. Палтото му шумолеше, по тялото му звънтяха оръжия. Един малък гущер с дълги нокти се беше лепнал за кожата на десния му ботуш.

Навън беше паднала нощта. Някъде далече бръмчаха коли. Минувачите бяха малко и редки. Наемникът пусна вратата да се хлопне след него, направи няколко крачки и спря. Гущерът заби ноктите си още по-дълбоко. Знаех какво предстои.

Магическо трептене, вибриране, което разтърси същността ми из основи. Ботушът, в който се бях вкопчил се издигна, премести се и се спусна обратно на земята — беше само една крачка, но навсякъде

около мен улицата, нощта и светлините на кафенето се бяха слели в един течен поток. Още една крачка, после още една. Светлинният поток трептеше; смътно усетих сгради, хора и откъслечни шумове, но бях прекалено зает да се държа здраво в името на скъпия си живот, докато бързоходните ботуши се движеха, без да зачитат нормалното време и пространство. Сякаш отново бях на Другото място; щях доста да харесам возенето, ако не бях почувствал как малки частички от крайниците ми се отчупваха и падаха зад нас като изгаснали въглени от огън. Въпреки че бях постопен от скорошното хранене, започваше да става трудно да се поддържам в жизнеспособна форма.

На третата стъпка ботушът спря. Внезапно замазаните светлини спряха и се превърнаха в ново обкръжение — друга част на Лондон, на няколко мили от кафенето. Изчаках очите ми да спрат да се въртят и хвърлих един замъглен поглед наоколо.

Намирахме се в един от парковете близо до площад Трафалгар. С напредването на вечерта обикновени хора от целия град се бяха довели тук, за да потънат в релаксация. За тази цел те бяха любезно подпомогнати от властите, които през последните месеци, откакто войната започна да се развива зле, осигуряваха ежедневни празненства от най-безвкусен тип, измислени да стимулират сетивата и да попречат на размишляването.

Далеч в центъра на парка блестеше големият Стъклен дворец, един чудесен безпорядък от куполи и минарета, всичките блещукащи от светлина. Направен от двайсет хиляди листа огънато стъкло, закрепено върху метална рамка, той беше построен през първата година на войната, а след това бе напълнен със снекбарове, въртележки, сцени за забавления и странни шоуа. Беше популярен сред обикновените хора и не толкова много сред джиновете. Не ни харесваше всичкото това желязо.

Из парка, който беше осветен от висящи тук-там по дърветата цветни фенери с дяволчета в тях, бяха поставени и други павилиони. Увеселителни влачета се извиваха, издигаха и падаха рязко надолу, въртележките подскачаха и се въртяха; при Замъка на султана, пред шайка пияни граждани, танцуваха знойни красавици^[5]. По централната алея имаше отворени бъчви с вино и ейл и волове, които се печеха на шиш. Наемникът тръгна между тях с човешка крачка.

Подмина Кътчето на предателите, където в стъклена клетка над виещата тълпа се полюшваха няколко пленени бунтовници. Край тях, в друга призма, на първо ниво се виждаше отвратителен черен демон. Той ръмжеше и беснееше, размахвайки юмрук към обхванатото от страх множество. По-нататък беше издигната сцена. Името на творбата бе обявено на един плакат: *Овлабяването на колониалното предателство*. Актьорите тичаха насам-натам и представяха официалната история за войната с помощта на гумени мечове и картонени демони. Накъдето и да погледнеше човек, усмихнати дами тикаха издания на *Истински военни истории* в протегнатите ръце. Имаше толкова много шум, пъстрота и объркване, че за никого не беше възможно да мисли трезво, да не говорим за формулиране на ясен аргумент против войната^[6].

Бях виждал всичко това много пъти по-рано. Концентрирах се отново върху наемника, който бе напуснал централната алея и крачеше през тъмните полянки към едно изкуствено езеро сред дърветата.

Това езеро едва ли беше нещо особено — без съмнение през деня там обитаваха скучни водни птици, а децата се плискаха с малките лодки под наем. През нощта обаче, то излъчваше някаква тиха тайнственост. Бреговете му се губеха в сенки и множество тръстикови туфи; над него се простираха мостове в ориенталски стил, които свързваха притихналите островчета. На едно от тях се издигаше китайска пагода. Пред пагодата имаше дървена веранда, простираща се над водата.

Наемникът забързано тръгна натам. Мина по моста и ботушите му затропаха по дъските. От другата страна, в мрака на верандата, забелязах чакаща фигура. Над главата му, на по-високите нива, кръжаха и наблюдаваха застрашителни форми.

Трябваше да бъда особено внимателен. Прикрепен за ботуша, много скоро щях да бъда забелязан дори и от най-малоумното дяволче. Но все пак можех да се приближа достатъчно, за да гледам и слушам. Под моста имаше гъста черна туфа тръстика. Идеално място за спотайване. Гуцерът се пусна, подскочи и падна сред тръстиките. Секунди по-късно последва поредната болезнена трансформация и една малка зелена змия заплува между гниещите стъбла към острова.

Чух над себе си гласа на наемника — тих и почтителен.

— Господин Хопкинс.

Пролука в тръстиките. Змията се уви около един изгнил клон, който стърчеше над водата и се поизправи, взряна във верандата. Там стоеше наемникът, а с него и един мъж, слаб и прегърбен, който приятелски го потупа по рамото. Напрегнах изморените си очи. За част от секундата различих лицето му: приятно, без отличителни черти, напълно незапомнящо се. Защо тогава нещо в него предизвика дълбокото усещане, че го познавам и ме накара да потрепера?

Мъжете се отдалечиха от верандата и се скриха от погледа ми. Змията изруга набързо и продължи да си пробива път напред, като се извиваше с елегантни вълнообразни движения през тръстиките. Още малко по-нататък... само да мога да чуя гласа на Хопкинс, да получа някаква информация...

Десет туфи тръстика се раздвижиха; пет високи, сиви сенки се отделиха от купчините тръстика. Десет клечкообразни крака приклекнаха и подскочиха. Всичко стана без нито един звук: в един момент бях сам в езерото, а в следващия пет чапли се спуснаха върху мен като сиво-бели призраци, с тракащи клюнове-мечове и пламтящи червени очи. Пърхащите крила се размахваха над водата и ми отрязваха пътищата за бягство, ноктите се протегнаха към отчаяната змия, клюновете кълвяха. По-бърз от мисълта, аз се гмурнах под водата. Но чаплиите бяха още по-бързи: един клюн сграбчи опашката ми, друг се вкопчи здраво в тялото ми, точно под главата. Чаплиите размахваха крила и се издигнаха във въздуха, държейки ме от двете страни, а аз се гърчех като червей помежду им.

Огледах противниците си на седемте нива: и петимата бяха фолиоти. При нормални обстоятелства бих украсил града с перата им, но в настоящото ми състояние щеше да ми дойде в повече схватката дори и с един от тях. Почувствах как същността ми започва да се разкъсва.

Борих се, удрях и се извивах. Плюех отрова наляво и надясно. Изпълни ме гняв, който ми даде малко сила. Промених се, станах още по-малък — дребна и слузеста змиорка, която се изплъзна от захвата им и пада към примамливата вода.

Спусна се клюн.

Щрак! Навсякъде тъмнина.

Е, това вече беше адски смущаващо. След неотдавнашното ми отношение към дяволчето, сега *и аз* бях погълнат. Чуждата субстанция

се заизвива около мен. Усещах как започва да разяжда моята собствена същност^[7].

Нямах избор. Събрах всичката си енергия и използвах Детонация.

Да, наистина беше шумна и мърлява работа, но имаше желания ефект. Надолу към земята се понесоха малки парченца от фолиота и аз също се носех с тях под формата на малка, черна перла.

Перлата падна във водата. Останалите четири чапли моментално се озоваха на мястото, гневните им очи блестяха, а клюновете им щракаха в трескаво търсене.

Оставих се да потъна бързо в мрака, дълбоко извън обсега им, там, където калта, тинята и гнилата плетеница от мъртви тръстики ме скриваха на всички нива.

Целият треперех; почти изгубих съзнание. Не, ако заспах, щяха да ме открият. Трябва да избягам, да се върна при господаря си. Трябваше да направя едно последно усилие и да се измъкна.

Гигантските крака крачеха из тъмнината около мен. Подобните на копия клюнове просъскваха, разрязвайки водата като куршуми. Сред водораслите тътнеше приглушеното ехо от псуването на чаплиите. Една малка, наранена попова лъжичка се запровира бавно към брега, оставяйки петънца умираща същност да плават в дирята ѝ. Стигайки до края на езерото, тя счупи всички рекорди по стареене и се превърна в грозна жаба с разкривени крака и увиснала уста. Жабата се втурна в тревата с цялата бързина, на която бе способна.

Бях на половината път до алеята, когато фолиотите ме видяха. Единият трябва да бе летял нависоко и явно бе видял куция ми напредък. С дрезгави крясъци те изскочиха от езерото и се втурнаха през тревата.

Единият се спусна към мен; жабата подскочи като обезумяла. Клюнът се заби в земята.

Сред тълпата на алеята жабата подскачаше насам-натам между краката на хората, провираше се под навесите, скачаше от глави върху рамене и от кошници върху колички, като през цялото време крякаше, гъргореше и се пулеше с изскочилите си очи. Мъжете викаха, жените пищяха, децата ахкаха удивено. След нея се носеха чаплиите с проблясващи пера, размахани крила, заслепени от жажда за кръв. Разбиваха будки, преобръщаха винени бъчви, караха кучетата да бягат

с вой в тъмното. Хората биваха отхвърлени настрани като кегли за боулинг; купища *Истински военни истории* се разлетяваха — някои падаха във виното, други в скарите за печене.

Бягащото земноводно изскочи на откритата сцена под ярките светлини от дяволчетата, запрати един актьор в ръцете на друг, накара трети да скочи с разперени ръце в тълпата. Пъхна се в някаква дупка на пода, следвана отблизо от една чапла. Миг по-късно жабата се появи от друга дупка, яхнала главата на картонен таласъм. Скочи върху плаката и се захвана за него с двата си ципести крака. Отдолу се изправи чапла, щракна с клюн и разкъса плаката на две — парчето плат падна, изви се като лиана и катапултира жабата на алеята. Тя падна до кристалната призма, където беше плененият демон.

В този момент вече губех представа къде бях и какво правех. Същността ми бързо се разпадаше: едва виждах; светът бе обгърнат от хаотични звуци. Подскачах без да мисля, като променях посоката при всеки скок, опитвайки се да избегна атаката, която знаех, че ще последва.

И действително, един от преследвачите ми изгуби търпение. Мисля, че беше използвал Конвулсия. Така или иначе бях отскочил настрана — не видях как удари призмата, не чух пропукването на кристала. Грешката не беше моя. Аз нямах нищо общо. Не видях как големият, черен демон направи изненадана гримаса и използва дългите си извити нокти, за да счупи клетката. Не чух злокобния трясък, когато стъклото поддаде, нито пък писъците и воя на хората, когато демонът скочи сред тях.

Не знаех нищо за това. Знаех единствено за безкрайния, тътнещ ритъм на преследването, чувствах единствено как същността ми се размеква и се превръща в течност с всеки отчаян скок. Вече умирах, но не можех да спра. След мен летеше една още по-бърза смърт.

[1] За разлика от обувките на повечето ми господари, които определено просто воняха. ↑

[2] Със сигурност трябва да е било адски горещо. Леле, този беше железен. ↑

[3] Същността на бедния Тръклит представляваше оскъдно ядене. В друг случай бих се погнушил от него. Но сега времената бяха

отчайващи и се нуждаех от всяка възможна енергия. Освен това малката свиня щеше да ме издаде. ↑

[4] Щеше да чака дълго. Трябваше да му взема още едно кафе. ↑

[5] Някои от красавиците бяха истински хора, но на по-високите нива забелязах две, които не бяха точно каквото изглеждаха: едната представляваше празна черупка, твърда отпред и куха отзад; другата беше един ухилан фолиот с покрити с бодли крайници, скрит зад магията си. ↑

[6] Зад голяма част от всичко това виждах ръката на Мандрейк — цялото това внимание към подробностите, съчетано с театралността, възприета от приятеля му, драматурга Мейкпийс. Една идеална комбинация от недодяланост и хитрост. Плененият „американски“ демон беше особено ефектен и без съмнение беше призован от някой от правителството специално за случая. ↑

[7] При такива обстоятелства трябва да се действа бързо, преди чисто и просто да бъдеш абсорбиран от другия. Слабите същества нямат никакъв шанс, ако бъдат погълнати от нещо по-силно и сега случаят щеше да е подобен. ↑

Господарят на Кити вдигна поглед от канапето — един самотен остров сред море от разхвърляни листа, всичките надраскани със стегнатия му, сбит почерк. Дъвчеше края на химикалката, от което по устните му бяха останали малки, сини мастилени петънца. Той примигна леко изненадано.

— Не мислех, че ще се връщаш тази вечер, Лизи. Смятах, че трябва да ходиш на работа.

— Трябва, сър. Много скоро. Ами, сър...

— Кажи, успя ли да вземеш оригиналното копие на *Странните потребности* от Пек? Ами *Анатомия на меланхолията*? Искях четвърти том, нали помниш?

Лъжата на Кити бе добре отрепетирана.

— Сър, съжалявам, не взех нито една от тях. Библиотеката затвори по-рано днес. Отпред имаше безредици — граждански протест — и затвориха вратите от съображения за сигурност. Помолиха ме да напусна преди да успея да ви намеря книгите.

Господин Бътън възкликна раздразнено и захапа още по-силно химикалката си.

— Какво неудобство! Протест на гражданите, казваш? Какво ли ще последва? Подивели коне? Кравите ще откажат да бъдат доени? Тези нещастници трябва да си знаят мястото. — Той наблегна на изказването си като размаха химикалката си, после вдигна виновно очи. — Не исках да те обидя, Лизи.

— Не съм се обидила. Сър, кой е бил Птолемей?

Старият човек протегна изморено ръка зад главата си.

— Птолемей е Птолемей. Един наистина забележителен магьосник. — Той й хвърли жаловит поглед. — Имаш ли време да сложиш чайника на печката преди да тръгнеш, Лизи?

Кити продължи да упорства:

— Той египтянин ли е бил?

— Да, такъв е бил, въпреки че името е гръцко, естествено. Той е от македонски произход. Браво, *Лизи*. Много малко от протестиращите

обикновени хора знаят *това*!

— Надявах се да прочета нещо от него, сър.

— Това ще ти се види трудно, понеже е писал на гръцки. Имам най-голямата му творба в колекцията си: *Окото на Птолемей*. Тя е задължителна за всички магьосници, тъй като ясно разкрива механизмите на изтегляне на демони от Другото място. Освен това стилът е безпристрастен. Останалите му писания са известни като *Апокрифите*. Струва ми се, че ти ми ги донесе от Хирнек при първото си идване тук... Те представляват една чудновата колекция, пълна със странни понятия. Относно чая...

— Ще сложа чайника — рече Кити. — Има ли нещо, което мога да прочета за Птолемей, сър, докато стане чая?

— Боже, ти наистина си имаш твоите малки, странни хрумвания. Да, в *Именника* трябва да има нещо за него. Несъмнено знаеш на кой рафт е.

Кити изчете текста набързо, докато чайникът прасчеше и бълбукаше зад нея.

ПТОЛЕМЕЙ ОТ АЛЕКСАНДРИЯ (ЖИВЯЛ ОКОЛО 120 Г. ПР.ХР.)

Обстоятелствата около смъртта му са неизвестни, но е сигурно, че не е живял дълго. Може да е загинал от насилствена смърт или да е починал от телесна слабост. В Александрийския ръкопис се споменава за внезапно влошаване на здравето му след едно „трудно пътуване“, въпреки че това е в противоречие с други записки, които твърдят, че той никога не е напускал пределите на града. Със сигурност е записан като мъртъв преди погребението на чичо си и възкачването на братовчед му на престола (116 г. пр.Хр.), така че не е много вероятно да е стигнал до двайсетгодишна възраст.

Творбите му са останали в библиотеката в продължение на повече от триста години, време, през което са били изучавани от Тертулий и други римски магьосници. Част от писанията му са публикувани в Рим, прочули се по-късно като *Окото на Птолемей*.

Оригиналните архиви са били унищожени в голямото земетресение и пожар през трети век. Оцелелите части са били събрани и издадени под заглавието *Апокрифи*. Птолемей е фигура от историческа значимост, тъй като на него се приписва измислянето на няколко техники, включително Стоическото разрязване и Моулърския Щит (и двете използвани при призовавания до времето на Лоу), както и на необикновени теории, като тази например, изложена в „Портата на Птолемей.“ Постигнал е всичко това въпреки изключителната си младост. Ако Доживял до зрялост, със сигурност щеше да се числи към великите имена в тази област. Демоните, с които е имал необикновена връзка, както се твърди, са: Афия†, Рекит или Нечо†, Метис†, Пенренутет†.

† записана смърт

† съдбата неизвестна

Господин Бътн се усмихна разсеяно, когато Кити донесе чая.

— Намери ли каквото искаше?

— Не знам точно, сър, но имам един въпрос. Често срещано явление ли е демоните да приемат формата на своите господари?

Магьосникът остави химикалката.

— Имаш предвид да им се подиграват или да ги объркват? Естествено! Това е стар номер, един от най-старите в учебниците и гарантирано сплеща неопитните. Нищо не е по-обезпокоително от това да се изправиш лице в лице със собствения си фантом, особено когато съществото го използва, за да прави провокативни изкривявания. Смятам, че Розенбауер от Мюнхен е бил толкова разстроен от точното представяне на множеството му превземки, че захвърлил брилянтина и с хлипане напуснал средата си, което довело до печални последици. Самият аз бях принуден да стана свидетел как собственото ми тяло се разлага до загнил труп, придружен от отвратителни звукови ефекти, докато се опитвах да го разпитам за

принципите на критската архитектура. Прави ми чест, че след всичко това записките ми изобщо имаха някакъв смисъл. Това ли имаш предвид?

— Ами, всъщност... не, сър. — Кити си пое дълбоко дъх. — Искях да разбера дали някога някой джин е приемал външния вид на господаря си от... уважение или дори от привързаност. Защото така им е било добре. — Тя се намръщи; изречена на висок глас идеята звучеше доста нелепо.

Старият човек сбърчи нос.

— Мисля, че едва ли.

— Искам да кажа, след като магьосникът е починал.

— Скъпа моя Лизи! Вероятно, ако магьосникът е бил необикновено противен или деформиран, демонът би могъл да използва формата му, за да стряска другите. Вярвам, че Зарбустибал от Йемен наистина се е появявал известно време след кончината си. Но от уважение? Боже! Идеята предполага отношения между господар и роб, които биха били напълно безпрецедентни. Само един обикн... извинявай... само някой толкова неопитен като теб би си позволил такъв странен полет на въображението! Леле-мале... — Той се кискаше на себе си, докато протягаше ръка към подноса с чай.

Кити се бе насочила към вратата.

— Благодаря ви, сър, много ми помогнахте. Между другото — добави тя, — какво представлява Портата на Птолемей?

Насред канапето, сред безпорядъка от хартия, старият магьосник изпъшка.

— Какво ли? Смехотворна идея! Един мит, една фантазия, пълна фантазмагория! Запази си въпросите за по-стойностни теми. А сега трябва да работя. Не ми трябва дрънканиците на глупави помощници. Изчезвай! Портата на Птолемей, наистина... — Той трепна и раздражено ѝ махна да тръгва.

— Ама...

— Нямах ли си работа, Лизи?

Четиридесет минути по-късно Кити слезе от един автобус на крайбрежната улица. Носеше дебело черно вълнено палто и съсредоточено дъвчеше сандвич. В джоба ѝ бяха документите, удостоверяващи втората ѝ фалшива самоличност — Клара Бел.

Небето потъмняваше, въпреки че няколкото ниски облака все още проблясваха в мръсножълто от отразените светлини на града. Оттатък дигата Темза лежеше далечна и безводна. Кити мина над една голяма, сива плитчина, където сред камъни и плавеи крачеха чапли. Въздухът беше студен; към морето духаше силен бриз.

При един завой на реката тротоарът внезапно се отклоняваше на деветдесет градуса встрани от Темза, и свършваше с голяма сграда със стръмни покриви и островърхи капандури. Тежки черни греди обрамчваха стените; осветените прозорци светеха на различни височини и хвърляха обилна светлина върху улицата и тъмните води на реката. Горният етаж стърчеше издаден над долния от всички страни, на места здрав, на места увиснал, сякаш щеше да падне. От един стълб над пътеката висеше избеляла зелена табела, толкова повредена от времето, че думите не се четяха. Това нямаше голямо значение, тъй като „Жабата“ беше прочута местна забележителност. Беше известен с бирата, говеждото и ежеседмичните си турнири по домино. Тук беше и работното място на Кити всяка вечер.

Тя се мушна под ниската арка и тръгна по катраненочерната странична алея през двора на кръчмата. С влизането си тя вдигна поглед. Под покрива се виждаше бледа червена светлина. Ако човек погледнеше право в нея, формата ѝ беше замъглена и неясна, но ако погледнеше встрани, очертанията ѝ се виждаха ясно — малка сфера, която наблюдаваше.

Кити пренебрегна шпионина. Прекоси двора до главната врата, която бе защитена от капризите на времето от стар, почернял навес и влезе в странноприемница „Жабата“.

Ярките светлини в общото помещение я накараха да примигне. Завесите бяха дръпнати пред прозорците, а огънят беше запален. По редиците чаши, наредени на бара, проблясваха светлини. Джордж Фокс, управителят, усърдно бършеше една от тях. Той кимна на Кити докато тя отиваше да си окачи чантата на закачалката.

— Закъсняваш, Клара. Закъсняваш.

Тя си погледна часовника.

— Има още двадесет минути преди да пристигнат, Джордж.

— Но не е достатъчно за това, което трябва да свършиш.

Кити метна шапката си на закачалката.

— Няма проблем. — Тя посочи с глава назад към вратата. — Откога е тук?

— От два часа. Най-обикновен. Просто се опитва да ни сплаши. Не чува. Няма да ни пречи.

— Добре. Хвърли ми една кърпа.

След петнайсет минути усилена работа общото помещение бе изчистено и подготвено, покривките на масите изпънати, чашите лъснати. Кити бе сложила десет халби на тезгяха над кранчето за бира, а Сам, барманът на „Жабата“, започна да ги пълни със светлокафява пенлива наливна бира. Кити разпредели и последните кутии за домино, избърса ръце в панталона си, взе престилка от една кука и зае мястото си зад бара. Джордж Фокс отвори главната врата и пусна клиентите вътре.

Както обикновено, репутацията на „Жабата“ осигуряваше постоянен приток на клиента и тази вечер Кити забеляза няколко човека, които не бе виждала преди: висок джентълмен от армията; възрастна дама, която се усмихваше и се въртеше на стола си; млад рус мъж с брада и мустаци. Започна познатото тракане на доминото; атмосферата се изпълни с веселие. Приглаждайки престилката си, Кити бързаше между масите и вземаше поръчките за вечеря.

Измина час. Край лактите на играчите лежаха чиниите с останките от дебелите, горещи сандвичи с говеждо. След като приключиха с храненето, интересът към доминото бързо намаля. Плочките си стояха по местата на всяка маса, в случай че нахлуеше полиция, но сега играчите се бяха поизправили на местата си, внезапно застанали нащрек и трезви. Кити напълни няколко празни чаши, после се върна и застана зад тезгяха, а един мъж край камината бавно се изправи на крака.

Беше стар и слаб, прегърбен от годините. Цялата стая се успокои и притихна.

— Приятели — започна той, — от миналата седмица не се е случило нищо забележително, така че ще открия срещата ни съвсем накратко. Както винаги, бих искал да благодаря на нашия покровител, господин Фокс, за гостоприемството. Може би първо ще чуем от Мери новините за положението в Америка?

Той седна. От съседната маса стана една жена с изморено, слабо лице. Кити прецени, че едва ли е навършила четиридесет, а косата ѝ

вече бе изпъстрена със сиво.

— Късно миналата нощ пристигна търговски кораб — започна тя. — Последната му спирка е била в Бостън, във военната зона. Екипажът закуси в кафенето ни тази сутрин. Разказаха ни, че последната британска офанзива се е провалила. Бостън все още е в американски ръце. Нашата армия се е изтеглила към полетата в търсене на припаси и оттогава е под непрекъснати атаки. Загубите са големи.

Стаята се изпълни с приглушено мърморене. Възрастният джентълмен се изправи наполовина.

— Благодаря ти, Мери. Кой иска да се изкаже?

— Може ли? — Младият брадат мъж заговори. Беше набит, самоуверен; в него имаше твърдост. — Аз представлявам една нова организация, Съюзът на обикновените хора. Може би сте чували за него.

Последва всеобщо раздвижване, появи се чувство на тревога. Кити се намръщи иззад бара. Нещо в гласа на говорещия я притесняваше.

— Опитваме се да съберем подкрепа — продължи мъжът — за нови стачки и обществени демонстрации. Трябва да покажем на магьосниците как стоят нещата. Единственият начин да ги притиснем са съгласуваните действия. Говоря за масови протести.

— Може ли да кажа нещо?

Възрастната дама, облечена в безупречна тъмносиня рокля и тъмnochервен шал, понечи да се изправи. Последваха дружески протести и тя остана седнала.

— Изплашена съм от това, което става в Лондон — каза тя. — Тези стачки, тези безредици... Това със сигурност не е решение. Какво ще постигнем така? Само ще подтикнем управляващите към още по-остри и репресивни мерки. Тауър ще ехти от воплите на честните хора.

Младият човек тупна по масата с дебелия си розов юмрук.

— Каква е алтернативата, мадам? Да си траем? Магьосниците няма да ни благодарят, ако го направим! Ще ни натикат още по-надолу в калта. Трябва да действаме незабавно! Помнете — не могат да затворят всички!

Последваха откъслечни ръкопляскания. Старата дама упорито поклати глава.

— Много грешите — рече. — Аргументите ви важат единствено, ако магьосниците могат да бъдат унищожени. А те не могат!

Заговори друг човек.

— Я се стегни, бабче. Това са пораженчески приказки.

Тя издаде напред брадичка.

— Е, и? Могат ли? Как?

— Те очевидно губят контрол, иначе лесно щяха да победят бунтовниците.

— Можем да получим помощ и от европейците — добави младият рус мъж. — Не го забравяйте. Чехите ще ни спонсорират. Както и французите.

Джордж Фокс кимна.

— Френските шпиони ми дадоха няколко магически предмета — каза той. — Просто в случай на неприятности. Никога досега не ми се е налагало да ги ползвам.

— Извинете ме — рече старата дама — но не обяснихте как всъщност няколко стачки ще свалят магьосниците. — Тя вдигна предизвикателно кокалестата си брадичка към компанията. — Е?

Няколко от мъжете издадоха звуци на неодобрение, но бяха прекалено заети да си пият питиетата, за да изрекат точен отговор.

Кити заговори иззад бара.

— Права сте, мадам, че ще е трудно да бъдат победени — каза тя тихичко, — но не е невъзможно. Революциите са успявали десетки пъти. Какво се е случило в Египет, в Рим или в Прага? Те са изглеждали непобедими за известно време и са паднали, когато хората са се вдигнали.

— Но, скъпа моя — каза старата дама — при всички тези случаи е имало вражески армии...

— При всеки един от тези случаи — продължи решително Кити — чужди водачи са се възползвали от вътрешните слабости на кралството. Хората вече са се бунтували. Не са имали силна магия или големи армии — били са обикновени хора, точно като нас.

Възрастната дама присви устни в безрадостна усмивка.

— Може би. Но колко от нас искат нашествие от *чужденци*? Управниците ни може и да не са свършени, но поне са британци.

Младият мъж с брадата изсумтя.

— Да се върнем към *настоящето*. Тази вечер работниците от завода за стоманени изделия „Батърсий“ започват стачка — малко по-надолу по реката. Елате и се присъединете към нас! Вече няма да сме им пушечно месо!

— И къде ще се озоват вашите работници? — рече остро старата дама. — Някои в Тауър, някои на дъното на Темза. И други ще заемат местата им.

— Демоните няма да могат да правят каквото си искат — рече младият мъж. — Някои хора притежават *устойчивост*. Трябва да сте чували за това. Те могат да устояват на нападения, да виждат през магиите...

Докато той говореше, Кити изведнъж го позна. Видя под гъстите му мустаци, под мръсната брада: познаваше го съвсем добре. Ник Дрю, последният оцелял другар от Съпротивата. Ник Дрю, който бе избягал от Уестминстърското абатство в най-тежкия момент, изоставяйки приятелите си. Сега беше по-възрастен, по-як, но все още изпълнен със старото самохвалство. „Все още *говориш* за битка“, помисли си гневно тя. „Винаги си бил добър в *говоренето*“. Обзалагам се, че ще стоиш доста далеч, когато стачката тръгне на зло... Изведнъж я обзе страх; отстъпи назад извън полезрението му. Въпреки че беше безполезен, ако Ник я разпознаеше, прикритието ѝ щеше да бъде провалено.

Групата бе заета с обсъждането на феномена *устойчивост*.

— Могат да виждат магията. Като бял ден — казваше една жена на средна възраст. — Така съм чувала.

Възрастната дама отново поклати глава.

— Слухове, жестоки слухове — каза тя тъжно. — Всичко това са дочути оттук-оттам клюки. Не бих се изненадала, ако самите магьосници са ги пуснали, за да ви подтикнат към безразсъдство. Кажете ми — продължи тя, — някой тук виждал ли е наистина тази *устойчивост* в действие?

В „Жабата“ настъпи тишина. Кити пристъпваше нетърпеливо от единия на другия си крак, копнееща да говори. Но Клара Бел не беше силна и борбена жена — бе решила това много отдавна. Освен това предпазливостта заради Ник я възпираше. Тя огледа помещението. Хората от компанията, които се срещаха тайно тук, като цяло бяха на средна възраст или по-стари. Те не бяха научили много за

устойчивостта от първа ръка. С изключение на Ник Дрю, който притежаваше поне толкова устойчивост колкото Кити. Но той седеше спокойно и не казваше нищо.

Настроението в стаята се вкисна от аргумента. След няколко минути мрачно размишляване старият джентълмен бавно се изправи отново на крака.

— Приятели — започна той — нека не се отчайваме! Може би магьосниците са прекалено опасни, за да се борим с тях, но поне можем да се противопоставим на пропагандата им. Днес излезе нов брой на *Истински военни истории*. Отхвърляйте го! Кажете на приятелите си за лъжите в него!

В този момент заговори Джордж Фокс.

— Мисля, че си малко суров за това. — Той повиши глас, за да надвика общото недоверчиво мърморене. — Да. Свикнах да събирам колкото се може повече броеве на *Истински военни истории*.

— О, засрамете се, господин Фокс — рече старата дама с треперещ глас.

— Не, горд съм да го призная — продължи той. — И ако някои от вас посетят тоалетните по-късно, ще намерят предостатъчно доказателства за стойността на тези памфлети. Те попиват изключително добре. — Всички се разсмяха. Придържайки се с гръб към младия рус мъж, Кити пристъпи напред с каничката, за да напълни няколко чаши.

— Е, времето си върви — каза възрастният джентълмен — и ние трябва да се разделим. Но преди това, според традицията, ще положим обичайната си клетва. — Той седна.

Джордж Фокс се пресегна под бара и измъкна голяма чаша, стара и очукана, с две полегати плочки за домино на капака. Бе направена от чисто сребро. Взе една тъмна бутилка от рафта и, махайки капака, наля обилно портвайн в чашата. Кити взе чашата с две ръце и я занесе на стария джентълмен.

— Ще пием подред — каза той. — Дано доживеем да видим деня, когато отново ще бъде възстановен Парламентът на обикновените хора. Дано той подкрепя правата на всеки мъж и жена — да обсъжда, да разисква и да се разграничава от политиката на нашите управници, да ги държи отговорни за действията им. — Със

съответното уважение той вдигна чашата и отпи преди да я подаде на съседа си отляво.

Този ритуал представляваше връхната точка на тези срещи в „Жабата“. След обсъжданията, които никога не стигаха до някакво заключение, той предлагаше утехата на нещо стабилно и познато. Сребърната чаша бавно обикаляше от човек на човек, от маса на маса. Всеки изчакваше пристигането ѝ, и старите посетители, и новодошлите, с изключение на старата дама, която се приготвяше да си тръгва. Джордж излезе пред бара и заедно със Сам, бармана, започна да разчиства чашите от масите край вратата. Кити се движеше с чашата и я подаваше между масите при поискване. Държеше лицето си извърнато от Ник Дрю доколкото можеше.

— Трябва ли още портвайн, Клара? — извика Джордж. — Мери, ей там, отпи огромна глътка, видях я.

Кити взе чашата и погледна.

— Не. Има още много.

— Много добре. Скъпа госпожо, нали не ни напускате?

Старата жена се усмихна.

— Трябва да тръгвам, скъпи. При всички тези безредици по улиците, не искам да закъснявам.

— Да, разбира се. Клара, дай на тази дама чашата, за да може да отпие преди да си тръгне.

— Веднага, Джордж.

— О, това не е необходимо, скъпи. Другия път ще пия двойно. — Това породя смях и одобрителни възгласи. Един или двама мъже станаха, за да позволят на старата жена да се провре.

Кити я последва.

— Заповядайте, мадам, има още много.

— Не, не, наистина трябва да тръгвам, благодаря. Много е късно.

— Мадам, изпуснахте си шала.

— Не, не. Не мога да чакам. Извинете ме, моля...

— Внимавай, скъпа! Гледай къде вървиш...

— Извинете ме, извинете ме...

С каменно лице и очи тъмни и празни като празните дупки на маска, старата жена се движеше бързо през стаята, като постоянно обръщаше глава назад, за да погледне към Кити, която бързо напредваше след нея. Кити държеше сребърната чаша протегната — в

началото почтително, сякаш даваше подарък. После изведнъж я размахна напред-назад като някакво острие. Близостта на среброто явно притесняваше старата дама и тя се отдръпна. Джордж постави внимателно купчината чаши на една странична маса и пъкна ръка в джоба си. Сам отвори един шкаф на стената и бръкна вътре. Хората от компанията останаха по местата си с изразения на нещо средно между забавление и несигурност.

— Вратата, Сам — каза Джордж Фокс.

Старата жена се втурна напред. Сам се обърна с лице към нея, преграждайки вратата; държеше къс, тъмен прът в ръка.

— Чакайте, лейди — рече умерено. — Правилата са си правила. Трябва да отпиеете от чашата преди да тръгнете. Това си е един вид проверка. — Направи притеснен жест и я погледна печално. — Съжалявам.

Старата дама спря и сви рамене.

— Недей. — Вдигна ръка и от нея изригна синя светлина, която обви Сам в пукаща мрежа от яркосиня сила. Той подскочи, разтrese се, затанцува странно като марионетка, после падна димящ на пода. Някой в помещението изпищя.

Прозвуча свирка, пронизителна и неуместна. Старата жена се обърна, вдигнатата ѝ ръка излъчваше пара.

— А сега, скъпа моя...

Кити метна сребърната чаша в лицето на възрастната жена.

Проблесна ярка зелена светлина, изсъска на изгорено. Старата дама изръмжа като куче и сграбчи лицето си с извити пръсти. Кити обърна глава:

— Джордж...!

От джоба си съдържателят извади малка кутийка, фина и продълговата. Подхвърли я към Кити, силно и бързо, над виковете, над надигащите се глави на най-близките мъже и жени. Тя я хвана с една ръка, извъртя се и понечи да я хвърли към гърчещата се фигура...

Старата дама свали пръсти от лицето си, което до голяма степен беше изчезнало. Между вчесаната бяла коса и перлената огърлица на гърлото ѝ лъщеше безформена маса. Нямаше правилна форма, нямаше черти. Кити се стъписа, поколеба се. Безликата жена вдигна ръка и още един поток от ярка сапфирена светлина се изстреля от нея, удари Кити, обгръщайки я във водовъртеж от блещукаща енергия. Тя изстена.

Зъбите тракаха вътре в черепа ѝ. Всяка кост сякаш се тресеше независимо от останалите. Зашеметяващата светлина я заслепи. Усети как дрехите ѝ изгарят върху тялото.

Атаката спря. Нишките синя енергия изчезнаха. От мястото, където висеше, на около метър височина, Кити тупна тежко на земята.

Старата дама изви пръсти, изгрухтя доволно и се огледа из помещението. На всички страни бягаха хора, преобръщаха маси, столовете се разлетяваха. Мъже и жени се блъскаха един в друг и врецяха от смъртен страх. Младият русокос мъж се беше скрил зад една бъчва. В другия край на залата мерна Джордж Фокс, който се промъкваше към един сандък до барплота.

Пореден изстрел полетя към него, но той се бе хвърлил настрани: част от тезгяха се раздробиха на купчина стъкло и трески. Джордж Фокс се изтъркала зад една маса и изчезна от поглед.

Пренебрегвайки риданията и суматоката около себе си, възрастната дама се обърна да си тръгне за пореден път. Намести си жилетката, бутна един случаен кичур сива коса от унищоженото си лице, прекрачи тялото на Сам и се протегна към вратата.

Втора свирка, пронизителна и неуместна, прозвуча над врявата. Старата дама замръзна с пръсти на дръжката на вратата. Наклони глава и се обърна.

Тогава Кити, чиито очи бяха леко премрежени, чиито дрехи бяха овъглени и разкъсани, а косата ѝ цвърчеше навсякъде около нея като памучна грива, но която въпреки това се пребори да се изправи на крака, хвърли малката кутийка. С падането ѝ в краката на старата дама Кити изрече една-единствена дума.

Изригна светлина, изсушаваща със силата си. Една колона от пламъци, два метра в диаметър, се издигна от пода до тавана. Беше с напълно гладки стени, повече наподобяваше стълб, отколкото нещо движещо се. Тя обгради старата дама от всички страни — виждаше се как е прикована в нея, като насекомо в кехлибар: сивата коса, перлената огърлица, синята рокля, всичко. Колоната се втвърди, изведнъж стана непрозрачна и старата жена остана скрита в нея.

Светлината избледня, колоната стана бледа и мътна. После изчезна оставяйки едно идеално, кръгло, обгорено петно на пода. Възрастната жена с разтопеното лице я нямаше.

Салонът на „Жабата“ бе потънал в тишина: хаос от преобърнати маси, разбити столове, дървени парчета, проснати тела и пръснати плочки за домино. Само Кити стоеше права, с отпуснати ръце, дишайки тежко, взряна в пространството пред вратата.

После, един по един, хората започнаха да изразяват шока и уплахата си: мърдаха, движеха се по пода, бавно се изправяха, започваха да пъшкат и бърборят. Кити остана мълчалива. Погледна към разрушения бар. В отдалечената му част изникна лицето на Джордж. Гледаше Кити безмълвно.

Тя повдигна вежди.

— Е?

— Нека си поемат въздух. После могат да си вървят. Сферата не бива да забележи нищо.

С бавни, сковани движения, Кити се покатери по най-близката купчина натрошено дърво и пристъпи покрай тялото на бармана. Бутвайки настрана един разреван джентълмен, който се тътреше към изхода, тя заключи вратата. Остана там в продължение на пет минути, докато изплашените клиенти се възстановят, после ги пусна навън един по един.

Последен си тръгна Никълъс Дрю, който се изправи иззад бъчвата си. Очите им се срещнаха. Той спря при вратата.

— Здравей, Кити — рече. — Все още енергична както винаги, доколкото виждам.

Изражението на Кити не се промени.

— Ник.

Младият мъж приглади назад косата си и започна да закопчава сакоето си.

— Не се тревожи — каза той. — Ще забравя, че съм те виждал. Нов живот и всичко останало. — Огледа се из останките от стаята. — Освен ако не искаш да се присъединиш към Съюза на обикновените хора, естествено. Можем да използваме човек като теб. Тя поклати глава.

— Не, благодаря. Щастлива съм и тук.

Той кимна.

— Добре. Ами тогава, сбогом. И... късмет.

— Сбогом, Ник. — Тя затвори вратата след него.

Джордж Фокс се бе привел над тялото на Сам. Бели като платно ужасени лица надничаха откъм кухнята. Кити облегна гръб на вратата и затвори очи. Само един демон — един шпионин — бе направил всичко това. В Лондон имаше стотици такива. В същото време идната седмица хората щяха да се върнат в „Жабата“, да разговарят, да обсъждат и да не предприемат нищо. Междувременно, всеки ден из цял Лондон за кратко се надигаха протестиращи гласове. После бързо и безмилостно бяха премахвани. Демонстрациите бяха безполезни. Говоренето беше безполезно. *Трябваше* да има друг начин.

Може би имаше. Беше време да изпълни плана си.

Нощта бе паднала над имението на министър-председателя в Ричмънд. На западните поляни бяха изградени множество високи колони. По върховете им горяха цветни огънчета от дяволчета и осветяваха гледката със странно сияние. Тук-там във весели одежди на жар-птици и саламандри се носеха прислужници и предлагаха освежаващи напитки и сандвичи. Откъм черната стена на дърветата отвъд езерото долиташе музика. Невидими музиканти свиреха сладка павана^[1]. Звуците се носеха нежно над гласовете на гостите.

Великите хора на Империята се шляеха из градината, говореха си тихо и равнодушно, гледаха си часовниците. Носеха официални рокли и костюми. Чертите им бяха скрити зад пищни маски, изобразяващи животни, птици и демони. Тези партита бяха сред многото екстравагантности на господин Девъро и бяха станали доста чести през периода на войната.

Джон Мандрейк се бе облегнал на една колона и наблюдаваше минаващите гости. Маската му бе изработена от люспи лунен камък, хитро съединени така, че да наподобяват главата на гушер албинос. Без съмнение изкусно творение, чудесен предмет, но все пак не беше много удобен. Откри, че му е трудно да вижда и на два пъти стъпи в цветните лехи. Въздъхна. Все още нямаше вести от Бартимеус... Очакваше досега да е научил *нещо*.

Една малка групичка мина покрай него — паун, заобиколен от два любезни женски риса и умилкваща се горска нимфа. По корема на пауна и надутото перчене разпозна господин Колинс. Жените вероятно бяха нисши магьосници от неговия отдел, жадни за издигане. Мандрейк се намръщи. Колинс и останалите не бяха пропуснали да го разкритикуват, когато бе повдигнал въпроса с Жезъла пред Съвета. Бе прекарал останалата част от срещата в понасяне на десетки иронични намеци, както и ледените погледи на Девъро. Нямаше спор, предложението му бе необмислено, глупава грешка за един политик.

По дяволите политиката! Събранието го задушаваше — чувстваше се като муха, хваната в задушаваша мрежа. *Целият* му

живот бе преминал в задоволяване исканията на Девъро, в отблъскване на съперниците му. Пълна загуба на време. Имаше необходимост от *някой*, който да стабилизира Империята преди да е станало твърде късно. *Някой* трябваше да се изправи срещу другите и да използва Жезъла.

Преди да напусне Уайтхол, Мандрейк бе слязъл в трезора под Залата на статуите. Не беше ходил там от години. Сега, когато застана в основата на стълбището, се изненада да види линия от червени плочки, вградени в пода на далечния край на залата. Един пълен чиновник скочи от бюрото си и се приближи.

Мандрейк му кимна.

— Искам да инспектирам трезора със съкровищата, ако е възможно.

— Разбира се, господин Мандрейк. Бихте ли ме последвали?

Прекося залата. При червените плочки чиновникът спря.

— Тук, сър, трябва да ви помоля да махнете всички магически предмети от себе си и да освободите всяко невидимо присъствие. Линията маркира граница. Нищо магическо не е позволено отвъд плочките, нито дори Талисман. Дори и най-малката следа от подобно нещо ще предизвика ужасни наказателни мерки.

Мандрейк огледа мрачния, гол коридор пред себе си.

— Наистина ли? И какви по-точно?

— Не ми е позволено да кажа, сър. Нямате нищо свръхестествено да декларирате? Тогава можем да продължим.

Влязоха в лабиринт от празни каменни коридори, по-древни и от сградата на Парламента над тях. Тук-там имаше дървени врати, тъмни отвори. Централният коридор се осветяваше от електрически крушки. Мандрейк се взря напрегнато, но не видя никакви следи от скрити капани. Чиновникът гледаше само право напред. Докато вървеше си тананикаше тихичко.

Най-накрая стигнаха до огромна стоманена врата. Чиновникът я посочи.

— Залата на съкровищата.

— Можем ли да влезем?

— Това не е препоръчително, сър. Има решетка за наблюдение, ако желаете.

Мандрейк пристъпи напред и дръпна малко резе в средата на вратата. Хвърли бърз поглед. Отвъд имаше ярко осветена стая със значителни размери. Далеч, в центъра, имаше пиедестал от розово-бял мрамор. На пиедестала, открити за погледа, бяха най-ценните съкровища на правителството — малка купчинка украшения, искрящи в десетки цветове. Очите на Мандрейк моментално различиха дългия дървен Жезъл, груб и без украса, с обикновена гравирана топка на върха. До него съзря къса златна огърлица с малък златен овал на нея; от центъра на този овал се разнасяше плътно, тъмно проблясване на нефрит.

Жезълът на Гладстон и Амулетът на Самарканд... Мандрейк почувства остра вътрешна болка на ограбен човек. Прегледа първите три нива: нямаше следи от магии, жици, мрежи или други пазачи. И все пак плочките около пиедестала имаха странен зелен цвят. Видът им определено беше нездравословен.

Той отстъпи от решетката.

— Как се охранява стаята, ако мога да знам?

— Чума, сър. Особено ненаситна. Би ви оглозгала до кокал за секунди, сър, ако решите да влезете необмислено.

Мандрейк изглежда пазача.

— Да. Много добре. Да вървим.

От къщата се понесе смях. Мандрейк се зазяпа в синия коктейл в чашата си. Ако посещението му в трезора бе доказало едно нещо, то беше, че Девъро възнамеряваше глупаво да се вкопчи във властта. Жезълът бе недостижим. Не че той възнамеряваше да... е, не знаеше какво възнамеряваше. Беше в кисело настроение. Партието и всичките натруфености му бяха напълно безразлични. Той вдигна чашата и погълна течността. Опитва се да си спомни кога за последно е бил щастлив.

— Джон, дърт гущер такъв! Видях как се спотайваше до оная стена! — От поляната дойде нисък, закръглен джентълмен, великолепно облечен във вечерна тюркоазена премяна. Маската му изобразяваше кръвожадно, хилещо се дяволче. Под ръка го беше хванал висок, строен младеж, с маска на умиращ лебед. Младежът се кикотеше неконтролируемо.

— Джон, Джон — рече дяволчето, — забавляваш ли се или не? — Плесна Мандрейк игриво по рамото. Младежът се изкикоти.

— Здравей, Куентин — промърмори Мандрейк. — Добре ли си прекарваш?

— Почти толкова, колкото скъпият Рупърт. — Дяволчето посочи към къщата, където на светлината на един прозорец се открояваше лудуваща фигура с глава на бик. — Това *наистина* го разсейва, нали знаеш. Горкичкият.

Мандрейк намести маската си на гущер.

— А кой е този млад джентълмен?

— Това — рече дяволчето, притискайки главата на лебеда към себе си — е Боби Уотс, звездата на следващото ми ексцентрично произведение! Момче със зашеметяващ талант! Недей да забравяш, не забравяй — дяволчето изглеждаше малко нестабилно на краката си, — че премиерата на *От Уопинг до Уестминстър* вече почти дойде. Припомням на всички. Два дни, Мандрейк, два дни! Гаранция, че ще промени живота на всеки, който я гледа! Ей, Боби — той грубо отблъсна младежа от себе си. — Сега върви и ни донеси по още едно питие! Имам нещо да казвам на този мой люспест приятел.

Лебедовата глава се отдалечи, препъвайки се по тревата. Мандрейк го наблюдаваше мълчаливо.

— Така, Джон — дяволчето се приближи. — Пращам ти съобщения от *дни*. Смятам, че ме пренебрегваш. Искам да дойдеш да ме посетиш. Утре. Няма да забравиш, нали? Важно е.

Мандрейк сбърчи нос под маската си при миризмата на алкохол, която лъхаше от другия.

— Съжалявам, Куентин, Съветът просто продължи прекалено дълго. Не можах да се измъкна. Утре ще дойда.

— Добре, добре. Винаги си бил най-блестящият, Мандрейк. Продължавай в същия дух. Добър вечер, Шолто! Мисля, че те разпознавам зад маската! — Минаваше тромава фигура с неподходяща маска на малко агънце. Дяволчето се отдели от Мандрейк, мушна игриво новодошлия с пръст в корема и танцувайки се отдалечи. Гущерът и агнето се спогледаха. — Този Куентин Мейкпийс... — каза агнето с дълбок и прочувствен глас. — Не го харесвам. Той е безочлив и смятам, че е психически нестабилен.

— Определено е подпийнал — сподели мнението си Мандрейк. — И така, не съм те виждал от доста време, Шолто.

— Да, наистина. Бях в Азия. — Едрият мъж въздъхна и се облегна тежко на бастуна си. — Принуден съм вече сам да си търся стоките. Времената са тежки.

Мандрейк кимна. Богатствата на Шолто Пин така и не се възстановиха напълно след унищожението на великолепия му магазин по време на терора на голема. Въпреки че отново беше построил магазина си, финансите му бяха намалели. Това съвпадна с войната и проблемите в търговията. Все по-малко ценни предмети стигаха до Лондон и все по-малко магьосници искаха да ги купят. Както и много други през последните няколко години, Пин видимо се бе състарил. Масивното му телосложение сякаш се бе смалило: белият костюм висеше отпуснато на раменете му. Мандрейк изпита известно съжаление към него.

— Какво ново в Азия? — попита той. — Как е Империята там?

— Тези *тъпи* костюми — мога да се закълна, че са ми дали най-смешния от всичките. — Пин повдигна агнешката маска и попи потящото се лице с носната си кърпа. — Империята, Мандрейк, е в трудно положение. В Индия се говори за бунт. Магьосниците от планините на север усърдно призовават демони за атаката или поне така се говори. Гарнизоните ни в Делхи са помолили японските ни съюзници за помощ при отбраната на града. Представи си само! Страхувам се за нас, наистина. — Старият човек си сложи отново маската. — Как изглеждам, Мандрейк? Като весело агънце, нали?

Мандрейк се изхили под маската си.

— *Виждал* съм и по-свежи.

— Така си и мислех. Е, ако ще се правя на идиот, поне ще го правя на пълен стомах. — Ей, момиче! — Той вдигна бастуна си в иронично приветствие и се отдалечи по посока на сервиращата прислужница. Мандрейк продължи да гледа след него, а временното му добро настроение се изпари светкавично в студения нощен въздух. Той погледна нагоре към чистото нощно небе.

Преди много време седеше в една градина с молив в ръка. Захвърли чашата си зад една колона и се отправи към къщата.

В приемната на имението, малко встрани от най-близката група гуляйджии, Мандрейк видя Джейн Фарар. Маската ѝ — райска птица с нежни оранжево-розови пера — дрънчеше на китката ѝ. Намъкваше се

във връхната си дреха, подадена ѝ от един невъзмутим прислужник. При приближаването на Мандрейк той се отдалечи.

— Тръгваш си толкова скоро?

— Да. Изморена съм. И ако Куентин Мейкпийс още веднъж ме сгащи да ми говори за онази негова проклета пиеса, ще го набия. — Тя се нацупи сладко.

Мандрейк се приближи.

— Ще те изпратя до вкъщи, ако искаш. Аз също почти приключих тук. — Той свали маската си с небрежно движение.

Тя се усмихна.

— Имам трима джина и пет фолиота, които да ме придружават, в случай че се нуждая от тях. Какво повече можеш да ми предложиш ти?

Меланхоличното откъсване, което се натрупваше у Мандрейк цяла вечер, сега изведнъж се възпламени и се превърна в безразсъдство. Не му пукаше за изводите и последствията. Близостта на Джейн Фарар го окуражаваше. Той леко докосна ръката ѝ.

— Нека вземем моята кола на връщане към Лондон. Ще отговоря на въпроса ти, докато пътуваме.

Тя се изсмя.

— Това е дълго пътуване, господин Мандрейк.

— Може би имам много отговори.

Джейн Фарар го хвана под ръка. Заедно те прекосиха залата. Няколко чифта очи ги изгледаха, докато вървяха.

Вестибюлт на имението беше празен, с изключение на двамата мъже прислужници, които стояха в готовност до вратата. Под стената, украсена с глави на елени и избелели кожи, откраднати преди много време от чуждестранни къщи, пукаше огън. Големият стъклопис на противоположната стена изобразяваше сградите на Централен Лондон: абатството, Уестминстърския дворец, основните правителствени сгради край Темза. Улиците бяха изпълнени с благоговеещи тълпи; в средата на двора на двореца се открояваше сияещата фигура на министър-председателя с вдигнати за благословия ръце. Стъклото проблясваше тъпо под светлините на вестибюла. Отзад се издигаше тъмната стена на нощта.

Под прозореца със стъклописа имаше ниска зелена кушетка, отрупана с копринени възглавнички.

Мандрейк спря.

— Тук е топло. Изчакай да намеря шофьора си.

Джейн Фарар не се пусна от него, а погледна към кушетката.

— Или пък можем и *двамата* да останем тук за малко...

— Така е.

Той се обърна с лице към нея, тялото му трептеше. Тя потръпна леко.

— И ти ли го почувства? — попита тя.

— Да — каза той меко, — но не говори.

Тя го отблъсна.

— Това бяха сензорните ни мрежи, глупако. Нещо ги е задействало.

— А, да...

Стояха неподвижни и слушаха как дървото пращи в огъня, долавяха шума на приглушено празнуване откъм градината отвъд коридора. Отдалече, над всичко останало, се понесе висок, писклив вой.

— Това е алармата на възела на Девъро — каза Мандрейк. — Нещо отвън е проникнало в градините.

Тя се намръщи.

— Демоните му ще го прихванат.

— Звучи сякаш нападат нарушителя... — Отнякъде зад стъклописа ехтяха странни викове от нечовешки гърла, чуваха се силни шумове, подобни на гръмотевици, отразяващи се в далечни планини. Двамата магьосници стояха неподвижно. Чува слаби викове в градината.

Звуците станаха по-силни. Покрай тях прибяга мъж с черни очила и вечерно сако, мърморейки заклинание, докато тичаше. В свитата му ръка пламтяха тъмни, оранжеви плазми. С другата си ръка дръпна входната врата и изчезна навън.

Мандрейк понечи да го последва.

— Трябва да отидем и да видим...

— Чакай, Джон! — Очите на Джейн Фарар бяха приковани горе, към прозореца. — Идва насам...

Той погледна застинал нагоре, към стъклените плочки, които внезапно се осветиха в слаби, разноцветни сияния от светлината зад тях. Шумовете се увеличиха още повече. Сякаш някакъв ураган се спускаше върху тях — пищене, виещи изблици на лудост и жестокост.

Шумът ставаше все по-силен и по-силен. Свиха се назад. Чуваха се експлозии и отвратителни викове. Още една светкавица и за момент видяха очертан силуета на огромна, чудовищна фигура, цялата в пипала, криле и остри хищнически нокти, която се хвърли към прозореца.

Мандрейк ахна. Фарар изпищя. Паднаха назад, блъскайки се един в друг.

Проблясък и черната форма изпълни прозореца. Удари се в стъклото...

Дзън! Една малка плочка в средата на прозореца, тази, която изобразяваше министър-председателя, се пръсна на хиляди парчета. През нея мина нещо малко, проблясващо в яркозелено под светлините на вестибюла и описа дъга във въздуха. Падна на плочките пред тях с мек, тъжен звук, отскочи леко веднъж и застина.

Двамата магьосници стояха и гледаха безмълвно. Една безжизнена жаба.

Отвън пред прозореца продължаваха да се чуват шумове, но вече по-слаби, отдалечаващи се с всяка секунда. Една-две светкавици осветиха прозореца за момент, после нощта отново стана непрогледна.

Мандрейк се наведе към сбръчканата жаба. Краката ѝ бяха извити и разкрачени, устата полуотворена, очите здраво затворени. По плочките около нея се разливаше странна, безцветна течност. С разтуптяно сърце той извади увеличителното си стъкло: на всичките три нива жабата изглеждаше по абсолютно еднакъв начин. И все пак...

— *Какво е това* противно създание? — бледото лице на Джейн Фарар бе изкривено от отвращение. — Ще призова джин да го огледа на по-високите нива, после можем да се отървем...

Мандрейк вдигна ръка.

— Чакай. — Той се наведе още по-близо и се обърна към жабата: — Бартимеус?

Госпожица Фарар се намръщи.

— Искаш да кажеш, че това нещо е...?

— Не знам. Мълчи. — Проговори отново, този път по-високо и по-близо до бедната, отпусната глава. — Бартимеус, това ти ли си? Аз съм... — спря и навлажни устни — твоят господар.

Един от жабешките крака потрепна. Мандрейк клекна и вдигна очи развълнувано към събеседничката си.

— Все още е жив! Видя ли...?

Устните на госпожица Фарар бяха стиснати в строга линия. Тя стоеше малко встрани, сякаш леко се разграничаваше от сцената. В края на вестибюла се появи един-двама ококорени лакеи. Тя ги отпрати с ядосано махване.

— Няма да е жив дълго. Виж изтичащата същност. Ти ли го повика тук?

Мандрейк не ѝ отговори. Разтревожено огледа тялото на пода.

— Да, да, дадох му заповед със свободен път назад. Трябваше да се върне когато има информация за Хопкинс. — После пробва отново. — Бартимеус!

В гласа на Фарар се появи внезапен интерес.

— Наистина ли? А от звуците, които чухме, изглеждаше сякаш го преследваха. Интересно! Джон, имаме много малко време за разпит. Залата с пентаграмите на Девъро трябва да е някъде наблизо. Ще бъде рисковано, но ако използваме достатъчно сила преди съществото да изгуби цялата си същност, можем...

— Тишина! Събужда се!

Задната част на главата на жабата бе размазана. Кракът не бе мръднал повече. И все пак един от клепахите бе трепнал; съвсем бавно той се отвори. Едно изпъкнало око гледаше замъглено и разфокусирано.

— Бартимеус...

Слаб глас, сякаш от много далече:

— Кой пита?

— Мандрейк.

— О. Мислех, че... си заслужава да се събудя за минутка. — Главата се отпусна, клепахът се затвори.

Госпожица Фарар пристъпи по-близо и срита жабата по крака с островърхата си обувка.

— Изпълни мисията си! — каза тя. — Кажи ни за Хопкинс!

Окото на жабата се отвори леко. Извъртя се болезнено и за момент се фокусира върху госпожица Фарар. Слабият глас прозвуча отново:

— Това твоето момиче ли е? Кажи ми, че не е. О, Боже.

Очите се затвориха и въпреки молбите на Мандрейк и командите на Фарар, повече не се отвориха. Мандрейк се отпусна назад на петите

си и объркано прокара ръка през косата си.

Фарар положи нетърпеливо ръка на рамото му.

— Съвземи се, Джон. Това е просто демон. Виж разлятата му същност! Ако не предприемем мерки веднага, ще загубим информацията!

Тогава той се изправи и я изгледа уморено.

— Мислиш, че можем да го събудим ли?

— Да, с правилните техники. Може би с Блещукащата спирала или Цедката за същност. Но бих казала, че имаме по-малко от пет минути. То вече не може да поддържа формата си.

— Тези техники ще го унищожат.

— Да. Но ще имаме информацията. Хайде, Джон. Ти ще го направиш!

Тя щракна с пръсти към един прислужник в края на малката група гости, които наблюдаваха.

— Ела тук! Донеси ни лопата или нещо подобно — трябва бързо да остържем този боклук.

— Не... има и друг начин. — Мандрейк говореше тихо, прекалено тихо, за да го чуе госпожица Фарар. Докато тя даваше заповеди на мъжете около нея, той клекна още веднъж до жабата и тихо изрече дълго и сложно заклинание. Крайниците на жабата потрепнаха; от тялото ѝ се процеди бледа сива мъгла, която се изви около обувките на Мандрейк и се изпари.

Госпожица Фарар се обърна точно навреме, за да види как Мандрейк се изправяше. Жабата я нямаше.

Няколко секунди тя го гледа слисано.

— *Какво направи?*

— Освободих слугата си. — Очите му гледаха встрани. Пръстите на едната му ръка си играеха с яката.

— Но... информацията! Хопкинс! — Беше наистина объркана.

— Ще я получа от слугата ми след два дни. През това време същността му ще се е възстановила достатъчно на Другото място, за да бъде в състояние да говори с мен.

— Два дни! — Госпожица Фарар изписка леко ядосано. — Тогава може да е прекалено късно! Нямаме представа какво Хопкинс...

— Той беше ценен прислужник — рече Мандрейк. Погледна я, а очите му бяха мрачни и далечни, въпреки че лицето му се бе изчервило

при думите ѝ. — Няма да е прекалено късно. Ще говоря с него, когато същността му се излекува.

Очите на госпожица Фарар проблясваха мрачно. Тя пристъпи по-близо и Мандрейк улови внезапен полъх на нарове с малко лимон.

— Мислех си — каза тя, — че цениш моето внимание по-високо, отколкото разляната слуз на един гаснещ демон. Имаше важна информация, която трябваше да вземем... и ти го освободи!

— Само временно. — Мандрейк бе махнал с ръка и бе изрекъл задъхано някаква дума: обгради ги Балон на тишината, заглушаващ думите им за тълпата, която сега се блъскаше на входа на залата откъм градината. Всички още носеха маските си: той зърна искрящите, разнообразни цветове, странните, екзотични форми, празните процепи за очите. Той и Фарар бяха единствените магьосници без маски — това го караше да се чувства незащитен и гол. Освен това знаеше, че няма истински отговор на нейния гняв, защото действията му бяха изненадали дори самия него. Това от своя страна го ядоса.

— Моля те, контролирай се — каза той студено. — Върша с робите си каквото аз реша.

Госпожица Фарар се изсмя късо и диво.

— Наистина е така. Твоите роби... или може би имаш предвид своите малки *приятели*?

— О, я стига...

— Достатъчно! — Тя се извърна от него. — От доста време хората търсят слабото ти място, господин Мандрейк — каза през рамо, — и аз, без да искам, го открих. Удивително! Никога не бих се досетила, че си такъв сантиментален глупак. — Палтото ѝ се уви около нея, с високомерни стъпки мина през мембраната на Балона и без повече да погледне назад, тя излезе от залата.

Мандрейк я гледаше как си отива. Пое си дълбоко дъх. После, с една-единствена дума, развали Балона на тишината и бе залят от океан от шум и суета, над който витаеше възбудата от интригантството.

[1] Музиката към вид танц от XVI в. — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

АЛЕКСАНДРИЯ 125 Г. ПР.ХР.

Тази сутрин, както всяка друга сутрин, пред вратата на апартамента на моя господар Птолемей се беше събрала малка група просители. Бяха там дълго преди да се зазори, увити в шалове си, с посинели крака и треперещи, чакащи търпеливо изгрева на слънцето. Когато светлината се разлееше по водата, прислужниците на магьосника отваряха вратите и ги пускаха един по един.

Тази сутрин, както всяка друга сутрин, се обсъждаше и обмисляше списък с оплаквания, несправедливости и явни беди. На някои се даваше съвет. На малко на брой хора (на очевидно алчните или заблудените) се отказваше помощ. На останалите се обещаваше и се предприемаше действие от един или друг вид. Дяволчета и фолиоти излизаха от прозорците и летяха из града с различни поръчения. От време на време един благороден джин отиваше някъде и след известно време се връщаше. В продължение на няколко часа имаше един постоянен поток от пристигащи и заминаващи духове. Беше едно много натоварено домакинство.

В единадесет и половина вратите се затваряха и заключваха за останалата част от деня. След това, по един заден път (за да избегне молителите, които щяха да го забавят), магьосникът Птолемей отиваше в библиотеката на Александрия, за да възобнови проучванията си.

Вървахме през двора пред сградата на библиотеката. Бе обедно време и Птолемей искаше да си вземе хляб с аншоа от пазара на кея. Крачех до него като египетски писар, плешив, с космати крака и усърдно спорех с него за философията на световите^[1]. Няколко учени ни отминаха, докато вървахме: спореци гърци; мършави римляни с топли очи и чиста кожа; мургави набатеи^[2]; учтиви дипломати от Метро^[3] и от далечното Партско царство^[4]. Всички те бяха тук, за да черпят знания от дълбоките египетски кладенци. Тъкмо се канехме да напуснем библиотеката, когато от улицата долу прозвучаха рокове.

Нагоре се качи малка група войници, на чиито копия се вееха цветовете на Птолемиите. Те се отдръпнаха настрани и разкриха братовчеда на Птолемей, царският син и наследник на египетския трон, който бавно и наперено се изкачваше по стъпалата. В свитата му се движеше благоговееща групичка фаворити — подлизурковци и гъзолизци до последния човек^[5]. Господарят ми и аз спряхме; склонихме глави според традиционния маниер, изразяващ уважение.

— Братовчеде!

Царският син бавно спря; туниката му бе прилепнала около корема и беше мокра там, където краткото ходене бе измъкнало пот от плътта му. Лицето му носеше отпечатъка на виното, аурата му беше провиснала от него. Очите му приличаха на потъмнели монети под тежките си клепахи.

— Братовчеде — рече той отново, — реших да те посетя.

Птолемей отново се поклони.

— Господарю. Това, разбира се, е чест.

— Реших да видя къде се спотайваш по цял ден, вместо да стоиш до мен — той си пое въздух, — както би трябвало да прави един лоялен братовчед. — Подлизурковците се изкикотиха. — Филип, Александър и всички мои други братовчеди са ясни — продължи той, запъвайки се в думите. — Те се бият за нас в пустинята, работят като посланици в княжествата на изток и на запад. Те доказват лоялността си към нашата династия. А ти... — той млъкна и докосна мокрия плат на туниката си. — Е? Можем ли да разчитаме на теб?

— Ще ви служа по какъвто начин искате.

— Но ще можеш ли, Птолемей? Ти не умееш да държиш меч или да опъваш лък с тези твои момичешки ръце. И така, къде ти е силата? Тук горе — той се потупа с несигурно движение по главата, — така съм чувал. Тук горе. Тогава какво правиш на това ужасно място, далеч от слънцето?

Птолемей склони глава скромно.

— Изучавам, господарю. Папирусите и книгите, които прочутите свещеници са съставили още от незапомнени времена. Исторически и религиозни творби...

— Както и магически, според слуховете. Забранени творби. — Това каза един висок свещеник с черна роба, обръсната глава и

внимателно намазан около очите с бяла глина. Изплю думите меко, като плюеща отрова кобра. Вероятно самият той беше магьосник.

— Ха! Да. Всички видове проклетия. — Царският син залитна и застана малко по-близо. От дрехите и от устата му извирах кисели пари. — Хората те възхваляват за това, братовчеде. Използваш магията си, за да ги прилъжеш, да ги спечелиш на своя страна. Чувам, че идват в къщата ти всеки ден, за да видят с очите си твоя демонизъм. Чувам *най-различни* истории.

Птолемей сви устни.

— Така ли, господарю? Това не мога да го разбера. Вярно е, че на мен ми досаждат някои от онези, които са преживели нещастия. Но аз им предлагам само съвет, нищо повече. Аз съм обикновено момче — слабо, както казахте, и не обичам светския живот. Предпочитам да си остана сам и да търся единствено малко познание.

Тази преструвка на скромност (защото това *беше* преструвка — гладът за познание на Птолемей бе не само толкова ненаситен, колкото жаждата за власт на царския син, но и далеч по-силен) явно докара принца до ярост. Лицето му потъмня като несготвено месо; от ъглите на устата му се проточиха малки змийчета от слюнка.

— Познание, значи? — извика той. — Да, но от какъв вид? И с каква цел? Свитъците и перата не са нищо за обикновения човек, но в ръцете на бледоликите вещици те могат да бъдат по-смъртоносни и от най-здравата стомана. В Древен Египет, казват, евнусите са сбирали армии само с едно тропване на крака си и са помитали законните фараони в морето! Нямам намерение това да се случи и на мен. На какво се хилиш, *робе*?

Не бях имал намерение да се усмихвам. Просто ми хареса разказа му, понеже бях в авангарда на армията, която бе извършила помитането преди хиляда години. Хубаво е, когато направиш впечатление. Наведох се раболепно.

— Нищо, господарю. Нищо.

— Ухили се, видях те! *Осмеляваш* се да се смееш на мен — следващия цар!

Гласът му потрепери. Войниците разпознаха знака. Копията им леко се отместиха. Птолемей заговори успокоително:

— Той не искаше да ви обиди, господарю. Писарят ми е бил роден с един нещастен лицев тик, гримаса, която на ярката светлина

може да прилича на нахална усмивка. Това е тъжно нещастие...

— Ще накарам да му окачат главата на Крокодилската порта! Стражи...

Войниците наведоха копия, един от друг по-нетърпеливи да наквасят плочките с кръвта ми. Чаках смирено неизбежното. (Тоест истинско клане. Извършено от мен.)

Птолемей пристъпи напред.

— Моля те, братовчеде. Това е нелепо. Моля те...

— Не! Не искам да чувам нищо! Робът ще умре!

— Тогава трябва да ти *кажа*.

Изведнъж господарят ми се оказа много близо до животинския си братовчед. Изглеждаше някак по-висок от обикновено. Тъмният му поглед бе втренчен право във воднистите очи на другия, които се въртяха неспокойно в орбитите си като риба на харпун. Царският син потръпна и се сви пред него. Войниците и придружителите му се раздвижиха неспокойно. Топлината на слънцето отслабна, на двора притъмня. Кожата по краката на някои войници настръхна.

— Ще го оставиш на мира — рече Птолемей бавно и с ясен глас. — Той е *мой* роб и *аз* казвам, че не заслужава наказание. Махай се заедно с лакеите си и се върни при каците с вино. Присъствието ти тук притеснява учените и не прави чест на семейството ни. Инсинуациите ти също. *Разбираш ли?*

Царският син се бе навел толкова далече назад, за да избегне пронизващия поглед, че половината му наметало се влачеше по земята. Издаде звук като крастава блатна жаба при чифтосване.

— Да — изграчи той. — Да.

Птолемей отстъпи. Изведнъж сякаш се смали. Мракът, който се бе сбрал около малката група като буреносен облак, се вдигна и изчезна. Наблюдателите си отдъхнаха. Свещениците потъркаха вратове; благородниците издишаха звучно. Джуджето надникна иззад един от борците.

— Ела, Рекит. — Птолемей постави свитъците отново под мишница и погледна царския син напълно безразлично.

— Довиждане, братовчеде. Закъснявам за обяд.

Понечи да отmine. Царският син, пребледнял и треперещ, изрече нещо нечленоразделно. Залитна напред; изпод наметалото си извади нож. С ръмжене се втурна към Птолемей. Вдигнах ръка и направих

знак: последва приглушен удар, сякаш тухла падна върху варен пудинг с лой. Царският син се сви на две, притиснал с ръце слънчевия си сплит, с разпенена уста и изскочили очи. Свлече се на колене. Ножът падна безсилно на камъните.

Птолемей продължи да върви. Четирима от войниците изведнъж подскочиха неуверено. Копията им паднаха, издавайки заплашителни звуци. Махнах с ръка в полукръг и те се разлетяха надалече един след друг, с главата напред през калдъръма на двора. Единият удари римлянин, другият грък, а третият се пързая около метър по нос. Четвъртият катастрофира в масата на един търговец и се оказа наполовина погребан под лавина от бонбони. Лежаха разположени като точките на слънчев часовник.

Останалите бяха страхливци. Те се скупчиха един към друг и не помръднаха. Постоянно наблюдавах стария плешив свещеник — виждах, че се изкушава да направи нещо. Но той срещна погледа ми и реши, че ще е най-добре да живее.

Птолемей продължи да върви. Аз го последвах. Отиде да си търси хляб и аншоа. Когато се върнахме, след като намерихме каквото ни трябваше, районът на библиотеката беше тих и спокоен.

Господарят ми знаеше, че инцидентът не предвещава нищо добро, но интересът към ученето го поглъщаше изцяло и избра да пренебрегне изводите. Но аз не го направих, нито пък народът на Александрия. Бързо се понесоха слухове по този повод, някои от тях повече творчески отколкото точни^[6]. Царският син не беше популярен. Към унижението му се отнесоха с всеобщо веселие и славата на Птолемей нарасна.

През нощта се носех с ветровете над двореца и си общувах с джиновете.

— Какво ново?

— Новини от царския син, Бартимеус. Главата му е натежала от гняв и страх. Всеки ден бръщолеви, че Птолемей може да му изпрати демон и да завземе трона. Опасността пулсира в слепоочията му като биещ барабан.

— Но господарят ми живее единствено заради писанията си. Той не се интересува от короната.

— Дори и така да е. Царският син постоянно предъвква този проблем късно вечер, над каната с вино. Изпраща емисари да търсят

мъже, които биха могли да му помогнат да спре тази заплаха.

— Благодаря ти, Афа, леко летене.

— Леко летене, Бартимеус.

Братовчедът на Птолемей беше глупак и пияница, но разбирах страховете му. Самият той не беше магьосник. Александрийските магьосници бяха бледи сенки на великите имена от миналото, за които се бях трепал^[7].

В сравнение с тях Птолемей наистина беше силен. Нямаше спор, царският син би бил много уязвим, ако господарят ми решише да го сваля от власт.

Времето минаваше. Аз гледах и чаках.

Царският син си намери хора. Платиха се пари. През една осветена от луната нощ четирима убийци се прокраднаха през дворцовите градини и посетиха господаря ми. Както може би съм споменал, тяхното посещение не трая дълго.

Царският син беше взел предпазни мерки и се намираше далеч от Александрия през въпросната нощ. Бе излязъл на лов в пустинята. Когато се върна, първо бе поздравен от ято лешояди, които описваха кръгове в небето над Крокодилската порта, а после и от обесените трупове на трима убийци. Краката им се отъркаха в украсата на колесницата при влизането му в града. С изпъстрено в бяло и алено лице, принцът се оттегли в покоите си и не бе видян с дни.

— Господарю — казвах, — животът ти си остава в опасност. Трябва да напуснеш Александрия.

— Това е напълно невъзможно, Рекит. Както знаеш, библиотеката е тук.

— Братовчед ти е неумолим враг. Ще опита отново.

— И ти ще си тук да го предотвратиш, Рекит. Имам пълна вяра в теб.

— Убийците бяха просто хора. Следващите, които ще дойдат, няма да са хора.

— Сигурен съм, че ще се справиш. Налага ли се да клечиш така? Това ме притеснява.

— Днес съм дяволче. Дяволчетата клечат. Слушай — рекох, — увереността ти в мен е много приятна, но, честна дума, мога да мина и без нея. Точно както мога да мина и без да се намирам на огневата линия, когато някой марида ти почука на вратата.

Той се изсмя приглушено в чашата си.

— Марид! Мисля, че надценяваш способностите на нашите дворцови магьосници. По-скоро си мисля за еднокрак моулър.

— Братовчед ти хвърля мрежите си по-далече. Той пие дълго с римските посланици, а Рим, доколкото чувам, е мястото, където в момента е истинското действие. Всеки пишман-магьосник, оттук до река Тигър, се е разбързал натам в търсене на слава.

Птолемей сви рамене.

— Значи братовчед ми сам влиза в джоба на Рим. И защо им е да ме нападат?

— Така той завинаги ще им е дължен. А междувременно аз ще съм мъртъв. — Раздразнено изпуснах едно облаче сяра. Нехайната вглъбеност на господаря ми в ученето можеше да бъде доста дразнеща.

— За *теб* няма значение — извиках. — Можеш да призовеш колкото си искаш от нас, за да си опазиш кожата. А това, което понасяме *ние* няма никакво значение. — Свих криле върху муцуната си подобно на обиден прилеп и увиснах на тавана на спалнята.

— Рекит, два пъти вече си ми спасявал живота. Знаеш *колко* съм ти благодарен.

— Думи, думи, думи. Хич не ти иде на акъла за това^[8].

— Това едва ли е справедливо. Знаеш насоката на моята работа. Искам да разбера механизмите, които ни разделят, нас — хората и вас — джиновете. Опитвам се да възстановя баланса, да изградя доверие между нас...

— Да бе, да. А докато го правиш, аз ти пазя гърба и ти изхвърлям нощното гърне.

— *Сега* вече си измисляш. Анхотеп прави така. Аз никога не съм...

— Говоря фигуративно. Искам да кажа, че винаги, когато съм във вашия свят, аз съм заклещен. Ти командваш. Доверието не влиза в сметките. — Дяволчето го изгледа свирепо през мембраната на крилото си и изригна още един серен облак.

— Ще спреш ли с това? Трябва да спя в тази стая довечера. Значи се съмняваш в моята искреност, така ли?

— Ако искаш мнението ми, господарю, всичките ти приказки за помирение между нашите народи са просто въздух под налягане.

— Така ли? — Тонът в гласа на господаря ми се втвърди. — Много добре, Рекит, това го приемам като предизвикателство. Вярвам, че проучванията ми вече са на етап, в който вероятно мога и да действам освен да говоря. Както знаеш, изучих историите на северните племена. Практиката там е магьосниците и духовете да се срещат по средата. От това, което ти и другите ми разказахте, смятам, че мога да стигна малко по-далече от тях. — Той захвърли чашата си, стана и закри из стаята.

Дяволчето отпусна неспокойно криле.

— Какво искаш да кажеш? Не ти следвам мисълта.

— О, няма да ти се налага — каза момчето. — Точно обратното. Когато съм готов, аз ще те следвам.

[1] Той твърдеше, че всяка връзка между двата свята си имала цел: работата на магьосниците и духовете била да работят за едно по-добро разбиране на тази цел. Сметнах това (любезно) за пълни глупости. Колкото и малко взаимодействие да имаше между нашите светове, то не беше нищо повече от едно жестоко умопомрачение (заробването на нас, джиновете), което трябваше да бъде прекратено колкото е възможно по-бързо. Спорът ни стана доста разгорещен и грубите вулгарности бяха избегнати единствено поради моята загриженост за риторичната чистота. ↑

[2] Арабите, които са доминирали в района на днешна Йордания от около 300 г. пр.Хр. до около 106 г., със столица град Петра. — Бел.прев. ↑

[3] Разрушен град в Судан, на р. Нил, столица на Древна Етиопия, разрушен около 350 г. пр.Хр. — Бел.прев. ↑

[4] Древна страна в Западна Азия, на Каспийско море, около III в. пр.Хр. — Бел.прев. ↑

[5] Тук се включваха старши свещеници, благородници от царството, другари по чашка от евтини кръчми, професионални борци, една брадата дама и едно джудже. Царският син беше преситен и беше готов да опита всичко, затова социалният му кръг беше обширен. ↑

[6] Една от тези истории беше изрисувана на пристанищната стена и представляваше забавна карикатура. Тя показваше царския син по гол задник, наведен върху една маса в библиотеката, а отзад няколко неизвестни демона го налагаха с царска сопа. ↑

[7] Древните фараони традиционно разчитаха на свещениците си за такива услуги, а гръцката династия не бе видяла причина да променя тази политика. Но, въпреки че в миналото талантливите индивиди отиваха в Египет, за да практикуват занаята и да позволят на Империята да увеличава силата си на гърба на ронещите сълзи джинове, тези времена отдавна бяха отминали. ↑

[8] Тук се промъкна малко египетски уличен жаргон. Бях сърдит, в края на краищата. ↑

Нещастните инциденти, случили се по време на партито на министър-председателя в Ричмънд, бяха бързи и объркващи и мина известно време, преди да се разкрие какво се бе случило. Свидетелите сред гостите на партито бяха малко, понеже когато горе в небето започна касапницата, повечето бяха намерили убежище с главата напред в розовите лехи и изкуствените езерца. Обаче господин Девъро събра магьосниците, отговорни за сигурността на имението и те, един по един, призоваха демоните, охраняващи периметъра. Полека-лека започна да се очертава някаква картина.

Явно алармата беше задействана когато един джин под формата на куца жаба бе нахлул през защитния възел на имението. Той бил неотклонно преследван от голяма група демони, които безмилостно нападали плячката си, докато бягала през поляните. Демоните на имението бързо се включили в мелето, юнашки нападайки всичко, което се движело, така че един или двама от нахлулите били унищожени заедно с трима гости, един помощник-иконом и голяма част от древните статуи на южните поляни, зад които известно време се криела жабата. В хаоса жабата се измъкнала и нахлула право в къщата, при което останалите нашественици се обърнали и избягали от сцената. Тяхната самоличност и тази на господарите им остана неясна.

За разлика от това, самоличността на *жабешкия господар* скоро бе установена. Прекалено много хора бяха наблюдавали събитията във вестибюла на къщата, за да остане Джон Мандрейк неразкрит. Малко след полунощ го завлякоха пред господин Девъро, господин Мортенсен и господин Колинс (тримата най-старши министри, останали в къщата) и той си призна, че бил дал на въпросния джин свободата да се върне при него по всяко време. При строгия разпит господин Мандрейк бе принуден да разкаже някои подробности за операцията, в която участвал неговият демон. Бе споменато името на господин Клайв Дженкинс и пет хорли моментално бяха изпратени в

апартаментата му в Лондон. След известно време се върнаха. Господин Дженкинс не бил вкъщи. Местонахождението му било неизвестно.

Понеже Мандрейк не знаеше нищо за това какво бе разкрил джинът му и понеже призоваването на ранения Бартимеус можеше напълно да разруши същността му и да попречи да бъде разпитан, за момента това бе отложено. На Мандрейк му наредиха да се яви пред Съвета три дни по-късно, за да призове роба си на разпит.

Междувременно младият магьосник трябваше да понесе бремето на всеобщия гняв. Министър-председателят бе извън себе си от ярост заради загубата на гръцките си статуи, докато господин Колинс, който при задействането на алармата пръв бе скочил в патешкото езерце, само за да бъде полуудавен под една от по-тежичките дами от гостите, го зяпаше злобно изпод купчината си хавлиени кърпи. Третият министър, господин Мортенсен, не бе пострадал особено, но не харесваше Мандрейк от години. Заедно те го порицаха за безотговорното и тайнствено поведение и намекнаха за множество наказания, но подробностите бяха оставени за след предстоящата среща на Съвета.

Господин Мандрейк не отвърна на обвиненията. Той си тръгна пребледнял от имението и го откараха обратно в Лондон. На следващия ден господин Мандрейк закуси сам. Госпожица Пайпър, която обикновено докладваше за ранния сутрешен брифинг, бе спряна на вратата от един прислужник. Министърът бил неразположен; щял да я види по-късно в офиса. Объркана, тя си тръгна.

С натежали стъпки магьосникът се отправи към кабинета си. Стражът на вратата опита леко да се пошегува, но се оказа ударен от Спазмъ. Мандрейк седя дълго на бюрото си, взрян в стената.

В един момент вдигна телефона и набра номер.

— Здравейте. Офисът на Джейн Фарар ли е? Може ли да говоря с нея, ако обичате? Да, Мандрейк е... О... разбирам. Много добре. — Слушалката бавно се върна на мястото си.

Е, беше се опитал да я предупреди. Това, че тя бе отказала да говори с него едва ли беше негова грешка. Предната нощ той направи всичко възможно, за да не замесва името ѝ, но без успех. Препирнята им беше видяна. Без съмнение сега щяха да порицаят и нея. Испита само леко съжаление за това. Всяка мисъл за красивата госпожица Фарар го изпълваше със странно отвращение.

Най-глупавото в цялата работа беше, че този проблем можеше да бъде предотвратен, ако бе направил това, което предложи Фарар. Бартимеус почти със сигурност щеше да има информация за плана на Дженкинс, което щеше да помогне да умилостиви Девъро. Трябваше да разпита роба си без много да му мисли. Но вместо това... го бе пуснал да си ходи. Беше абсурдно! Джинът бе единствено трън в задника — ругаещ, заядлив, кекав... А заради това, че знаеше рожденото му име, се превръщаше във фатална потенциална заплаха. Трябваше да го унищожи, докато не можеше да се съпротивлява. Колко простишко щеше да е!

Гледаше документите на бюрото си с невиждащ поглед. *Сантиментален и слаб...* Може би Фарар бе права. Джон Мандрейк, министър от правителството, беше действал против собствените си интереси. Сега бе уязвим за враговете си. И дори при това положение, независимо колко студена ярост се опитваше да насъбере — срещу Бартимеус, срещу Фарар и най-вече срещу себе си — знаеше, че не би могъл да постъпи другояче. Гледката на малкото, потрошено телце на джина го бе шокирала прекалено много и го бе довела до това импулсивно решение.

И точно *това* беше съкрушителното събитие, далеч по-значимо от заплахите и злобата на колегите му. В продължение на години животът му бе изтъкан от пресметливост. Само посредством безпощадна отдаденост на работата си Мандрейк имаше самоличност; спонтанността бе станала чужда за него. А сега, в сянката на единственото му необмислено действие, изведнъж вече мисълта за работа не му допадаше. Някъде тази сутрин се сблъскваха армии, министрите не се спираха: имаше много работа. Джон Мандрейк се чувстваше безразличен, блуждаещ, внезапно откъснат от името си и работното си място.

Потокът от мисли от предишната нощ отново се върна в съзнанието му. Изплува картина отпреди толкова много време: седнал е с учителката си, госпожица Лутиен, един летен ден в градината и щастливо скицира... тя седи до него, смее се, косата ѝ блести на слънцето. Видението потрепна като мираж и изчезна. Стаята бе гола и студена.

След известно време магьосникът напусна кабинета си. В кръга си от черно дърво стражът се отдръпна от него, докато минаваше.

Денят не вървеше добре за Мандрейк. В Министерството на информацията го очакваше остро формулирана записка от офиса на госпожица Фарар. Тя бе решила да подаде официално оплакване относно отказа му да разпита демона — постъпка, която вероятно щеше да се окаже пагубна за полицейското разследване. Едва Мандрейк бе успял да прочете това и пристигна един навъсен пратеник от Хоум Офис, понесъл плик с черна панделка. Господин Колинс искаше да го разпита за сериозните безредици в парка Сейнт Джеймс предишната вечер. Подробностите бяха застрашителни за Мандрейк: бягаща жаба, див демон, освободен от призмата си, множество фатални случаи сред тълпата. Бе последвал дребен бунт и обикновените хора разрушили част от панаира. Напрежението по улиците все още беше високо. От Мандрейк поискаха да подготви защита навреме за срещата на Съвета след два дни. Той се съгласи без да спори; знаеше, че нишката, на която се крепи кариерата му, бързо изтънява. По време на срещите очите на заместниците му бяха весели и язвителни. Един-двама дори стигнаха дотам, че да предложат да призове веднага джина си, за да ограничи политическите вреди. Мандрейк, с каменно лице, решително отказа. Цял ден беше раздразнителен и разсеян. Дори госпожица Пайпър го избягваше.

Следобеда, когато господин Мейкпийс му звънна да му припомни за уговорката им, на Мандрейк му писна.

Тръгна си от офиса.

В продължение на няколко години след аферата с Жезъла на Гладстон, Мандрейк беше близък с драматурга Куентин Мейкпийс. Имаше си основателна причина за това. Преди всичко, министър-председателят обожаваше театъра и вследствие на това господин Мейкпийс упражняваше огромно влияние върху него. Като се правеше, че споделя удоволствията на лидера си, Мандрейк бе успял да поддържа една връзка с Девъро, за която другите, по-нетолерантни членове на Съвета, можеха единствено да му завиждат. Но за нея си имаше цена: неведнъж Мандрейк се виждаше принуден да се появява в ужасни аматьорски продукции в Ричмънд, подскачайки по сцената в прозрачни гамаши или издути панталони и — в един незабравим случай — клатушкайки се от тежестта на поставените на гърба му крила от блестяща мрежа. Мандрейк стоически понасяше присмеха на колегите си: благоволенieto на Девъро бе по-важно.

В замяна на подкрепата, Куентин Мейкпийс често бе съветвал Мандрейк, а Мандрейк откри, че той е изненадващо проникателен, бързо научаваше интересните слухове и бе много точен в прогнозите си за променливите настроения на министър-председателя. Много пъти бе печелил предимство като следваше съветите на драматурга.

Но през последните месеци, с увеличаването на служебните му задължения, Мандрейк се умори от другаря си и се възмущаваше от загубеното време, прекарано в подхранване на приумиците на Девъро. Нямаше време за баналности. Със седмици бе отклонявал поканите на Мейкпийс да го посети. Сега, невиждащ и лутащ се, повече не можеше да се противи.

Един прислужник го въведе в тихата къща. Мандрейк прекоси антрето, минавайки под розовите полилеи и покрай огромния портрет на драматурга, рисуван с маслени бои. Той беше изобразен в сатенения си халат, облегнат на купчина от собствените му творби. Обърнал очи на другата страна (винаги бе смятал халата за малко къс), Мандрейк слезе по централното стълбище. Обувките му стъпваха безшумно по дебелия мъхест килим. По стените висяха плакати в рамки от целия свят. ПЪРВАТА НОЩ! СВЕТОВНАТА ПРЕМИЕРА! ГОСПОДИН МЕЙКПИЙС ИМА УДОВОЛСТВИЕТО ДА ПРЕДСТАВИ! Без звук десетина реклами крещяха от стените.

В основата на стълбището една дървена врата с метален обков водеше към работния кабинет на драматурга.

Още с почукването вратата се отвори. Едно широко, светнало лице надникна зад нея.

— Джон, момчето ми! Чудесно! *Толкова* се радвам. Заклучи вратата след себе си. Ще прием чай с щипка мента. Изглежда имаш нужда от нещо ободряващо.

Господин Мейкпийс представляваше истинска вихрушка от малки движения — прецизни, точни, балетни. Дребничката му фигура се въртеше и подскачаше, наливаше чай, посипваше с мента, припрян като малка птичка. Лицето му блестеше от жизненост, червената му коса лъщеше. Усмивката му постоянно потрепваше, сякаш изразяваше някакво тайнствено удоволствие.

Както обикновено, дрехите му отразяваха жизнерадостната му натура: жълто-кафяви обувки, чифт жълтеникавозелени панталони с кафяво каре, ярка жълта жилетка, розово шалче, свободна ленена риза

с плисета на ръкавите. Днес, обаче, ръкавите бяха нагънати над лактите, а шалчето и жилетката бяха скрити зад оцапана бяла престилка. Очевидно господин Мейкпийс работеше усилено.

Той разбърка чая с малка лъжичка, чукна я два пъти в чашата и подаде резултата на Мандрейк.

— Ето! — каза. — Изпий това. И така, Джон — усмихна се нежно и внимателно — Малките птиченца ми казаха, че при теб не всичко е наред.

Накратко, без да уточнява, Мандрейк спомена събитията от последните няколко часа. Дребният мъж уфкаше и охкаше съчувствено.

— Позор! — Извика той накрая. — А ти само си изпълнявал задълженията си! Но глупаците като Фарар винаги са готови да те разкъсат на парчета при първа възможност. Знаеш ли какъв им е проблемът, Джон? — Направи значителна пауза. — Завист. Заобиколени сме от завистливи дребни рибки, които ненавиждат таланта ни. Постоянно ми реагират така в театъра, критиците се заяждат с усилията ми — Мандрейк изсумтя. — Но ти ще ги поставиш обратно на мястото им — рече той. — Благодарение на премиерата.

— Наистина ще успея да постигна това, Джон, наистина ще го направя. Нали знаеш, понякога хората са толкова враждебно настроени към правителството. Смятам, че усещаш това, нали? Чувстваш се сякаш си сам. Но аз съм твой приятел, Джон, аз те уважавам. Дори и ако никой друг не мисли така.

— Благодаря, Куентин. Не съм сигурен, че е чак толкова зле...

— Разбираш ли, ти имаш нещо, което те нямат. Знаеш ли какво е то? Далновидност. Винаги съм виждал това в теб. Ти си прозорлив. Както и амбициозен. Усещам това в теб, да.

Мандрейк погледна надолу в чая си, който не харесваше.

— Ами, не знам...

— Искам да ти покажа нещо, Джон. Един малък, магически експеримент. Искам да чуя твоето мнение. Да разбера дали ще успееш да видиш... Хайде, ела. Няма нищо по-добро от настоящето. Би ли взел със себе си и онзи шип от дяволче до теб? Благодаря. Да, можеш да си вземеш чая.

Със ситни, бързи стъпки господин Мейкпийс го поведе към един вътрешен свод. Мандрейк се завлачи след него с известно недоумение.

Магически експеримент? Никога не беше виждал Мейкпийс да прави нещо повече от най-простички магии; винаги го беше приемал за сравнително дребен заклинател... Това беше мнението на *всички*. А всъщност дали...?

Зави зад ъгъла и спря. С усилие задържа чашата да не падне от пръстите му. Очите му се разшириха в полумрака. Челюстта му увисна.

— Какво мислиш? Какво мислиш, момчето ми? — Господин Мейкпийс се хилеше до рамото му.

В продължение на една дълга секунда Мандрейк не можа да проговори, а просто оглеждаше стаята. По-рано тя бе представлявала храм на почитта към драматурга: колекция от трофеи, награди, вестникарски изрезки, снимки и антикварни вещи.

Сега този храм го нямаше. Само една-единствена крушка излъчваше приглушено сияние. В стаята имаше две пентаграми, внимателно нарисувани на бетонния под. Първата, на магьосника, беше със стандартни размери, но другата беше много по-голяма. И не беше празна.

В центъра на пентаграмата за призоваване стоеше метален стол, хванат за пода с четири огромни болта. Столът бе направен от желязо, с дебели, грубо заварени крака. Леко проблясваше в полумрака. На него седеше мъж, а платнени ленти стягаха китките и глезените му.

— Невероятна картина, нали? — Господин Мейкпийс едва сдържаше вълнението си. Буквално подскачаше и танцуваше покрай Мандрейк.

Затворникът беше в съзнание. Паникьосаните му очи се вторачиха в тях. Груб парцал покриваше устата и част от мустаците и брадата; русата коса бе разрошена, а на едната му буза блестеше ожулване. Носеше непретенциозни дрехи на обикновен гражданин, съдрани около яката.

— Кой... кой е той? — Мандрейк едва успя да проговори.

— Този красавец ли? — Господин Мейкпийс се изсмя сподадено. Прекрачи в малката пентаграма и започна да пали свещите. — Естествено, знаеш, че имаше неприятности с работниците от завода за стомана „Батърсий“? Под претекст че „стачкуват“, те прекарваха времето си в партита на улицата пред завода. Е, миналата вечер един от агентите ми открил този прекрасен младеж да изнася реч пред

протестиращите от каросерията на един камион. Добре се изразяваше. Истински оратор. Двайсет минути говори на тълпата как трябвало да се разбунтуват, как бързо приближавало времето, когато магьосниците щели да си стегнат багажа. Накрая получи дълги аплодисменти. Е, въпреки красивите си думи, той не остана цяла нощ на студа с работниците и тръгна към къщи. И така, моите момчета го проследили и го цапардосали по главата, докато никой не гледал. Довлекли го тук, долу. Ще ми трябва този шип от дяволче, ако нямаш нищо против. Не, като се замисля, дръж го ти. Ръцете ми ще са заети с призоваването.

На Мандрейк му се зави свят.

— Какво призоваване? Какво... — Изумлението му отстъпи място на възбудата. — Куентин, имаш ли нещо против да ми кажеш какво точно правиш?

— Ще направя нещо по-добро. Ще ти покажа. — Господин Мейкпийс приключи с паленето на свещите, огледа руните и тамяна и подскочи към стола на пленника. Опипа парцала с нежните си пръсти. — Не обичам да използвам такива работи, но трябваше да го накарам да мълчи. Това приятелче изпадна в *истерия*. Сега, *ти* — усмивката изчезна от лицето му — отговаряй на въпросите ми точно, иначе знаеш какво ще се случи. — Парцалът бе издърпан и стегнатите устни отново придобиха цвят. — Как се казваш?

Кашляне, задъхване.

— Ник... Никълъс Дрю, сър.

— Професия?

— Р-работник в магазин.

— Значи си обикновен гражданин?

— Да.

— А през свободното си време си политически активист.

— Д-да, сър.

— Много добре. Какво е Изпепеляващият огън и кога се използва?

Въпросът дойде като гръм от ясно небе. Затворникът трепна, лицето му изразяваше неразбиране.

— Аз... аз... не знам...

— Хайде, стига. Отговаряй! Или моят приятел там ще те принуди с пръчката си!

Мандрейк се намръщи ядосано.

— Мейкпийс, стига с тези глу...

— Един момент, момчето ми. — Магьосникът надвисна застрашително над пленника си. — Значи, дори при заплахата от болка, продължаваш да лъжеш?

— Не е лъжа! Кълна се! Никога не съм чувал за този огън! Моля ви...

Последва широка усмивка.

— Добре. Това е достатъчно. — С бързи движения парцалът беше върнат на мястото му. Мейкпийс скочи обратно в другата пентаграма. — Чу ли всичко това, Джон?

Лицето на Мандрейк бе пребледняло от шока и надигащото се отвращение.

— Мейкпийс, каква е целта на тази демонстрация? Не можем да отвличаме хора от улиците и да ги подлагаме на мъчения...

Драматургът изсумтя.

— Мъчения? Той е *добре*. Почти не беше докоснат. Освен това ти го чу — той е агитатор, заплахата за нацията. Но аз не му мисля злото. Той просто ми помага с един малък експеримент. Наблюдавай... — Мейкпийс зае драматична поза; пръстите му се извиха, сякаш щяха да дирижират оркестър.

Мандрейк тръгна към него.

— Настоявам да...

— Внимавай, Джон. Много добре знаеш, че не бива да се мотаеш напред-назад, когато се извършва призоваване. — С тези думи драматургът започна светкавично заклинание. Светлината помръкна; нежен бриз, появил се отникъде, подухна пламъците на свещите. През две стаи желязната врата се разтресе на пантите си. Мандрейк отстъпи назад, инстинктивно вдигайки шипа, който носеше. Подсъзнателно слушаше думите: латински... сравнително обикновено призоваване. Стандартните изречения... името на демона — Борело... чакай малко, какво беше това...? „*In corpus viri*“... в съда, който ще намериш там... покорен на волята на съда... Това беше странно и непознато...

Заклинанието свърши. Погледът на Мандрейк се обърна към стола, където проблясваше една тъмна сянка. Сега я нямаше. Тялото на мъжа се тресеше, сякаш всички мускули бяха напрегнати, после се отпусна. Мандрейк изчака. Бризът утихна, електрическата крушка

отново възвърна блясъка си. Младият мъж седеше отпуснат и неподвижен. Очите му бяха затворени.

Господин Мейкпийс свали ръце и намигна на Мандрейк.

— А сега...

Пристъпи напред. Мандрейк изпъшка и извика предупредително.

— Чакай, глупако! Демонът е там! Самоубийство е да...

Спокойно и бавно, като котарак по пладнe, Мейкпийс излезе от своя кръг и пристъпи в другия. Не се случи нищо. Ухили се, отново махна парцала и нежно потупа пленника по бузата.

— Господин Дрю! Събудете се! Не е време за спане!

Мъжът се раздвижи бавно. Протегна ръцете и краката си под възжетата. Отвори очи и ги изгледаха замечтано. Явно му беше трудно да си припомни положението си. Не успявайки да овладее любопитството си, Мандрейк се приближи към него.

— Дръж пръчката в готовност — рече Мейкпийс. — Нещата може и да се объркат. — Той се наведе към мъжа и заговори сладко. — Как се казваш, приятелю?

— Никълъс Дрю.

— Това ли е единственото ти име? Помисли сериозно. Имаш ли си друго име?

Тишина. Лицето на мъжа се сбръчка.

— Да... имам.

— И какво е то?

— Борело...

— А, добре. Кажи, Никълъс, каква е професията ти?

— Работник в магазин.

— А какво представлява Изпепеляващият огън? Кога се прилага?

Краткото, намръщено объркване се замени от невъзмутима увереност.

— Това е наказание за неподчинение, ако нарочно не изпълним задачата си. Господарят ни подпалва нашата същност. Ох, страх ни е от него!

— Много добре. Благодаря ти. — Господин Мейкпийс се обърна, внимателно прескочи най-близките тебеширени линии и се приближи към Мандрейк, чието лице не изразяваше абсолютно нищо. — Какво мислиш, момчето ми? Не е ли това очарователно?

— Не знам... Хитър номер...

— Повече от номер е! Демонът се е настанил в мъжа. Той е хванат вътре, сякаш е в пентаграма! Не го ли чу? А познанията на демона са подвластни на мъжа. Изведнъж вече знаеше същността на Изпепеляващия огън. Има знания там, където преди това нямаше нищо! Сега се замисли за възможностите...

Мандрейк се намръщи.

— Постижението е съмнително от морална гледна точка. Този човек е неволна жертва. Освен това е обикновен. Не може да използва информацията от демона както трябва.

— Аха! Схватлив, както винаги! Забрави за малко моралната страна. Представи си, ако...

— Какво прави той? — Мандрейк оглеждаше пленника, който явно отново осъзнаваше къде се намира. Тревогата се бе върнала на лицето му и той се бореше с въжетата. Един-два пъти яростно изви глава настрана, като куче, което хапе бълха.

Мейкпийс сви рамене.

— Може би усеща демона в себе си. Може би разговаря с него. Трудно е да се каже. Досега не съм го пробвал с обикновен човек.

— Използвал си други?

— Само един. Доброволец. Въпросното съчетание проработи изключително добре.

Мандрейк потърка брадичката си. Гледката на гърчещия се пленник го тревожеше, разстройваше интелектуалния му интерес. Не можеше да измисли какво да каже.

Господин Мейкпийс нямаше подобен проблем.

— Възможностите, както казах, са огромни. Забеляза ли как влязох в пентаграмата без да бъда наранен? Демонът беше безсилен да ме спре, понеже беше в един напълно *различен* затвор! И така, исках да видиш това, Джон, възможно най-скоро, защото аз ти вярвам, както и ти, надявам се, ми вярваш. И ако...

— Моля ви! — Фигурата на стола нададе плачевен вик. — Не издържам! О, то ми шепне! Побърква ме!

Мандрейк трепна.

— Той страда. Демонът трябва да бъде освободен.

— Ей сега, ей сега. Вероятно му липсва умствената възможност да изолира гласа...

Пленникът отново се сгърчи.

— Ще ви кажа всичко, което знам! За гражданите, за плановите ни! Мога да ви дам информация...

Мейкпийс се намръщи.

— Млъквай, не можеш да ни кажеш нищо повече от това, което нашите шпиони вече знаят. Стига си врещял.

Получавам главоболие.

— Не! Мога да ви кажа за Съюза на обикновените хора! За най-главните им водачи!

— Знаем ги всичките — имената, съпругите и семействата им. Те са мравки, които ще стъпчем когато си решим. Сега... имам да обсъждам жизненоважни проблеми...

— Ама... ама не знаете *това*: един боец от старата Съпротива все още е жив! Тя се крие в Лондон! Видях я, преди няколко часа! Мога да ви заведа до мястото...

— Всичко това е минало.

Господин Мейкпийс взе железния шип от ръцете на Мандрейк и небрежно го претегли в дланта си.

— Аз съм търпелив човек, господин Дрю, но започвате да ми дотягате. Ако не престанете...

— Чакай малко. — Гласът на Джон Мандрейк се беше променил. Тонът му възпря драматурга по средата на тирадата. — Какъв боец на Съпротивата? Жена ли?

— Да! Да! Момиче! Името ѝ е Кити Джоунс, въпреки че сега е известна под друго име... Ох, ще *спреш* ли да шепнеш! — Той изстена и се разтърси във възетата си.

Главата на Мандрейк леко забуча. За момент се почувства замаян, сякаш щеше да падне. Устата му пресъхна.

— Кити Джоунс? Лъжеш.

— Не! Кълна се! Освободете ме и ще ви заведа при нея.

— Този разпит *наистина* ли е необходим? — Господин Мейкпийс изглеждаше раздразнен. — Съпротивата отдавна е мъртва. Моля те, концентрирай се върху *моите* думи, Джон. Изключително важно е, особено при сегашното ти положение. Джон? *Джон?*

Мандрейк не го чуваше. Виждаше Бартимеус в облеклото на мургавото момче. Виждаше го да стои в един калдъръмен двор преди години. Чуваше как момчето говори. „Големът я хвана... *изпепели я за секунди.*“ Кити Джоунс беше мъртва. Джинът му бе казал така.

Мандрейк му беше повярвал. И сега, изплувало от миналото, сериозното изражение на момчето изведнъж се превърна в презрителен поглед.

Мандрейк се наведе над пленника.

— Къде я видя? Кажи ми и ще бъдеш свободен.

— В странноприемница „Жабата“, в Чизуик! Тя работи там! Сега името ѝ е Клара Бел. А сега моля ви...

— Куентин, бъди така добър да разкараш демона и да освободиш веднага този човек. Аз трябва да тръгвам.

Драматургът бе замлъкнал, изведнъж се бе затворил в себе си.

— Разбира се, Джон... щом така искаш. Но няма ли да изчакаш? Сериозно те съветвам да чуеш какво имам да казвам. Забрави момичето. Има по-важни неща. Искам да обсъдим този експеримент...

— По-късно, Куентин, по-късно — Мандрейк бе пребледнял. Вече се намираше при арката.

— Ама къде отиваш? Нали не обратно на работа?

Мандрейк проговори през зъби.

— В никакъв случай. Аз също трябва да направя едно призоваване.

Времето, както може и да съм споменал един или два пъти, всъщност не съществува на Другото място. Но дори и така, много добре разбираш, когато са те измамили. Едва бях погълнат от подхранващите енергии на водовъртежа там, когато за пореден път усетих жестокото дръпване на призоваването. Засмукваше ме като изтегляне на жълтък от яйце, захвърляше ме отново на суровата и мрачна земя.

Вече. А същността ми едва бе започнала да се лекува.

Последните ми действия в материалния свят бяха толкова болезнени, толкова опасни, че едва си ги спомнях. Но едно нещо беше напълно ясно: цялото ми тяло беше изтръпнало, чувствах се ужасно слаб! Как така аз — чиято мощ разпиляваше магьосниците на Нимрод, който запрати жестоките Амет, Кох и Джабор презглава към фаталната им съдба — как така аз, същият този Бартимеус, бях принуден да бягам като мизерна, за нищо не ставаща жаба, неспособна да изстреля и най-малката Детонация по една банда наемни чапли.

По време на целия този погром аз бях прекалено близо до смъртта, за да мога да изпитам полагащия се справедлив гняв. Целият се бях запенил от това.

Неясно си спомнях, че господарят ми ме освободи. Вероятно не му харесваше мацаницата, която правех на пода. Може би моята разнебитеност най-накрая го бе притеснила. Е, каквато и да беше причината, не му трябваше много време, за да си промени решението.

Чудесно. Бях приключил с него. И двамата отивахме на смърт. Сега вече щях да използвам името му срещу него, пък да става каквото ще. Последното ми желание бе да го видя как се гърчи.

И освен това нямаше да му се явя като жалко земноводно.

През няколкото кратки часа, когато бях далече от земята, магията на Другото място бе подеждувала. Бях успял да се заредя с малко енергия. Нямаше да издържа дълго, но щях да я използвам правилно.

С материализирането си събрах остатъците от същността си във форма, която отразяваше емоциите ми с елементарна яснота, т.е. демон

с големи рога, мускули като пъпеши и много зъби. Имах си всичко. За каквото и да се сетите, аз го имах. Сяра, островърха опашка, крила, копита, хищнически нокти и дори няколко камшика. Очите ми представляваха огнени куки, кожата ми гореше като охлаждаща се лава. Не особено оригинално, но като демонстрация на намеренията ми вършеше добра работа. Изригнах в стаята с гръмотевица, способна да накара и възкръсналите мъртви да побегнат обратно към ковчезите си. Последва яростен вой, като онзи, който надаваха чакалите на Анубис, докато обикаляха гробниците на Мемфис, само че по-свиреп и продължителен, отвратителен и неестествено протяжен звук.

Всъщност все още бях по средата на моя вой, когато съзрях фигурата в пентаграмата насреща и тотално се обърках. Кънтящият рев се сви до треперливо гъргорене което се издигна няколко октави и завърши като фалцетно писукане с въпросително звучене накрая. Демонът, който енергично се изправяше на задни крака, сложил крилатите си ръце на кръста, плющящ с камшиците си, замръзна в нестабилна поза с щръкнал задник. Крилата се отпуснаха; камшиците вяло паднаха. Големите облаци сяра се смалиха до плашливи струйки, понесоха се лекичко и се скриха зад копитата ми.

Спрях и зяпнах.

— Добре, де — рече момичето заядливо. — Стига си правил тъпи физиономии. Никога ли досега не си бил призоваван от жена?

Демонът вдигна дебелия си пръст и намести челюстта си обратно на мястото ѝ.

— Да, ама...

— Какво ама? Стига си вдигал шум!

От устата на демона се подаде раздвоен език, подобен на опашката му, и навлажни пресъхналите му устни.

— Ама... ама... чакай малко...

— И що за ужасна демонстрация е това? — продължи тя. — Този шум! Тази воня! Всички тези гънки, буци от брадавици и всичко останало! Какво се опитваш да докажеш? — Очите ѝ се свиха. — Мисля, че наваксваш за нещо.

— Виж какво — започнах, — това е една установена, традиционна форма, която...

— Едно традиционно нищо. Къде са ти дрехите?

— Дрехи ли? — казах тихо. — Обикновено не се тормозя с тях при този си вид.

— Е, можеше да облечеш поне чифт къси гащи. Така е неприлично.

— Не съм сигурен, че ще ми отиват на крилата... — Демонът се намръщи и примигна. — Чакай, стига толкова!

— Кожените ще паснат. Ще засилят ефекта.

Събрах си мислите с известна трудност.

— Спри! Зарежи дрехите! Важното е... важното е — какво правиш тук? Призоваваш ме! Не разбирам! Това е напълно нередно! — При тази моя обърканост всичките ми мисли за традиционните, изпитани начини за ужасяване се изпариха. За голямо облекчение на наранената ми същност огромният демон се сви и се намести по-уютно в пентаграмата. Кожените ми крила се превърнаха в две рамене, а опашката ми просто се смали и изчезна.

— *Защо* да е нередно? — попита момичето. — Това е просто част от онези отношения между господар и слуга, за които ми разправяше последния път, когато се срещнахме. Нали се сещаш: *аз* съм господарят, *ти* си робът. Аз давам заповедите, *ти* се подчиняваш безпрекословно. Сети ли се вече как стават нещата?

— Сарказмът не подхожда на едно хубаво лице — казах. — Чувствай се свободна да коментираш колкото искаш тези неща. Знаеш прекрасно какво имам предвид. *Ти не си магьосник.*

Тя се усмихна сладко и махна с ръка.

— Наистина ли? И защо не подхождам на модела?

Уютно настанилият се демон погледна наляво. Уютно настанилият се демон погледна надясно. Колкото и да беше обезсърчително, тя имаше право. Ето ме сега, затворен в едната пентаграма. Ето я и нея, застанала в другата. А навсякъде около нас имаше от обичайните атрибути: свещници, купички с тамян, парчета тебешир, голяма книга на масата. Иначе стаята беше празна, без завеси на прозореца. Високо горе светеше голяма, кръгла луна и пръскаше сребриста светлина по лицата ни. С изключение на гладката, издигната част по средата, където беше изрисуван кръгът с руните, подът бе от криви, неравни дъски. Освен на розмарин, цялото това място миришеше на влага, разруха и различни гризачи. Дотук всичко си беше

както обикновено. Бях виждал такива мрачни гледки хиляди пъти — единственото, което се променяше, бе гледката от прозореца.

Но не, това, което ме бе погълнало изцяло, беше самото обикновено момиче, така наречената магьосница.

Кити Джоунс.

Стоеше там. Неразбираема като живота и двойно по-самоуверена, стоеше с ръце на хълбоците и усмивка, голяма колкото естуара на Нил. Точно този вид приемах всеки път, когато исках да дразня Мандрейк^[1]. Дългата ѝ тъмна коса беше прибрана назад на нивото на ушите. Може би лицето ѝ беше малко по-слабо, но изглеждаше в далеч по-добра форма, отколкото когато я бях видял последния път, накуцваща по улицата след триумфа си над голема. Колко време беше минало? Три години, не повече. Но явно времето я беше променило по някакъв начин. Сега очите ѝ излъчваха спокойствието от натрупаните знания^[2].

Всичко това — добре. Но все пак, нямаше как тя да ме е призовала. Знаех го.

Джобният демон поклати глава.

— Това е номер — рекох бавно. Огледах се наоколо, погледът ми обходи стаята с прецизността на шпага. — Истинският магьосник е тук някъде... крие се...

Тя се ухили.

— Какво, мислиш, че го крия в ръкава си ли? — Тя тръсна ръка малко ненужно. — Не. Не е там. Може би на твоята древна възраст започваш да забравяш, Бартимеус. *Ти си този*, който прави магии.

Възнаградих я с едно подobaващо демонско намръщване.

— Говори каквото си искаш, наблизко има друга пентаграма... трябва да има... виждал съм подобни фокуси и преди... Да, зад онази врата, например. — Посочих към единствения изход.

— Няма.

Скръстих ръце. И четирите.

— Точно там се намира.

Тя поклати глава и почти се изсмя.

— Уверявам те, че не е така!

— Докажи го! Върви, отвори и ми покажи.

Тя се изсмя звучно.

— И да изляза от пентаграмата си? За да можеш да ме разкъсаш парче по парче? Слез на земята, Бартимеус!

Прикрих разочарованието си с раздразнена физиономия.

— Тц. Оправданието не струва. Със сигурност е там, отзад. Не можеш да ме заблудиш. — Лицето ѝ често променяше изражението си. Сега изглеждаше отегчена.

— Губим време. Може би това ще те убеди. — Бързо произнесе дума от пет срички. От центъра на пентаграмата ми се издигна лилав пламък и бързо нанесе удар по едно нежно място. Подскочих до тавана, което прикри болезненото ми изохкване. Поне аз така си мислех. Когато отново се приземих, пламъкът беше изчезнал.

Тя повдигна вежди.

— Сега не мислиш ли, че трябваше да си obuеш някакви панталони?

Изгледах я дълго и задълбочено.

— Имаш късмет — казах аз с толкова достойнство, колкото успях да събера, — че реших да не обръщам Наказателния удар срещу теб. Знам *името* ви, госпожице Джоунс. Това ми дава защита или може би не си учила чак толкова?

Тя сви рамене.

— Чувала съм нещо по въпроса. Подробности не ме интересуват.

— Пак ти го казвам: ти не си магьосник. Магьосниците са обсебени от подробностите. Това ги пази живи. Просто не знам как си оцеляла при всичките ти други призовавания.

— Какви други? Това е първото ми самостоятелно.

Въпреки опърления си задник, от който нежно се разнасяше аромат на прегорял хляб, демонът правеше всичко по силите си да изглежда сякаш има малко позакъснял контрол над положението. Но тази нова информация отново го разби^[3]. На езика ми беше още един жален въпрос, но го оставих недоизречен. Нямаше смисъл. Както и да го погледнех, нищо тук нямаше смисъл. Затова пробвах една нова, нетипична за мен стратегия и млъкнах.

Момичето изглеждаше изненадано от този хитър подход. След като почака няколко секунди, тя осъзна, че от нея зависи да продължи нашия разговор. Пое дълбоко въздух, за да си успокои нервите и заговори.

— Ами, ти си напълно прав, Бартимеус каза тя. — Аз *не съм* магьосник, слава Богу. И това е първото и единствено призоваване, което смятам някога да направя. Планирам го през последните три години.

Отново пое дъх и изчака... Хрумнаха ми още дузина въпроси^[4]. Но не казах нищо.

— Това е просто средство за постигане на целта — продължи тя. — Не се интересувам от това, което искат магьосниците. Не се вълнувам от тези неща.

Последва нова пауза. Проговорих ли? Не. Останах безмълвен.

— Не искам нищо — каза момичето. — Не искам да се сдобивам с огромна сила или богатство. Презирам всичко това.

Стратегията ми работеше, макар и със скоростта на костенурка в оловни ботуши. Получавах обяснения.

— И със *сигурност* не искам да подчинявам поробени духове — добави тя живо. — Ако си мислиш *така*.

— Не те интересува да подчиняваш?! — Бам, стратегията ми замина. Ама, хайде сега, нали бях успял да мълча повече от минута, което само по себе си е един вид рекорд. См依илият се демон попипа обгореното си място, надавайки леки, притеснени охкания и ахкания. — Значи го показваш по странен начин. Тук ме боли, нали знаеш.

— Просто исках да докажа нещо, това е всичко, — рече тя. — Виж, имаш ли нещо против да не правиш *така*! Разсейваш ме...

— Да не правя как? Просто чувствам...

— Видях доста добре какво чувстваш. Просто престани. И като сме започнали, не можеш ли да се промениш на нещо друго? Това наистина е страшно противно превъплъщение. Мислех си, че имаш повече класа.

— *Това* — противно? — Подсвирнах. — Ти наистина *не си* извършвала много призовавания, нали? Добре тогава, като виждам, че си толкова чувствителна, ще се покрия. — Промених се в една моя любима форма. Птолемей ме устройваше, понеже се чувствах удобно в неговата форма, а той устройваше и момичето, понеже изгорелите му части бяха скрити под препаската.

В момента, в който се промених, очите й светнаха.

— *Да* — прошепна тя тихо. — *Точно това е!*

Погледнах я, очите ми се присвиха.

— Моля, мога ли да ти помогна с нещо?

— Не, нищо. Тъъ, това е... това е много по-хубава форма. — Но цялата бе застинала и развълнувана и й отне известно време да си възвърне равновесието. Седнах с кръстосани крака на пода и зачаках.

Момичето също седна. Поради някаква причина тя изведнъж се поуспокои. Ако допреди малко думите и бяха бавни и тромави, то сега извираха от нея като същински порой.

— Е, искам да ме слушаш много внимателно, Бартимеус — каза тя, навеждайки се напред и драскайки с тебешир по пода. Наблюдавах я внимателно, просто в случай че *зацана* някоя тебеширена линия. Определено ме интересуваше това, което имаше да ми каже, но нямаше и да изпусна възможността за бягство.

Птолемей облегна брадичка на едната си ръка.

— Давай. Слушам те.

— Хубаво. О, много съм *доволна*, че всичко се получи толкова добре. — Тя се заклати напред-назад на задника си и почти прегърна сама себе си от радост. — Почти не се надявах да успея. Трябваше да науча толкова много — просто нямаш представа. Е... може би имаш — допусна тя, — но да започнеш от нулата, мога да ти кажа, че не беше много забавно.

Тъмните ми очи се намръщиха.

— Научила си всичко това за три години? — Бях впечатлен и доста несигурен.

— Започнах малко след като те видях. След като ми направиха новите документи за самоличност. Вече можех да ходя в библиотеките, да взимам книги за магията...

— Но ти *мразиш* магьосниците! — избухнах. — Мразиш това, което правят. А мразиш и нас, духовете! Каза ми го в лицето — което, мога да добавя, всъщност нарани чувствата ми. Какво се е променило, че да поискаш да извикаш някой от нас?

— О, целта ми не беше *кой да е* дърт демон — рече тя. — Целта на ученето ми през цялото това време, на овладяването на тези... тези порочни умения, беше да призова *теб*.

— Мен ли?

— Изглеждаш изненадан.

Съвзех се.

— Не, изобщо. И какво те накара да си спомниш за мен? Моят великолепен характер, предполагам? Или блестящият ми дар слово?

Тя се изсмя сподадено.

— Е, не характера, естествено. Но да — дар словото ти ме убеди, то развихри въображението ми, когато говорихме преди.

В действителност си спомнях онзи разговор. Бяха изминали три години, но сега изглеждаха повече, връщайки се назад във времето, когато моят дългогодишен господар Натаниел все още беше нещастен аутсайдер, страстно желаещ признание. Беше по средата на кризата с голема, когато Лондон бе нападат от глиненото чудовище и африта Хонориус, когато пътищата ни с Кити Джоунс се пресякоха за втори път. Тогава тя ме впечатли както със силния си характер, така и с буйния си идеализъм, качества, които рядко се преплитаха у някой магьосник. Тя беше обикновена — почти необразована, невежа за всички съзаклятия, които бяха създали нейния свят, но все пак предизвикателна и надяваща се на промяна. А имаше и нещо повече: тя рискува живота си, за да спаси този на нейния враг, един жалък нещастник, някой, който не заслужаваше дори да ѝ лиже ботушите^[5].

Аха, тя ме беше впечатлила. А и господаря ми също, като се замисля.

Ухилих се.

— Значи, харесало ти е това, което ти казах, а?

— Накара ме да се замисля, Бартимеус. Тези твои разкази за цивилизациите, които се появяват и изчезват. Преди всичко ти каза, че имало *модел*и, които могат да се видят и аз знаех, че трябва да ги откроя. — Единият ѝ пръст драсна по пода, докато говореше и *почти* докосна червената тебеширена линия. Беше близо, много близо. — И така — рече тя просто, — започнах да търся.

Птолемей намести крайчеца на препаската си.

— Много хубаво, но това няма никаква връзка с изтръгването на един невинен джин от мястото му за почивка. Същността ми има крайна нужда от отдих. Мандрейк ме кара да му служа — бързо изчислих на пръстите на ръцете и краката си — в продължение на шестстотин осемдесет и три дни от последните седемстотин. И *това* си оказа влияние. Сега съм като ябълка на дъното на каца — сладка и хубава на външен вид, но натъртена и станала на каша под кората. И ти ме измъкна от мястото ми за лечение.

Главата ѝ бе наклонена; изгледа ме изпод вежди.

— Говориш за Другото място, нали.

— Това е едно от имената му.

— Ами, съжалявам, че съм те обезпокоила. — Говореше, сякаш ме беше вдигнала от лека дрямка. — Но аз дори не знаех дали мога да го направя. Страхувах се, че техниката ми може да е неправилна.

— Техниката ти става — казах. — Всъщност е добра. А това ме води до основния ми въпрос. *Как* се научи да ме призовеш?

Тя сви рамене скромно.

— О, не беше толкова трудно. Знаеш ли какво си мисля? Магьосниците преувеличават за годините на тежки усилия, които употребяват, за да държат обикновените надалече. Какво е необходимо в края на краищата? Няколко линии, внимателно начертани с линия, връв и пергел. Няколко руни, няколко изречени думи. Разходка до пазара за билките... малко мир и спокойствие, малко запаметяване... и правиш всичко, което е описано.

— Не — рекох. — Никой обикновен не го е правил преди, доколкото знам. Това е нечувано. Трябва да са ти помогнали. С езиците, с руните и кръговете, с тази вредна билкова смес — с всичко. Някой магьосник. Кой?

Момичето попипа кичур коса до ухото си.

— Е, едва ли ще ти кажа *името* му. Но си прав. Помогнаха ми. Не точно да направя *това* — то се знае. Той си мисли, че съм по-скоро аматьор ентузиаст. Ако знаеше какво правя, щеше да полудее. — Тя се усмихна. — В момента спи здраво два етажа по-долу. Всъщност е сладък. Както и да е, отне време, но не беше толкова зле. Изненадана съм, че не са се пробвали повече хора.

Птолемей я погледна изпод, полузатворените си клепачи.

— *Повечето* хора — казах многозначително, — доста се притесняват от това, което може да призоват.

Момичето кимна.

— Вярно е. Но не е толкова зле, ако не те е страх от въпросния демон.

Трепнах.

— Какво?

— Ами, аз знам какви ужасни неща могат да се случат, ако объркаш заклинанието или объркаш пентаграмата или нещо друго, но

тези ужасни неща донякъде зависят от демона — извинявай, имах предвид *джин*, разбира се — зависят от въпросния *джин*. Не е ли така? Ако беше някой дърт африт, когото никога не съм срещала, очевидно бих била малко притеснена да не би да стъпя накриво. Но ние вече се познаваме, нали така, ти и аз? — Усмихна ми се чаровно. — И знаех, че няма да ме нараниш, ако направя някоя малка грешка.

Наблюдавах ръцете ѝ, които за пореден път жестикулираха в близост до червената тебеширена линия...

— Така ли?

— Да. Искам да кажа, ние донякъде се обединихме последния път, нали? Нали се сещаш, с онзи голем. Ти ми каза какво да направя. Аз го направих. Добро партньорство беше.

Птолемей разтърка очи.

— Тогава имаше една малка разлика — въздъхнах, — която явно ще трябва да ти посоча изрично. Преди три години и двамата бяхме под ботуша на Мандрейк. Аз му бях роб, ти му беше жертвата. Имахме общ интерес да го победим и да си осигурим оцеляването.

— Точно така! — извика тя. — И ние...

— Нямахме нищо друго общо освен това — продължих аз невъзмутимо. — Вярно, побъбрехме си малко. Вярно, дадох ти някои напътствия за слабостите на голема, но това си беше от чисто научна гледна точка, да видя колко вироглаво ще се държи странната ти съвест. И наистина беше доста вироглаво.

— Не мога да приема...

— Ако само ми позволиш да се доизкажа — рекох, — само ще ти изтъкна очебийната разлика между тогава и сега. Тогава и двамата бяхме жертва на магьосниците. Съгласна ли си? А *сега*, единият от нас, т.е. *моа*^[6] — потупах се по голите кафеникави гърди — все още е жертва, все още е роб. А що се отнася до другия... тя е преминала на другата страна.

Тя разтърси глава.

— Не.

— Тя е изменник...

— Не съм...

— Лъжлив предател...

— Бартим...

— Заговорническа, вероломна, опортюнистична, лъжлива предателка, която се е заела да удължи годините ми на робство! Която се е хванала да изучи прокълнатите изкуства, без да бъде подтиквана или принуждавана! За Натаниел и останалите поне може да се каже следното: те не са имали избор. Повечето са били превърнати в магьосници още преди да са достатъчно възрастни да го осъзнаят! Но *ти* — ти можеше да тръгнеш по десетки различни пътища. А вместо това реши да поробиш Бартимеус, Сакр ал-Джини, Змията на сребърните пера, вълкоподобния пазител на ирокезите. И си толкова арогантна да смяташ, че няма да ти навредя! Е, нека ти кажа, млада госпожице, подценяваш ме и се излагаш на смъртна опасност! Владея хиляди номера, стотици оръжия! Мога да... ох!!!

Доста разгорещен, аз украсявах изказването си със серия бързи движения на ръцете, едно от които се оказа непремерено и докосна червения тебешир на пентаграмата ми. Същността ми бе отхвърлена от малка експлозия от жълти искри: подскочих нагоре и назад през глава, трескаво размахвайки крака във въздуха, за да не пресека линията от другата страна. С пъргавина, породена от отчаянието, успях и се смъкнах на земята с почернено лице и разкъсана на парчета препаска.

Момичето гледаше това с неодобрително присвити устни.

— Хм — каза тя. — Отново се връщаме в началото.

Внимателно пооправих парчетата плат.

— И все пак фактът си остава. Като ме призова, ти промени ролите ни. Между нас не може да има нищо друго, освен омраза.

— О, глупости — рече тя. — Как иначе да се добера до теб? Не те поробвам, идиот такъв. Искях да обсъдя нещо с теб като с равен.

Повдигнах остатъците от веждите си.

— Едва ли е възможно. Нима пясъчните червеи разговарят с лъвовете?

— О, не бъди толкова високомерен. Кой е Натаниел все пак?

Примигнах несигурно.

— Кой? Никога не съм го чувал.

— Току-що спомена за някой, наречен Натаниел.

— Не, не, сигурно не си чула добре. — Бързо смених темата. — Цялата идея е нелепа, така или иначе. Равенството е невъзможно между хората и джиновете. Ти си млада и глупава и аз вероятно трябва да съм по-мек с теб, но понятието е погрешно. *Познавал* съм стотици

господари за петстотин години и независимо дали пентаграмите са били начертани в пясъците на пустинята или в тревите на степта, враждата между мен и призовалите ме винаги е била неизмерима и вечна. Винаги е било така. И винаги ще бъде така.

Завърших с кънтящ, бучащ тон, който не търпеше възражения. Думите отекнаха драматично в празната стая. Момичето приглади назад косата си.

— Пълни глупости — каза тя. — А какво ще кажеш за теб и Птолемей?

[1] Или почти. Понякога прекалявах с извивките. ↑

[2] Облеклото ѝ не ме интересуваше точно в този момент, но за тези от вас, които държат на подробностите, ето с какво беше облечена: носеше черна туника с панталон, много приятна, ако си падате по такива неща. Туниката откриваше шията ѝ, по която нямаше бижута. Краката ѝ бяха в големи бели маратонки. На колко ли години беше сега? По моя преценка на около осемнайсет. Никога не се бях сещал да я питам, а сега беше прекалено късно. ↑

[3] Не е много лесно да призовеш джин от четвърто ниво, понеже сме много взискателни и внимателни и постоянно се ослушваме за някакви дребни грешки в заклинанията. По тази причина, както и поради забележителния ми интелект и непреодолимо присъствие (то обикновено не включва миризма на прегорял хляб), магьосниците ни избягват, докато не натрупат достатъчно практика. ↑

[4] Да не говорим за двајсет и двата възможни отговора на всеки един от тях, за шестнайсетте хипотези и теореми, произтичащи от тях, за осемте абстрактни предположения и едно биквадратно уравнение, за двете аксиоми и един лимърик. Ето, това е истинска интелигентност, така да знаете. ↑

[5] За господаря си говоря. Досетихте ли се? ↑

[6] Аз (фр.). — Бел.прев. ↑

Кити веднага разбра, че теорията ѝ е била вярна. Реакцията на джина ѝ го показва. Преди да спомене Птолемей, младото египтянче стоеше в края на пентаграмата с лице към нея, с изпъчени гърди и с издадена напред брадичка, като размахваше ръце насам-натам, за да онагледят пространните си изказвания и за да намести препаската си. В момента, в който изрече името му обаче, цялото това размахване и перчене моментално спря. Изведнъж джинът остана напълно неподвижен: лицето му замръзна, тялото му се вкамени, сякаш застинало във времето. Само очите се движеха: бавно, много бавно зениците се преместиха и я фиксираха. Очите на момчето винаги изглеждаха тъмни, но сега бяха станали напълно черни. Без да иска Кити се улови, че ги гледа. Беше като да гледаш безоблачно нощно небе — бяха напълно черни, студени и безбрежни, с малки проблясващи светлинки, недостижими и много далечни... Беше ужасно и все пак красиво. Чувстваше се привлечена като дете към прозорец. Досега стоеше на сигурно място в средата на пентаграмата, но изведнъж раздвижи крака и се наведе напред, подпирайки се на едната си ръка и протегнала другата към тези очи, към тяхната уединеност и празнота. Върховете на пръстите ѝ потрепериха над границите на кръга. Тя въздъхна, поколеба се и протегна ръка напред...

Момчето примигна, клепачите му се движеха бързо, като на гуцер. Магията бе развалена. По кожата на Кити пробягаха тръпки. Ръката ѝ се отдръпна. Тя се сви в средата на кръга, по веждите ѝ изби пот. Момчето все така не помръдваше.

— Какво смяташ, че знаеш за мен — каза един глас.

Бе прозвучал навсякъде около нея — не високо, а много отблизо — глас, различен от всички други, които бе чувала преди. Говореше на английски, но окончанията бяха странни, сякаш за него английският бе чужд и странен език. Гласът сякаш идваше от някакво неопределимо разстояние — беше едновременно близък и далечен.

— Какво знаеш? — попита отново гласът, малко по-тихо. Устните на джина бяха неподвижни, черните очи не се отделяха от нея. Кити се прегърби на пода, трепереше, зъбите ѝ бяха здраво стиснати. Нещо в гласа я обезкуражи, но какво? Не говореше злобно или гневно, в никакъв случай. Но беше властен глас от далечно място, глас ужасно заповеднически и същевременно детски.

Тя склони глава и я разклати безмълвно, вторачена в пода.

— КАЖИ МИ! — *Сега* вече имаше гняв в гласа. Докато говореше, в стаята се чу силен шум — гръмотевица, която разтресе прозореца и прогърмя по дъските на пода, смъквайки парчета изгнила мазилка от стените. Вратата се затръшна (а тя не я бе отваряла, нито я беше виждала отворена). Прозорците се разтресоха и паднаха. В същото време в стаята се изви страшен вятър, развихри се около нея все по-бързо и по-бързо, запращайки купите розмарин и самодивско дърво във въздуха, блъскайки ги в стените. Вятърът подхвана книгата и свещниците, чантата и палтото ѝ и ги развя нагоре-надолу из стаята, виеше и стенеше, въртеше се и се въртеше и въртеше, докато всичко се сля.

Сега вече се движеха и самите стени, откъсваха се от връзките си в пода и се включваха в дивия танц, изхвърляха тухли при въртенето си и обикаляха ли, обикаляха под тавана. А най-накрая и таванът изчезна и отгоре се разпростря ужасната необятност на нощното небе, звездите и луната се въртяха, а облаците се превърнаха в бледи нишки, стрелкащи се във всички посоки, докато единствените неподвижни точки в цялата вселена останаха Кити и момчето в кръговете си.

Кити постави длани върху очите си и зарови глава в коленете си.

— Моля те, спри — изпищя тя. — Моля те!

И безредицата спря.

Тя отвори очи, но не видя нищо. Ръцете ѝ все още бяха на лицето.

Сковано и болезнено предпазливо, тя вдигна глава и свали ръце. Стаята си беше точно както и преди, както винаги: врата, книга, свещници и прозорец, стени, таван, под, а зад прозореца — спокойното небе. Всичко бе тихо, освен... В противоположната пентаграма момчето се раздвижи, бавно-бавно сгъваше колене, после седна отсечено и окончателно, сякаш цялата му енергия го бе напуснала. Очите му бяха затворени. Изморено прокара ръка по лицето си.

Тогава я погледна, а очите му, при все че бяха все така тъмни, не съдържаха нищо от предишната си празнота. Когато заговори, гласът му бе отново нормален, но звучеше изморен и тъжен.

— Ако призоваваш джинове — каза той, — с тях призоваваш и тяхната история. Мъдро е да се придържаш към настоящето от страх от това, което можеш да разбудиш.

С огромна трудност Кити се насили да седне изправена и да се обърне с лице към него. Косата ѝ беше мокра от пот; тя прокара ръка през нея и избърса чело.

— Това не беше необходимо. Аз едва споменах...

— Едно име. Трябва да си наясно какво могат да причинят имената.

Кити прочисти гърлото си. Първият пристъп на страх отшумяваше и се заместваше от тъжно чувство. Тя го потисна.

— Ако толкова искаш да се придържаш към настоящето — тя преглътна ядно — защо постоянно носиш... *неговата* форма?

Момчето се намръщи.

— Днес си малко по-умна от необходимото, Кити. Какво те кара да мислиш, че нося *нечия* форма? Дори и в отслабеното си състояние мога да изглеждам както си искам. — Без да се бави много, той промени формата си веднъж, дважд, шест пъти, а всяка форма бе по-стряскаща от предишната, всяка седеше на същото място в кръга. Накрая остана като някакъв гигантски гризач, закръглен и пухкав, с кръстосани задни крака и раздразнено скръстени предни лапи.

Кити не мигна.

— Да, ама обикновено не обикаляш насам-натам като огромен хамстер — изстреля тя. — Винаги се връщаш към същото мургаво дете в препаската. Защо? Защото значи нещо за теб. Това е очевидно. Той е някоя важна личност от миналото ти. Аз само трябваше да разбера кой е.

Хамстерът облиза розовата си лапа и приглади туфа козина зад едното си ухо.

— Не признавам да има някаква истина в тези пресилени твърдения — рече той. — Но съм любопитен. Какво направи след това? Момчето би могло да е всеки.

Кити кимна.

— Вярно. Ето как стана. След последната ни среща много исках да говоря с теб отново. Всичко, което знаех за теб, беше името ти — или поне едно от тях — Бартимеус. Дори само това беше достатъчно трудно, понеже не знаех на какъв език е. Но знаех, че ако търся достатъчно упорито, ти ще се появиш някъде в историческите записки. И така, когато започнах да уча, държах очите си отворени дали не те споменават някъде.

Хамстерът кимна скромно.

— Предполагам, не е отнело много време. Трябва да има безброй споменати мои подвизи.

— Всъщност отне почти година, за да открия и най-дребната следа. Видях имената на купища други демони от всякакви видове и навсякъде в книгите от библиотеката. Постоянно се появяваше Нуда Ужасния, както и един африт на име Чуи, а и нещо наречено Факарл бе прочуто в десетина различни култури. И тогава, най-после се появи ти — беше бегло споменат в една бележка под линия.

Хамстерът настръхна.

— *Какво?* В кои книги си търсила? Сигурно най-добрите са били вече взети. Някаква си бележка под линия! — Продължи да си мърмори под козината.

— Проблемът ми — рече Кити бързо — беше, че ти невинаги си бил известен като Бартимеус, така че дори и когато имаше много пространни и много важни разкази, не можех да те разпозная. Но бележката под линия ми помогна, защото, разбираш ли, тя свързваше името, което вече знаех — Бартимеус от Урук — с две други: Сакр ал-Джини (не беше ли това персийското ти име?) и Уаконда от Алгонкин. След това можех вече да намеря повече неща за теб тук-та... искам да кажа, навсякъде, където погледнех. И така продължих. Научих малко за някои от задачите и авантюрите ти и открих имената на част от господарите ти, което също беше много интересно.

— Е, надявам се, че си била впечатлена — каза хамстерът. Все още звучеше доста ядосано.

— Естествено — продължи Кити. — *Много. Наистина* ли си говорил със Соломон?

Хамстерът изсумтя.

— Да, да, само една кратка беседа. — Все пак изглеждаше малко облекчен.

— През цялото време — каза Кити — изучавах изкуството на призоваването. Господарят ми беше доста бавен, а и аз бях бавна, за съжаление, но постепенно напредвах към нивото, където чувствах, че бих могла да те извикам. Но все още нямах следа към самоличността на това момче, което беше жалко, защото знаех, че е било важно за теб. И тогава, изведнъж, открих важната следа! Открих египетското ти име — Рекит — и го свързах с магьосника Птолемей. — Тя избухна, хилейки се триумфално.

— Дори и така да е — рече хамстерът — какво може да ти разкрие това? Имал съм стотици господари и независимо дали пентаграмите са били начертани на пясъка или в степите, враждата...

— Да, да — Кити махна на хамстера да мълчи. — Точно това беше. Един разказ споменаваше за близката връзка на този Птолемей с робите му. Споменаваше също така, че бил още момче, когато умрял. Точно тогава всичко ми се изясни. Точно тогава разбрах самоличността и причината за любимия ти външен вид.

Хамстерът бе зает да почиства един от ноктите на крака си.

— И какви подробности — попита той безгрижно, — би могъл да ти даде разказът за взаимоотношенията между джина и момчето? Просто ми е интересно, нали разбираш.

— Не много — призна Кити. — Всъщност нищо. Не мисля, че вече се знае много за Птолемей като човек. Някои от творенията му са оцелели, вярвам. Споменаваше се за нещо, наречено „Портата на Птолемей“, каквото и да е това...

Тя спря. Хамстерът гледаше нощната луна през прозореца. Накрая обърна главата си към нея и едновременно с това се върна към познатата форма на момчето-магьосник, Птолемей от Александрия.

— Достатъчно — рече момчето. — Какво точно искаш от мен?

Сега, след като догадката ѝ бе потвърдена, Кити откри, че възприятието ѝ за външния вид на джина бе напълно променено. Беше интересно и объркващо да осъзнае, че гледа лицето на истинско момче, мъртво от две хиляди години. Преди това бе гледала на маскировката просто като на една маска, един костюм, една от многото илюзии. Сега, когато все още приемаше, че това е истина, тя не можеше да не усети древното присъствие. Не се съмняваше, че демонът възпроизвежда момчето точно: за пръв път забеляза две бенки на слабия кафяв врат, един тънък, блед белег под брадичката, особените

кости на лактите на тънките ръце. В това личеше такова отдаване на детайлите, което можеше да е предизвикано единствено от истинска привързаност или вероятно дори от обич.

Това знание ѝ даде увереност да продължи.

— Добре — рече тя, — ще ти кажа. Но първо искам да повторя — няма да те поробвам. Какъвто и да е отговорът ти, ще те освободя.

— Това е адски великодушно от твоя страна — каза момчето.

— Искам от теб единствено да слушаш внимателно какво имам да ти кажа.

— Ами, ако всъщност почнеш, може и да опитам. — Джинът скръсти ръце. — Все пак ще ти кажа едно нещо, което е в твой плюс — продължи той замислено. — През всички векове на моето тегло, нито *един-единствен* магьосник не се е интересувал от мен достатъчно, за да *попита* защо съм в този вид. И защо да го правят? Аз съм „демон“ и следователно, умишлено опърничав. Аз нямам други мотиви освен злобата и изкушението. Заради общия страх и инстинкта за самосъхранение, те никога не ме питат нищо за мен самия. Но *ти* го направи. Ти си открила някои неща. Не казвам, че е умно, защото си човек, но като цяло опитът не е лош. Така че — махна царствено с ръка, — давай.

— Добре — Кити се намести удобно. — Не знам дали си забелязал, но в Лондон нещата вървят от зле към по-зле. Магьосниците започват да губят контрол. Изпращат обикновените да се бият, търговията намалява. Има много повече бедност, която води до безредици — в някои градове дори имаше бунтове. А има и силно негодувание против... демоните.

— Точно както предрекох, когато говорихме за последно — рече джинът. — Хората започват да забелязват духовете и откриват собствената си устойчивост. Те ще изпробват възможностите си, а после ще започнат да се бият.

Кити кимна.

— Но магьосниците отвръщат на удара. Полицията вилнее, има насилие, арестуват хората и ги отвеждат в затвора. Стават дори и по-лоши неща.

— Случва се — каза момчето.

— Мисля, че магьосниците са готови да извършат ужасни неща — продължи Кити, — за да останат на власт. Съществуват множество

тайни групировки от обикновени хора, но те са слаби, разединени. Никой не притежава силата да се противопостави на правителството.

— И това ще стане — каза джинът. — След време.

— Но колко време? Това е въпросът.

— Искаш ли груба догадка? — Момчето наклони глава, докато размишляваше. — Считам, че още две поколения ще са достатъчни. Да кажем петдесет години. Това ще позволи устойчивостта да се изгради до необходимите за успешен бунт нива. Петдесет години не са толкова много. Ако имаш късмет, може да видиш как се случва, когато си сладка, възрастна бабка и друскаш големи дебели бебета на коленете си. Всъщност — той вдигна ръка, прекъсвайки протестния вик на Кити — не, аз греша. Предвиждането ми е неправилно.

— Хубаво.

— Ти никога няма да станеш сладка възрастна бабка. Да кажем по-скоро „тъжна, самотна възрастна бабичка.“

Кити блъсна с юмрук по пода.

— Петдесет години не е достатъчно скоро! Кой знае какво ще са свършили магьосниците дотогава? Целият ми живот ще е отминал! Вероятно ще съм мъртва, когато дойде революцията.

— Вярно е — рече момчето. — Но пък аз все още ще съм тук да гледам. Аз ще съм си точно същият.

— Да — изръмжа Кити. — Не смяташ ли, че си късметлия?

— Така ли мислиш? — Момчето погледна надолу към кръстосаните си крака. Седеше с изправен гръб и кръстосани крака по маниера на египетските писари. — Изминаха две хиляди сто двадесет и девет години, откакто почина Птолемея — каза той. — Той беше на четиринайсет. Осем световни империи се появиха и рухнаха от онзи ден, а аз все още нося лицето му. Кой мислиш, че е късметлията?

Кити не отвърна. Накрая попита:

— Защо го правиш? Защо приемаш формата му, искам да кажа.

— Защото си обещах — рече джинът. — Ще го показвам такъв, какъвто беше. Преди да се промени.

— Ама аз мислех, че никога не е пораснал — каза Кити.

— Да. Така е. Не порасна.

Кити отвори уста да зададе въпрос, но вместо това поклати глава.

— Отклоняваме се от темата — каза тя твърдо. — Не мога да си позволя да чакам и да гледам, докато магьосниците вършат още

несправедливости. Животът е прекалено кратък. Необходимо е да се действа *сега*. Но ние — обикновените хора — не можем да свалим правителството сами. Нужна ни е помощ.

Момчето сви рамене.

— Може би е точно така.

— Така че моята идея, или всъщност моето предложение — рече Кити — е джиновете и другите духове да ни окажат тази помощ. — Тя се облегна назад.

Момчето я изглежда.

— Я пак.

— Вие ще ни помогнете. Все пак, както ти каза току-що — *всички* ние сме жертви: и джиновете, и гражданите. Магьосниците ни поробват по един и същ начин, независимо дали сме хора или духове. И така. Можем да се обединим и да ги разгромим.

Лицето на момчето беше безизразно.

— Просто ей така?

— Е, няма да е лесно, разбира се. Но трябва да има начин. Например, ако обикновени като мен могат да призовават важни джинове като теб, защо да не можем да завземем правителството заедно? Необходимо е малко мислене и много повече демо... духове да се включат, но ще имаме предимството на изненадата, нали така? А и ще е много по-ефективно за нас да се бием като *равни*: без роби, без господари. Без да се караме помежду си или да се подвеждаме. Просто едно добро сътрудничество. Няма да има кой да ни спре!

Тя се беше навела напред в пентаграмата си. Мечтата караше очите ѝ да светят. Момчето също изглеждаше запленено; дълго време то не отвърна. Накрая проговори.

— Луда — рече. — Хубава коса, хубави дрешки, но напълно, напълно луда.

Кити се сви отчаяно.

— Само ме *слушай*...

— Доста от господарите ми през годините са били луди — продължи момчето. — Имал съм религиозни фанатици, които се биеха по задниците с къпини, бездушни господари, които извършваха мрачни масови убийства, скъперници, които страстно желаеха златни съкровища. Имал съм безброй грубияни, които обиждаха и себе си, и другите... Но ти си един извратен и неприятен индивид. Дори ще

стигна дотам да ти кажа, че *твоята* лудост, Кити, може да изглежда безвредна, но ще доведе до твоята смърт, както и до моята, ако не внимавам, така че ще бъда откровен с теб. Това, което току-що предложи, е нелепо поради хиляда причини и ако седна да ги изброявам всичките, ние все още ще си стоим тук, когато Британската империя *най-после* рухне. Така че, нека ти посоча само две от тях. Никой джин, никой африт, никой способен да срине градове марид или дори и най-незначителният от духовете, никога, ама никога не би се обединил (както каза) с който и да е човек. *Обединяване...* чуй се! Виждаш ли ни всичките да носим еднакви блузки или нещо подобно и да влизаме в битката ръка за ръка? — Момчето се изсмя. Получи се пронизващ и неприятен звук. — Не! Изстрадали сме прекалено много болка, за да можем *някога* да гледаме на човека като на съюзник.

— Това е лъжа! — извика Кити. — Пак повтарям — ами Птолемей?

— Той беше уникален! — Момчето сви юмруци. — Той беше изключение. Не го намесвай в това!

— Той опровергава всичко, което каза! — извика Кити. — Със сигурност ще е трудно да се убедят повечето демони, но...

— Трудно ли? Това никога не може да стане!

— Същото каза и за това дали мога да науча достатъчно, за да те призова. Но го направих!

— Напълно неуместно. Нека ти кажа нещо. Стоя си тук и си говоря любезно, поддържам добрия тон, както се очаква от един джин, но през цялото това време те наблюдавам като ястреб, чакам да видя дали ще си подадеш поне пръста извън кръга. Ако го беше направила, щях да съм те нападнал по-бързо от едно мигване на окото и тогава щеше да научиш нещо за хората и демоните, това е сигурно.

— Така ли? — присмя се Кити. — И вместо това ти самият глупаво подаде пръст навън и си взриви поличката. Кое то малко или много обобщава последните ти няколко хиляди години. Доникъде не можеш да стигнеш сам, приятелче.

— Нима? — Лицето на момчето беше посиняло от ярост. — Е, нека ти изтъкна втората причина, поради която планът ти е толкова калпав, става ли? Дори ако аз исках да ти помогна, дори ако сто други джинове, почти толкова могъщи колкото мен, споделяха това гледище и не искаха нищо повече от това да си пробват късмета с някакви си

изкуфели човеци, пак не бихме могли. Защото единственият начин, по който можем да дойдем на земята е чрез призоваване. А това означава да загубим свободната си воля. Това значи болка. Това значи подчинение на господаря. В това уравнение няма знак за равенство.

— Глупости — рече Кити. — Не трябва да става по този начин.

— Разбира се, че така става. Каква е алтернативата? Всяко призоваване ни оковава. Това е положението. Ще потърсиш ли начин да ни освободиш от каишката? При нашата сила? Ще искаш ли да ни дадеш контрол?

— Естествено — каза Кити решително. — Щом това е необходимо.

— Не би го направила! Дори и след милион години.

— Щях. Ако имаше доверие, щях да го направя.

— Така ли? Е, защо не го докажеш веднага? Излез от пентаграмата си.

— Какво?

— Добре ме чу. Прекрачи тези линии. Да, точно онези там. Нека да видим това твоё доверие на практика, а? *Дай* ми власт за секунда. Хайде да видим, че не само можеш да дрънкаш.

Като каза това, момчето скочи на крака, а след секунда и Кити. Стояха в двете пентаграми и се взираха един в друг. Кити прехапа устна. Беше ѝ горещо и студено едновременно. Не беше станало както го планираше. Предложението ѝ беше отхвърлено и последва незабавно предизвикателство. Изобщо не си го беше представяла така. Какво да прави сега? Ако нарушеше правилата на призоваването и излезеше от пентаграмата, Бартимеус можеше да я унищожи и после да изчезне. Устойчивостта ѝ нямаше да му попречи да я разкъса на парчета. Представата за това накара плътта ѝ да затрепери под дрехите.

Тя погледна отдавна починалото момче в лицето. Той ѝ се усмихна по начин, който очевидно трябваше да е любезен, но очите му бяха сурови и присмехулни.

— Е? — попита той. — Какво ще кажеш?

— Току-що ми каза — рече тя дрезгаво — какво смяташ да направиш с мен, ако наруша защитите. Каза, че ще ме нападнеш побързо от едно мигване на око.

Усмивката потрепна.

— О, не обръщай внимание на *това*. Просто блъфирах. Не е необходимо да вярваш на всичко, което говори старият Бартимеус, *нали така*? Аз винаги се шегувам, знаеш го. — Кити не каза нищо.

— Хайде, де — продължи момчето, — нищо няма да ти направя. Остави се за малко в моя власт. Може да останеш изненадана. Довери ми се.

Кити прокара пресъхналия си език по долната устна. Момчето се усмихваше повече отвсякога. Така се напрягаше, че повърхността на лицето му бе опъната и напрегната. Тя погледна надолу към тебеширените линии на пода, после погледна крака си, после пак тебешира.

— Това ти е билетът — каза момчето.

Изведнъж Кити осъзна, че бе забравила да диша. Тя издиша силно.

— Не — изпъшка тя. — Не... Така няма да стигнем доникъде.

Тъмните очи я наблюдаваха, устата внезапно се превърна в тънка линия.

— Е — рече джинът кисело, — признавам, че не се и надяхах много.

— Не става дума за доверието — излъга тя. — Само дето ти просто би се дематериализирал. Няма да останеш на земята без силата на призоваването, а точно сега аз нямам достатъчно енергия да те призова отново. Искам да кажа — продължи тя отчаяно, — че ако ти и други джинове обедините силите си с мен, бихме могли да разгромим магьосниците и да ги спрем да ви призовават. След като сме ги разгромили, повече никога няма да бъдете викани.

Джинът изсумтя.

— Нямам време за фантазиране, Кити. Чуй се само — дори ти не вярваш и на думичка от това, което казваш. Е, ако това е всичко, сега можеш да ме пуснеш. — Момчето ѝ обърна гръб.

Кити се почувства обзета от огромна ярост. Спомените от последните три години заплуваха пред очите ѝ. Отново усети невероятното усилие, което ѝ бе нужно, за да стигне чак дотук. А сега този горд и ограничен дух отхвърляше идеите ѝ без да се замисли. Дори и за момент не беше ги обмислил внимателно и безпристрастно. Вярно, че подробностите трябваше да се отработят; трябваше да се решат много въпроси, но очевидно някакъв вид сътрудничество беше

не само възможно, но и необходимо. Усети, че ще се разплаче, но ядно прогони усещането. Тропна с крак и подът затрепери.

— Значи — изръмжа тя — онова глупаво египетско момче беше достатъчно добро за теб, така ли? Ти му *даде* доверието си. Тогава защо не и на мен? Какво направи *той* за теб, което аз не можах? Е? Или пък аз съм прекалено нисша, за да слушам за великите му дела? — Говореше ядно, свирепо, вътре в нея като в жлъчен мехур се събираше презрение към демона.

Той не се обърна да я погледне. Лунната светлина се разливаше по голия му гръб и тънките като клечки крайници.

— Най-вече това, че той ме последва на Другото място.

Кити едва успя да проговори.

— Но това е...

— Не е невъзможно. Просто не е правено.

— Не го вярвам.

— Не *ти* и трябва. Но Птолемей повярва. И *него* предизвиках да докаже доверието си в мен. И той го направи по този начин: като създаде Портата на Птолемей. Той премина през четирите стихии, за да ме намери. И плати цената за това, както и предполагаше, че ще стане. След това... ами, ако *той* беше предложил някой вятърничав съюз между обикновени хора и джинове, вероятно щях да се включа. Нашата връзка не знаеше граници. Но да направя това за теб, въпреки добрите ти намерения...? Съжалявам, Кити. Няма да стане.

Тя зяпаше гръба му и не казваше нищо. Накрая момчето се обърна с лице, скрито в сенките.

— Това, което направи Птолемей, беше уникално — каза меко.

— Не бих го поискал от никой друг, дори от теб.

— Това ли го уби? — попита тя.

Той въздъхна.

— Не...

— Тогава каква е цената...?

— Същността ми е *малко* уязвима днес — каза Бартимеус. — Ще съм ти благодарен, ако удържиш на думата си и ме пуснеш.

— Ще го направя. Но наистина мисля, че можеш да останеш и да поговорим още малко. Направеното от Птолемей не трябва да бъде изключение. Може би просто никой не знае много за тази Порта.

Момчето се изсмя кратко.

— О, със сигурност знаят. Птолемей описа пътуването си. Някои от бележките му оцеляха. Точно като теб, той говореше много глупости за примирие между магьосниците и джиновете. Надяваше се, че други ще последват примера му, ще поемат същия риск като него. И през годините няколко магьосника *наистина* опитаха, повече заради алчност и жажда за власт, отколкото заради неговия идеализъм. Нещата за тях не минаха добре.

— Защо?

Отговор не последва; момчето се извърна.

— Добре, не казвай нищо — извика тя. — Не ми пука. Сама ще прочета бележките на Птолемей.

— О, разбираш древногръцки, така ли? — Той се изсмя като видя изражението на лицето ѝ. — Просто не се занимавай с това, Кити. Птолемей отдавна го няма, а съвременният свят е мрачен и сложен. Не можеш да го промениш. Грижи се за себе си и се опитай да оцелееш. Така правя аз. — Той мушна с пръст плътта си. — Или поне се старая. Ето, сега Мандрейк почти ме е унищожил.

Кити пое дълбоко дъх. Долу, в някой препълнен с книги ъгъл на разпадащата се вила спеше господин Бътн. Утре сутринта щеше да я очаква рано и във форма, за да започне сравняването на новите документи. Вечерта отново щеше да е в „Жабата“ — да помага за поправянето на бара, да сервира напитки на бездейните граждани... Без стимула на тайния ѝ план, тези перспективи наистина изглеждаха отегчителни.

— Не ми трябва съвета ти — рече тя остро. — Не ми трябва нищо от теб.

Момчето вдигна очи.

— Е, съжалявам, че малко ти смачках самочувствието — каза, — но тези неща трябва да се кажат. Предлагам...

Кити затвори очи и изрече командата. В началото колебливо, после много бързо — изведнъж почувства някаква жестокост: искаше да се отърве от него, да приключи с него.

Въздухът около лицето ѝ се раздвижи, ноздрите ѝ се изпълниха с дим от свещите, гласът на демона затихна. Не ѝ трябваше да поглежда, за да знае, че е изчезнал, а с него и цели три години на надежди и мечти.

На средата по пътя от къщата на Куентин Мейкпийс, Джон Мандрейк даде отсечена заповед. Шофьорът му го чу, отдаде чест и направи обратен завой сред натовареното движение. Тръгнаха към Чизуик с максимална скорост.

Нощта бе паднала. Прозорците на странноприемница „Жабата“ бяха тъмни и затворени с кепенци, вратата бе залостена. На верандата имаше окачена табела с груб почерк.

ДНЕС Е ПОГРЕБЕНИЕТО НА САМ УЕБЪР
ЗАТВОРЕНО Е
ЩЕ ОТВОРИМ УТРЕ

Мандрейк почука няколко пъти, но не получи отговор. Вятърът вееше покрай сивата, скучна Темза. По камъните се биеха чайки за остатъците, изхвърлени от прилива. При потеглянето му в двора примигна червена наблюдателна сфера. Мандрейк се намръщи като я видя и се върна в Централен Лондон.

Въпросът с Кити Джоунс можеше да почака. Този с Бартимеус, обаче, не можеше.

Всички демони лъжеха: това бе неоспорим факт. Така че, в действителност, Мандрейк не трябваше да се изненадва *особено*, че робът му спазваше съществуващия принцип. Но когато научи, че Бартимеус е скрил от него оцеляването на Кити Джоунс, наистина се шокира.

Защо? Отчасти заради представата, изградена за отдавна починалата Кити. В продължение на години лицето ѝ бе присъствало в паметта му, озарено от виновно възхищение. Тя му беше смъртен враг и все пак се беше пожертвала заради него. Това беше жест, който Мандрейк не разбираше, но това странно поведение, заедно с нейната младост, жизненост и ожесточеното предизвикателство в очите ѝ, се бяха превърнали в едно горчиво-сладко очарование, което винаги

успяваше да прободe душата му. Опасният боец от Съпротивата, когото бе преследвал преди толкова време, се беше превърнал — в тихите, тайни места на съзнанието му — в нещо чисто и лично, в един красив укор, един символ, едно съжаление... Всички тези неща бяха много далеч от истинското, живо, дишащо момиче.

Но ако тя беше жива...? Мандрейк почувства внезапна болка. Това усещане бе породено от разрушаването на спокойния му вътрешен храм, от внезапния пристъп на объркване и оживели спомени за истинското, оплетено минало; от вълните на гняв и недоумение. Кити Джоунс вече не беше един съкровен образ в главата му — тя се беше върнала в света. Почувства се едва ли не ограбен.

А Бартимеус го бе излъгал. *Защо* го беше направил? За да го ядоса, естествено, но това не изглеждаше достатъчно убедително. Тогава значи... за да защити Кити. Но това предполагаше близост между момичето и джина, някакъв вид връзка. Възможно ли беше това? Мандрейк усети чувство на ревност на дъното на стомаха си от *този* факт. Идеята за това се гърчеше и хлъзгаше дълбоко вътре в него.

Ако мотивът за лъжата на джина бе труден за разбиране, то времето на това разкритие не можеше да е по-неподходящо. Идваше толкова скоро след като Мандрейк застраши кариерата си, за да спаси живота на своя слуга. Очите му пламнаха като си припомни това. Глупостта му го задави.

Извърши призоваването в среднощното уединение на кабинета си. Бяха изминали двадесет и четири часа откакто бе освободил жабата. Не знаеше дали същността на Бартимеус е успяла да се възстанови. Вече не го интересуваше. Стоеше вдървен и непрестанно барабанеше с пръсти по бюрото пред себе си. Чакаше.

Пентаграмата остана студена и тиха. Заклинанието кълтеше в главата му.

Мандрейк навлажни устни. Опита отново.

Не опита трети път, а седна тежко в кожения си стол, опитвайки се да потисне надигналата се у него паника. Не можеше да има съмнение: демонът вече беше на земята. Някой друг го бе призовал.

Очите на Мандрейк горяха в мрака. Трябваше да го предвиди. Един от другите магьосници бе пренебрегнал риска за същността на демона и искаше да разбере какво знае за заговора на Дженкинс. Едва ли имаше значение кой е. Дали Фарар или Мортенсен, Колинс или

някой друг. Изгледите за Мандрейк наистина бяха мрачни. Ако Бартимеус оцелееше, без съмнение щеше да им каже рожденото име на Мандрейк. Разбира се, че щеше да го направи! Вече бе предал господаря си веднъж. После враговете му щяха да изпратят демоните си и той щеше да умре, свършено сам.

Нямаше съюзници. Нямаше приятели. Бе изгубил подкрепата на министър-председателя. След два дни, ако оцелееше, щеше да бъде изправен пред Съвета. Беше сам. Вярно, че Куентин Мейкпийс му предложи подкрепата си, но Мейкпийс най-вероятно бе умопобъркан. Онзи негов *експеримент*, гърчещият се пленник... Споменът отврати Джон Мандрейк. Ако успееше да спаси кариерата си, щеше да предприеме стъпки да спре подобни гротескни действия. Но това сега едва ли беше от първостепенна важност.

Нощта напредваше. Мандрейк не спеше, седеше на бюрото и мислеше.

С времето и умората сполетелите го проблеми започнаха да губят своята яснота. Бартимеус, Фарар, Девъро и Кити Джоунс, Съветът, процесът, войната, безкрайните му отговорности — всичко се сля и затрептя пред очите му. У него се надигна огромен копнеж да захвърли всичко, да го отмахне като мокри, миризливи дрехи и да се отдръпне, дори само за малко.

Хрумна му една мисъл, дива и импулсивна. Извади гадателското стъкло и нареди на дяволчето да открие къде се намира един човек. Получи се бързо.

Мандрейк стана от стола, осъзнавайки изключително странното чувство, което го бе обзело. Нещо от миналото се промъкна, едва ли не тъга. Обезпокои го, но едновременно с това беше и приятно. Най-важното, то не беше от сегашния му живот, нямаше нищо общо с ефикасност или ефективност, с репутация или с власт. Не можа да се отърве от желанието да види лицето ѝ отново.

Първите лъчи на слънцето се бяха показали. Небето бе оловносиво, а тротоарите тъмни и отрупани с листа. Вятърът духаше между клоните на дърветата и около безцветната кула на военния паметник в центъра на парка. Яката на палтото бе вдигната към лицето на жената. Докато се приближаваше, крачейки бързо покрай пътя с наведена глава, придържайки шала си с ръка, първоначално Мандрейк не можа да я познае. Бе по-ниска отколкото си я спомняше, косата ѝ бе

по-дълга и изпъстрена със сиви кичури. Но после изведнъж видя познат детайл: чантата, в която си носеше химикалките — стара, износена, очевидно същата. Същата чанта! Той поклати глава учудено. Можеше да ѝ купи нова — десет нови, — ако тя пожелаеше.

Изчака в колата, докато тя почти се изравни с нея, несигурен до последния момент дали всъщност щеше да излезе. Ботушите ѝ разпръскваха листата, внимателно прескачаха по-дълбоките локвички, вървеше бързо заради студа и влагата във въздуха. Скоро щеше да го отмине...

Ненавиждаше се заради колебанието си. Отвори страничната врата, излезе и пристъпи да я пресрещне.

— Госпожо Лутиен.

Видя как се сепна и очите ѝ се стрелнаха да преценят него и лъскавата черна кола, паркирана отзад. Направи още две колебливи стъпки и спря неуверено. Стоеше и го гледаше, едната ѝ ръка висеше отпуснато, а другата стискаше гърлото. Когато проговори, той забеляза, че гласът ѝ беше тих и доста изплашен.

— Да?

— Може ли да поговоря с вас? — Бе избрал да облече по-официален костюм от обикновено. Не беше *възнамерявал* да прави точно това, но откри, че иска да направи възможно най-добро впечатление. Последния път, когато го бе видяла, той беше просто едно унижено момче.

— Какво искате?

Той се усмихна. Тя реагираше *много* защитно. Един Бог знаеше за кого го смяташе. Някой служител, дошъл да я разпитва дали си плаща данъците...

— Искам просто да поговорим — каза той. — Разпознах ви... и се чудех дали... дали и вие сте ме разпознали.

Лицето ѝ беше бледо, все още тревожно; намръщено го погледна в очите.

— Съжалявам — започна тя, — аз не... О, да, сетих се. Натаниел... — Поколеба се. — Но предполагам, че не може да използвам това име.

Той направи елегантен жест.

— Да, най-добре е да бъде забравено.

— Разбирам... — Тя стоеше и го гледаше — костюма, обувките, сребърния пръстен, но най-вече лицето му. Подробният оглед беше по-сериозен, отколкото очакваше, по-продължителен и напрегнат. Малко се изненада, но тя не му се усмихна, нито пък показва някаква радост. Но, естествено, появата му бе така внезапна.

Той прочисти гърлото си.

— Минавах оттук, видях ви и... Ами, мина много време.

Тя кимна бавно.

— Да.

— Мислех, че... И така, *как сте*, госпожо Лутиен? Как я карате?

— Добре съм — каза тя, а после добави едва ли не рязко: — Имаш ли име, което *мога* да използвам?

Той си намести маншета и се усмихна бегло.

— Сега името ми е Джон Мандрейк. Може би сте чували за мен.

Тя отново кимна безизразно.

— Да. Разбира се. Значи, вие сте... добре.

— Да. Сега съм министър на информацията. От две години. Беше голяма изненада, тъй като бях доста млад. Но господин Девъро реши да поеме риска с мен и — сви леко рамене — ето ме сега.

Очакваше това да предизвика нещо повече от поредното леко кимване, но госпожа Лутиен си остана безразлична. С леко раздражение в гласа той каза:

— Мислех, че ще се радвате да видите колко добре се развиха нещата след... след последния път, когато се видяхме. Тогава нещата се развиха... злополучно.

Използваше погрешните думи, поне това знаеше със сигурност — изпадаше в заучените сдържани изказвания на министерския си живот, а не казваше точно какво мислеше. Може би затова тя изглеждаше толкова скована и несговорчива. Опита отново:

— Бях ви много благодарен, това исках да ви кажа. Благодарен ви бях тогава и все още съм.

Тя поклати глава и се намръщи.

— Благодарен за какво? Не съм направила нищо.

— Нали се сещате... когато Лавлейс ме нападна. Тогава той ме биеше, а вие се опитахте да го спрете... така и не получих възможност да...

— Както казахте, тогава нещата бяха злополучни. Но беше и преди много време. — Тя отхвърли кичур коса от лицето си. — Значи вие сте министърът на информацията? Вие сте отговорен за онези памфлетчета, които раздават по гарите?

Той се усмихна скромно.

— Да. Така е.

— Онези, които ни казват каква чудесна война водим и как само най-добрите млади мъже се записват в армията, че е мъжка работа да отплаваш за Америка и да се биеш за свободата и безопасността? Онези, които твърдят, че смъртта е подходяща цена за оцеляването на Империята?

— Малко сбито, но това е основната идея, предполагам.

— Виж ти. Изминали сте дълъг път, господин Мандрейк. — Гледаше го почти тъжно.

Въздухът беше студен; магьосникът напъха ръце в джобовете на панталона си и се огледа нагоре-надолу по улицата, опитвайки се да измисли какво да каже.

— Предполагам, че *обикновено* не виждате повече учениците си — рече. — Искам да кажа, когато пораснат. Да видите докъде са стигнали.

— Не — съгласи се тя. — Работя с децата. Не с възрастните, в които се превръщат.

— Действително — погледна износената ѝ стара чанта, спомняйки си матовата сатенена вътрешност с малките несесерчета с моливи, тебешери, химикалки и китайски четки за рисуване.

— Щастлива ли сте от сегашната си работа, госпожо Лутиен? — запита той внезапно. — Имам предвид щастлива от парите, които получавате, от положението си и всичко останало? Питам ви, защото бих могъл, нали се сещате, да ви намеря друга работа, ако пожелаете. Имам влияние и мога да ви намеря нещо по-добро от това. Във Военното министерство има стратегии, например, които се нуждаят от хора с вашия професионализъм да създават пентаграми за масово производство за американската кампания. Или дори в моето министерство — създали сме отдел по рекламата, за да можем по-добре да предаваме посланията си на хората. Техници като вас са добре дошли. Добра работа е да се занимаваш с конфиденциална информация. Ще се издигнете.

— Под „хората“, предполагам, имате предвид „обикновените“?
— попита тя.

— Така ги наричаме официално — съгласи се той. — Явно те така предпочитат. Не *означава* нищо, разбира се.

— Ясно — каза тя рязко. — Ами, не, благодаря, доста добре съм и така. Сигурна съм, че никой от отделите няма да иска да му натресат една възрастна, обикновена гражданка като мен, а така или иначе, аз все още си харесвам работата. Но все пак, много мило от ваша страна. — Тя бутна ръкава на палтото нагоре и си погледна часовника.

Магьосникът събра ръцете си.

— Трябва да тръгвате! — каза той. — Слушайте, защо не ви откарам? Шофьорът ми може да ви закара навсякъде. Вместо да се тъпчете като сардела в някой автобус или влак...

— Не, благодаря ви. Много сте любезен — лицето ѝ беше каменно.

— Много добре, щом така предпочитате.

Въпреки мразовития въздух, му стана горещо и се раздразни. Адски много му се искаше да си беше останал в колата.

— Е, за мен беше удоволствие да ви видя отново. Естествено, трябва да ви помоля да пазите това, което знаете, в най-строга тайна... Не, че е необходимо да го споменавам, уверен съм — добави той някак глуповато.

При тези думи госпожа Лутиен го изгледа по такъв начин, че той моментално се върна обратно назад през половината си живот към дните, когато и най-малкото ѝ ядосване хвърляше отчайваща сянка в класната стая. Хвана се, че си гледа обувките.

— Наистина ли смятате — рече тя язвително, — че ще искам да разкажа на света, че някога съм видяла как великият Джон Мандрейк, нашия обичан министър на информацията, виси във въздуха със задника нагоре? Че съм чула воя и скимтенето ви когато едни жестоки мъже ви биеха? Мислите, че бих разказала това? Така ли мислите наистина?

— Не! Не това. Имах предвид името ми...

— О, *това* ли — тя се изсмя кратко и сухо. — Може да се изненадате — продължи тя, — но имам да върша по-приятни неща през свободното си време. Да, дори и аз, с глупавата си, нищожна и маловажна работа, нямам голямо желание да предавам децата, с които

някога съм работила, независимо в какво са се превърнали. Що се отнася до мен, господин Мандрейк, рождено то ви име е в безопасност. А сега трябва да вървя. Закъснявам за работа.

Тя се обърна и закричи по тротоара. Той прехапа устна, гневът му се примеси с нещастие.

— Не разбирате какво искам да кажа — извика той. — Не дойдох тук, за да тържествувам пред вас. Просто така и не получих възможност навремето да ви благодаря...

Госпожа Лутиен спря и погледна назад през рамо. Лицето ѝ бе изгубило гнева си.

— Не, мисля, че *разбирам*, — каза тя. — И се радвам от това. Но вие грешите. Момчето ми беше благодарно, а вие вече не сте онова момче. Не говорете от негово име. Ние нямаме нищо общо, вие и аз.

— Искан да ви кажа, че знам, че се опитвахте да ме спасите и...

— Да — рече тя — и съжалявам, че не можах. Сбогом, господин Мандрейк. — И си тръгна, като бързо се отдалечаваше от него по мокрите листа.

След няколко часа — ново призоваване. Ей, точно така ми харесва. Дори един ден без робуване е загубен ден, ако питате мен.

Да видим... Мандрейк. Момичето. Кой ли щеше да е *този* път? След изненадващата поява на Кити в пентаграмата, вече почти очаквах сега да е пощальонът.

Нямах този късмет. Отново беше миличкият ми стар господар. С буреносно лице, той държеше насочено копие със сребърно острие в ръката си.

Очевидните му намерения предизвикаха бърз отговор. Насилих бедната си същност да приеме внушителна форма: войн с лъвска глава, от онези, крило се биеха в египетските войни^[1]. Кожен нагръдник, плетена бронзова поличка, очи блестящи като кристал, остри зъби, подаващи се от черни венци. Прекрасно. Протегнах лапа предупредително.

— Дори не си го и *помисляй*, келеш такъв!

— Искam отговори, Бартимеус! Отговори! А ако не — нали виждаш това копие? Ще те накарам да го *изядеш* преди да приключа с теб.

Думите се сипеха от изкривената му уста. Очите му бяха широко отворени и зяпаха като риба. Изглеждаше малко разстроен.

— *Ти ли?* Ти можеш да разпознаеш кой е острият му край само ако седнеш на него. — Гласът ми бе мек като кадифе. — Внимавай все пак. И аз самият не съм беззащитен. — От лапата ми изникна хищнически нокът, извит като лунен сърп. Завъртях го леко да улови светлината.

Той се ухили гадно.

— Аха, но това е само шоу, нали така? Преди два дни не беше способен дори да си *кажеш името*, да не говорим да устоиш на нападение. Басирам се, че ако те мушна с това сребро тук, ще разбереш. А и няма да можеш да го обърнеш срещу мен^[2].

— Мислиш ли? — Лъвицата се изправи в цял ръст. Косместите й уши отъркаха тавана. — Това са адски силни думи, страннико. Хайде,

докажи ги.

Той изръмжа и ме мушна леко с оръжието си. Лъвицата се дръпна встрани и замахна с нокти към дръжката на копие. Като цяло беше жалка картинка: и двамата бяхме много далече от целта.

— Що за удар е това? — присмя се лъвът, подскачайки от крак на крак. — Приличаш на сляпо врабче, което се опитва да клъвне червей.

— И ти не беше по-добре. — Магьосникът се влачеше от единия край на пентаграмата си до другия, навеждаше се, изправяше се и финтираше с копие във всяка известна на човечеството посока. Пъхтеше и се задъхваше. Демонстрираше уменията на човек, чиито прислужници вършат всичко вместо него.

— Ей — рекох, — аз съм тук. Точно пред теб.

— *Отговори*, Бартимеус! — Извика той отново. — Каж ми истината без да се бавиш и без да увърташ. Кой те призова?

Очаквах го. Но, естествено, не можех да му кажа, че Кити бе все още жива. Колкото и да беше заблудена, тя се отнесе към мен с уважение. Лъвицата погледна овчедушно^[3].

— Кой казва, че *някой* ме е призовал?

— Аз го казвам и недей да отричаш! Опитах снощи, а теб те нямаше. Кой беше? С кой магьосник се видя?

— Не се вълнувай толкова? Беше кратка среща. Нищо сериозно. Вече свърши.

— *Нищо сериозно ли?* — Още едно замахване с копие, този път се заби в дъските на пода. — И мислиш, че ще повярвам на това?

— Успокой се, господин Ревнивецо. Скандал ли ми вдигаш?

— Кой беше? Мъж или жена?

Опитах се да го поуспокоя.

— Виж, знам за какво си мислиш и *не го направих*. Така добре ли е?

— Не! Нима очакваш да повярвам дори и на една твоя дума?

Дотук с успокояването. Лъвицата отново стана нагла^[4].

— Добре тогава, повярвай на това: чупката. Не е твоя работа. Не ти дължа нищо.

Момчето беше толкова ядосано, та си помислих, че ще се пръсне заедно с костюма си. Разбира се, че това беше вътрешният му страх, страхът, че ще издам името му.

— Слушай, синко — казах, — никога не издавам информация, която имам от един господар на друг, освен ако това не е в мой интерес, така че не очаквай да ти кажа каквото и да е за снощи. Поради същата причина не съм казал на никого жалкото ти, нищожно рождено име. И защо да го правя? За мен то няма значение. Но ако се притесняваш да не разкрия детските ти тайни, има едно простичко решение. Освободи ме завинаги! Ама не, не можеш да се насилиш да го направиш, нали? Всъщност, не мисля, че ти наистина *искаш* да скъсаш с миналото си. Точно затова ме държиш около себе си, независимо колко отслабвам. Само така можеш да свържеш Натаниел, който беше някога, с големия, лош Джон Мандрейк, в който се превърна.

Магьосникът не казваше нищо, гледаше ме безизразно със зачервените си и празни очи. Не можех да го виня. Всъщност дори самият аз бях изненадан. Не знам откъде се взе тази дълбока интуиция. Все едно, чудех се дали нещо му е влязло в главата. Не изглеждаше добре.

Намирахме се в кабинета му. Предполагам, че беше късен следобед. Цялата стая бе затрупана с документи. На бюрото му имаше чиния с неизядена храна.

Въздухът имаше кисел, застоял аромат, предполагащ продължителна работа от страна на един неизкъпал се младеж. А и със сигурност въпросният младеж *не беше* напет както обикновено. Подпухнало лице, зачервени и налудничави очи. Ризата му, грозно разкопчана, висеше размъкнато над панталоните. Като цяло, напълно извън обичайното си състояние — Мандрейк обикновено се характеризираше със стриктен самоконтрол. Явно нещо беше отнело всичко това.

Е, бедният момък беше емоционално нестабилен. Имаше нужда от съчувствено отношение.

— Много си *зле* — казах язвително. — Този път наистина си се оплескал. Какво се е случило? Да не би цялата ти вина и самоненавист изведнъж да са се добрали до теб? Със сигурност не може да е *само* от това, че някой друг ме е призовал.

Момчето вдигна поглед към кристалните очи на лъвицата.

— Не... — каза бавно. — Имам и други причини. И *ти* си в основата на всичко.

— Аз? — Стоях там и оплаквах падението си! Май в стария джин все още имаше живот. Понадигнах се. — И как така?

— Ами — той остави копие на земята и едва не си набучи крака — ще ти го нахвърлям набързо. Първо, през последните двадесет и четири часа в Лондон имаше множество сериозни бунтове. Обикновените нанесоха много щети. Имаше боеве и няколко жертви. Дори и в момента има безредици по улиците. Тази сутрин Девъро обяви тревога. Войската е образувала блокада около Уайтхол. Държавният апарат на Империята сериозно е пострадал.

— Звучи, сякаш си имал лош ден в работата — казах аз. — Но това няма нищо общо с мен.

Той се изкашля.

— Една жаба — рече той — е започнала всичко преди две нощи, като е причинила хаос в парка Сейнт Джеймс, благодарение на нея един опасен джин е бил освободен сред тълпата. Точно *този* инцидент е предизвикал бунтовете.

Лъвицата нададе протестиращ рев.

— Това едва ли е *моя* грешка! Опитвах се да изпълня *твоите* заповеди в напълно отслабнало състояние. Успях при много трудни обстоятелства. Чакай, не се смей така! Ужасно е!

Младежът отметна глава назад и нададе глух, лаещ смях, не много по-различен от този на хиените.

— Успял бил! — извика. — Така ли го наричаш? Почти ми умря в краката без да можеш да ми кажеш и една дума от доклада, който ти поисках, накара ме да изглеждам като глупак пред всички. Ако това е успех, обясни ми какво е провал.

— Аз ли съм те накарал да изглеждаш като глупак? — Лъвицата едва успяваше да сдържи смеха си. — Слез на земята. За това нямаш нужда от помощ, приятелче. Какво съм направил? Привлякъл съм вниманието към твоята жестокост, вероятно, защото бях почти мъртъв. Че кой магьосник задържа някой джин в този свят, докато стане твърде слаб да оцелее? Изненадан съм, че не ме довърши.

Очите на Мандрейк проблеснаха.

— Те искаха да го направя! — извика той. — Те искаха да изтръгна информацията от теб и да те оставя да умреш! Какъв глупак съм, че те спасих! Пуснах те и това ме остави беззащитен срещу цялата разруха, която причини. В резултат на това с кариерата ми

почти сигурно е свършено. Може би дори с живота ми. Враговете ми се обединяват. Утре съм на процес, благодарение на теб.

Гласът му трепереше, очите му се навлажниха — буквално можеше да се чуе звукът на тъжни цигулки. Воинът-лъвица изплезе език и издаде непочтителен звук.

— Всичко това можеше да се избегне — рекох свирепо, — ако ми имаше доверие и ме освобождаваше по-често. Щях да съм в по-добра форма и лесно щях да избегна демоните на Хопкинс.

Той бързо вдигна поглед.

— Аха. Значи си намерил Хопкинс?

— Не сменяй темата. Казах: грешката е изцяло *твоя*. Трябваше да имаш вяра в мен. Но дори и след всичките тези години, след това, което направих за теб с Лавлейс, с Дювал, с Анархиста и Стридата...

Той трепна.

— Не споменавай последния.

— ... дори и след всичко *това* — продължих безмилостно — ти се промени, стана типичен магьосник, третира ме като враг. Аз съм гаден демон, следователно не може да ми се има доверие да... — Спрях. — *Какво?* Слушай, този твой смях *наистина* ме дразни.

— Но е точно така! — извика той. — *Не може* да ти се има доверие. Ти *наистина* ме лъжеш.

— Кажете един случай.

Очите му проблеснаха.

— Кити Джоунс.

— Не знам за какво говориш.

— Каза ми, че е мъртва. А аз знам, че е жива.

— Ах. — Мустачките ми леко увиснаха. — Виждал ли си я?

— Не.

— Тогава грешиш. — Съвзех се, доколкото можах. — Тя е възможно най-мъртва. По-мъртва не съм виждал. Онзи голем я погълна цяла. Ам! Измляска с уста и тя изчезна. Тъжно, но все пак няма за какво да се тревожиш след всичките тези години... — Тук малко се смалих. Не ми харесваше погледът му.

Мандрейк кимна бавно. Червените петна на гнева се бореха с белите за място на лицето му. Резултатът беше равен — петдесет на петдесет.

— Погълната цяла ли каза? — рече той. — Странно, май си спомням как твърдеше, че големът я бил изгорил на пепел.

— О, така ли? Да, ами той направи и това. Първо това. Преди поглъщането... ох!

Без предупреждение, магьосникът вдигна копието и ме смушка. Бях твърде бавен, твърде слаб да реагирам — копието ме уцели право в диафрагмата. Ахнах шокирано, погледнах надолу... и отново се успокоих.

— Погрешният край — казах. — Това е тъпата част. Мандрейк също го бе забелязал. Изруга безсилно и захвърли копието надалеч, извън пентаграмата. Стоеше взрян в мен, дишаше тежко, опитваше се да овладее емоциите си. Измина около минута. Пулсът му се успокои.

— Знаеш ли къде е? — попитах.

Не каза нищо.

Заговорих тихо.

— Остави я на мира. Тя не ти вреди. Освен това ти спаси живота, помниш ли? *Не излъгах* за това.

Понечи да заговори, после леко тръсна глава, сякаш насила искаше да изхвърли темата от ума си.

— Бартимеус — каза той, — заявих пред теб онзи ден, че ще те освободя, ако изпълниш мисията си успешно и въпреки безкрайните ти провокации, аз държа на думата си. Кажи ми какво стана като проследи Дженкинс и ще те пусна да си вървиш.

Мускулестите ръце на лъвицата бяха скръстени. Тя го изгледа от много високо.

— Завинаги?

Очите му се извърнаха настрана.

— Никога не съм казвал това.

— Но аз, да. Ако не съм в огромна грешка, моята информация е единственото нещо, което може да те спаси да не отидеш в Тауър. Прав ли съм?

Той изскърца със зъби.

— Смятам, че Хопкинс е замесен в някаква конспирация. Ако мога да я осуея, вероятно ще се спася, да.

— Тогава, какво ще кажеш? Информацията ми е ценна. Няма да се разочароваш.

Гласът му направо не се чуваше.

— Така да бъде... Ако е достатъчно ценна.

— Такава е. Добре, така е по-приемливо. Разумно споразумение, точно както едно време. Знаеш ли, Мандрейк — рече замислено лъвицата, — нещата бяха по-добри, когато беше малък. Тогава ти имаше повече разум в главата си.

Той изгледа краката си ядосано.

— И други са ми го казвали. Е, хайде започвай.

— Добре. — Лъвицата събра лапи, изпука кокалчета и започна. — Проследих Дженкинс през цял Лондон. Той има мрежа от магьосници, замесени в плана му. Общо седем и всичките са като него: от ниско ниво, озлобени и слаби. На пръв поглед нищо страшно за някой силен като теб.

— Някакви имена? — Магьосникът слушаше внимателно и поглъщаше всичко.

— Уидърс и Бърк. Не, и на мен не ми говореха нищо. Но ще се сетиш за следващия: Лайм.

Очите на Мандрейк се отвориха широко.

— Руфъс Лайм? Приятелят на Лавлейс? *Така* вече всичко се изяснява. Той все още ли е...?

— Аха. С рибешко лице както винаги. Явно току-що е пристигнал от Париж.

— А плановете им — какви подробности научи?

— Нищо конкретно, честно казано. Всички са натоварени да си избират демони във връзка с това, което кроят, каквото и да е то. Но те са магьосници, от тях се очаква точно това. Много разговаряха за въжета и вериги. О, и за камиони.

Той сбърчи нос.

— Камиони ли?

— Върви, че разбери. Споменаха нещо и за някакъв експеримент. Искаха доказателство, че бил успешен. Но нямам представа какъв. — Почесах се по ухото. — Какво друго...? А, Дженкинс каза, че били седем, защото трябвал по един за всеки стол.

Мандрейк изсумтя.

— Съвета. Ние сме седем. Планират бунт.

— Както обикновено.

— Е, това е интересно, но не достигат подробности. — Мандрейк ме погледна озадачено. — За *това* ли очакваш

освобождаване?

— Има и още. Дженкинс не посети само някакви си нещастни приятели. Срещна се и с някой друг. Пробвай да познаеш от три пъти.

— Кой?

— Хайде, познай. О, изобщо не си забавен. Ще ти помогна. Брада. А, браво.

— Не съм ти отговарял.

— Не, но по цвета ти мога да съм сигурен, че си го уцелил^[5]. Да, наемникът се е върнал в града, а веждите му са още по-увиснали, отколкото ги помниш. С невероятна храброст и хитрост се лепнах за бързоходните му ботуши и го последвах до парка, където се срещна с един мъж, за когото мога само да предполагам, че е неуловимият Хопкинс. Не, не чух и дума от разговора им. Точно тогава ме забелязаха джиновете им. Останалото ти е известно. Половината ми същност остана по пътя от там до Ричмънд.

— Добре де — рече бързо Мандрейк, — но това каква работа ми върши? Не мога да се хвана за нищо! Трябва ми нещо, ако ще оцелявам на процеса утре... Хопкинс: той е ключът. Можеш ли да го опишеш?

Лъвицата се почеса по носа.

— Странно. Трудно е... Изглежда незабележителен. Леко прегърбен, може би. Обикновено лице, небръснато... безинтересно лице, мисля... хъмм... Защо си се хванал за главата?

Той отметна лице към тавана.

— Ахх! Безнадеждно е! Трябваше да се сетя да не давам тази задача на теб. Аскобол можеше да се справи по-добре.

Това ме подразни.

— О, така ли? Значи той щеше да открие къде живее Хопкинс, така ли?

— Какво?

— Щеше да се сдобие с точния адрес, така ли? Направо го виждам: един дебел, тлъст циклоп в палто и мека филцова шапка, промъкващ се към Дженкинс и наемника в кафенето, поръчващ си кафе и опитващ се да ги подслуша... О, да, много незабележимо.

— Остави всичко това. Знаеш ли къде е Хопкинс? Кажи ми!

— Отседнал е в хотел „Амбасадор“ — казах. — Ето. Просто дребно нещо, което дочух, докогато ме преследваха до последната

лъжичка^[6] живот. Сега аз... Чакай, какво правиш?

Магьосникът изведнъж бе скочил и се бе раздвижил. Обърна се с лице към другите пентаграми на пода, прочисти гърлото си и разтърка изморените си, зачервени очи.

— Имам само един шанс, Бартимеус — каза той. — Само един шанс и ще го използвам. Утре враговете ми ще ме погнат, освен ако не им дам нещо реално. А няма много по-реални неща от господин Хопкинс, хванат и овързан.

Изви пръсти и започна заклинанието. Около глезените ми премина студен вятър. Въздухът се изпълни с меланхоличен вой. Честно казано, на такива ефекти се гледаше пренебрежително в Урук, защото бяха банални и старомодни^[7].

Не бихте видели никой съвременен магьосник да си напуска пентаграмата заради тази гюрултия, освен ако не се сринеше от смях. Поклатих глава мрачно. Нямаше как да не позная кой идваше.

И естествено, със звук като от напукан гонг, в пентаграмата до мен се материализира русокосият гигант. Моментално изригна един немощен поток от молби и оплаквания, които господарят ми разумно пренебрегна. Не ме беше видял. Изчаках докато не падна на колене, сключил ръце и молец се да бъде освободен, после се изкашлях любезно.

— Искаш ли кърпичка, Аскобол? Започват да ми се мокрят краката.

Циклопът се изправи набързо, лицето му представляваше пламнала маска от срам и неодобрение.

— Какво прави тук *той*, сър? — изблея Аскобол. — Наистина не мисля, че мога да работя с *него*.

— Не се безпокой — казах. — Само гледам как ще си получиш заповедите. — След това се измитам оттук. Нали така, сър?

Мандрейк игнорира и двама ни. Бе продължил със заклинанията, насочвайки енергията си към останалите пентаграми в стаята. Последваха още долнопробни ефекти — пукания и гърмежи, цвърчене и шум от бягащи крака, миризми на яйца, барут и метан. Беше като парти за детски рожден ден. Липсваха ни само глупавите шапки.

След секунди обичайните заподозрени се присъединиха към нас — останалата част от сбирщината на Мандрейк. Беше разнородна група. Пръв и най-незначителен беше Аскобол, който ме гледаше ядно

изпод преплетената си коса; после Кормокодран, един образ без чувство за хумор, от трето ниво, който бе служил в Ирландия по време на упадъка на келтите — обичаше маскировката на човек-глиган, с бивни и крака омацани с яркосиня боя. От другата му страна се намираше Муамба, един женски джин, работил с племената Абалуя в Източна Африка. Харесвах я малко; тя не се впускаше в отегчителни коментари за другите. Днес, по причини известни само на нея, се появи като гигантски гущер с шипове, обути в кожени, високи до бедрото ботуши. В далечния край, едва побиращ се в своята пентаграма, бе Ходж, целият в тръни, миризми и кофти характер. Ние петимата често бяхме работили заедно в предходните месеци, но за съжаление никой от другите не притежаваше моя весел темперамент^[8]. Бяхме имали търкания и разменяли остри думи помежду си. Отношенията ни можеха да бъдат описани най-добре като обтегнати.

Мандрейк изтри потта от челото си.

— Призовах ви — каза той — надявам се, за последен път. — Това предизвика лек интерес. Последва шумолене, кашляне и стържене на шипове. — Ако изпълните днешната мисия — продължи той, — повече няма да призовавам никой от вас. Надявам се, че това обещание ще е достатъчно, за да изпълните стриктно тази заповед.

Кормокодран проговори; гласът му тътнеше между бивните.

— Каква е заповедта?

— В хотел „Амбасадор“ е отседнал човек на име Хопкинс. Искam да го арестувате и да го доведете тук, в тази стая. Ако отсъствам, чакайте в пентаграмите, докато се върна. Хопкинс вероятно е магьосник, със сигурност има съюзници, които могат да извикат джинове от ниско ниво, въпреки че от видяното досега, едва ли са достатъчно силни, за да ви създадат проблеми. По-опасен от Хопкинс е един висок брадат мъж. Не е магьосник, но притежава способността да издържа на магически атаки. Този човек може и да е, а може и да не е в хотела. Ако е там и успеете да го заловите или убие, ще е добре. Но на мен ми трябва Хопкинс.

— Ще искаме описание — изсъска Муамба. — И то добро. Вие хората всичките ми изглеждате еднакви.

Аскобол кимна.

— Да, нали? Всичките имат една и съща основна форма, имат еднакъв брой крайници и една глава... Въпреки че има и някои различни. Ако погледнеш...

Мандрейк бързо вдигна ръце.

— Така е. За щастие, Бартимеус е срещал Хопкинс и ще може да ви насочи.

Трепнах.

— Чакай малко! Това го нямаше в плана. Каза ми, че ще бъде свободен да си тръгна след като ти кажа какво се е случило.

— Съгласен съм. Но описанието ти на Хопкинс беше много общо и непълно. Не мога да го използвам. Иди с другите и посочи Хопкинс, това е всичко. Не очаквам да се бориш с него в твоето състояние. Като се върнеш ще бъдеш освободен.

Обърна се към другите и започна да дава допълнителни инструкции, но лъвицата не чу нищо. Косматите ми уши бучаха от ярост. Бях толкова вбесен, че едва се държах на краката си. Каква арогантност само! Не му пукаше да наруши едно толкова скорошно обещание, което още отекуваше из стаята! Много добре, щях да отида. Нямах голям избор. Но ако някога ми паднеше в ръцете, Мандрейк щеше да се разкайва за времето, когато ме бе излъгал.

Магьосникът свърши.

— Някакви други въпроси?

— *Ти* няма ли да идваш с нас? — попита Ходж. Пипаше и наместваше огромното си палто от бодливка.

— Не — Мандрейк се намръщи. — За съжаление трябва да отида на театър. От това зависи остатъкът от кариерата ми. Освен това — той ме погледна, но не можах да прочета нищо в очите му — може би имам и *друга* среща.

Лъвицата го изглежда неумолимо.

— Ще направиш огромна грешка — отвърнах поглед. — Хайде тогава — казах на другите, — последвайте ме.

[1] Технически погледнато, предполагам че бях с глава на лъвица, понеже нямах грива. Гривите винаги ги надценяват. Добре де, вършат работа ако позираш, но иначе пречат на периферното зрение и се сплъстяват от кръвта. ↑

[2] Беше прав, за съжаление. Ако ме беше атакувал с наказателна магия, може би щях да успея да я обърна срещу него (огромно предимство за мен беше това, че знаех рожденото му име), но нямах подобна защита срещу истинско копие, особено пък в настоящото ми немощно състояние. ↑

[3] Объркваща аналогия, но мисля, че схванахте идеята. ↑

[4] Знам, че пак звучи объркващо. Съжалявам. ↑

[5] Само за протокола — беше интересно жълтеникавобял. Като яйчен крем. ↑

[6] Технически термин: мярка за същност. ↑

[7] Последният път, когато аз използвах номера с този страховит вой беше, за да отвлека вниманието на гиганта Хумбаба в боровите гори, така че господарят ми Гилгамеш да може да пропълзи изотзад и да му пререже гърлото. Говорим за 2600 г. пр.Хр. И подейства единствено, защото Хумбаба беше с няколко шишарки по-нисък от ела. ↑

[8] Муамба беше вятърничава като пеперуда, Кормокодран — необщителен и брутален, а Аскобол и Ходж бяха непоносими, за съжаление, заради склонността им към сарказъм. ↑

Кити беше в лошо настроение през целия ден. Начупена, затворена и сприхава, дори избухлива, когато я извика господарят ѝ. Вършеше си чинно задачите, но без ентузиазъм, затръшваше вратите, вървеше тежко из стаите на вилата, а веднъж, след бърза маневра на едно тясно място, събори две високи колони от внимателно подредени книги. На свой ред и господарят ѝ доста се раздразни.

— Внимавай, Лизи — извика той. — Търпението ми се изчерпва!

Кити спря намръщена пред канапето. Челото ѝ бе набраздено.

— Не ви ли удовлетворявам, господин Бътън?

— Всъщност, не! Цял ден не си на себе си, трополиш из къщата ми като див слон, с лице грозно като на африт! Когато се обърна към теб отвърщаш грубо, без уважение. Шокиран съм от наглата ти вулгарност! А онзи чай, който ми свари, беше блудкав като пикня на комар. Това не може да продължава. Какво ти е, момиче?

— Нищо.

— Отново сърдита! Предупреждавам те, ако това продължи, ще те изгоня.

— Да, сър. — Кити въздъхна. Все пак господин Бътън не беше виновен, че Бартимеус ѝ бе отказал. — Съжалявам, сър. Аз имах... малко проблеми.

— Проблеми? — Ядните бръчки по лицето на стареца леко се поизгладиха. — Скъпа моя, трябваше да ми кажеш. Разкажи ми. Може би ще мога да ти помогна.

По лицето му премина лека тревога.

— Нали не са от финансово естество?

— Не, сър. Нищо подобно. — Кити се поколеба. Едва ли можеше да му каже истината, че целта, която я беше накарала да му помага, рано тази сутрин се бе оказала непостижима. След почти три години, сега господин Бътън разчиташе на нея. Въпреки резките му маниери, тя знаеше, че я цени високо. Но все пак той си беше магьосник.

— Неприятности във вечерната ми работа, сър — рече тя. — Нали знаете, че работя в странноприемница. Преди два дни ни нападна

демон. Един от колегите ми беше убит.

— Нападение? — Намръщи се господин Бътън. — Защо?

— Както обикновено, сър, опитваше се да открие разколници, хора готвещи се да действат против лидерите ни. — Тя си взе парче кекс от чинията пред него и отхапа вяло.

— Е, Лизи, трябва да разбереш, че всяко правителство е в правото си да се защитава. Не съм сигурен, че трябва да посещаваш онази странноприемница, ако е такова гнездо на подривна дейност.

— Ами всъщност не е, сър. Точно в това е проблемът. Обикновените хора само говорят — за войната, за полицията, за ограниченията на свободата им. Само говорят. Нямаат силата да направят *каквото* и да било по въпроса, както сигурно знаете.

— Хмм. — Господин Бътън погледна през мръсния прозорец към празното октомврийско небе. — Едва ли мога да виня обикновените за това, че са нещастни. Войната продължи прекалено дълго. Опасявам се, че господин Девъро не действа както би трябвало. Но какво можем да направим ние? Дори аз, който съм магьосник, съм безсилен! Властта е съсредоточена в Съвета, Лизи. Останалите трябва просто да гледаме и да се надяваме на по-добри времена. И така, мога да разбера лошото ти настроение, щом твой приятел е бил убит. Съжалявам за загубата ти. Вземи си още кекс.

— Много мило. Благодаря, сър. — Кити седна на облегалката на канапето и си взе едно парче.

— Може би трябва да си вземеш почивка този следобед, *Лизи* — каза господин Бътън. — Ще работя върху указателя на демоните и това ще ангажира мисълта ми. Толкова много демони! Човек би си помислил, че Другото място едва ги побира!

Устата на Кити бе пълна с кекс. Тя преглътна.

— Извинете, сър, но какво точно е Другото място? Искам да кажа, какво представлява?

Старият мъж изсумтя.

— Една зона на хаос, водовъртеж от безкрайна гадост. Дюлак, ако помня правилно, го нарича „клоака на лудостта“. Не можем дори бегло да си представим ужаса на това царство. — Той потрепери. — Достатъчен, за да му се прииска на човек трета кифличка със сусам.

— Значи някои магьосници са го *посещавали*? — попита Кити. — Искам да кажа, би трябвало да са, щом знаят какво е.

— Аха. Ами... — господин Бътън сви рамене. — Не точно. Като цяло властите са използвали доклади от надеждни роби. Да се осмелиш да отидеш там е съвсем друго нещо. Рискуваш и тялото, и душата си.

— Значи не е правено?

— О, правени са *опити*. Господарят на Дюлак, Фичино, например. Надявал се да се сдобие с демонична сила. Вместо това загубил разсъдъка си. Буквално. А що се отнася до тялото му... Не. Подробности са прекалено отвратителни.

— О, продължете, сър.

— Определено не мисля да го направя. Имало е и няколко други, но всичките са полудели или нещо по-лошо. Единственият магьосник, който твърди, че е успял в това пътуване, е Птолемей. Описал е подробности в *Апокрифите* си, но са със съмнителна стойност. В действителност той загатва, че процедурата може да се постигне единствено с помощта на добър демон, чието име се извиква, за да отвори Портата. — Той изпръхтя. — Очевидно идеята е нелепа. Кой на сериозно би доверил живота си на един демон? А явно и самият Птолемей е пострадал в резултат на експеримента си. Според повечето разкази той не е живял дълго след това.

Доверие. Бартимеус бе наблегнал точно на това. Птолемей бе пожелал да му се довери. В резултат на това, връзката им е била безгранична. Кити се загледа в тавана, спомняйки си предизвикателството на джина да излезе от пентаграмата. Тя не го бе направила, защото смяташе, че той може да я разкъса парче по парче. В това нямаше доверие. И от двете страни.

В нея за пореден път пламна огромен гняв: гняв заради загубата на толкова много години в преследване на една безнадеждна мечта. Смъкна се от облегалката на канапето.

— Имате ли нещо против *наистина* да си взема почивка този следобед, сър? — попита тя. — Май имам нужда от малко въздух.

Докато взимаше палтото си, мина покрай купчина книги, които бе подредила съвсем скоро, готови да бъдат поставени на току-що закупените рафтове. Сред тях имаше творби от древния Близък Изток, сред които... Тя спря и провери. Да. Ето я там. Третата отгоре надолу. Тънко томче. *Апокрифите* на Птолемей.

Кити сви устни. Какъв смисъл имаше? Бартимеус ѝ беше казал, че са написани на гръцки, твърдеше, че ще са ѝ безполезни. Отмина, но наскре антрето спре и погледна назад. Е, защо пък не? Нямаше да навреди.

Старите изследователски навици умираха трудно. Тръгна от къщата с книгата в джоба си.

Същата вечер, без да бърза, Кити отиде пеш до странноприемница „Жабата“. Надяваше се движението да уталожи част от разочарованието, надигащо се неконтролируемо вътре в нея, но нещата само се влошиха. Лицата на хората, покрай които минаваше, бяха изпити и навъсени, раменете им — отпуснати; гледаха в ботушите си, докато се влачеха по пътя. Над улиците се въртяха наблюдателни сфери. Нощната полиция се разхождаше арогантно по главните кръстовища. Една или две улици бяха барикадирани. В Централен Лондон имаше безредици и сега властите упражняваха натиск. Покрай нея неведнъж минаха бели полицейски камиони. Чу неясни сирени в далечината.

Походката ѝ стана по-бавна, погледът ѝ се замъгли и спре да вижда. Почувства се натежала от абсолютната безсмисленост на нещата. В продължение на три години бе стояла затворена в библиотеки и прашни стаи, за да си играе на магьосник. И всичко това за какво? Нищо не се бе променило. Нищо *нямаше* да се промени. Над Лондон имаше плащ от несправедливост и тя, като всички други, се задушаваше от него. Съветът правеше каквото си искаше, без да обръща внимание на причинените страдания. И тя не можеше да направи нищо против това.

В „Жабата“ преобладаваше същото мрачно настроение. Общото помещение беше разтребено, опустошенията отпреди две нощи бяха разчистени. В края на тезгяха едно ново, лъскаво парче дърво покриваше дупката, направена от нападението на демона. Не подхождаше много на останалата част от бара, но Джордж Фокс го бе прикрил с колекция от пощенски картички и украшения за коне. Всички потрошени маси и столове бяха подменени. Кръглото петно до вратата бе покрито с килимче.

Господин Фокс поздрави унило Кити.

— Ще работим допълнително довечера, Клара — рече той. — Още не съм намерил някой да... нали се сещаш, да замести Сам.

— Да, да. Разбира се. — Гласът на Кити беше мек, но в нея бушуваше безсилна ярост. Усети, че може да изпищи. Стисна престилката, сякаш беше гърлото на магьосник, и започна да си върши работата.

Изминаха два часа. Залата се напълни. По масите се струпяха мъже и жени. Други си говореха тихо до бара.

Започна унило състезание по дартс. Кити наливаше питиета зад бара потънала в мисли. Едва вдигна поглед, когато вратата се отвори и пусна струя студен есенен въздух.

Сякаш бе натиснато копче или пък бе издърпана батерията. Всички разговори в „Жабата“ внезапно замряха. Изреченията останаха недовършени, чашите застинаха на път към отворените уста. Очите се извъртяха, няколко глави се обърнаха. Една стреличка от дартс се заби в мазилката на стената до мишената. Джордж Фокс, който стоеше наведен до една маса и разговаряше, бавно се изправи.

На вратата стоеше млад мъж. Той изтръска дъждовните капки от дългото си черно палто.

Кити видя новодошлия между главите на близките клиенти. Ръката ѝ се разтресе, разливайки джин по повърхността на бара. От устата ѝ се разнесе тих звук.

Младият човек свали ръкавиците си. Прокара тънката си ръка през косата си — късо подстригана и наръсена от дъжда — и се огледа из тихата стая.

— Добър вечер — рече той. — Кой е съдържателят тук?

Тишина. Шумолене. После Джордж Фокс прочисти гърлото си.

— Това трябва да съм аз.

— О, добре. Искам да поговорим, моля. — Това бе изречено тихо, но носеше намек за власт. Всичко в младия мъж беше такова: палтото, елегантното черно сако, бялата риза с къдрички, лачените обувки. По свой си начин той представляваше една толкова чужда за салона на „Жабата“ фигура, колкото демона без лице.

Из стаята се понесоха вълни от враждебност и страх. Младият човек се усмихна.

— Ако нямате нищо против.

Джордж Фокс пристъпи напред.

— Какво мога да направя за вас?

Младият мъж бе с половин глава по-нисък и доста по-слаб от едрият господин Фокс.

— Мисля, че тук при вас работи едно момиче — каза той. — Как се казва тя?

Един или двама клиенти, които стояха на бара, обърнаха очи към Кити, която се бе притиснала назад към шкафчето. Вратата към коридора бе близо: можеше да се измъкне през кухнята и да избяга.

Господин Фокс примигна.

— Ъъъ, Клара Бел. Тя е единственото момиче след като Пеги напусна... — Гласът му отслабна и стана предпазливо враждебен. — Защо? Защо питате?

— Клара Бел на работа ли е тази вечер? Джордж Фокс се поколеба. Това беше отговорът, който очакваше младият човек.

— Хубаво — каза той. — Доведете я. — Огледа се. Кити бе скрита зад редовните клиенти на бара. Тръгна бавно към задната врата.

— Доведете я — каза отново младият мъж. Джордж Фокс все още не помръдваше. Лицето му се бе вкаменило, очите му бяха изпъкнали.

— Защо ви трябва? — повтори той вяло. — Кой сте вие? Каква работа имате с нея?

— Не съм свикнал — рече младият човек (гласът му звучеше изморено) — да се обяснявам, нито пък да искам нещо повече от веднъж. Аз съм от правителството. Това трябва да е достатъчно за всеки един от вас тук... О, съжалявам! Не мисля така...

Един мъж, седнал близо до изхода, се бе измъкнал от мястото си и бързаше към вратата. Отвори я и се опита да излезе. Магьосникът изрече дума и направи знак. Човекът бе отхвърлен силно назад в стаята, падайки тежко до камината. Вратата се затръшна толкова силно, че украсата по стените се разтрака.

— Нито един от вас няма да напусне тази стая, докато не се намери Клара Бел. — Младият мъж погледна раздразнено към лежащия на пода гражданин. — Стига си пъшкал! Не си наранен. — Обърна се обратно към Джордж Фокс. — Е?

Кити беше до задната врата. Един от клиентите на бара кимна с глава едва доловимо.

— Хайде — изсъска той. — Изчезвай.

Младият човек тропна с обувка по плочките.

— Няма да се изненадате да научите, че не съм дошъл в този коптор сам. Ако не ми доведете момичето до тридесет секунди, ще издам някои заповеди, които ще ви накарат дълбоко да съжалявате. — Той си погледна часовника.

Джордж Фокс погледна към пода. После погледна към тавана. Ръцете му се свиваха и отпускаха. Опитваше се да не среща умоляващите погледи на хората наоколо. По страните му имаше бразди от умората и възрастта. Отвори уста, затвори я...

— Всичко е наред, Джордж. — Кити си проби път покрай бара; носеше палтото си праметнато на едната ръка. — Няма да се наложи. Благодаря, Джордж. — Вървеше бавно между масите. — Е, господин Мандрейк? Ще вървим ли?

За момент магьосникът не отвърна. Зяпаше я, бледото му лице бе леко зачервено, вероятно от горещината в стаята. Съвземайки се, той леко се поклони.

— Госпожице Джоунс! За мен е чест. Имате ли нещо против да дойдете с мен? — Той отстъпи настрана. С изправен гръб, заковала поглед напред, Кити мина покрай него. Той я последва до вратата.

Младият човек погледна назад към тихата зала.

— Извинявам се, че смутих вечерта ви. — Той излезе и вратата се затвори. Почти минута никой не помръдна, нито проговори.

— Ще ти трябва нов барман, Джордж — рече някой.

Наблюдателната сфера в двора бе изчезнала. Няколко коли минаха по пътя отсреща. Ръмеше лек дъжд. Кити чу в мрака как барабани в реката под парапета. Хладният въздух и няколко мокри пръски погладиха лицето ѝ. Внезапният им допир я накараха да се почувства жива.

Зад нея прозвуча глас:

— Госпожице Джоунс, колата ми е наблизо. Предлагам ви да повървим дотам.

При този звук Кити почувства, че я обзема бурен възторг. Вместо страха, който трябваше да изпитва, тя чувстваше само непокорство и някакъв вид радост. След първоначалния шок при появата на Мандрейк, сега тя беше напълно спокойна и странно жизнена. В продължение на три дълги години тя бе водила уединен, предпазлив живот. Сега, след като всичките ѝ надежди бяха разбити, тя знаеше, че не би могла да понесе този живот дори и миг повече. Искаше да

действия, независимо от последствията. Старото ѝ безразсъдство отново я заля, подтикнато от вълната безсилна ярост.

Обърна се. Пред нея стоеше Мандрейк — *Мандрейк*, един от Съвета. Като отговор на молитвите ѝ.

— И така, какво ще правите? — изстреля тя. — Ще ме убие ли?

Младият човек примигна. Лицето му беше оскъдно осветено от светлините на прозорците на старата странноприемница. Приличаше на болнава жълтеникава маска. Той прочисти гърлото си.

— Не. Аз...

— Защо не? Не правите ли точно това с предателите? — Кити направо изплю последната дума. — Или с *всеки*, който пресече пътя ви? Един от демоните ви беше тук преди два дни. Уби човек. Той имаше семейство. Никога не бе правил нищо срещу правителството. Но въпреки това беше убит.

Магьосникът издаде раздразнен звук иззад зъби.

— Това е жалко. Но няма нищо общо с мен.

— Не, освен, че вие контролирате демоните. — Гласът на Кити бе твърд и рязък. — Те са просто робите. *Вие* ги насочвате.

— *Исках да кажа*, че не бях лично аз. Това не е към моя отдел. Сега, госпожице Джоунс...

— Съжалявам — рече тя, смеейки се, — това е най-жалкото оправдание, което някога съм чувала. *Не било в неговия отдел*. О, тогава значи всичко е наред. Предполагам, че и войната не е във вашия отдел, и нощната полиция, и затворите в Тауър. Никое от тях няма нищо общо с вас.

— Всъщност нямат. — Гласът му стана строг. — А ще успеете ли да замълчите, госпожице Джоунс? Или може би имате нужда от помощ? — Той щракна с пръсти. От най-тъмния ъгъл на двора се отдели сянка. — Това е Фританг — рече Мандрейк. — Най-свирепият от робите ми. Ще направи каквото му запов...

Кити нададе подигравателен вик.

— Точно така, заплашвайте ме! Точно както заплашихте и хората в странноприемницата. Не можете да свършите *нищо* без нечия сила зад гърба си, нали? Не знам как спите нощем.

— Смешно е точно *вие* да го кажете — изстреля Мандрейк. — Не помня Съпротивата да се е въздържала да използва сила, когато ѝ

беше угодно. Я да видим, какъв беше броят на жертвите? Няколко човека убити, други осакатени и...

— Онова беше различно. Биехме се за *идеали*...

— Ами, както и аз. Обаче... — Той пое дълбоко дъх. — Признавам, че съм неучтив в този момент. — Магьосникът махна с ръка и изрече дума за освобождаване. Заплашителната сянка се стопи в нищото. — Ето. Сега можете да говорите без страх.

Кити го погледна право в очите.

— Не ме беше страх.

Мандрейк сви рамене. Той хвърли поглед назад през рамо към затворената врата на странноприемницата, после напред към пътя. За разлика от високомерните му действия в „Жабата“, сега изглеждаше разколебан, несигурен какво да прави.

— Е? — Рече Кити. — Какво се случва обикновено след като арестувате някого? Малко мъчения? Бой? Какво ще бъде?

Въздишка.

— Не съм ви арестувал. Или поне не е задължително да е така.

— Значи съм свободна да си ходя?

— Госпожице Джоунс — изръмжа той — тук съм като частно лице, а не като член на правителството, въпреки че, ако не прекратите с тези ваши сцени, това може да се промени. Официално сте мъртва. Вчера дочух, че сте жива. Искях да се уверя в това.

Очите на Кити се присвиха.

— Кой ви каза, че съм тук? Някой демон?

— Не. Не е важно.

После разбра.

— Аха, бил е Ник Дрю.

— Казах, че не е важно. Не може да сте *изненадана*, че искам да ви намеря. Вие сте беглец от правосъдието, член на Съпротивата.

— Не — каза тя. — Просто съм изненадана, че все още не сте ми прерязали гърлото.

Магьосникът извика, наистина раздразнен.

— Аз съм министър, не убиец! Аз помагам да предпазим народа ни от... от терористи като вас и приятелите ви.

— Да, именно благодарение на вашите грижи хората са в *такава* безопасност — надсмя се Кити. — Половината ни млади мъже измират в Америка, полицията пребива други по улиците, демоните нападат

всеки, който протестира, а в предградията вилнеят врагове и шпиони. Всички ние се забавляваме чудесно!

— Ако не бяхме ние, щеше да е много, много по-зле! — Гласът на Мандрейк беше висок и твърд. С видимо усилие го снижи до мъркане. — Използваме властта си, за да управляваме за доброто на всички. Обикновените хора се нуждаят от напътстване. Вярно, че минаваме през труден момент, но...

— Властта ви е основана на робството! Как може да е добра за *кого*то и да е?

Магьосникът изглеждаше искрено шокиран.

— Но не и робство на хора — каза. — Само на демони.

— И това го прави по-добро, така ли? Не мисля. Всичко, което правите, мирише на тази зараза.

Отговорът му беше тих.

— Не е така.

— *Така* е и мисля, че го знаете. — Кити се намръщи. — За какво сте тук? Какво искате? Съпротивата беше преди много време.

Мандрейк се прокашля.

— Казаха ми... — Обгърна се с палтото си и погледна към реката. — Казаха ми, че сте ме спасили от голема. Че сте рискували живота си, за да спасите моя. — Той я погледна. Кити продължаваше да изглежда безразлична. — Казаха ми също, че сте загинали, докато ме спасявате. А сега, когато ви намирам жива, аз съм... естествено любопитен да разбера каква е истината.

Кити се намръщи.

— Какво искате: подробностите? Да, направих го и трябва да съм била луда. Аз спрях голема да не смаже жалката ви глава на каша. После избягах. Това е всичко.

Тя го гледаше втренчено. Той отвръщаше на погледа ѝ с бледо и сковано като на труп лице под изкуствената светлина. Дъждът плющеше по земята между тях. Мандрейк се изкашля.

— Е, подробностите не са важни. Благодаря. Всъщност, не това ме интересуваше, а по-скоро се чудех *защо*. — Той пхна ръце в джобовете си.

— Не знам — каза Кити. — Наистина не знам.

— Облечете се — каза той. — Цялата сте мокра.

— Сякаш ви пука. — И все пак си облече палтото.

Наблюдаваше я, докато се бореше с ръкавите. Когато приключи и с копчетата, той се прокашля.

— Е, каквито и да са били причините — започна той, — предполагам, че трябва да ви бла...

— Недейте — рече тя. — Недейте. Не искам да го чувам. Не и от вас.

Той се навъси.

— Но...

— Направих го без да мисля и ако искате да знаете истината, оттогава съжалявам за това всеки път, когато видя противните ви, лъжливи листовки по улиците или пък когато минавам покрай онези сцени, където актьорите ви лъжат вместо вас. Така че не ми благодарете, господин Мандрейк. — Тя потрепери. Постепенно дъждът се беше усилил. — Ако *трябва* да благодарите на някого, това е Бартимеус. Точно той ме подтикна да ви спася живота.

Дори в мрака успя да види, че това го смая. Стойката му се скова, гласът му загуби плътността си.

— Той ви е подтикнал? Трудно ми е да го повярвам.

— Защо? Защото е демон ли? Да, знам. Няма много смисъл. Но той ми каза как да спра голема, той ме повика обратно, когато щях да избягам. Без него щяхте да сте мъртъв. Но нека това не ви притеснява. Той е просто роб.

Известно време магьосникът остана безмълвен. После каза:

— Имах намерението да ви питам за Бартимеус. Поради някаква причина той се отнася към вас с привързаност. Защо е така?

Смехът на Кити бе искрен.

— Между нас *няма* привързаност.

— Така ли? Тогава защо ми каза, че сте мъртва? Каза, че големът ви е убил. Точно затова не съм ви издирвал през всичките тези години.

— Така ли е казал? Не знаех... — Кити погледна към черната река. — Ами — рече, — може би защото се отнасях към него с известно уважение! Може би защото не го поробвах, може би защото не исках да го карам да служи в продължение на години без почивка, докато му се износи същността! — Тя прехапа устна и хвърли бърз поглед към магьосника.

Очите му бяха скрити в мрака.

— И *какво* — каза той много тихо — бихте могли да знаете за *това*, след като не сте виждали Бартимеус от години, *нали така*?

Кити отстъпи назад към речната стена. Магьосникът пристъпи към нея...

Въздухът внезапно засвистя. Дъждовните капки съскаха и се изпаряваха от нещо, което се материализираше над водата. Малко кълбо, розово и блестящо. Прозвуча музика като от далечен оркестър. Мандрейк се отдръпна и тихо изруга.

В кълбото се появи неясно кръгло лице, разкривено от статичното електричество.

— Джон! Открих те! Закъсняваш! В момента музикантите загряват! Идвай бързо!

Магьосникът леко се поклони.

— Куентин. Моите извинения. Забавиха ме.

— Няма време за губене! — Лицето явно се спря на Кити за момент. — Доведи и приятелката си. Ще ѝ запазя място. Десет минути, Джон. Десет минути!

Кълбото изсъска, замъгли се и изчезна. Тъмният дъжд падаше безспирно в Темза.

Кити и Мандрейк се гледаха един друг.

— Явно — каза магьосникът бавно — ще трябва да продължим разговора си по-късно. Обичате ли театъра, госпожице Джоунс?

Кити сви устни.

— Не особено.

— Нито пък аз. — Той направи елегантен жест към пътя. — Ще трябва да страдаме заедно.

Нападението ни над хотел „Амбасадор“ бе планирано с военна прецизност и най-голямо внимание. Само след десет минути препиране в една телефонна кабина планът ни беше готов.

След като оставихме господаря си, прелетяхме възможно най-бързо през Лондон, предрешени като скорци. Минахме над парка, където толкова наскоро ми се бе случила злополуката. Стъкленият дворец, пагодата и злощастното езеро проблясваха мрачно под последните светлини на вечерта. Повечето лампи бяха изгасени. Обичайните тълпи ги нямаше, въпреки че тук-там по тревата, неясно с каква цел, се движеха малки групички от обикновени. Видях полицейски кордони, забързани дяволчета, необикновено много дейност... После минахме над улиците около Сейнт Джеймс и се спуснахме към хотела.

Изглеждаше скъпарски. Елегантна, сива каменна къща сред посолства и частни клубове. Изискано и дискретно място, където чуждестранните дипломати и принцове можеха да си оставят чантите, докато са в града. Не изглеждаше като хотел, който би приветствал нахълтването на една паплач от пет джина, особено пък на толкова противни като Ходж. Видяхме блещукащи заклинания по прозорците и решетка от тънки нишки на пожарния изход. Портиерът, издокаран в жълто-зелена ливрея, имаше наблюдателния поглед на човек, който носи лежи. Изискваше се предпазливост. Не можехме просто да влезем.

Телефонната кабина беше точно отсреща. Един по един, пет скореца полетяха към нея. Един по един, пет плъха скочиха вътре през една дупка. Муамба използва опашката си, за да помете повечето от фасовете и започнахме тържествено тайното си съвещание.

— Добре, войници — рекох весело. — Ето какво предлагам...

Един едноок плъх вдигна лапа протестиращо.

— Един момент, Бартимеус — рече той. — Как така изведнъж *ти* стана водач?

— Искате ли пълния набор от моите таланти? Помнете, че тази вечер трябва да заловим Хопкинс.

— Ако въздухът под налягане влизаше в това число, с удоволствие бихме те последвали. — Беше Кормокодран. — Ниският му плътен глас кънтеше в кабината. От вибрациите ми затрептяха мустачките. — За съжаление, ти си стар, изморен и безполезен.

— Чухме за приключенията ти като могъща *жаба* — добави Ходж, хилейки се тихо. — Разчитал си на господаря да те спаси. Ръсил си същността си като дъжд из града.

— Едва ли е *негова* грешката, все пак, нали? — вмъкна съчувствено Муамба. От всички плъхове тя беше най-елегантният и убедителен гризач. Аскобол имаше едно око, Ходж притежаваше ред отровни шипове по гърба си, а Кормокодран, както винаги, приличаше повече на малък, външен тухлен кенеф, отколкото на нещо друго. А що се отнася до мен, същността ми отново ми изневеряваше: по крайниците ми имаше няколко петна, но се надявах, че са прекалено малки и никой няма да ги забележи.

— Дори и така да е, но той ще ни е пречка при тази задача — каза Аскобол. — Само му виж очертанията. Целият е неясен.

— Той ще ни забави. Летеше бавно.

— Да, и ще е ужасен в бой.

— Сигурно ще се превърне в яйчен крем^[1].

— Е, аз определено няма да го изтребвам от пода.

— Нито пък аз. Ние да не сме бавачки.

— И въпреки мнението ви за силите ми — изръмжах, — аз съм единственият, който всъщност е *виждал* Хопкинс. Вървете без мен, ако искате. Да видим докъде ще стигнете.

— Ето, че почва да се обижда — каза Ходж със замислен тон. — Егото му е като балон. Внимавай! Ще се спуга!

Муамба удари раздражено с опашка по пода.

— Губим време. Бартимеус може да е грохнал, но ни трябва съвета му преди да тръгнем. — Усмихна се толкова сладко, колкото би могъл един канален плъх. — *Моля* те, продължавай, Бартимеус. Кажи ни какво видя.

Знаете си ме мен. Аз не тая злоба^[2]. Свих рамене безгрижно.

— Истината е, че не е много. Видях Хопкинс, но само за кратко. Дали е магьосник или не, не мога да кажа. Приемам, че е така.

Определено *някой* използва бандата фолиоти и джинове, които ме преследваха.

— Просто ми хрумна — каза Муамба. — Сигурен ли си, че е човек?

— Хопкинс ли? Аха, проверих го на всичките седем нива. Човек на всяко едно. Ако можем да го изненадаме, би трябвало да успеем да го заловим.

— О, аз ще го хвана — рече Ходж с мрачен, тържествуващ глас. — Не се тревожете за това. Подготвил съм му уютно място — някъде, където въжета и окови не са необходими. Едно местенце точно тук... *под кожата ми*. — Той се изкикоти влюбено. Другите четири плъха се спогледаха.

— Мисля да се придържаме към добрите, стари обикновени въжета, Ходж — каза Аскобол.

— Благодарим за предложението. Добре, да продължим. Знаем, че Хопкинс е отседнал тук. Някаква идея в коя стая?

Свих рамене.

— Нямам никаква представа.

— Ще трябва да проверим книгата на регистратурата. После какво?

Кормокодран раздвижи косматото си тяло.

— Втурваме се горе, разбиваме вратата, правим Хопкинс на кайма и го отнасяме. Просто, ефикасно и задоволително. Следващия въпрос.

Поклатих глава.

— Тактически брилянтно, но Хопкинс може да бъде предупреден, докато тропаме нагоре по стълбите. Трябва да действаме изтънчено.

Кормокодран се намръщи.

— Не съм сигурен за изтънченото.

— Освен това — каза Муамба — Хопкинс може още да не се е върнал. Трябва да отидем тихо до стаята му и да видим. Ако го няма, ще се притаим вътре.

Кимнах.

— Необходима е маскировка, а при Ходж и баня и дезинфекция. Човеците притежават силно обоняние, както знаете.

Въпросният плъх се разшава възмутено, тракайки с отровните си шипове.

— Ела насам, Бартимеус. Искам да ти опитам същността.

— А, така ли? Мислиш, че можеш да се справиш с мен?

— Нищо не би било по-лесно и приятно.

Свадата продължи известно време, блестяща от духовитост, енергия и хитри остроумия^[3], но преди да успее да разбия опонента си с едно финално, опустошително доказателство, някакъв човек влезе, за да използва телефонната кабина и плъховете обърнаха опашки и се пръснаха.

Минаха двадесет минути. На входа на хотел „Амбасадор“ портиерът крачеше равномерно насам-натам и пляскаше ръце, за да ги стопли. Приблужи се група гости, една жена и трима мъже, всичките прекрасно облечени в костюми от най-фина коприна. Разговаряха тихо на арабски; жената носеше бижу от лунен камък на врата си. Всеки един от тях имаше увереното излъчване на богатството, достойнството и социалната увереност^[4]. Портиерът отстъпи назад и поздрави. Четиримата показаха, че са го забелязали с кимвания и благосклонни усмивки. Минаха нагоре по стъпалата и влязоха във фойето на хотела.

Зад махагоновото бюро им се усмихна млада жена.

— Мога ли да ви помогна?

Най-красивият от мъжете се приближи.

— Добър вечер. Ние сме от посолството на кралство Шева. След няколко седмици ще пристигне кралската делегация и искаме да огледаме помещенията ви с оглед на евентуално наемане на стаи.

— Разбира се, сър. Бихте ли ме последвали? Ще намеря управителя.

Рецепционистката стана от бюрото си и тръгна с леки стъпки надолу по коридора. Четиримата дипломати от Шева я последваха. Докато вървяха, единият отвори свития си юмрук. Едно малко и неприятно насекомо, цялото в крака и шипове, излъчващо миризма на сярра, се издигна и размахвайки криле отлетя към опразненото бюро, където започна да преглежда регистрационната книга.

Управителят на хотела беше дребна, доста пухкава дама на средна възраст. Сивата ѝ коса беше обърната назад и прихваната с лакирана китова кост. Тя прие посетителите с учтива сдържаност.

— Вие ли сте от посолството на Шева?

Поклоних се благовъзпитано.

— Точно така, мадам. Прозорливостта ви е несравнима.

— Е, момичето току-що ми каза. Но не знаех, че Шева е независима държава. Мислех, че е част от Арабската конфедерация.

Поколебах се.

— Хъм, всичко това ще се промени, мадам. Скоро ще имаме самостоятелно управление. Точно по този повод пристига кралската делегация.

— Разбирам... Боже, самоуправлението е опасно нещо. Надявам се Шева да не даде лош пример на *нашата* империя... Е, мога да ви покажа една типична стая. Това е много престижен хотел, както, сигурна съм, знаете — уединен и *изключително* специален. Защитните му системи бяха одобрени от правителствени магьосници. Имаме изключителни демони-пазители на вратите на всяка стая.

— Така ли? На всяка една ли?

— Да. Извинете ме — само да взема ключа. Няма да се бавя.

Управителката бързо изчезна. При това женският дипломат се обърна към мен.

— Ти си *идиот*, Бартимеус — изсъска. — Закле се, че Шева все още съществувала.

— Ами, така беше последният път като бях тук.

— Кое то беше кога по-точно?

— Преди около петстотин години... Да, добре. Няма нужда да ставаш хаплива.

Тромавият дипломат проговори буботещо.

— Ходж не се е разбързал.

— Той всъщност може ли да чете? — попитах. — Това може да се окаже засечка в плана ни.

— Разбира се, че може. Тихо. Връща се.

— Взех ключа, господа, госпожо. Бихте ли били така добри...

Управителката тръгна по оскъдно осветен коридор, целият в дъбова облицовка, позлатени огледала и ненужни стойки със саксии покрай разнородни арки.

— Онова там е столовата... украсена в стил рококо с оригинална картина от Буше; оттатък е кухнята. Отляво се намира големият салон, единствената стая, където е позволено да се използват демони. Навсякъде другаде забраняваме присъствието им, понеже като цяло са

нехигиенични, шумни и отвратително досадни. Най-вече джиновете. Казахте ли нещо, сър?

Кормокодран бе изграчил яростно.

— Не, не.

— Кажете ми — продължи управителката, — Шева магическо общество ли е? Страхувам се, че *би трябвало* да зная, но съм учила толкова малко за чуждите земи. Човек има толкова много неща да свърши, да работи за *собствената си* страна, не мислите ли? Трудно е да се намери време за чужденците, особено пък, когато толкова много от тях са диваци и канибали. Ето го асансьорът. Ще се качим на втория етаж.

Управителката и дипломатите влязоха в асансьора и се обърнаха с лице към вратата. С плавното ѝ затваряне се чу бръмчене. Незабелязано от управителката, едно насекомо, цялото в шипове и излъчващо странни миризми, се вмъкна през затварящия се процеп, хвъркна на ръкава на жената от Шева и пропълзя нагоре до ухото ѝ. Прошепна ѝ нещо кратко.

Тя се обърна към мен и изговори без думи:

— Стая две нула три.

Кимнах. Имахме необходимата информация. Четиримата дипломати от Шева се спогледаха. Като един, те насочиха бавно глави надолу към миниатюрната управителка, която плямпаше надълго и нашироко за предимствата на сауната в хотела, без да забелязва внезапната промяна на атмосферата в претъпкания асансьор.

— Няма *нужда* — казах на арабски. — Можем да я вържем.

— Може да пици — рече женският дипломат. — А и къде ще я оставим?

— Вярно е.

— Добре, тогава.

Старият асансьор продължаваше да се движи. Стигна до втория етаж. Вратите се отвориха. Четирима дипломати от Шева излязоха, придружени от едно жужащо насекомо. Най-едрият от четиримата си чистеше зъбите с лакирана шнола от китова кост. Приключи, заби китовата кост в пръстта на една саксия до асансьора и побърза след останалите по тихия коридор.

Когато стигнахме до стая две нула три отново спряхме.

— Какво правим сега? — прошепна Муамба.

Аскобол издаде нетърпелив звук.

— Почукваме. Ако е там, разбиваме вратата и го хващаме. Ако не е... — притокът на вдъхновение го бе изморил и той млъкна.

— Вмъкваме се вътре и чакаме. — Беше Ходж, който жужеше покрай главите ни.

— Жената спомена, че има пазач на вратата — предупредих. — Ще трябва да се справим с него.

— Едва ли ще е толкова трудно.

Групата дипломати се приближи до вратата. Муамба почука. Изчакахме, наблюдавайки коридора. Всичко бе спокойно.

Муамба почука отново. По плочката в центъра на вратата се забеляза движение. Дървесните нишки се раздвижиха, огънаха се и се разкривиха, докато не оформиха неясните контури на лице. То примигна сънливо и проговори с писклив, носов глас.

— Наемателят на тази стая не е тук. Моля, върнете се по-късно.

Отстъпих назад и огледах основата на вратата.

— Доста плътно е затворена. Дали ще можем да се промушим?

— Съмнявам се — рече Муамба. — Ключалката може и да свърши работа, ако станем на дим.

Аскобол се изкиска.

— Бартимеус няма да *трябва* да се променя. Вижте долната му половина — вече е газообразна^[5].

Кормокодран, който имаше огромен торс, се мръщеше.

— Не съм сигурен за *дима*.

Пазачът на вратата ни беше слушал с нарастващо безпокойство.

— Наемателят на тази стая не е тук — изквича отново. — Моля, не се опитвайте да влезете. Ще ме принудите да действам.

Аскобол се приближи.

— Какъв вид дух си ти? Дяволче?

— Да, сър. Такъв съм. — Пазачът на вратата изглеждаше неуместно горд.

— На колко нива можеш да виждаш? На пет? Много добре — погледни ни на пето. Какво виждаш? Е? Не трепериш ли вече?

Лицето на вратата бе преглътнало безмълвно.

— Малко, сър... Но, ако мога да запитам, какво е това мъгляво петно, увиснало вдясно?

— Това е Бартимеус. Не му обръщай внимание. Ние останалите сме безмилостни и силни и искаме да влезем в стаята. Какво ще кажеш?

Пауза, последвана от тежка въздишка.

— Принуден съм да действам със сила, сър. Трябва да ви спра.

Аскобол изруга.

— Тогава подписваш смъртната си присъда. Ние сме силни джинове. Ти си едно незначително петно. Какво се надяваш да направиш?

— Мога да вдигна тревога, сър. И точно това направих току-що.

Чу се леко пукане, като от балончета, пръскащи се в гореща кал. Дипломатите се оглеждаха наляво и надясно: по дължината на целия килим в коридора се издигаха множество глави. Всяка глава бе овална като топка за ръгби, гладка и лъскава, черна като хлебарка, с две бледи очи близо до основата. Всяка се откъсна с пукване и се издигна във въздуха, влачейки след себе си гърчещи се пипала.

— Трябва да се справим с това бързо, тихо и чисто — каза Муамба. — Хопкинс няма откъде да знае, че нещо се е случило.

— Правилно.

Някак заплашително тихо главите се понесоха към нас.

Не стояхме да видим какво ще направят. Започнахме да действаме, всеки според специалността си. Муамба скочи на стената, покатери се по нея на тавана, където се лепна като гущер и започна да запраща Спазми към най-близката глава. Ходж се поду от размерите на насекомо само за частица от секундата, обърна се и разтърси кожата си, запращайки безброй отровни стрелички към врага. От раменете на Аскобол се подадоха перушинести крила; издигна се във въздуха и изстреля една Детонация. Кормокодран се превърна в човек-глиган. Той наведе бивните си, извъртя масивните си рамене и се хвърли в мелето. Що се отнася до мен, промъкнах се зад най-близката саксия, издигнах какъвто можах Щит и се опитах да изглеждам незабележим^[6].

Малко се зачудих, докато оправях най-големите листа на растението в саксията, каква точно заплаха биха могли да представляват тези летящи глави. Скоро разбрах. След като една или две се приближаваха, главите се накланяха назад, пипалата се разтваряха и от тръбичките в тях изпръскваха черна течност, която

мокреше всичко отпред. Кормокодран бе уцелен. Нададе болезнен рев — на мястото, където бе ударен, течността изгаряше същността му, бълбукаше, плискаше и прояждаше формата му. Но дори и сега, той не спря. Замахна с бивни и запрати една глава надолу по коридора. Детонацията на Аскобол удари друга и я взриви във въздуха. По стените се лиснаха черни пръски, които попаднаха не само върху гърчещия се Кормокодран, но дори покапаха по най-горните листа на моето вярно растение.

Горе, на тавана, Муамба подскачаше и се въртеше, избягвайки всички, освен най-малките пръски черна течност. Спазмите й улучваха целта: навсякъде главите се въртяха и разпадаха, тресейки се една в друга. И отровните стрелички на Ходж бяха проболи няколко: главите се подуха, пожълтяха и паднаха на килима, където се втечиха и изчезнаха.

Главите се извъртаха с изненадваща бързина. Стрелваха се насам-натам, опитвайки се да избегнат стреличките, Спазмите и Детонациите и да се промъкнат зад джиновете, за да продължат атаката си. Но бяха затруднени от ограниченията на коридора и от лудостта, която явно бе обхванала Кормокодран. С топящи се бивни и размазано, димящо лице, той ревеше и нападаше, размахваше юмруци, сграбчваше пипала, тропаше с копита, очевидно безчувствен към разяждащите пръски. С такъв враг главите нямаха голям шанс. След по-малко от минута и последната падна отпуснато. Битката свърши.

Муамба скочи от тавана, Аскобол се понесе към вратата. Пристъпих пъргаво иззад растението. Огледахме коридора. На следващата сутрин чистачите доста щяха да се изненадат, независимо на какво ниво работеха. Половината стени бяха покрити от пръските: те съскаха, пенеха се и се стичаха на поточета към пода. Коридорът представляваше истински калейдоскоп от чернилка, обгорени петна и гъста слуз. Дори и предната страна на растението ми беше зле обгорена. Завъртях го внимателно, за да може светът да вижда хубавата му част.

— Така! — казах весело. — Мислите ли, че Хопкинс ще забележи нещо?

Кормокодран бе в лоша форма, глиганската глава едва се разпознаваше, бивните бяха почернели, хубавите му татуировки

изобщо не личаха. Той се приближи, накуцвайки, към вратата на стая две нула три, където от кръга си дяволчето гледаше и мигаше.

— А сега, приятелю — рече той, — ще трябва да решим как точно ще умреш.

— Един момент! — изпищя пазачът на вратата. — Няма нужда от подобни лоши чувства! Различията в мненията ни приключиха!

Кормокодран присви очи.

— И защо?

— Защото наемателят на стаята се върна и можете да повдигнете въпроса лично пред него. Приятен ден. — Дървесните нишки се разместиха и отпуснаха; контурите на лицето изчезнаха.

Измина секунда или две, докато стояхме и размишлявахме над мистерията в думите на дяволчето. После още една секунда, докато бавно се обърнахме и погледнахме към коридора зад нас.

По средата му стоеше мъж.

Очевидно току-що бе влязъл отвън, защото носеше зимно палто върху тъмносивия костюм. Не носеше шапка; чорлава кестенява коса падаше върху лицето, което не бе нито старо, нито младо. Беше същият мъж, когото бях видял в парка: слаб, с тесни гърди, тотално незабележим. В лявата си ръка държеше найлонова торбичка с книги. Въпреки това, нещо в него предизвика неприятно усещане у мен, точно както и последния път. Какво ли беше това? Бих се заклеял, че не съм срещал Хопкинс преди.

Погледнах го на седмо ниво. Не можех да съм сигурен, но аурата му изглеждаше малко по-силна от тази на повечето хора. Може би беше просто от осветлението. Определено беше човек.

Господин Хопкинс ни гледаше. Ние гледахме него.

После се усмихна, обърна се и хукна.

Рипнахме и ние: Муамба и Аскобол начело, после тропаше Ходж, след него аз, съхранявайки, доколкото можех енергията си и накрая колоната завършваше горкият стар Кормокодран^[7].

Зад ъгъла се струпахме на куп в пространството пред асансьора.

— Къде отиде?

— Там! Стълбите... бързо...

— Нагоре или надолу?

Видях част от ръкав да завива под нас.

— Надолу! Бързо! Някой да се промени.

Проблясване. Муамба се беше превърнала в птица с черно-зелени крила и пикираше по средата на стълбището. Аскобол се превърна на лешояд, един не толкова предвидлив избор, понеже имаше проблем с обръщането на големия си торс в тясното пространство. Ходж се смали и се покачи на парапета под формата на злобен мравояд. Сви се на топка, така че плочите му да го пазят и падна надолу в шахтата. Аз и Кормокодран не бяхме така чевръсти. Бързахме след тях доколкото можехме — надолу до приземния етаж, през летящите врати и навън в коридора. Спрях и само след миг бях праметнат през глава от носещия се на сляпо зад мен Кормокодран.

— Накъде отидоха?

— Не знам. Изгубихме ги. Не... слушай!

Чуваха се викове и писъци — винаги точен признак за местонахождението на моите другари. Шумът идваше откъм трапезарията. В следващия момент множество хора — пъстра смесица от клиенти и кухненски персонал — изригна през арката и побягна с вой по коридора. Изчакахме и най-дебелият да отmine с пъшкане, после се втурнахме натам. Намерихме трапезарията по следата от пръснати столове, прибори и натрошено стъкло и през две летящи врати влязохме в кухнята на хотела.

Аскобол погледна към нас.

— Бързо! — извика. — Обградихме го!

Циклопът беше възседнал една метална мивка и сочеше напред. От лявата му страна Муамба преграждаше пространството между две купчини тигани, покритата ѝ с плочки опашка свистеше безцелно напред-назад, дългият ѝ раздвоен език се стрелкаше из въздуха. Отдясно Ходж бе скочил върху една маса за рязане и издигаше и спускаше отровните си шипове съсредоточено и злобно. Всички гледаха втренчено към далечния ъгъл на кухнята, където се бе скрил беглецът. Зад него имаше солидна стена без врати или прозорци. Нямахме начин да избяга.

Кормокодран и аз заехме позиции. Аскобол ни погледна косо.

— Глупакът отказва да дойде мирно и тихо — изсъска той. — Трябва да го поуплашим малко. Ходж вече се покикоти доста налудничаво, но онзи не помръдна и на сантиметър. Хайде де, Бартимеус, не можеш ли да направиш нещо *малко* по-страшно? Раздвижи се и промени маскировката си.

Може да си помислите, че човек, който не се плаши от циклоп, от войн с глиганска глава, от огромен гущер и злобно изглеждащ мравояд, който се кикоти, едва ли ще се разтревожи много-много от което и да било чудовище. Аз обаче си направих съответните изводи. Един дипломат от Шева не е най-ужасяващото нещо на света. Порових се из набора си от маскировки и подбрах една, която всяваше доста страх у хората от равнините. Дипломатът изчезна. На негово място се изправи висока, застрашителна фигура, обвита в пелерина от пера и животински кости. Имаше човешко тяло, но главата му — гладка и черна, с огнени жълти очи — беше на див гарван. Свирепият клюн се отвори и издаде злобно грачене. Най-различни прибори затракаха из кухнята.

Наведох глава към Аскобол.

— Как е сега?

— Трябва да свърши работа.

Като един петте ужасни джина пристъпиха към жертвата си.

— Можеш да оставиш това нещо — посъветва строго Муамба.
— В капан си.

А, да. Нещото. И аз го бях забелязал. Беше кухненски инструмент, който господин Хопкинс бе взел за самозащита. Но вместо да го държи заплашително пред себе си, както би следвало да се очаква, той си играеше с него по начин, съвсем неподходящ за един учен, подхвърляше го нагоре с едната си ръка и го хващаше чевръсто с палеца и показалеца на другата. Ако беше отварачка за консерви или картофобелачка, или дори черпак, или супена лъжица, това нямаше да ме притеснява толкова. Но не беше нито едно от тези неща. Беше сатър за месо и то голям.

Нещо в начина, по който си служеше с него, започна да ми изглежда познато.

— И така — рече господин Хопкинс усмихнато. — Ето ви гатанка. Вие ли сте хванали мен в капан или обратното?

При тези думи леко потропа с крака, сякаш щеше да подхване някакъв ужасен келтски танц. Вместо това той се издигна леко от пода и увисна над нас, ухилен от ухо до ухо.

Това не се очакваше. Дори и Ходж спря с енергичното си кикотене. Останалите се спогледаха изумено. Но не и аз. Останах

безмълвен, застинал на място. Едно неприятно ледено кубче се спусна бавно надолу по гръбнака ми.

Разбирате ли, бях познал гласа. Не беше на никакъв господин Хопкинс. Дори не беше на човек. Беше на Факарл.

[1] *Яйчен крем*: още един технически термин. Означава пълно рухване на същността, докато си на някое ниво на този свят. На Другото място, естествено, същността ни постоянно е в една вихрушка и не е необходимо да има каквато и да е форма. ↑

[2] Поне не и когато не мога да направя нищо по въпроса. Но рано или късно, когато си възвърнех цялата мощ, щях отново да се срещна с Ходж, Аскобол и Кормокодран. Тогава щях да си получа закъснялата отплата с цялата дива свирепост на ранена мечка. Успешното отмъщение изцяло зависи от правилно избраното време. ↑

[3] Примерен диалог: — А, значи мислиш, че можеш, а? — Да, без проблем, приятелче! — Така ли? — Така! — И всичко това на фона на подвикванията на останалите, които се пляскаха по косматите хълбоци. Що се отнася до интелектуалния размах, разговорът беше нещо средно между дебатите в Древна Атина и тези в английския парламент. ↑

[4] Може би с изключение на Кормокодран, който все още съумяваше да наподобява юница, облечена от рога до копита в костюм. ↑

[5] Обиден и дебелашки коментар, но в него *имаше* известна доза истина. Не бях се разложил толкова, колкото когато бях жаба, но с всяка изминала минута силата ми и контролът над същността ми ставаха все по-слаби. Бях леко втечен около панталоните. ↑

[6] С *най-голямо удоволствие* бих взел участие в боя. Наистина много бих искал. По принцип щях да съм в най-предните позиции на битката с тези подобни на сепии противници. Но точно тогава това не беше сред приоритетите ми. Имах прекалено малко ценна същност, за да я пиляя. ↑

[7] Забавяха го най-вече раните му, но и скорошното му ядене едва ли помагаше. Наистина бе глътнал управителката без да я дъвче. ↑

— Ъъ, приятели — осмелих се да кажа. — Мисля, че трябва да пипаме внимателно.

От позицията си във въздуха господин Хопкинс подхвърли високо сатъра. Той се завъртя, проблесна, описа дъга и падна с дръжката надолу върху изпънатия му пръст. Той улови погледа ми и ми смигна.

Аскобол беше уплашен, но говореше много, за да го прикрие.

— Значи може да левитира — изръмжа той. — И прави жонгльорски номера. Това го могат половината гладуващи факири в Индия, а аз никога не съм бягал от тях. Хайде. Нали помните, че трябва да го хванем жив.

С неземеи вик той отскочи от мивката си. Мъжът с гарванова глава протегна ръка предупредително.

— Чакай! — казах. — Нещо не е наред тук. Гласът му...

— Бартимеус, страхливец такъв! — Мравоядът изпусна дъжд от стрелички, които изтрополиха на пода пред краката ми. — Страхуваш се за остатъците от същността си. Тогава скачай на някой стол и почвай да квичиш. Четирима джина *на място* могат да се справят с този човек.

— Точно за това става въпрос — запротестирах аз. — Не съм сигурен, че е човек. Той е...

— *Разбира се, че съм.* — Горе, високо, господин Хопкинс се потупа гордо в гърдите. — На нива от едно до седем, от плът и кръв. Не виждате ли? — Вярно беше. Беше си човек както и да го погледнех. Но говореше Факарл.

Гигантският гущер размаха опашка разтревожено; тя удари една печка и я обърна с трясък на една страна.

— Чакайте — рече Муамба. — На какъв език говорим^[1]?

— Ъмм... арамейски, защо?

— Защото и той го говори.

— И какво? Той е учен, нали? — В моменти на стрес Аскобол можеше да разграничава семитските езици.

— Да, но изглежда малко странно...

Господин Хопкинс си погледна часовника демонстративно.

— Вижте, съжалявам, че се намесвам — подвикна той, — но аз съм зает човек. Имам малко важна работа тази вечер, която засяга всички ни. Ако всички вие се разкарате, ще ви пощадя. Дори и Бартимеус.

Кормокодран бе облегал изстрадалата си същност на една печка с осем котлона, но при тези думи той просто изригна.

— Ти ли ще ни пощадиш? — изрева той. — Заради тази дързост ще те промуша и то съвсем не нежно! — Той порови земята с копито и се втурна напред. Останалите джинове последваха примера му. Чу се всеобщо тракане на рога, шипове, плочки и други бронирани части. Господин Хопкинс прехвърли сатъра небрежно в дясната си ръка и го завъртя между пръстите си.

— Чакайте, идиоти такива! — Извика мъжът с гарвановата глава. — Не чухте ли? Той ме познава! Знае името ми! Това е...

— Не е в твой стил да се придържаш в задната част на битката, Бартимеус — извика весело господин Хопкинс, спускайки се към напредващите джинове. — Обикновено си *много* по-далеч, свит в някоя неизползваема катакомба или нещо подобно.

— Онзи инцидент с катакомбата беше представен в напълно погрешна светлина! — изревах аз. — Както съм обяснявал *безброй* пъти, аз я охранявах от враговете на Рим, които спокойно можеха и да... — точно тук спрях. Това беше доказателството. Никой човек не знаеше къде се бях запилял по време на варварската инвазия, само няколко духа^[2]. Всъщност, можех да се сетя само за един джин, който повдигаше темата много редовно, когато пътищата ни се пресичаха през вековете. И този джин определено беше...

— Стойте! — извиках, подскачайки развълнувано от крак на крак. — Това изобщо не е Хопкинс! Не знам как, но това е Факарл и той...

Естествено, беше прекалено късно. Другарите ми ревяха и бучаха прекалено много, за да ме чуят. Освен това, съмнявах се, че щяха да спрат дори и да ме бяха чули. Със сигурност Аскобол и Ходж, които нямаха уважение към по-старите и по-мъдрите, щяха да продължат въпреки това. Може би Муамба щеше да се поколебае.

Но те не чуха и всичките се втурнаха напред. Е, бяха четирима срещу един. Факарл, въоръжен единствено с кухненски сатър, срещу четирима от най-свирепите джинове по онова време в Лондон. Беше ужасно неравенство.

Щях да помогна на другарите си, ако смятах, че ще има някакво значение. Вместо това се прокраднах внимателно към вратата. Проблемът беше, че *познавах* Факарл. Той имаше известна весела самоувереност, която идваше от факта, че беше добър в работата си^[3]. Много добре и много бързо. Гарвановата глава тъкмо бе преодоляла купчина тигани за омлет и тъкмо се промъквах покрай тавите за сладкиши, когато около ушите ми се изсипа дъжд от плочки. Имам предвид *бронирани* плочки от починалия мравояд.

Около секунда по-късно бяха последвани от едно или две други неща — някои от които, съжалявам да го кажа, успях да разпозная. Чак когато достигнах вратата на кухнята, рискувах да хвърля един бърз поглед назад. В далечния край на стаята имаше вихрушка от движения, проблясващи светлини, звуци и писъци. От време на време от водовъртежа се протягаха ръце, сграбчваха маси и малки хладилници и отново изчезваха от погледа. Навън периодично излитаха парчета метал, дърво и същност.

Беше време да си тръгвам. Някои от познатите ми джинове пускат гъста мъгла, за да прикрият следите си; други предпочитат да оставят след себе си отровни черни изпарения или няколко Илюзии. Що се отнася до мен, аз гася осветлението. Кухнята и трапезарията потънаха в мрак. По стените се плъзгаха и въртяха странни проблясъци в десетки цветове, излъчвани от биещите се джинове. Напред, едно-единствено светло петно маркираше изхода на коридора. Обгърнах се плътно с наметалото от пера и бях погълнат от сенките^[4].

Не бях стигнал и до средата на трапезарията, когато всички звуци от бой зад мен спряха.

Застинах, надявайки се без реална надежда да чуя триумфалния вик на колегите си.

Нямах късмет. Тишината пулсираше в пернатата ми глава.

Концентрирах се и *наистина* се напрегнах да дочуя някакъв звук... Може би се напругах прекалено много. Май ми се причу мек звук, сякаш някой се носеше през мрака.

Побързах към изхода. Нямахме смисъл да се опитвам да тичам — ключът беше в прикритостта. Не бях в състояние да се боря с Факарл, въпреки ексцентричната му маскировка под формата на човек. Придържах се към стените на трапезарията, като внимателно заобикалях масите, столовете и съборените прибори. Наметалото покриваше сведената ми глава; изпод ръба от пера тревожно надничаше едно жълто око. Проверих зад себе си.

През арката, водеща към кухнята, минаваше едно черно петно. По някакъв предмет в ръката му проблясваше светлина. Леко забързах крачка и ритнах една лъжица, която издрънча в стената.

— Боже, Бартимеус! — извика един познат глас. — Тази вечер *наистина си* изкуфял. Някой човек може и да се обърка в тъмнината, но аз те виждам като посред бял ден как се движиш крадешком там зад онези парцалки. Спри за малко да поговорим. Липсваха ми разговорите ни.

Гарваноглавият не отвърна, а побърза към вратата.

— Не си ли поне малко любопитен? — рече гласът този път по-наблизо. — Мислех си, че направо *си умираш* да разбереш защо съм избрал такава форма.

Определено бях любопитен, но „да си умирам да разбера“ — съвсем не. Винаги се радвам да се впусна в енергични закачки с най-добрите екземпляри, но приказките отпадат, когато трябва да бягам за да спасявам живота си. Както вървеше, гарваноглавият мъж подскочи напред с протегнати ръце, сякаш се гмуркаше в плувен басейн. Наметалото му от пера се завъртя около него, изпляска и се превърна в крила. Мъжът изчезна. Един отчаян гарван се стрелна напред, една истинска перушинеста светкавица се насочи към вратата...

Въздишка, тупване, болезнено изграчване. Напредването на гарвана бе прекъснато по начин, който не търпеше възражения — прободен през върха на крилото, той увисна на стената, а блестящата светкавица, която трепереше, вибрираше и накрая застина, се превърна в нож за месо.

Нещото с тяло на господин Хопкинс се понесе през празната стая с равнодушна безгрижност. Гарванът го изчака, полюшквайки се нежно, с възмутено изражение на клюна.

Господин Хопкинс се приближи. Едното рамо на костюма му бе леко изгоряло и имаше малък разрез на бузата си. Като изключим това,

изглежда не беше наранен. Увисна в мрака на около метър от мен, оглеждайки ме със слаба усмивка. Сетих се, че проверява състоянието ми на различните нива. Слабостта ми ме караше да се чувствам притеснен, почти като гол. Потропах с перата на свободното си крило по стената.

— Ами хайде де — изстрелях. — Приключвай бързо.

По безизразното му лице премина неодобрение.

— Вече искаш да те убия?

— Не това. Тъпата шега, която съчиняваш. За това колко е хубаво да *вися наоколо* или нещо подобно. Давай де, знаеш, че го искаш. Изплюй камъчето.

Ученият изглеждаше обиден.

— Сякаш бих паднал толкова ниско, Бартимеус. Съдиш ме по твоите собствени стандарти на долнопробно остроумие, които са толкова жалки, колкото и състоянието на същността ти. Виж се само! Като надупчена гъба си. Ако аз ти бях господар, бих те използвал да попия пода.

Изпъшках.

— Сигурно и това влиза в плана. Всичко останало вече съм го правил.

— Сигурен съм, че си. Е, много е жалко да видя някой дух, паднал толкова ниско, дори и някой толкова своенравен и дразнещ като теб. Почти започвам да те съжалявам. — Той си почеса носа. — Почти.

Огледах бледите сиви очи.

— Това *си* ти, нали? — попитах.

— Определено.

— Но същността ти... Къде е...?

— Точно тук, скрита дълбоко в тялото на скъпия ни господин Хопкинс. Както трябва да си се досетил, това не е обикновена *маскировка*! — Гласът на Факарл се изхили тихо. — Каква беше тази жалка птича премяна, която носеше току-що? Традиционен американски тотем ли? Толкова размъкнато и отживяло. Е, аз съм вече над тези неща.

— Ти си в *истинското* му тяло? — рекох. — Леле! Това е гадно! Кой ти причини това, Факарл? Кой е господарят ти? — Това изобщо не го разбирах.

— Моят господар ли? — Висящият мъж се разтресе от смях. — Това е господин Хопкинс, разбира се, и аз съм му много благодарен. Толкова съм му благодарен, че мисля аз и той да работим заедно известно време. — Отново избухна в мощен и искрен смях^[5].

— Много неща се случиха след последната ни среща, Бартимеус — продължи той. — Помниш ли как се разделихме?

— Не. — Спомнях си много добре.

— Ти ме подпали, стари приятелю. Драсна клечката и ме остави да горя в един шубрак.

Гарванът се раздвижи тревожно под ножа.

— В някои култури това е жест на симпатия. Някои се прегръщат, други се целуват, трети се подпалват в малки гористи площи...

— Ммм. Е, ти си бил роб на повече човеци от мен, Бартимеус. Ако някой познава обичаите им, това си ти. И все пак *беше* малко болезнено... — Той се плъзна по въздуха и се приближи.

— Не беше прекалено зле — запротестирах аз. — Забелязах те няколко дни по-късно, играеше си на готвач в кухнята на Хедълхам. Не изглеждаше *много* изгорял. Абе каква е тая работа с теб и кухните? Вечно висиш около тях^[6].

Хопкинс — или Факарл — кимна.

— В кухните има много хубави, остри оръжия. — Той перна месарския нож с върха на пръста си. Острието и птицата завибрираха на стената. — И точно заради това слязох тук долу. Освен това е по-просторно от коридора горе. Трябваше ми малко пространство да си развъртя ръцете... Пространството е бонус в този хотел. Освен това, моята стая има и джакузи.

Зави ми се свят.

— Чакай малко — казах. — Аз те познавам като Факарл от Спарта, бичът на Егейско море. Виждал съм те като синьо-черен гигант как смазваш цели армии под ботуша си. Какво си сега? Някакъв си човек, който си харесва банята. Какво става? От колко време си хванат в този капан?

— Само два месеца. Но не може да се каже, че съм в *капан*. „Амбасадор“ е доста луксозно и специално място. Разбираш ли, Хопкинс обичаше хубавите неща в живота. Освен това е извън обсега на правителствените шпиони, така че мога да си идвам и отивам,

когато си пожелая. Не видях причина да променям това положение на нещата.

Гарванът извъртя очи.

— Не за хотела. Говорех за тялото.

Хихикане.

— Отговорът е същият, Бартимеус. Само преди няколко седмици добрият господин Хопкинс — как да го кажа — ме покани да вляза. Отне ми малко време да се аклиматизирам, но сега ми е *изключително* удобно. И въпреки външния вид, силата ми по никакъв начин не е намаляла. Както току-що разбраха и приятелите ти. — Той се изхили. — Отдавна не съм се хранил така обилно.

— Да, добре. — Изкашлях се притеснено. — Надявам се не мислиш да направиш същото с мен. Ние имаме дълга история, ти и аз. Една прекрасна връзка, много споделени моменти.

Очите на господин Хопкинс заблестяха весело.

— Така е по-добре, Бартимеус. Чувството ти за хумор се завръща. Но наистина *не възнамерявам* да те поглъщам.

Гарванът висеше на ножа по един доста нещастен начин. Сега, при тази неочаквана новина, се оживи.

— Така ли? Факарл, ти си великодушен приятел! Извинявам се за онзи инцидент в шубраците, за борбата ни за Амулета и за онази Конвулсия в гърба, с която те повалих навремето в Хайделберг през трийсет и втора. — Поколебах се. — Както виждам, не си знаел, че съм аз. Ъъъ, извинявам се и за всичко останало. И така — много ти благодаря и ако само махнеш този нож, аз ще си тръгвам.

Мъжът с приятното лице не махна ножа. Вместо това се наведе по-близо до гарвана.

— Не казах, че ще те *пощадя*, Бартимеус, а просто, че няма да те ям. Самата идея ме отблъсква! Дори само като те гледам ми се нарушава храносмилането. Но няма и да те пусна. Точно тази нощ ще умреш по ужасен...

— О, чудесно.

— По толкова болезнен и бавен начин, колкото мога да измисля.

— Виж, не е необходимо да се подлагаш на това...

— Но първо искам да ти кажа нещо. — Ухиленото лице на Хопкинс се приближи. — Искам да ти кажа, че сбърка.

Гордея се с бързия си ум и проникателност, но това ме озадачи.

— Какво?

— Безброй пъти — продължи Факарл — съм ти излагал надеждата си, че един ден джиновете ще бъдат свободни. Джиновете като теб и мен. Защо се бием? Защото проклетите ни човешки господари ни насъскват един срещу друг. Защо им се подчиняваме? Защото нямаме избор. Безброй пъти съм разсъждавал, че тези правила могат да бъдат оспорени и безброй пъти ти си ми казвал, че греша.

— Не го формулирах *точно* така. Казах, че си пълен...

— Каза, че нямаме никакъв шанс някога да се отскубнем от двойния проблем, Бартимеус. Проблемът със свободната воля и болката. И отново виждам тази увереност в кривогледите ти малко очички! Но ти грешиш! Погледни ме сега — какво виждаш?

Погледнах.

— Кръвожаден маниак в човешка форма? Противна смес от най-лошото у хората и джиновете? Хм — сега става малко опасно — бивш враг, който ме гледа с неочаквано съжаление и добри намерения?

— Не, Бартимеус. Не. Ще ти кажа. Виждаш един джин, който не изпитва болка. Виждаш джин със свободна воля. Не съм изненадан, че не разбираш: за пет хиляди години никога не е имало такова чудо! — Той протегна човешката си ръка и нежно разроши перата на главата ми. — Можеш ли да си го представиш, бедно наранено създание? Няма болка! *Няма болка*, Бартимеус! Ех — въздъхна той, — не можеш да си *представиш* колко съобразителен ме прави това.

Без болка... В дъното на измореното ми и объркано съзнание изведнъж видях образ: подскачащият, лудуващ скелет на Гладстон...

— Веднъж срещнах един африт — рекох. — И той каза нещо такова. Но същността му беше затворена в човешки кости и той полудя. Накрая предпочете да прегърне смъртта пред това да продължи да живее.

Факарл оформи лицето на Хопкинс в нещо подобно на усмивка.

— Ах, говориш за Хонориус? Да, чувал съм за него. Бедният, бил е *доста* влиятелен! Същността ми е защитена точно както е била и неговата. И аз като него имам свободна воля. Но си отбележи *това*, Бартимеус — аз няма да полудея.

— Но, за да си на този свят, трябва да си бил призован — настоях аз. — Значи, трябва да изпълняваш нечий заповеди...

— Хопкинс ме призова и аз изпълних заповедта му. Сега съм свободен. — За пръв път ми се стори, че видях частица от джина скрита в човека: дълбоко в очите проблесна триумф, почти като пламък. — Може би помниш, Бартимеус, че при последния ни разговор, аз изразих оптимизъм по повод безразсъдството на определени магьосници в Лондон, мъже, с които един ден може и да имаме късмет.

— Помня — казах. — Говореше за Лавлейс.

— Вярно, но не само за него. Е, случва се така, че се оказвам прав. Вече имаме този шанс. Първо, Лавлейс се зае с нещо непосилно. Превратът му се провали, той умря, а аз бях...

— Свободен! — извиках. — Да! И то благодарение на мен. Със сигурност си ми длъжник за това.

— ... потопен в един подводен затвор край брега, благодарение на едно строго условие в случай на смърт при призоваването ми. Прекарах времето си в проклетия към този, който бе убил Лавлейс.

— А, това ще да е господарят ми. *Казах му*, че прибързва, ама *послуша ли ме...*?

— За щастие, скоро след това бях освободен от един от приятелите на Лавлейс, който познаваше мен и таланта ми. Оттогава работя с него.

— Това трябва да е Хопкинс — казах аз.

— Е, в интерес на истината, не е той. Което ме подсеща... — Факарл си погледна часовника. — Не мога да стоя и да си клюкарствам с теб повече. Тази вечер започва революцията, а аз трябва да съм там, за да видя. Ти и твоите приятели идиоти ме забавихте прекалено много.

Гарванът погледна с надежда.

— Това означава ли, че няма да имаш време за онази болезнена и бавна смърт, която ми обеща?

— Няма да имам, Бартимеус, но *ти* пък ще имаш много време. — Ръцете му се протегнаха, той ме сграбчи за врата и издърпа ножа от крилото ми. Формата на Хопкинс се издигна във въздуха и се обърна с лице към тъмната трапезария.

— Да видим — измърмори Факарл. — Да... онова изглежда обещаващо. — Понесохме се над масите към отсрещната стена. Там стоеше масичка на колела, точно както я бяха оставили сервитьорите.

В средата на масичката имаше огромен супник с куполовиден похлупак. Беше направен от сребро.

Гарванът се загърчи и развъртя отчаяно в юмрука на похитителя си.

— *Стига де*, Факарл — замолих се аз. — Не прави нещо, за което може да съжаляваш.

— Със сигурност няма. — Той се снижи до масичката и ме провеси над супника. Студеното излъчване на смъртоносния метал гъделичкаше опърпаната ми същност.

— Един здрав джин би чезнал в продължение на седмици в сребърна гробница като тази — рече Факарл. — При състоянието, в което си ти, не мисля, че ще оцелееш повече от два часа. А сега, чудя се какво ли имаме тук вътре... — С бързо движение на пръстите той вдигна капака. — Хм. Рибена чорба. Възхитително. Е, сбогом, Бартимеус. Докато умираш, утешавай се с факта, че робството на джиновете почти е приключило. Защото тази вечер ние ще си отмъстим.

Пръстите се разтвориха; с лек плясък гарванът падна в супата. Факарл ми помахаша за сбогом и затвори капака. Плавах в мрак. Навсякъде около мен имаше сребро: същността ми се сви като обгоряла.

Имах само един шанс: да изчакам малко Факарл да си тръгне, да събера последните остатъци от енергията си и да се опитам да отхвърля капака. Щеше да е трудно, но осъществимо — стига да не го беше покрил с тухла или нещо друго.

Факарл изобщо не си губеше времето с тухли. Реши да използва цялата стена. Чу се невъобразим шум и трясък, последван от страховит удар. Супникът се сви около мен, неимоверно смазан от тежестта на зидарията отгоре. Среброто ме притисна от всички страни. Гарванът се сгърчи, изви се, но нямаше къде да мърда. Получих световъртеж, същността ми замря. Почти с благодарност изпаднах в безсъзнание.

Изгорен и смазан до смърт в един сребърен казан със супа. Сигурно има и по-лоши начини да умреш. Но не много.

[1] В разгорещени моменти ние, джиновете, понякога губим представа за езика, който използваме. Когато работим заедно на този

свят, ние обикновено говорим езици, познати на всички ни, а не задължително най-масово използвания от цивилизацията език. ↑

[2] Фолиотите Фрисп и Полукс присъстваха, когато ме откриха. После се забавляваха като разказваха историята на познатите им дяволчета. Тъжен факт е, но и фолиотите, и дяволчетата бяха избити по различни начини само за една нощ: едно странно съвпадение, което доста ме изтощи. ↑

[3] Той не беше като стария Джабор, т.е. слабоумен и силен до неразрушимост. Не беше като мрачния Чуй, който рядко се нуждаеше дори да вдигне пръст срещу враговете си, толкова страховити и находчиви бяха думите му. Не, Факарл умееше всичко — имаше практически умения по оцеляване, притежаваше сила, достойна за уважение, имаше и хитрост. Що се отнася до настоящия момент, аз също смятах да приложя тези умения: като демонстрирам хитро уважението си към силата на Факарл, възнамерявах да избегна собственото си убийство. ↑

[4] Гарвановата ми маскировка представляваше тотема на едно племе, живеещо на границата между гора и равнина. Те ценяха прикритата тайнственост на птицата, интелигентността и коварството ѝ. Наметалото се състоеше от пера от всяка една птица, живееща в онези райони. С тяхна помощ и с моята сила можех да се разхождам незабелязано навсякъде и да си общувам почтително с шамана на племето, който носеше подобен костюм, както и маска. ↑

[5] Тъй като идваше от един сравнително по-стар джин като Факарл, този смях бе странно обезпокоителен. Ние, висшите духове, естествено си имаме нашия си хумор, който използваме, за да компенсирате безкрайните години робство на Земята. Обикновено той попада в някаква категория — сух, язвителен или наблюдателен, постоянно черпещ вдъхновение от слабите места на магьосниците. Нямаме склонността да изпадаме в истерии — просто не се прави така. (Не говоря за дяволчетата, разбира се, което рядко стигат до нещо повече от един забавен фарс.) При това положение имаше нещо странно *невъздържано* в радостта на Факарл, нещо прекалено *лично*. ↑

[6] Това си беше вярно — още от царските кухни на Ниневия. Около 700 г. пр.Хр., бях изпратен там от вавилонските магьосници на дипломатическа мисия — трябваше да пробутам арсеник в храната на Сенахериб по време на банкет. За нещастие Факарл служеше на

асирийския цар — пазеше го от наемни убийци. Той възрази срещу вкусния ми сладкиш с телешка мазнина и ме погна из залата. След като организирахме най-голямата битка с храна в историята, аз го съборих с една добре прицелена бедрена кост и си осигурих бягството. Оттогава отношенията ни като цяло се влошаваха. ↑

През прозореца на лимузината Натаниел гледаше нощта, светлините, къщите и хората. Но те отминаваха като някакво петно, една маса от цветове и движение, която постоянно се променяше, подмамваше и все пак не означаваше нищо. Известно време остави погледът му да се рее из променящите се форми, после — когато колата намали на един завой — той погледна стъклото и отражението в него. Отново видя себе си.

Гледката не беше никак обнадеждаваща. Лицето му бе набраздено от умора, косата му беше мокра, яката висеше отпуснато. Но в очите му все още гореше искра.

По-рано през деня не беше така. Последните неприятни случки — унижението в Ричмънд, застрашаването на кариерата му и разкритието за предателството на Бартимеус в миналото — го бяха засегнали дълбоко. Внимателно изградената му личност на Джон Мандрейк, министър на информацията и небрежно уверен член на Съвета, бе започнала да се пропуква. Но най-вече фактът, че госпожа Лутиен го бе отблъснала тази сутрин, бе нанесъл решителния удар. Само за няколко минути, чрез постоянното си презрение, тя бе разбила бронята на статуса му и бе оголила момчето под нея. Шокът бе прекалено силен за Натаниел. Със загубата на самоуважението му дойде хаосът. Беше прекарал останалата част от деня заключен в стаята си, като ту беснееше, ту потъваше в спокойна тишина.

Но две неща се бяха комбинирали и го издърпаха обратно, възпряха го да не се удави в самосъжаление. Първо, от практична гледна точка, закъснелият доклад на Бартимеус му даде спасителната сламка. Новината за местонахождението на Хопкинс предложи на Натаниел един последен шанс да действа преди процеса на следващия ден. Чрез залавянето на предателя можеше да изиграе Фарар, Мортенсен и останалите си врагове. Девъро щеше да забрави гнева си и щеше да възстанови престижната позиция на Натаниел.

Успехът не беше гарантиран, но той бе уверен в силата на джиновете, които изпрати в хотела. Чувстваше се по-жив дори само от

този факт. По гърба му пробяга топло усещане, от което потрепери, докато седеше в колата. *Най-после* отново бе решителен, залагаше на едро, отхвърляше мудността от последните няколко години. Почувства се почти както когато беше дете — развълнуван от дързостта на действията си. В миналото това му се случваше често, преди политиката и необходимостта да играе незначителния образ на Джон Мандрейк да го притиснат.

А той вече не искаше да играе тази роля. Вярно, че ако съдбата беше милостива, той първо щеше да си осигури политическото оцеляване. Но отдавна бе изморен от останалите министри и му се повдигаше от моралната им поквара, от жаждата им за самосъхранение. Трябваше чак днес, чрез презрението в очите на госпожа Лутиен и Кити Джоунс, да разбере, че му се повдига. Е, той нямаше отново да потъне в установения ред на Съвета! Бяха необходими решителни действия, за да се спаси страната от лошото им ръководство. Той надникна през прозореца към размазаните очертания на хората по улиците. Гражданите имаха нужда да бъдат напътствани, имаха нужда от нов водач. Някой, който щеше да им осигури малко спокойствие и сигурност. Замисли се за безполезно лежащия в трезорите на Уайтхол Жезъл на Гладстон.

Не че трябваше да *използва сила*, разбира се, или поне не спрямо обикновените. Кити Джоунс бе права за това. Той погледна към мястото до него, съвсем наблизо, където седеше момичето и се взираше навън в нощта със забележително спокойствие.

Тя беше втората причина за възвръщането на енергията му, за повторното пламване на искрата в него и той бе много доволен, че я беше открил. Косата ѝ беше по-къса отколкото я помнеше, но езикът ѝ бе остър както винаги. При спора им пред странноприемницата, тя бе отрязала преструвките му като с нож, засрамвайки го постоянно чрез пламенната си увереност. И все пак — и това беше най-странното — той откри, че много иска да продължат да разговарят.

Съвсем не заради предположението, че тя знаеше повече за ранната кариера на Бартимеус, отколкото той смяташе за възможно. Натаниел се навъси. Това наистина беше много странно... Но то можеше да се проучи на спокойствие след пиесата и след като — с малко късмет — джиновете му се завърнеха триумфално. Самият

Бартимеус можеше да хвърли известна светлина по въпроса. Какво щеше да прави с нея наистина не знаеше.

Гласът на шофьора прекъсна унеса на Натаниел.

— Почти стигнахме театъра, сър.

— Добре. Колко време отне?

— Дванайсет минути, сър. Трябваше да мина по обиколния път. Центърът на града все още е барикадиран. Има демонстрации в парковете и много полиция.

— Е, ако имаме късмет, ще изпуснем началото на представлението.

Кити Джоунс проговори за пръв път по време на пътуването. Както и преди, той бе впечатлен от спокойствието ѝ.

— И каква е тази пиеса, която трябва да изтърпя?

Натаниел въздъхна.

— Една премиера на Мейкпийс.

— Нали не е онзи, който е писал *Лебедите на Арабия*?

— Опасявам се, че е точно той. Министър-председателят е негов почитател, затова всички магьосници в правителството, от Съвета надолу до всички трети секретари, трябва да присъстват на шоуто под страх от пълното му неодобрение. Това е от първостепенна важност.

Тя се намръщи.

— И това при положение, че има война, а хората се бунтуват по улиците ли?

— Дори и при това положение. И аз си имам жизненоважна работа тази вечер, но трябва да я отложам, докато не падне завесата. Само мога да се надявам, че има много антракти. — Усети гадателското си стъкло в палтото. Между действията щеше да провери напредъка на джиновете.

Навлязоха по Шафтсбери авеню — една крива улица, претрупана с ресторанти, барове и театри, много от тях построени наскоро от най-добри материали, като част от мерките на правителството за премахване на бедняшките квартали. Сияещи неонов светлини, едно ново изобретение от Япония, изписваха имената на всяко заведение в розово, жълто, бледомораво, алено. По улиците, придружени от нощната полиция, се смесваха тълпи от нисши магьосници и обикновени граждани от висшата класа. Натаниел се огледа за признаци на обществени безредици, но тълпата изглеждаше спокойна.

Лимузината намали и спря на едно отделено с въжета място под златист навес. Зад барикадите стояха полицаи и магьосници от сигурността в черни палта. Под тях бяха коленичили няколко фотографи с фотоапарати върху триножници. Предната част на театъра бе ярко осветена; от улицата до отворените му врати се простираше изискан червен килим.

На килима стоеше нисък, закръглен джентълмен и трескаво размахваше ръце. Със спирането на колата Куентин Мейкпийс подскочи напред и отвори рязко най-близката врата.

— Мандрейк! Най-последно си тук! Нямаме и секунда за губене.

— Съжалявам, Куентин. Проблеми по улиците... — Откакто бе станал свидетел на отвратителния експеримент на драматурга с обикновения, Натаниел изобщо не го харесваше. Мъжът беше като заразна болест и трябваше да бъде премахнат. Но всяко нещо с времето си.

— Знам, знам. Хайде, излизайте! След три минути трябва да съм на сцената! Вратите на залата са затворени, но аз съм ви подготвил място в личната ми лежа. Да, да — и за твоята приятелка. Тя е далеч по-красива от мен и теб, ще можем да се наслаждаваме на блясъка ѝ! Хайде, бързо! Остават по-малко от две минути!

С множество ръчкания, дърпания и други движения, господин Мейкпийс извлече Натаниел и Кити от колата и ги поведе по килима към вратите на театъра. Силната светлина във фойето ги накара да замижат. Не се възползваха от възглавничките и пенливото вино, предлагано им от кланящи се прислужници. Стените бяха покрити с плакати, рекламиращи пиесата: повечето изобразяваха Куентин Мейкпийс, усмихнат, намигащ или замислен, показан от различни ъгли. Самият той спря при едно тясно стълбище.

— Там горе! В личната ми лежа. Скоро ще дойда при вас. Пожелайте ми късмет! После тръгна, като една малка вихрушка от намазана с гел коса, блестящи зъби и светнали, искрящи очи.

Натаниел и Кити се качиха по стълбите. Горе имаше спуснатата завеса. Дръпнаха я настрани и се вмъкнаха в малко пространство, окичено със сатенени драперии. Три богато украсени стола бяха обърнати към нисък парапет. Долу, в ниското, се виждаше сцената, наполовина скрита зад дебели завеси, мястото на оркестъра и истинско море от столове, пълно с дребни, движещи се глави. Осветлението

беше приглушено. Тълпата мърмореше като вятър в гора, а в дъното оркестърът издаваше нехармонични звуци.

Те седнаха — Кити на най-далечния стол, а Натаниел до нея. Той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Това е голяма чест за вас, госпожице Джоунс. Несъмнено вие сте единствената обикновена гражданка тук. Виждате ли ложата насреща? Онзи човек, който се навежда напред с непохватното нетърпение на ученик? Това е нашият министър-председател. До него седи господин Мортенсен, обичният ни министър на войната. Онзи с шкембето е Колинс, от Хоум Офис. В ложата отдолу седи Шолто Пин, прочутият търговец, онзи — с навъсеното лице. Вляво, прозяваща се като котка, е Уитуел, шефът на сигурността. Госпожица Фарар, от полицията, е в другата лежа...

Той спря. Сякаш усетила погледа му, Джейн Фарар бе насочила поглед към него над огромната, тъмна бездна. Натаниел я поздрави иронично, като махна леко с ръка. Чувството на вълнение от безразсъдството му се бе засилило през изминалите минути. Ако всичко вървеше добре, Аскобол и другите скоро щяха да заловят Хопкинс. Щеше да види как скъпата госпожица Фарар ще се справи с *това* утре. С известно маниерничене той отново наведе глава към Кити Джоунс.

— Колко жалко, че Съпротивата вече я няма — прошепна той. — Една добре насочена бомба тук би обезглавила правителството.

Беше вярно. Партерът долу бе претъпкан с всички второстепенни министри, техните съпруги, помощници, заместници и специални съветници. Наблюдаваше безспирното въртене на глави и как всеки човек сравняваше мястото си с това на съперниците си. Видя проблясъците на бинокли, чу шумоленето на опаковки от бонбони, усети вълнението, което излъчваше тълпата. На второ и трето ниво се виждаха множество малки дяволчета, които подскачаха и се въртяха на раменете на господарите си, трескаво издуваха гърди и бицепси до невероятни размери и си разменяха обиди със своите съседи.

Звуците от оркестъра замряха. Изпищя цигулка, а след това всичко затихна.

Светлините в залата изгаснаха. Проектор освети завесите в средата на сцената.

Тишина.

Забиха барабани, възторжени звуци се разнесоха откъм страната на тропетите. Завесите трепнаха и се отдръпнаха встрани.

Отпред излезе Мейкпийс, великолепно пременен в редингот от зелено кадифе. Той разпери ръце като майка към децата си и прие аплодисментите на публиката. Последваха два поклона към балконите и един към партера. Той вдигна ръце.

— Дами и господа, много сте мили, много сте мили. Моля ви! — Приветствията замряха. — Благодаря ви. Преди да започне шоуто, едно специално обявление. За мен е привилегия — не, за мен е чест — да представя последната си творба пред такава забележителна публика. Виждам, че тук са всички велики мъже и жени, в пълен състав, водени от прекрасния господар на добрия вкус, господин Рупърт Девъро. Разумно направи пауза за ентусиазираните приветствия.

— Точно така. И точно заради привързаността, която всички ние изпитваме към скъпия Рупърт, аз написах *От Уопинг до Уестминстър*, един малък скеч, базиран на вдъхновяващия му живот. Както ще видите в описанията на програмите си, единствено сцената в спалнята на монахините е измислена. Всички останали чудеса, усещания, изненади и хора са твърдо базирани на фактите. Надявам се да научите нещо и да се забавлявате! — Последва лек поклон и широка усмивка.

— Както обикновено на моите представления, искам да ви помоля да не снимате със светкавици. Това може да обърка актьорите. Освен това, няколко от специалните ефекти, използвани на сцената днес, са с магически произход и ще бъдат създадени от няколко благоразположени демона. Тези илюзии ще изглеждат изключително приятно, ако гледате без контактните си лещи. Едва ли има нещо, което повече да развали насладата от една брачна церемония от гледката на две дяволчета със закръглени кореми, които пускат фойерверки. — Смях. — Благодаря. Мога ли да ви помоля да освободите всички лични демони по време на шоуто, за да не се окажат разсейващи. Насладете се на вечерта. Нека тя остане незабравима!

Стъпка назад. Шумоленето на завесата. Прожекторът изгасна. Цялата аудитория се раздвижи, чуха се леки щраквания — звуците от кутийки за лещи, които се изваждаха от чанти и джобове на сака, отваряха се, контактните лещи се поставяха в тях и после отново се затваряха. Магьосниците произнасяха стегнати команди: дяволчетата блещукаха, смаляваха се и изчезваха.

Махайки лещите си, Натаниел погледна Кити Джоунс, която седеше невъзмутимо и гледаше сцената. Тя не *изглеждаше* така, сякаш щеше да присъства на нещо глупаво. Все пак той знаеше, че поема риск. Фританг бе освободен, а всичките му останали действащи демони бяха пратени да преследват Хопкинс. Нямаше никакви прислужници под ръка. Ами ако тя си върнеше предишните настроения?

Прозвучаха барабани и множество цигулки в мрака долу. В далечината завиха рогове: военни фанфари, които скоро се превърнаха в оживена музика. Завесите се дръпнаха, разкривайки едно красиво изрисувано изображение на лондонска улица отпреди четиридесет години. Високи градски къщи, сергии, чисто синьо небе, на заден план статуята на Нелсън, пухкави гълъби, вързани с тънки въжета, се носеха напред-назад. Върволицы от момчета бутаха колички от двете страни на сцената; като се срещнаха по средата, те си размениха високи поздрави на кокни^[1] и започнаха да се пляска по хълбоците в такт с музиката в залата. Със свито сърце, Натаниел разбра, че първата песен вече бе започнала. Той се облегна в стола си, мислейки отчаяно за гадателското стъкло в джоба си. Дали не можеше просто да се изниже и да провери какво ставаше...

— Не е лошо началото, а, Джон? — Сякаш изскочил от някаква скрита врата, до него стоеше господин Мейкпийс, настаняваше се на мястото си и бършеше потта от челото си. — Добро номерче. Възхитително начало на сцената. — Той се изсмя сподавено. — Господин Девъро вече е завладян. Виж само как се смее и пляска с ръце!

Натаниел надникна в тъмнината.

— Имаш по-добро зрение от мен. Не мога да го различа.

— Това е, защото си си свалил контактните лещи, като едно добро, послушно момченце. Сложи ги обратно и погледни.

— Ама...

— Сложи ги отново, момчето ми. Тук, в моята ложа важат различни правила. Свободен си от всеобщите указания.

— Ами илюзиите?

— О, ще видиш достатъчно, за да се забавляваш. Повярвай ми. — Мейкпийс се засмя сърдечно.

Този човек беше капризен глупак! Едновременно раздразнен и смаян, Натаниел върна лещите на очите си. Като виждаше на второ и трето ниво, той веднага проникна през мрака в залата и различи магьосниците в далечния край. Както беше казал Мейкпийс, Девъро проточваше врат напред, с очи приковани към сцената; главата му кимаше в такт с музиката. Останалите магьосници, в най-различни пози на униние и ужас, се бяха предали на неизбежното.

На сцената момчетата с количките отскочиха встрани, правейки място за появата на младия бъдещ министър-председател. Бледият, слаб младеж, когото Натаниел бе срещнал в Ричмънд, се измъкна от единия край на сцената. Носеше училищна жилетка, риза с вратовръзка и къси панталони, от които изскачаха смущаващо дългите му космати крака. Страните му бяха силно начервени, за да му придадат детска жизненост, но движенията му бяха странно отпуснати. Дотътри се, спря до една картонена пощенска кутия и подхвана трескава реч. В тъмното до Натаниел Мейкпийс изцъка неодобрително.

— Боби се оказа *такъв* провал — въздъхна той. — По време на репетициите разви ужасна кашлица и стана доста блед. Мисля, че има туберкулоза. Наложил се да му дам голяма чаша силно бренди, за да го държи във форма.

Натаниел кимна.

— Мислиш ли, че има достатъчно енергия да преживее вечерта?

— Така мисля. Творбата не е дълга. Кажете ми, как се харесва шоуто на госпожица Джоунс?

Под прикритието на полумрака очите на Натаниел се стрелнаха към момичето, седящо до него. Различи елегантния ѝ профил и приятния блясък на косата ѝ. Лицето ѝ бе изкривено в гримаса на безкрайно отегчение. Пряко волята му, изражението ѝ го накара да се усмихне. Той...

Усмивката замръзна и изчезна. След малко отново се наведе към Мейкпийс.

— Кажете ми, Куентин — рече той, — откъде точно *знаеш*, че тази млада дама е госпожица Джоунс?

Той го погледна — малките очички на Мейкпийс блестяха в мрака.

— Аз знам *много* неща, момчето ми. Но тихо! Тихо сега! Стигнахме до кулминацията на представлението!

Натаниел трепна, намръщи се.

— *Вече?* Това е възхи... забележително бързо.

— Трябваше да се бърза заради неразположението на Боби. Щеше направо да унищожи главния монолог, не му стига въздухът. Но — сега тихо. С лещите ли си? Хубаво. Гледай тогава.

Очите на Натаниел се обърнаха към сцената, където не видя нищо вълнуващо. Оркестърът отново бе засвирил. Подпрян на пощенската кутия, младежът се опитваше да пее соло, носовият му вой периодически беше прекъсван от суха кашлица. С изключение на него сцената беше празна; една или две от предните части на къщите се полюшваха от някакво течение, идващо отстрани на сцената. Мандрейк напразно гледаше за някакви признаци на кулминационна магическа илюзия. Нищо — нито на второ, нито на трето ниво. Какво искаше да каже Мейкпийс?

Вълна от движение привлече погледа му на второ ниво — не откъм сцената, а далече, в самото дъно на театъра, при най-задните места. В този миг Мейкпийс го сръга с лакът и посочи. Натаниел погледна, после се втренчи с широко отворени от смайване очи. Сред най-тъмните сенки едва успя да различи трите изхода, водещи към фойето и през тези три врати с пълзене влизаха множество дребни демони. Повечето бяха дяволчета (едно или две — малко по-големи, с екстравагантни гребени или перушина, вероятно бяха някакви фолиоти), но всичките бяха малки и много тихи. Краката и копитата им, ноктите и крайниците им, пипалата и хоботите им минаваха по килима на театъра без никакъв звук, очите и зъбите им блестяха като стъкло. Сръчните им ръце държаха намотани въжета и плат. Притежателите на ръцете подскачаха и рипаха, тичаха и се прескачаха, устремени с бърза скорост към *последния ред* на партера. Първите скочиха на седалките и без забавяне нападаха хората, седящи там — по две или три дяволчета на всеки. Парцалите бяха натъпкани в устите им, ръцете им бяха сграбчени и завързвани с въже; главите им бяха извити назад и очите им бяха завързани. Само за секунди магьосниците от този ред бяха пленени. Междувременно вълната от дяволчета се втурна напред, скачайки към следващия ред, после към следващия. През вратата, като безкраен поток, продължаваха да

прииждат подкрепления. Яростната атака бе толкова внезапна, че по-голямата част от публиката бе вързана без да издаде нито един звук. Няколко души успяха да изпискат за кратко, само за да бъдат заглушени от пищенето на цигулките, от рева и воя на кларинетите и виолончелата. Демоните продължаваха да напредват като помитаща черна вълна. Проблясваха рога, искряха очи, а магьосниците пред тях гледаха втренчено сцената.

Натаниел носеше лещите си: през тях мракът в залата се променяше — той виждаше всичко. Опитва се да скочи на крака, но във врата му опря студена стомана. Чу настойчивия шепот на Мейкпийс:

— Не прави нищо глупаво, момчето ми. Свидетел си на най-прекрасния ми миг! Не е ли това най-висше изкуство? Седни, отпусни се, наслади се! Ако мръднеш и на сантиметър, главата ти ще отскочи в партера.

Повече от половината зала бе пленена, а дяволчетата все така продължаваха да прииждат. Очите на Натаниел се насочиха към ложите насреща. Старшите магьосници бяха махнали лещите си, но и те се намираха в същото положение като него. Ако можеха да видят какво става, сигурно щяха да действат... Челюстта му увисна от ужас. Във всяка ложа по четири или пет демона, много по-големи от онези долу, големи фолиоти и джинове със слаби, бели тела от мускули и сухожилия, се бяха вмъкнали през завесите зад гърбовете на магьосниците. Прокрадваха се зад най-големите хора на Империята. Девъро се смееше и размахваше ръце в такт с музиката, Мортенсен и Колинс седяха отпуснато, със скръстени ръце и кимаха с глави от местата си; Уитуел си гледаше часовника; госпожа Малбинди драскаше работни бележки в една папка. Демоните продължаваха да се прокрадват зад тях, с въжета, вдигнати в ноктите им. Тихомълком наместваха парцалите за уста и мрежите, докато не застанаха неподвижно, като ред извисяващи се надгробни плочи зад гърбовете им. После, като по обща беззвучна команда, те скочиха отгоре им.

Госпожа Малбинди успя да нададе писък, който хармонично се сля с воя на цигулките. Госпожа Уитуел, гърчеща се в нечии кокалести ръце, успя да възпламени Инферно с пръстите си. То трая само секунда, после устата ѝ бе затворена, тя бе овързана и командата ѝ бе прекъсната. Пламъкът се сви и изгасна, а тя притихна в огромната мрежа.

Господин Мортенсен се бори мъжки в ръцете на три дебели фолиота. Мандрейк го чу как вика демона си въпреки шума на оркестъра. Но както и останалата част от публиката, той покорно бе освободил роба си и призивът остана напразен. До него, господин Колинс падна без звук.

Песента свърши. Господин Девъро, министър-председателят на Великобритания и Империята, стана на крака. Очите му лъцяха от сълзи и той трескаво аплодира финала. Зад него в ложата, трима от личните му бодигардове бяха пленени и заклани. Той дръпна розата от ревера си и я хвърли долу към младежа на сцената. Един демон пристъпи към него; Девъро не го усети — той викаше за бис. Младежът на сцената спря, вдигна розата и с внезапен прилив на енергия я размаха към официалната лежа. В този момент съществото, надвиснало над рамото на министър-председател излезе от сянката. Младежът изквича, люшна се на краката си и припадна. Рухна и се заби в гърлото на тубата. Девъро отстъпи стреснато назад и се сблъска с демона. Извърна се и изхленчи веднъж. Черните крила го обгърнаха.

За Натаниел всичко това се случи за секунда. Долу в ниското вълната от дяволчета бе стигнала до предните места на партера. Всяка човешка глава бе вързана и със запушена уста. На всяко рамо подскачаше триумфиращ демон.

Паникьосаният му поглед се отправи към ложата на Фарар. На нейното място седеше ухилен демон, а на рамото му имаше някакъв гърчещ се вързоп. Отвърна очи и съзря единствения магьосник, който оказваше някаква истинска съпротива.

Господин Шолто Пин, седнал в ложата си, не си беше махнал лещите по простата причина, че не носеше такива. Той беше пренебрегнал разпореждането на Мейкпийс и бе задържал монокъла си здраво фиксиран на лявото си око. От време на време го махаше и го лъскаше с носната си кърпичка. Точно когато бе зает с това, вълната от дяволчета нахлу в партера. Все пак той върна монокъла навреме на окото си, за да ги види по средата на действията им.

Той изрече клетва, хвана бастуна си и се обърна. Видя три големи сенки, промъкващи се в ложата му. Без предисловие, Шолто вдигна бастуна си и изстреля плазма. Едната сянка изскимтя и се разпадна на прах. Останалите се хвърлиха настрани — едната към тавана, другата се притисна към пода. Бастунът отново стреля: сянката

на тавана бе уцелена от рикошет и осакатена. Хленчеща, тя падна и се просна на един стол. Но сянката от пода скочи напред. Тя сграбчи бастуна на възрастния човек и, използвайки я като сопа, го просна на пода.

От насрещната лежа Мейкпийс наблюдаваше това неodobрително намръщен.

— Винаги е така — рече замислено. — Никоя творба на изкуството не може да е напълно свършена — винаги има някакъв недостатък. Все пак, като изключим Пин, мисля, че можем да считаме това за добре свършена работа.

Придържайки ножа притиснат към гърлото на Натаниел, драматургът стана от стола си и пристъпи напред, за да може по-добре да огледа сцената. Адски внимателно Натаниел извърна глава на сантиметър; очите му срещнаха тези на Кити. Понеже не носеше лещи, момичето стана свидетел едва на края, когато плазмите на Пин избухнаха в мрака и, един по един, победилите демони станаха видими на първо ниво. С широко отворени очи тя погледна Натаниел и най-после видя Мейкпийс и ножа. Лицето ѝ изразяваше объркване, съмнение, недоверие. Натаниел задържа погледа ѝ — устата му се движеше трескаво, оформяйки безмълвни молби. Веждите му се опитаха да изпишат сложни просби. Ако можеше ножът да бъде отблъснат само за миг, щеше да скочи върху Мейкпийс и да го изтръгне от ръцете му. *Бързо* — само ако успееше тя да действа сега, докато лудият бе разсеян...

Кити извърна очи към Мейкпийс, после отново към Натаниел. Веждите ѝ се смръщиха. По лицето на Натаниел се стичаше пот. Нямахме да стане. Тя нямаше да му помогне. И защо да го прави? Тя го презираше.

Мейкпийс се бе облегнал на парапета и избухваше в сподавени пристъпи на смях при вида на униженията долу. При всеки гърч ножът се притискаше все по-силно в гърлото на Натаниел.

Тогава Натаниел видя как Кити едва кимна. Видя как се напрегна, готвеше се да скочи. Той облиза устни и се приготви...

Кити Джоунс скочи напред. Моментално една светкавица от зелена енергия се разби в нея, отхвърляйки я силно назад към парапета, който изпука и се счупи от удара. По тялото ѝ заигра яркозелен огън. Крайниците ѝ се тресяха, косата димеше. Огънят

изгасна. Кити се преви, главата и ръката ѝ останаха да висят през парапета над залата. Очите ѝ бяха наполовина отворени, невиждащи.

От лявата ръка на господин Мейкпийс се издигаха и димяха зелени пламъци, но другата продължаваше да държи ножа на гърлото на Натаниел. Очите му се бяха свили до размера на стафиди, зъбите му бяха оголени.

— Глупаво момиче — рече той. Направи жест с ножа и поряза кожата на брадичката на Натаниел. Потече кръв. — Стани.

Натаниел стана безмълвно. Командата бе повторена сто пъти в залата. С много шум, пленниците станаха на крака — с превръзки на очите, овързани и безпомощни, подтиквани с шамари и щипане от дяволчетата. На няколко места, където преживяването бе дошло в повече и жертвите бяха в безсъзнание, един или няколко демона се заеха да вдигнат телата. Горے, в ложите, където джиновете се занимаваха с висшите магьосници, нищо не бе оставено на случайността. Всички бяха обвити в дебели, черни мрежи и овързани като наденици.

Натаниел си възвърна гласа.

— Ти съсипа всички ни.

Лицето на Куентин Мейкпийс се разтегна в широка усмивка.

— Едва ли, Джон. Стоим на прага на нова ера! Но завесата вече се спусна и аз трябва да отида при хората, които направляваха действието. Ето някой, който ще се погрижи да запазиш благоразумие, докато сме разделени. — Той кимна към дъното на ложата. Завесата се раздвижи. Оттам пристъпи висока фигура в черно наметало. Присъствието на наемника изпълни помещението.

— Мисля, че се познавате добре — каза господин Мейкпийс, прибирайки ножа под сакото на редингота. — Без съмнение имате много да си говорите. Джон, няма да те унижавам със заплахи, но ще ти дам един съвет. — Той се обърна от стълбите. — Не избирай да умреш като бедната, млада Кити — все още имам да ти показвам много неща.

Тръгна си. Натаниел стоеше взрян в тялото на пода. Долу, сред ужасната тишина, нарушавана само от звуците от стъпки и цвърченето на демоните, британското правителство бе изнесено набързо.

[1] Лондонски диалект. — Бел.ред. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

АЛЕКСАНДРИЯ: 124 Г. ПР.ХР.

Бяха опасни времена в Египет. От юг покрай водопадите се бяха промъкнали нашественици и бяха изклали жителите на граничните градове. Бедуинските племена плякосваха търговските кервани, борещи се с пустинята. В морето берберски пирати ограбваха корабите. Съветниците на царя го подтикваха да потърси помощ от чужбина, но той беше стар, горд и изморен, и отказваше.

В едно позакъсняло усилие да умири враговете си в двора, Птолемей постави талантите си на техните услуги. Това, както той бе щастлив да признае, означаваше мен.

— Трябва да простиш обидата — казваше той, докато седяхме на покрива през нощта преди да тръгна. — С цялото ми уважение към Афа и Пенренутет, ти, скъпи ми Рекит, си най-силният от служителите ми. Сигурен съм, че ще извършиш чудеса в името на нацията. Следвай заповедите на армейските капитани и импровизирай, когато е необходимо. Извинявам се за всички трудности, които може да понесеш, но в дългосрочен план ти също ще се облагодетелстваш. С малко късмет, твоите усилия ще разкарат агентите на братовчед ми от гърба ми и ще ми позволят да завърша изследванията си.

Носех образа на благороден пустинен лъв и ръмженето ми съответно бе ниско и дълбоко.

— Не знаеш нищо за низостта на човешкото сърце. Братовчед ти няма да спре, докато не те види мъртъв. Шпиони наблюдават всяка твоя стъпка: хванах две свещенически дяволчета да дебнат в банята ти тази сутрин. Поговорихме си и понеже стана въпрос, сега вече служат на теб.

Момчето кимна.

— Радвам се да чуя това.

Лъвът се оригна.

— Да, те любезно дариха същността си, за да подсилят моята. Не гледай така изненадано. В нашия свят така или иначе всички сме едно цяло, нали ти казах.

Както винаги дори и най-беглото споменаване на Другото място бе достатъчно: очите на господаря ми проблеснаха с някаква далечна светлина; лицето му стана замечтано и замислено.

— Рекит, приятелю — рече той, — ти ми каза много, но има още неща, които искам да науча. Смятам, че още няколко седмици работа ще са достатъчни. Афа има известен опит с шаманите от една далечна земя. Той ме съветва според техните методи за напускане на тялото. Като се върнеш... Е, нека изчакаме и ще видим.

Опашката на лъва биеше ритмично по камъните на покрива.

— Трябва да се съсредоточиш върху опасностите в *този* свят. Братовчед ти...

— Пенренутет ще ме пази, докато те няма, не се бой. Виждаш ли, сега палят стражевия огън на кулата. Флотата се събира долу. Трябва да тръгваш.

Последва много работа за мен, като през цялото време нямах контакт с господаря си. Отплавах с египетската флота да се бия срещу пиратите и участвах в една решаваща битка край берберския бряг^[1]. После марширувах с войската към пустинята и устроихме засада на бедуините, отвеждайки множество заложници^[2]. По време на обратния ни поход бяхме нападнати от група джинове с чакалски глави, които едва разгромихме.

Без да спирам за почивка, аз се насочих на юг, за да се присъединя към главната част от царската армия в търсене на отмъщение от хората по хълмовете в долното течение на Нил. Битките тук продължиха два месеца и завършиха с позорната Битка при водопадите, където се бих с двадесет фолиота на един скален ръб над разпенените води. Загубите бяха тежки, но накрая спечелихме и мирът в региона бе възстановен^[3].

Бях подложен на множество изпитания, но същността ми беше силна и не се възмущавах. В действителност, изследванията на господаря ми, желанието му да установи равенство между джиновете и хората, ме бяха трогнали въпреки скептицизма ми. Осмелявах се да се надявам, че от това ще излезе нещо. И все пак се страхувах за него.

Като цяло беше наивен, несъзнаващ опасностите, от които беше заобиколен.

Една нощ, докато бяхме на служба по хълмовете, в палатката ми се материализира балонче. Върху прозрачната повърхност, неясно и далечно, се показва лицето на Птолемей.

— Поздрави, Рекит. Чувам, че заслужаваш похвали. Вестите за успеха ти стигнаха до града.

Поклоних се.

— Доволен ли е братовчед ти?

Господарят ми явно въздъхна.

— За нещастие хората обявяват това за моя победа. Въпреки протестите ми, те скандират моето име по покривите. Братовчед ми не е доволен.

— Това не е изненадващо. Трябва да... Какво е това на брадичката ти? Белег ли?

— Нищо. Един стреля по мен на улицата. Пенренутет ме блъсна настрани. Всичко е наред.

— Връщам се веднага.

— Не още. Трябва ми една седмица да довърша работата си. Върни се след седем дни. През това време върви където искаш.

Изгледах лицето му.

— Наистина ли?

— Вечно се оплакваш от ограниченията над свободната си воля. Сега имаш възможност да я изпиташ. Сигурен съм, че можеш да понесеш болката от тази Земя още малко. Прави каквото искаш. Ще се видим след седем дни. — Балончето се превърна в пара и изчезна.

Това бе толкова неочаквано, че в продължение на няколко минути можех само да крача безцелно из палатката. Подреждах възглавничките и гледах отражението си в лъскавите месингови съдове. После осъзнах пълния смисъл на думите му. Пристъпих навън, хвърлих последен поглед на лагера и с вик се изстрелях във въздуха.

Минаха седем дни. Върнах се в Александрия. Господарят ми стоеше в работната си стая. Носеше бяла туника без сандали. Лицето му бе по-слабо отпреди, около очите му имаше сиви кръгове от умора, но ме поздрави със стария си ентузиазъм.

— Точно навреме! — каза той. — Как е широкият свят?

— Огромен и красив, въпреки че има прекалено много вода в него. На изток планини се издигат до звездите, на юг гори поглъщат земята. Архитектурата на Земята е безкрайно разнообразна. Даде ми много неща, за които да мисля.

— Някой ден и аз ще я видя. А хората? Какво ще кажеш за тях?

— Изникват в изолирани територии като пъпки по задник. Повечето се справят и без магия, май.

Птолемей се ухили.

— Прозренията ти са задълбочени. Сега е мой ред. — Повече ме към една врата и ми показва тиха вътрешна стая. На пода имаше кръг — доста голям — украсен с йероглифи и руни. До него, на пода, имаше билки, талисмани, купчини папируси и восъчни плочки, всичките изписани с драсканиците на господаря ми. Той ми се усмихна изморено.

— Какво мислиш?

Бях зает да оглеждам преградите на пентаграмата и поредиците от думи.

— Нищо специално. Сравнително стандартна.

— Знам. Опитах всички сложни подсилвания и заклинания, Рекит, но просто усещах, че е погрешно. После ми хрумна нещо: всичките ни защиты са, за да *ограничават* движението — нали се сещаш, да държат джина вън, да ни предпазват. А аз търся противоположния ефект: искам да мога да се движа свободно. Значи, ако направя *така* — протегна бавно крак и размаза червената линия, маркираща периметъра на кръга — това би трябвало да позволи на моя дух да заmine. През тази малка дупка. А тялото ми ще остане тук.

Намръщих се.

— Тогава защо изобщо да използваш пентаграма?

— Аха. Добър въпрос. Според нашия приятел Афа, шаманите от далечни земи, които разговарят с джиновете на границите на нашия свят, изричат определени думи и напускат тялото си, когато си поискат. Те не използват кръгове. Но те не се опитват да преминат границите между световите ни — онези стихийни стени, за които си ми говорил толкова много. А аз искам да го направя. Мисля, че точно както силата на кръга те дърпа право към мен, когато те призова, същият този кръг може да ме изтика в противоположната посока — през стените, ако се обърнат думите. Това е фокусиращ механизъм. Разбираш ли?

Почесах се по брадичката.

— Хъм... Извинявай, какво бил казал Афа?

Господарят ми извъртя очи към небето.

— Няма значение. Но *това* тук е важно. Смятам, че мога да обърна обикновените призовавания сравнително лесно, но ако *наистина* се отвори порта, ще ми трябва нещо от другата страна да ме преведе безопасно през нея. Нещо, което да ме ориентира.

— Това е проблем — казах. — На Другото място няма „ориентир“. Няма планини, няма гори. Казвал съм ти го безброй пъти.

— Знам. Точно тук идваш ти. — Момчето се беше навело към пода и търсеше из купчина стандартни магически принадлежности, които имаше всеки египетски магьосник: бръмбари скарабей, мумифицирани гризачи, малки пирамидки и какво ли още не. Извади малък анкх^[4] и го бутна към мен.

— Мислиш ли, че това е желязо?

Студен полъх, който ужили същността ми. Дръпнах се раздражено назад.

— Аха. Стига си го размахвал.

— Добре. Ще си го сложа за защита. Просто в случай че наминат някои дяволчета, докато ме няма. А сега за теб. Рекит, благодаря ти за всички услуги, които си ми направил. Аз съм ти длъжник. След малко ще те освободя. Твоите задължения към мен, от всякакъв тип, ще приключат.

Поклоних се според обичая.

— Моите благодарности, господарю.

Той махна с ръка.

— Забрави за тази работа с господаря. Когато се върнеш на Другото място, послушвай се за името си — *истинското*, искам да кажа^[5]. Когато направя заклинанието, ще извикам името ти три пъти. Ако искаш, може да ми отговориш: вярвам, че това ще е достатъчно, за да ми даде ориентира, от който се нуждая. След това ще мина през портата при теб.

Погледнах го по моя несигурен начин.

— Мислиш ли?

— Да. — Момчето ми се усмихна. — Рекит, ако ти е писнало да ме гледаш след всичкото това време, решението е просто. Не отвърщай на призива ми.

— И зависи от мен?

— Разбира се. Другото място е твоя територия. Ако *смяташ*, че съм достоен да ме извикаш, за мен ще е чест. — Лицето му бе почервенияло от възнение, зениците му бяха разширени като на котка. В представите си той вече вкушаваше чудесата на другия свят. Наблюдавах движенията му, докато отиваше към една купа край прозореца. В нея имаше вода. Изми си лицето и врата.

— На теория е добре — позволих си да кажа, — но казаха ли ти какво ще се случи с тялото ти, ако преминеш отвъд? Ти не си устроен като нас.

Той се подсуши с една кърпа, гледайки навън към покривите, където като невидима плащеница над града висяха възнението и оживлението, характерни за времето около обяд.

— Понякога — промърмори той — и аз се чувствам така, сякаш не съм същество от земята. Целият ми живот премина затворен в библиотеките, никога не съм изпитвал усещанията на този свят. Когато се върна, Рекит, ще се поскитам надалеч, както направи ти... — Той се обърна и протегна тънките си кафеникави ръце. — Ти си прав, разбира се: не знам какво ще се случи. Вероятно ще пострадам. Но, мисля, че си струва риска да видя това, което никой човек не е виждал! — Той пристъпи напред и затвори кепенците на прозореца. Обгърна ни сумрачна, бледа светлина. След това заключи вратата на стаята.

— Може би — рекох — ще се озовеш в моя власт, когато се срещнем отново.

— Много е вероятно.

— И все пак ми вярваш?

Птолемей се изсмя.

— А какво друго съм правил през цялото това време? Кога за последно съм те затварял в пентаграма? Виж се сега — ти си толкова свободен, колкото и аз. Можеш да ме удушиш за секунда и да изчезнеш.

— О. Да. — Не се бях замислял за това.

Момчето плесна с ръце.

— Е, времето дойде. Пенренутет и Афа вече са свободни. Нямам други задължения. Така че, твой ред е. Ако искаш да скочиш в пентаграмата, ще те освободя.

— Ами твоята собствена безопасност? — Огледах тъмната стая. От кепенците, като хищнически нокти, по пода и стената се простираха ивици светлина. — След като си заминем, ти оставаш напълно безпомощен, ако те намерят враговете ти.

— Последната задача на Пенренутет беше да приеме моя външен вид и да язди на юг по стария главен път. Оставил е да го видят. Шпионите ще следват неговата карета. Така че, виждаш ли, скъпи Рекит, помислил съм за всичко. — Направи ми знак. Пристъпих в пентаграмата.

— Знаеш ли, не е необходимо да рискуваш живота си в този експеримент — казах. Гледах тесните му рамене, мършавия врат, кокалестите крака, стърчащи под туниката.

— Това не е експеримент — рече той. — Това е жест. Компенсация.

— За какво? За три хиляди години робство? Защо да поемаш бремето за толкова много престъпления? Никой друг магьосник никога не е разсъждавал по този начин.

Той се усмихна.

— Точно така. Аз съм първият. И ако рискованото ми начинание премине добре и се върна да го опиша, много други ще ме последват. Ще започне нова ера между джиновете и хората. Вече съм записал някои бележки, Рекит. Моята книга ще заема почетно място във всяка библиотека в света. Аз няма да съм там, за да го видя, но кой знае, може *ти* да си.

Страстта му ме завладя. Кимнах.

— Да се надяваме, че си прав.

Той не отвърна, само щракна с пръсти и изрече Освобождаването. Последното нещо, което видях когато тръгвах беше лицето му — втренчено в мен, уверено и спокойно.

[1] В нея успешно унищожихме основния пиратски форт и освободихме стотина пленници. Битката бе паметна най-вече с това, че се бих сам срещу един огнен африт над два потъващи кораба. Гонехме се напред-назад сред горящите гребла и се прикривахме зад такелажа като използвахме парчета от счупените мачти. Накрая, с един щастлив удар, му разбих главата и го гледах как потъва, все още тлеещ, в жълтеникавозелените дълбини. ↑

[2] Един червенокож индивид сред тях беше забележителен. След като вся всеобщ смут, Джабор най-после бе изваден от играта, когато го примамих във верига пясъчни пещери и сринах тавана на тунела отгоре му. ↑

[3] *Египетски* мир, де. Все още си имаше купища изнасилвания, грабежи и убийства, но този път извършвани от нас, а не срещу нас. Така че всичко беше наред. ↑

[4] Анкх: вид амулет, във формата на буквата Т, с примка отгоре. Символ на живота. По времето на фараоните в Египет, когато магията беше много разпространена, много такива анкхи съдържаха затворени същества и бяха силни защитници. По времето на Птолемей, те вече бяха само символични. Но желязото, също като среброто, отблъсква джиновете. ↑

[5] Тоест Бартимеус. Реших, че може да сте забравили. От учтивост Птолемей никога не го използваше. ↑

Кити се събуди от заслепяваща я светлина и остра болка в едната си страна. След като изминаха няколко секунди и тя лежа напълно неподвижно, усети пулсирането на кръвта в главата си и сухотата в отворената си уста. Китките я боляха. Миришеше ужасно на изгорял плат, а едната ѝ ръка бе плътно притисната.

В гърдите ѝ се надигна паника. Изви крайници, отвори очи, опита се да повдигне глава. Бе възнаградена с цялостна болка и започна да разбира положението си: китките ѝ бяха завързани, лежеше на нещо твърдо, някой се бе навел до нея и я гледаше в лицето. Натискът върху едната ръка внезапно изчезна.

— Чуваш ли ме? Добре ли си?

Кити отвори леко очи. Една тъмна фигура изплува на фокус. Магьосникът Мандрейк, наведен близо до нея. Изглеждаше загрижен и облекчен.

— Можеш ли да говориш? Как се чувстваш?

Гласът на Кити бе слаб.

— Ти ли ми държеше ръката?

— Не.

— Добре.

Вече свикваше със светлината. Постепенно и двете ѝ очи се отвориха и тя се огледа. Седеше на пода в края на огромна каменна стая, по-стара и по-величествена от всичко, което бе виждала. Сводест таван, поддържан от дебели колони. На пода по плочките бяха постлани красиви килими. По стените, в множество ниши, стояха статуите на царствени мъже и жени, облечени в старомодни костюми. Под тавана се носеха магически сфери, хвърляйки постоянноменящи се светлини и сенки. По средата на стаята имаше лъскава полирана маса и седем стола.

Откъм близкия край на масата напред-назад вървеше един мъж.

Кити се напрегна да се премести, движение затруднено от вървите, които стягаха китките ѝ. Нещо се заби в гърба ѝ. Тя изруга.

— Ах! Можеш ли...?

Мандрейк вдигна ръце. Бяха здраво стегнати заедно с пръстите от тънка бяла връв.

— Опитай да се извиеш наляво. В момента си се облегнала на една каменна обувка. Внимателно. Ранена си лошо.

Кити се премести настрани и ѝ стана малко по-удобно. Погледна надолу към тялото си. Едната страна на палтото ѝ бе почерняла и изгоряла. Виждаше парцаливи парчета от ризата си отдолу и обгорелия край на книгата на господин Бътън във вътрешния си джоб. Навъси вежди. Как се беше...?

Театъра! Изведнъж си спомни всичко: експлозиите в ложата отсреща, светлините, морето от демони в партера долу. Да, и Мандрейк до нея, пребледнял и уплашен, дебелият дребен мъж, притиснал ножа към гърлото му. Тя се беше опитала...

— Радвам се, че си жива — каза магьосникът. Лицето му бе сиво, но гласът му беше спокоен. По шията му имаше засъхнала кръв. — Имаш впечатляваща устойчивост. Можеш ли да виждаш и през Илюзиите?

Тя разтърси глава раздразнено.

— Къде сме? Какво е...?

— Залата на статуите в Уестминстър. Това е стаята, където се събира Съветът.

— Но какво се случи? Защо сме тук? — Обхвана я паника. Трескаво задърпа вървите.

— Успокой се... наблюдават ни. — Той тръсна глава към фигурата до масата. Беше някой, когото Кити не познаваше: млад мъж с дълги, криви крака, който крачеше напред-назад.

— *Да се успокоя?* — Кити нададе задущаващ я вик на ярост. — Как *смееш*? Ако бях свободна...

— Да, но не си. Нито пък аз. Така че млъкни за малко и ме остави да ти кажа какво се случи. — Наведе се по-близо. — Цялото правителство бе пленено в онзи театър. Всички. Мейкпийс използва множество демони, за да ги хване.

— Имам си очи, нали? Видях всичко това.

— Добре, хубаво. Е, някои може да са били убити, но повечето, смятам, са живи, само че са овързани и със запушени усти, така че не могат да призват нищо. Всички ние бяхме подбрани и изведени отзад, където чакаха камиони. Натикаха всички вътре; нахвърляха

министрите върху другите, като торби с картофи. Камионите тръгнаха от театъра и дойдоха тук. Никой извън театъра все още не знае какво се е случило. Не знам къде закараха пленниците. Сигурно са затворени някъде наблизо. Мисля, че точно с това се занимава Мейкпийс сега.

Главата на Кити я болеше. Напрягаше се да разбере неизреченото.

— Той ли беше, който — тя погледна надолу към тялото си — ми причини това?

— Точно той. Инферно. Отблизо. Когато се опита да... — бледото му лице леко се изчерви — ... когато се опита да ми помогнеш. Трябваше да си мъртва; всъщност, *мислехме*, че си мъртва, но точно когато наемникът ме вдигаше, ти изстена и помръдна, така че взе и теб.

— Наемникът ли?

— Не питай.

Кити остана мълчалива за момент.

— Значи Мейкпийс поема властта?

— Явно така си мисли. — Магьосникът се намръщи. — Човекът е напълно луд. Как планира да ръководи Империята без управляваща класа, не мога да разбера.

Кити изсумтя.

— Твоята управляваща класа не се справяше особено добре, нека да си го кажем. Може пък това да е за добро.

— Не ставай глупава! — Лицето му потъмня. — Нямах ни най-малка представа... — Удържа се с голямо усилие. — Съжалявам. Ти не си виновна. Поначало изобщо не трябваше да те вода в театъра.

— Така е. — Кити огледа залата. — Но това, което не разбирам е, защо двамата с тебе сме *тук*!

— Нито пък аз. Отделиха ни поради някаква причина.

Кити изгледа човека, който вървеше напред-назад до масата на Съвета. Изглеждаше нервен; често си поглеждаше часовника и отправяше очи към двойната врата.

— Не изглежда толкова опасен — прошепна тя. — Не можеш ли да извикаш някой демон и да ни измъкнеш оттук?

Мандрейк изпъшка.

— Всичките ми роби са на мисия. Ако можех да се добера до някоя пентаграма, щях да ги призова лесно, но без такава и с вързани

пръсти, нямам шанс. Не мога да извикам нищо повече от дяволче.

— Безполезно — изстреля Кити. — И ти се наричаш магьосник. Мандрейк се нацупи.

— Дай ми време. Моите демони са силни, особено Кормокодран. С малко късмет ще имам възможността да...

Вратите в края на залата се отвориха с трясък. Мъжът край масата се завъртя. Кити и Мандрейк обърнаха глави.

В стаята влезе малка процесия.

Първите няколко човека бяха непознати за Кити. Един дребен мъж с кръгли, влажни очи и телосложение като клонка през зимата; мрачна, малко мърлява жена; джентълмен на средна възраст с бледа, лъщяща кожа и издадени устни. Зад тях вървеше млад мъж, слаб, с пъргава походка, гелосана червеникава коса и очила, курдисани на малкия му нос. Около тях сякаш витаеше чувство на потиснато вълнение. Кикотеха се, хилеха се и се оглеждаха с бързи, нервни движения.

Кривокракият до масата побърза да се присъедини към тях.

— Най-послед! — рече. — Къде е Куентин?

— Тук съм, приятели!

През вратите влезе Куентин Мейкпийс, във ветреещ се смарагдовозелен редингот, с издути като на малък петел гърди. Поклащаше рамене и въртеше ръце във високомерно перчене. Мина покрай другарите си, потупа шумно червенокосия по гърба, разроши косата на жената и намигна на останалите. Продължи към масата, поглеждайки собственически насам-натам из стаята. Забелязвайки седналите до стената Кити и Мандрейк, той размаха дебелия си пръст.

На масата на Съвета Мейкпийс си избра най-големия стол, богато гравирани златен трон. Настани се и кръстоса крака. С широка усмивка извади от джоба си огромна пура. Щракна с пръсти: на върха на пурата избухна тлеещ огън. Куентин Мейкпийс я постави между устните си и вдъхна с наслада.

Кити чу как Мандрейк до нея се задъхваше яростно. Тя самата не виждаше нищо повече от една театрална показност в това изпълнение. Ако не беше затворник, може би дори щеше да се забавлява.

Мейкпийс махна широко с пурата.

— Клайв, Руфъс! Бихте ли били така добри да докарате нашите приятели тук? — Червенокосият се приближи, последван от другаря си

с дебелите устни. Грубо и без много да се церемонят с тях, Кити и Мандрейк бяха вдигнати на крака. Кити забеляза, че и двамата конспиратори се отнасяха към Мандрейк със злобна омраза. Докато Кити ги наблюдаваше, по-възрастният, с жадно разтворени устни, пристъпи напред и силно удари Мандрейк през лицето.

Мъжът потърка ръката си.

— За онова, което причини на Лавлейс.

Мандрейк се усмихна слабо.

— Никога досега не ме беше удряла мокра риба.

— Чувам, че си ме *търсил*, Мандрейк — каза червенокосият. — Е, какво ще ми направиш сега?

От златния стол се чу сладък глас:

— Спокойно, момчета, спокойно! Джон е наш гост. Привързан съм към него! Докарайте ги тук.

Сграбчиха Кити за рамото, избутаха я напред и двамата с Мандрейк застанаха на едно килимче пред масата.

Останалите конспиратори се бяха настанили. Очите им изглеждаха враждебни. Жената с мрачното лице заговори.

— Какво *правят* те тук, Куентин? Моментът е съдбоносен.

— Трябва да убиеш Мандрейк и да приключиш с него — каза магьосникът с рибешкото лице.

Мейкпийс си дръпна от пурата. Малките му очички блестяха от радост.

— Руфъс, ти си прекалено прибързан. Ти също, Бес. Вярно, че Джон все още не е част от нашата група, но силно се надявам, че може да стане. Дълго сме били съюзници, той и аз.

Кити изгледа косо младия магьосник. Едната му буза, където бе попаднал ударът, беше зачервена. Той не отвърна.

— Нямаме време да си играем игрички. — Говореше малкият човек с големите влажни очи; гласът му звучеше носово, пискливо. — Трябва да вземем властта, както ни обеща. — Той погледна надолу към масата и прокара пръсти по нея с жест, едновременно алчен и изплашен. На Кити ѝ изглеждаше слаб и страхлив, и същевременно ядосан от тази си страхливост. От това, което виждаше, никой от конспираторите не беше по-различен, като изключим Мейкпийс, който излъчваше самодоволство на златния си трон.

Драматургът изтръска голям къс пепел върху персийския килим.

— Няма никакви *игрички*, скъпи ми Уидърс — рече той усмихнато. — Мога да те уверя, че съм напълно сериозен. Шпионите на Девъро отдавна докладват, че сред обикновените хора Джон е най-популярният от магьосниците. Той може да придаде на новия ни Съвет едно ново, привлекателно лице. Е, със сигурност по-привлекателно от това на всеки един от вас. — Изхили се на недоволството, което причини изказването му. — Освен това той има талант и амбиция в излишък. Имам чувството, че отдавна търси начин да изрита Девъро и да започне начисто... Не е ли така, Джон?

Кити отново погледна Мандрейк. Бледото му лице дори не загатваше за мислите му.

— Трябва да дадем на Джон малко време — рече Куентин Мейкпийс. — Всичко ще му се изясни. А съвсем скоро и вие ще получите цялата власт, с която можете да се справите, господин Уидърс. Само ако добрият Хопкинс побърза, ще можем да продължим. — Той се изсмя сподавано на себе си. При този звук, при споменаването на това име, Кити го позна.

Сякаш някакво плътно було се свлече от очите ѝ. Тя отново се върна назад, преди три години, по времето на Съпротивата. Според съвета на приличащия на мишка чиновник, Клем Хопкинс, тя бе отишла на тайна среща в един запустял театър. А когато стигна... последва кама, опряна в гърлото ѝ, тих разговор с мъж, когото не видя и чиито напътствия ги отведоха до абатството и до ужасния пазител на криптата...

— Ти! — извика тя. — *Tu!*

Всички очи се обърнаха към нея. Тя стоеше неподвижна като пън, втречена в мъжа на златния трон.

— *Tu* беше дарителят — прошепна тя. — Ти беше този, който ни предаде.

Господин Мейкпийс ѝ намигна.

— Ах! Разпозна ли ме най-сетне? Чудех се дали изобщо ще си спомниш... Разбира се, аз те познах веднага като те видях с Мандрейк. Точно затова ми беше забавно да те поканя на малкото ни шоу тази вечер.

Джон Мандрейк най-после се раздвижи.

— Какво е това? Срещали сте се и преди?

— Не бъди толкова шокиран, Джон! За всичко си имаше добра причина. Чрез помощника ми, господин Хопкинс — когото скоро ще видиш; в момента се занимава с пленниците ни — аз отдавна следях действията на Съпротивата. Забавляваше ме да наблюдавам усилията им, да виждам яростта по лицата на глупаците в Съвета при неуспеха им да ги заловят. Присъстващите правят изключение, Джон! — Отново последва сподавен смях.

Гласът на Кити бе безизразен.

— Ти знаеше за чудовището в гробницата на Гладстон, но все пак вие с Хопкинс ни изпратихте да вземем Жезъла. Приятелите ми умряха заради теб. — Направи малка крачка към него.

— О, *стига* — Куентин Мейкпийс извъртя очи. — Вие бяхте предатели и то, обикновени хора. А аз бях магьосник. Очаквахте ли да ми *пука*? И не се приближавай повече, млада госпожице. Следващия път няма да правя магия. Направо ще ти прережа гърлото. — Той се усмихна. — В интерес на истината, обаче, аз бях на *ваша* страна. Надявах се да унищожите демона. После щях да взема Жезъла от вас за собствена употреба. Всъщност — той изтръска пурата, смени местата на кръстосаните си крака и огледа слушателите си — всъщност резултатът беше смесен: ти избяга с Жезъла и оставихте африта Хонориус да избяга от гробницата. Какво *сътресение* предизвика Хонориус! Костите на Гладстон подскачаха по покривите със затворен в тях демон! Великолепен спектакъл. Но накара мен и Хопкинс да се замислим...

— Кажи ми, Куентин — Мандрейк проговори отново; гласът му беше мек. — Този господин Хопкинс явно също е бил замесен с голема. Така ли е?

Мейкпийс се усмихна и направи пауза преди да отговори. *През цялото време играе, помисли си Кити. Непоправим фукльо, който се отнася към ситуацията като към една от пиесите си.*

— Разбира се! — извика Мейкпийс. — Под моите напътствия! Имам пръст в много от бъркотиите. Аз съм артист, Джон, човек с безкрайна креативност. От години Империята върви към упадък и разруха. Девъро и останалите я ръководеха зле и позорно. Знаеш ли, че няколко от пиесите ми трябваше да бъдат спрени в Бостън, Калкута и Багдад, благодарение на местната бедност, безредици и насилие? И тази безкрайна война!... Нещата трябваше да се променят! Е, в

продължение на години аз наблюдавам отстрани и експериментирам с разни неща. Първо окуражих моя добър приятел Лавлейс в опита му за бунт. Помниш ли онази несъмнено *огромна* пентаграма, Джон? Беше моя идея! — Той се изсмя сподавено. — После дойде ред на бедния Дювал. Искаше власт, но нямаше грам изобретателност в себе си. Биваше го единствено да следва съветите ми. Насърчих го чрез Хопкинс да използва голема и да причини безредици. А докато правителството беше объркано — той отново се усмихна на Кити — аз почти се сдобих с Жезъла. Който, между другото, определено възнамерявам да си присвоя още тази вечер.

За Кити повечето от тези неща не означаваха нищо. Тя се взираше в омразния, малък човек на огромния златен стол, почти треперееща от ярост. Тя видя, като от много далеч, лицата на мъртвите си другари. С всяка своя дума Мейкпийс оскверняваше тяхната памет. Не можеше да проговори.

За разлика от нея, Джон Мандрейк явно ставаше все по-разговорлив.

— Всичко това е много интересно, Куентин — каза той. — Жезълът определено ще е полезен. Но как ще управлява правителството? Ти опразни всички отдели. Това несъмнено ще създаде проблеми, дори и при наличието на такива титанични фигури в екипа ти като тези тук. — Той се усмихна към навъсените конспиратори.

Мейкпийс направи непринуден жест.

— Някои от затворниците ще бъдат освободени след време, разбира се, след като се закълнат във вярност.

— А останалите?

— Ще бъдат екзекутирани.

Мандрейк сви рамене.

— Изглежда ми рисковано за теб начинание, въпреки Жезъла.

— Не е така! — За пръв път Мейкпийс изгледаше ядосан. Той стана от стола си и захвърли остатъка от пурата на една страна. — Ние ще увеличим властта си чрез първия творчески акт за две хиляди години магия. Всъщност, ето го и самият човек, който ще ви покаже това. Дами и господа, представям ви господин Клем Хопкинс!

В стаята влезе една скромна и неуверена фигура. Бяха изминали три години от времето, когато Кити го бе видяла за последен път,

седнал на масата в едно кафене под приятното лятно слънце. Тогава тя беше още момиче; пиеше млечен шейк и ядеше глазирана кифличка, а той ѝ задаваше въпроси за Жезъла. След като не можа да му даде информацията, която той искаше, господин Хопкинс за пореден път я бе предал — изпрати я в къщата, където в засада я очакваше Мандрейк.

Така беше навремето. През изминалите три години чертите на учения бяха избледнели в паметта ѝ, а сянката му бе нараснала у нея, разпростираше се като зараза дълбоко в съзнанието ѝ. Понякога ѝ се надсмиваше насън.

И ето го сега, пристъпваше тихо по килимите в Залата на Статуите с лека усмивка на лицето. Появата му явно предизвика голямо вълнение сред конспираторите. Последва нетърпеливо размърдване. Господин Хопкинс застана край масата, точно срещу Кити. Погледна първо Мандрейк, после нея. Бледите му сиви очи я изучаваха, лицето му не изразяваше нищо.

— Предател — изръмжа Кити. Господин Хопкинс се намръщи малко, сякаш в недоумение. По никакъв начин не показваше, че я беше познал.

— И така, Клем — Мейкпийс го потупа по гърба, — не се притеснявай от присъствието на младата Кити тук. Просто малка шега от моя страна, за да ти припомня дните на Съпротивата. Все пак, не ѝ позволявай да се приближава до теб. Тя е истинска малка лисица! Как са затворниците?

Ученият кимна енергично.

— Напълно обезопасени, сър. Не могат да мръднат наникъде.

— А навън? Всичко спокойно ли е?

— Има малко безредици в централните паркове. Полицията си върши работата. Никой не знае, че сме напуснали театъра.

— Добре. Значи е време да действаме. Приятели мои, Хопкинс е истинско чудо, абсолютно скъпоценен камък. Ражда идеи така, както аз и вие дишаме въздух. Сънува ги насън, смिला ги с вечерята. Точно *той* пръв забеляза уникалните качества на африта Хонориус. Не е ли така, Клем?

Хопкинс се усмихна леко.

— Щом така смятате, сър.

— Хопкинс и аз веднага забелязахме, че демонът се е вселил в костите на Гладстон. Това не беше просто някаква маскировка, някаква илюзия на същността му: скелетът беше *истински*. Демонът се беше смесил с реалните кости. Хрумна ни една амбициозна идея: защо не призовем демон в живо тяло? По-точно в *живото* тяло на магьосник? Ако магьосникът можеше да контролира демона и да използва силата му — какви чудеса само щеше да може да извърши! Вече нямаше да са нужни пентаграми, да се занимаваме с руни и тебешери, нямаше да има риск от фатални грешки! Всъщност и самото призоваване скоро няма да е необходимо!

Кити бе научила достатъчно от господин Бътън, за да осъзнае радикалното естество на това предложение. Знаеше достатъчно, за да споделя дълбокото недоверие на Мандрейк.

— Но рисковете са прекалено големи! — каза той. — Онзи обикновен в кабинета ти — той чуваше как демонът говори в главата му! Щеше да полудее от това!

— Само защото не притежаваше *волята* да потисне демона. — Мейкпийс ставаше нетърпелив; говореше бързо. — При хора с интелигентност и силен характер, като нас, ефектът ще е единство на личността.

— Нали не казваш, че *всички* ще поемете риска? — протестираше Мандрейк. — Не и това! Резултатите може да са катастрофални! Не знаете какво може да случи.

— О, всъщност знаем, знаем. Хопкинс призова един демон в себе си преди два месеца, Джон. Не изпита странични ефекти. Нали така, Клем. Кажи им.

— Точно така, сър. — Ученият изглеждаше притеснен от това да е център на вниманието. — Призовах един доста силен джин. Когато влезе, усетих известна борба, сякаш имах жив червей в главата си. Но трябваше само да се концентрирам и демонът прие неизбежното. Сега е напълно спокоен. Почти не усещам, че е в мен.

— Но можеш да използваш силите и знанията му, нали, Хопкинс? — рече Мейкпийс. — Това наистина е доста забележително.

— Покажи ни! — прошепна жената-конспиратор.

— Да, покажи ни! Покажи ни! — Около масата се надигнаха умолителни гласове. Всяко от лицата грееше от яростен, ненаситен копнеж. На Кити й изглеждаха зли, но и безпомощни, като очакващи

храна пиленца. Внезапно я изпълни отвращение. Копнееше да се махне оттук.

Очите на Мейкпийс се бяха превърнали в искрящи процепи. Той бутна ръката на учения.

— Какво ще кажеш, Хопкинс? Да им покажем ли нещо малко, просто за да засилим апетита им?

— Ако смятате, че е уместно, сър.

Ученият отстъпи назад и наведе глава концентрирано. После, очевидно без усилие, се издигна във въздуха. Няколко от конспираторите ахнаха. Кити хвърли поглед към Мандрейк. Той гледаше с отворена уста.

Хопкинс се издигна на два метра от пода, после се понесе надалече от масата. Когато се отдалечи на известно разстояние, вдигна ръка, насочвайки я към една алабастрова статуя в далечния край на залата. Изобразяваше плешив, набит магьосник, пушещ пура.

Последва светкавица от синя светлина и статуята експлодира сред сноп от искри. Червенокосият магьосник ахна от вълнение. Останалите станаха и заръкопляскаха или заудряха по масата от радост. Господин Хопкинс се издигна още по-високо към тавана.

— Покажи им още нещо, Хопкинс! — извика Мейкпийс. — Направи шоу!

Очите на всички се насочиха напред. Кити използва шанса си. Бавно, много бавно, тя се отдръпна от масата. Стъпка, две... Никой не забеляза. Всички гледаха как ученият извършваше акробатически подвизи високо под тавана, как мяташе огнени пламъчета от пръстите си...

Кити се обърна и хукна. Двойните врати в края на залата бяха отворени. Стъпките ѝ бяха безшумни върху дебелите, меки килими. Ръцете ѝ бяха завързани, което правеше бягането малко странно, но след секунди тя мина през вратите и излезе навън в каменния коридор с маслени картини по стените и стъклени витрини със златни украшения... Тръгна надясно. Коридорът свършваше с отворена врата.

Кити се втурна вътре. Спря, изруга. Празна стая, вероятно кабинет на някой служител: бюро, рафт с книги, пентаграма на пода. Нямаше изход.

Въздъхна безсилно, обърна се и хукна обратно натам, откъдето бе дошла — отново по коридора, покрай отворените врати. Зави зад

друг ъгъл... и се блъсна с пълна сила в нещо твърдо и тежко. Отхвърлена на една страна, тя инстинктивно се опита да спре падането си като протегне ръка, но ръцете ѝ бяха завързани и не можа да го направи. Падна тежко на плочките.

Кити вдигна поглед и спря да диша. Над нея стоеше мъж, фигурата му се очертаваше на фона на сферите на тавана. Висок мъж, облечен в черно. Светлите, сини очи я изучаваха, черните вежди се свиха намръщено.

— Моля ви! — изпъшка Кити. — Моля, помогнете ми!

Брадатият се усмихна. Една ръка в ръкавица се протегна надолу.

В Залата на статуите господин Хопкинс се бе върнал на земята. Лицата на конспираторите бяха удивени. Двама от мъжете издърпваха килимите от средата на стаята. С внасянето на Кити, полузадушена и висяща на яката си във вдигнатата ръка на брадатия мъж, те спряха и пуснаха килимите обратно. Един по един всички се обърнаха да я погледнат.

До рамото на Кити заговори един дълбок глас.

— Какво да правя с това момиче? Хванах я, докато се насочваше към улицата.

Червенокосият тръсна глава.

— Боже. Дори не забелязах, че я няма.

Господин Мейкпийс пристъпи напред с кисела физиономия.

— Госпожице Джоунс, наистина *нямаме* време за такива лудории... — Той се намръщи, сви рамене и се извърна от нея. — В началото присъствието ѝ ме забавляваше, но ако трябва да съм честен, тя вече не ме интересува. Можеш да я убиеш.

Натаниел видя как наемникът хвърли Кити на килима. Видя как отхвърля назад черното си наметало, посяга към колана и измъква дълъг нож, извит като ятаган. Видя го как посяга да я хване за косата, как вдига главата ѝ, как оголва гърлото ѝ...

— Чакай! — Натаниел пристъпи напред; говореше с толкова авторитет, колкото беше успял да събере. — Не я докосвай! Искam я жива.

Ръцете на наемника спряха. Той погледна Натаниел с уверените си бледосиви очи. После бавно и много целенасочено продължи да издърпва главата на Кити назад и да наглася ножа.

Натаниел изруга.

— *Чакай*, казах.

Конспираторите наблюдаваха с известна доза забавление. Бледото, мазно лице на Руфъс Лайм се изкриви.

— Едва ли си в положение да нареждаш, Мандрейк.

— Точно обратното, Руфъс. Куентин ме покани да се присъединя към вас. А след като видях забележителната демонстрация на господин Хопкинс, аз с удоволствие ще приема това предложение. Резултатите са изключително впечатляващи. Това означава, че съм един от вас.

Куентин Мейкпийс бе зает да разкопчава яркозеления си редингот. Очите му се бяха свили пресметливо. Той погледна Натаниел подозрително.

— Решил си да се съгласиш с нашия малък план?

Натаниел срещна погледа му възможно най-спокойно.

— Така е, наистина — каза той. — Твоят план е един гениален акт, майсторски ход. Само ми се иска да ти бях обърнал повече внимание, когато ми показва експеримента с онзи обикновен мъж завчера. Но сега възнамерявам да поправам това. Междувременно, строго погледнато, момичето все още е *мой* затворник, Куентин. Аз имам... планове за нея. Никой освен мен няма да я докосва.

Мейкпийс потърка брадичката си. Не отвърна. Наемникът леко намести ножа в ръката си. Кити се взираше в пода невиждащо.

Натаниел усети как сърцето му блъска в гърдите.

— Много добре. — Мейкпийс внезапно се раздвижи. — Момичето е твое. Остави я, Верок. Джон, ти се изказа добре и потвърди доброто ми мнение за теб. Но внимавай: лесно е да говориш, но е по-добре да действаш! След секунда ще те освободим и ще наблюдаваме как се свързваш с демон по твой избор. Но първо ще се подготвя за собственото си призоваване! Бърк! Уидърс! Разчистете тези килими! Пентаграмите трябва да са готови!

Той се обърна, за да даде допълнителни заповеди. Наемникът отпусна безизразно хватката си от косата на Кити. Натаниел, усещащ враждебните погледи върху себе си — най-вече Дженкинс и Лайм го гледаха с неприкрито подозрение — не бързаше да застане до нея. Тя остана където си беше, превита на колене, с наведена глава, с коса паднала върху лицето ѝ. Гледката го съкруши.

За втори път тази вечер Кити Джоунс едва не бе умряла и всичко това единствено заради неговите действия. Защото *той я беше открил*, защото *той я беше изтръгнал* от спокойния ѝ нов живот и я беше взел със себе си, само за да задоволи егоистичното си любопитство.

Когато в театъра я беше ударило Инферното, Натаниел я сметна за мъртва. Бе го обзела огромна тъга. Бе почти съкрушен от вина. Въпреки рязкото предупреждение на наемника, той се беше хвърлил към нея и чак *тогава* осъзна, че тя дишаше. През следващия един час, докато тя остана в безсъзнание, чувството на срам бавно нарастваше. Малко по малко той започна да осъзнава глупостта си.

И без това през последните няколко дни той бе започнал да се дистанцира от името Мандрейк, от ролята, която в продължение на години му беше втора природа. Но чак след събитията в театъра това дистанциране се превърна в истинско отделяне. Двете ключови, сигурни неща, които го направляваха — вярата му в неуязвимостта на правителството и в достойнствата на мотивите му — бяха изтръгнати само за секунди. Магьосниците бяха надвити. Кити бе повалена. И двамата бяха в ръцете на Мейкпийс и Натаниел с ужас разпозна в тези закоравели, безразлични ръце, едно свое собствено отражение.

Поначало чудовищното престъпление на Мейкпийс почти го заслепи със същността си: театралната показност на преврата, странната извратеност на демоните в човешко тяло, всичките глупави приказки за гения и креативността — това помагаше да се отвлече

вниманието от баналната реалност на истината. Това не беше нищо повече от поредния амбициозен малък човек, борещ се за власт. Нищо по-различно от Лавлейс или Дювал, или — при тази мисъл Натаниел усети мраз по гърба си — от *собствените* му размишления същата тази вечер, докато седеше в колата и си мечтаеше да сграбчи Жезъла и да сложи край на войната. О, да, беше си казал, че е за добро, за да помогне на обикновените граждани и да спаси Империята. Но как свършваше този идеализъм? С лежащи на пода тела, като това на Кити.

Колко явни и очевидни са били амбициите му! Мейкпийс го бе видял. Фарар също. Госпожица Лутиен го беше разбрала и го отмина.

Нищо чудно, че Кити се отнесе към него толкова пренебрежително. Докато гледаше тялото ѝ в Залата на статуите, той започна да споделя презрението ѝ.

Но, тя се беше събудила и с облекчението у него се породила нова решителност.

Конспираторите бяха заети. Търчаха напред-назад и носеха принадлежности за призоваване: свещи, купи, билки и цветя. Тежките килими от средата на стаята бяха издърпани и безцеремонно захвърлени настрани. Отдолу се откриха няколко пентаграми, красиво инкрустирани със седеф и ултрамарин. Мейкпийс застана в една от тях, разсъблечен до кръста, разпореждащ се, задъхан, издаващ пискливи команди.

Кити Джоунс стоеше свита както и преди.

Натаниел пристъпи напред, наведе се до нея и проговори меко.

— Кити, стани. — Протегна завързаните си ръце. — Хайде. Точно така. Седни тук. — Той бутна настрани един тежък стол от червеникаво дърво и ѝ помогна да седне. — Почини си. Добре ли си?

— Да.

— Тогава чакай. Ще те измъкна оттук.

— И как по-точно?

— Довери ми се. — Той се облегна на масата и прецени ситуацията. До вратата стоеше наемникът; скръстил ръце, той гледаше неумолимо към тях. Оттам нямаше начин да се избяга. Самите конспиратори бяха слаби; сега вече ясно се виждаше защо ги бе избрал Мейкпийс. Той бе подбрал слабите, пренебрегнатите, онези изяждани от завист и злоба хора, които биха се възползвали от възможността, но никога нямаше да представляват заплаха за него. Драматургът беше

различна работа, забележителен магьосник. Без демоните си Натаниел бе безпомощен.

Мейкпийс... Той прокле собствената си глупост. От години подозираше наличието на предател на високо ниво в правителството, някой свързан със заговорите и на Лавлейс, и на Дювал. Бяха необходими четирима магьосници за призоваването на великия демон Рамутра в Хедълхам. Четвъртият никога не бе видян, с изключение на един бърз поглед в едно кабрио — проблясване на слънчеви очила, червена брада... и край. Мейкпийс маскиран? Сега вече беше лесноразбираемо.

По времето на аферата с голема, Натаниел остана изненадан колко лесно драматургът бе открил местонахождението на бегълката Кити. Това трябва да го беше свършил Хопкинс. Освен това — контактите на Мейкпийс със Съпротивата. Натаниел изскърца със зъби. Колко бързо само Мейкпийс го бе спечелил, използва го като съюзник, направи го на глупак. Е, не всичко беше свършило.

С каменно лице Натаниел наблюдаваше как господин Хопкинс побърза да се подчини на заповедите на водача си. Значи *това* бе мистериозният учен, когото търси толкова дълго! Из тялото на негодника се разхождаше силата на демон — в това нямаше съмнение. Но хрисимият, малък човек едва ли би се опрял на Кормокодран, Аскобол и другите джинове. Само да можеше Натаниел да ги извика до себе си! А докато Хопкинс причиняваше неприятности тук, некомпетентните джинове бяха на два километра и напразно го чакаха в хотел „Амбасадор“!

Веждите на Натаниел се склупиха от безсилен яд. Той подръпна вървите, които стягаха ръцете му. Можеше единствено да чака Мейкпийс да го освободи и да го остави да стъпи в някоя пентаграма. *Тогава* можеше да действа. За секунди джиновете му щяха да бъдат призовани, а на предателите да се потърси сметка.

— Приятели мои, готов съм! Елате — Мандрейк, госпожице Джоунс — трябва да се присъедините към зрителите! — Мейкпийс стоеше в най-близкия кръг, с навити ръкави на ризата си и разкопчана яка. Бе заел героична поза: ръце на хълбоците, изнесен напред таз, с разкрачени крака като за възсядане на кон. Конспираторите се събраха на почтено разстояние. Дори и наемникът демонстрира известен

интерес и се приближи малко. Заедно, Натаниел и Кити се приближиха до пентаграмата.

— Настъпи моментът! — извика Мейкпийс. — Моментът, за който работих толкова години. Единствено тръпката от очакването, приятели мои, ме крепи да не избухна от дълго сдържани емоции! — С енергичен и претенциозен жест той измъкна дантелена кърпичка от джоба и попи очите си. — Колко пот, колко сълзи съм пролял, за да стигна чак дотук? — извика. — Кой може да каже? Колко кръв...?

— Да оставим това — прекъсна го кисело Руфъс Лайм, — няма ли да е по-добре да започваш? Някои от свещите изгарят.

Мейкпийс го изгледа вбесено, но върна кърпичката в джоба си.

— Много добре.приятели мои, след успеха на Хопкинс в укротяването на демон с посредствена сила — Хопкинс се усмихна леко, което можеше да означава какво ли не — аз реших да упражня значителните си способности и да укротя по-велико същество.

Замълча.

— Точно тази вечер Хопкинс откри в Лондонската библиотека томче, което изброява имената на духове от Древна Персия. Реших да използвам едно име, което той откри там.приятели мои, тук и сега, пред очите ви, аз ще призова в себе си великия демон известен като... Нуда!

Натаниел нададе приглушено възклицание. *Нуда?* Човекът беше луд.

— Мейкпийс — рече той, — ти се шегуваш. Тази процедура е достатъчно рискована дори и без да пробваш нещо толкова силно.

Драматургът присви устни раздражено.

— Не се шегувам, Джон, просто съм амбициозен. Господин Хопкинс ме увери, че контролът е най-простото нещо, а аз имам *много* силна воля. Надявам се не намекваш, че не ставам за това.

— О, не — каза бързо Натаниел. — В никакъв случай. — После се наведе към Кити. — Човекът е пълен глупак. — Нуда е *ужасно* създание; едно от най-страховитите, за които се разказва в анализите. След него Персеполис е останал в руини...

Кити се наведе към него.

— Знам. Унищожил е личната армия на Дарий.

— Да — кимна Натаниел. После примигна. — Какво? *Откъде* знаеш?

— Джон! — Гласът на Мейкпийс звучеше обидено. — Стига ласки! Трябва ми тишина. Хопкинс, ако видиш, че нещо се обърква, обърни процеса. Използвай Отмяната на Аспри. Добре. Тихо всички.

Куентин Мейкпийс затвори очи, сведе глава към гърдите си, размаха ръце и изви пръсти. Дишаше дълбоко. После повдигна брадичка, отвори очи и започна да декламира заклинанието с висок и ясен глас. Натаниел слушаше внимателно: както и преди, това бяха доста прости латински призовавания, но поради силата на идващия дух трябваше да се подсилят с множество заключващи думи и усукани допълнителни условия, които се наслаждаваха едно върху друго, за да подкрепят обвързването. Трябваше да признае, че Мейкпийс го правеше добре. Минутите минаваха, той не сгреши нито веднъж, не обърна внимание на потта, стичаща се по лицето му. В залата цареше тишина: Натаниел, Кити, конспираторите — всички гледаха като хипнотизирани. Най-ненаситен от всички беше господин Хопкинс — той се бе навел напред с отворена уста. Имаше изгладнял вид.

На седмата минута стаята изстина. Не бавно, а изведнъж, сякаш внезапно беше натиснато някакво копче. Всички започнаха да треперят. На осмата минута се понесе изключително сладък аромат, на лен и жълтурче. На деветата минута Натаниел забеляза нещо в кръга на Мейкпийс. Намираше се на трето ниво — нещо неясно, непостоянно, засмукващо светлината: тъмна, рогата маса, ту висока, ту широка, разперваше ръце и притискаше пентаграмата. Натаниел погледна надолу. Стори му се, че вижда как инкрустираните граници на кръга леко се огъват в пода. Чертите на новодошлото не се виждаха. То се извиси над Мейкпийс, който продължаваше да говори, напълно несъзнаващ новото присъствие.

Мейкпийс стигна до кулминационната точка в командата си, моментът, в който обвързваше демона вътре в себе си. Изрече последните думи с вик и тъмната фигура изчезна с едно примигване.

Мейкпийс спря. Бе напълно неподвижен. Очите му гледаха отвъд публиката, сякаш към нещо далечно.

Всички гледаха, замръзнали на място. Мейкпийс не направи нищо; лицето му бе безизразно.

— Хопкинс — рече дрезгаво Руфъс Лайм. — Отпрати го... Бързо!

Със силен вик Мейкпийс се върна към живота. Беше напълно неочаквано. Натаниел изпищя, всички подскочиха. Дори наемникът отстъпи назад.

— Успех! — Мейкпийс подскочи от кръга си като пляскаше с ръце, скачаше, рипаше, лудуваше и се въртеше. — Успех! Такъв триумф, дори не знам откъде да започна...

Конспираторите се приближа малко. Дженкинс гледаше внимателно над очилата си.

— Куентин... вярно ли е? Какво е чувството...?

— Да! Нуда е тук! Чувствам го отвътре! Ах... за момент или два, приятели мои, имаше борба — признавам. Ефектът беше смущаващ. Но аз му заповядах да ми се подчини най-строго, с всички сили. И усетих как демонът се сви. Той ми е подвластен. Знае кой е господарят! Какво е чувството? Трудно е да се опише... Не е точно болезнено... Усещам го като твърд, горещ въглен в главата си. Но когато ми се подчини, почувствах такъв прилив на енергия! О, не можете да си представите!

При тези думи конспираторите изригнаха в шумно тържествуване — пищяха и подскачаха от радост.

— Силата на демона, Куентин! — изкрещя Лайм. — Използвай я!

— Още не, приятели мои. — Мейкпийс вдигна ръка да ги успокои и стаята утихна. — Мога да разруша тази стая — рече той, — да я превърна в прах, ако реша. Но ще има достатъчно време за забавления след като ме последвате. Вървете в пентаграмите си! Призовете демоните си! После ще поемем съдбата си! Ще вземем Жезъла на Гладстон и ще се разходим из Лондон. Вярвам, че някои обикновени организират демонстрации. Първата ни задача ще е да ги поставим на мястото им.

Като нетърпеливи деца, конспираторите наскочаха в кръговете си. Натаниел сграбчи ръката на Кити и я дръпна настрана.

— След секунда — изсъска той, — ще бъда извикан да се присъединя към тази лудост. Ще се престоря, че го правя. Не се тревожи. В последния момент ще използвам пентаграмата да призова група от най-силните джинове. С малко късмет те ще унищожат Мейкпийс и останалите глупаци. Най-малкото ще имаме възможността

да избягаме! — Той замлъкна триумфално. — Не ми изглеждаш много впечатлена.

Очите на Кити бяха изморени и очертани с червени кръгове. Беше ли плакала? Той не бе забелязал. Тя сви рамене.

— Надявам се да си прав.

Натаниел преглътна раздразнението си. В интерес на истината и той беше нервен.

— Ще видиш, че ще успея.

Призоваванията в залата започнаха. Руфъс Лайм, със здраво затворени очи и отворена рибешка уста, произнасяше думите в сподавено грачене. Клайв Дженкинс беше махнал очилата от малкия си нос и ги държеше тревожно в ръце, докато говореше бързо и монотонно. Останалите, чиито имена Натаниел не помнеше, стояха в различни пози: прегърбени, изправени, треперещи, заекващи при изричането на призоваванията, и извършваха необходимите жестове. Хопкинс и Мейкпийс се разхождаха одобрително между тях.

— Джон! — Беше Мейкпийс. С възторжени нотки в гласа той подскочи наблизко. — Ах! Каква енергия! Бих могъл да скоча до звездите! — Лицето му стана сериозно. — Не ни изоставяш, нали, момче? Защо не си в някой кръг?

Натаниел вдигна ръце.

— Може би, ако не бях вързан?

— Ах, да. Колко невъзпитано от моя страна. Ето! — Щракване с пръсти и вървите избухнаха в лилави пламъци. Натаниел се отърси свободен. — В онзи ъгъл има празна пентаграма, Джон — каза Мейкпийс. — Какъв демон си си избрал?

Натаниел избра произволно.

— Колебая се между два джина от етиопските записки: Зоса и Карлум.

— Интересен, дори скромен избор. Предлагам ти Карлум. Е, тръгвай.

Натаниел кимна. Хвърли продължителен страничен поглед към Кити, която го наблюдаваше напрегнато, после закрачи към най-близката свободна пентаграма.

Нямаше много време. С крайчеца на окото си забеляза странни, изкривени сенки, мерзелеещи се над Дженкинс и Лайм. Един господ знаеше какво са призовавали идиотите, но с малко късмет щеше да им

отнеме известно време да овладеят вътрешните си роби. Преди това да се случеше, Кормокодран и Ходж щяха набързо да се справят с тях.

Той пристъпи в кръга, прочисти си гърлото и се огледа. Мейкпийс не сваляше очи от него. Без съмнение го подозираше. Натаниел се ухили мрачно на себе си; е, тези подозрения щяха да се потвърдят по възможно най-драматичния начин.

Последен миг на подготовка. Щеше да се наложи да действа бързо при пристигането на джиновете му, да дава точни и бързи нареждания. После Натаниел започна да действа. Направи превзет жест, извика имената на петте си силни демона и посочи съседния кръг. Стегна се, за да е готов за експлозиите, дима и адския огън, за внезапната поява на извиващи се, отвратителни форми.

С нещастен плясък нещо малко и незначително тупна в средата на кръга, разплъсквайки се като пуснат от високо плод. Нямаше определена форма, но излъчваше силна миризма на риба.

В средата се издигна една подутина. Прозвуча немощен глас.

— Спасен! — Подутината се завъртя, явно забеляза господин Хопкинс. — О!

Натаниел го гледаше безмълвно.

Куентин Мейкпийс също го беше видял. Той се приближи и го огледа.

— Колко странно! Явно е някакво несготвено ястие. С добавена чувствителност. Какво мислиш, Хопкинс?

Господин Хопкинс се приближи. Очите му проблясваха, докато гледаше към Натаниел.

— Опасявам се, че не е толкова невинно, сър. Това са останките на един злобен джин, който по-рано тази вечер се опита да ме залови. Другите демони, които го придружаваха, са мъртви — убих ги. Страхувам се, че господарят Мандрейк се е надявал да ни хване неподготвени.

— Така ли? — Куентин Мейкпийс се поизправи тъжно. — О, Боже. Това малко променя нещата. Винаги съм имал толкова високи надежди за теб, Джон. Наистина смятах, че ще можем да работим добре заедно. Както и да е, все още мога да разчитам на Хопкинс и петимата ми верни приятели. — Той обърна поглед към конспираторите, които, след като бяха приключили с призоваванията си, стояха тихо в кръговете си. — Стига толкова. Първо ще си

доставим удоволствието да гледаме как ти и другото същество умирате... *Опс!* — Той сложи ръка на устата си. — Извинете ме. Опасявам се, че аз... *хлъц!* — Лошо храносмилане. И така... — Още едно хлъцване, ахване. Очите му изскочиха. — Това е много странно. Аз... — Езикът му излезе от устата. Крайниците му се разтресоха, коленете омекнаха, сякаш щеше да падне.

Натаниел отстъпи шокирано. Тялото на Мейкпийс изведнъж се изви, сгърчи се подобно на змия, сякаш костите му току-що се бяха втечнили. После се вдърви. Драматургът явно се съвземаше. За част от секундата в очите му се появи паника; езикът успя да смотолевидумите: *То е...*

Останалото бе потиснато от жесток гърч. Мейкпийс се движеше като марионетка на конците.

Главата отскочи нагоре. Очите се взираха безжизнено.

Устата се изсмя.

Застанали около него в кръговете си, Лайм, Дженкинс и останалите конспиратори се включиха в смеха. Телата им сякаш подражаваха на водача си: те също се извиваха и гърчеха.

Натаниел остана като хипнотизиран когато този шум изригна около него. Смехът не беше нито приятен, нито пък кой знае колко злобен, алчен, триумфален или жесток. Щеше да е по-малко тревожно, ако беше така. Но вместо това звукът беше кух, нехармоничен и напълно извънземен. Не съдържаеше нито една позната човешка емоция.

Всъщност изобщо не беше човешки.

Точно чорбата ме спаси. Рибена чорба, гъста и мазна, изпълваща пространството на сребърния супник. Първоначално, когато бях плътно притиснат към сребърните стени, същността ми бързо се разтвори. Но съвсем неочаквано нещата се подобриха. Почти веднага след като Факарл ме остави, изпаднах в сребърно безсъзнание, а това означаваше, че гарвановата ми маскировка се разпадна. Станах на мазна, течна субстанция, не по-различна от мазнината, която плуваше в супата, отделена от среброто благодарение на бульона наоколо. Не бих казал, че бях добре, но същността ми сега се разпадаше доста по-бавно, отколкото очакваше Факарл.

Появяваха се и изчезваха проблясъци на съзнание. В един миг мислех, че съм далече-далече в Египет, разговаряйки с Птолемей за последен път. В следващия виждах как наоколо се носят парчета от моруна и палтус. От време на време в съзнанието ми отекваха думите на Факарл: *„От тази вечер започваме да си отмъщаваме“*. За някои това звучеше зловещо. Е, да правят каквото искат. Аз бях изморен. Бях направил достатъчно. Бях доволен да съм на спокойствие и да си умирам самичък.

И тогава, изведнъж, супата изчезна; смразяващият полъх на среброто — също. Бях освободен от супника.

Без съмнение добри новини. Проблемът беше, че не бях сам.

Видях господаря си — да, това можеше да се очаква, тъкмо щях да се разправа с него. Но после, като се завъртях лигаво да огледам сцената, кого да видя? Да кажем просто, че когато отдавнашният ви враг ви е затворил на място, където ви очаква сигурна смърт и вие героично сте оцелели въпреки нищожните си шансове, последното нещо, което ще искате да видите, когато най-после избягате е същият този отдавнашен враг, облещен ядно надолу към вас с изражение на раздразнено отвращение^[1]. И не само това — слаби сте, изглеждате като медуза и миришете на задушени миди. При такива обстоятелства едва ли може да се каже, че вятърът духа в посока към триумф.

Но това съвсем не беше всичко. Освен Мандрейк и Факарл, в стаята имаше и други, а аз пристигнах точно навреме да видя точно какво правеха.

Бяха отворени пет порти към Другото място и същността ми затрепери от трескавата дейност. В пет пентаграми стояха хора. На първо ниво изглеждаше, че са сами. На второ и трето при тях имаше вълнообразни сенки с неясни пропорции. На по-високите нива тези сенки се очертаваха като отвратителни гърчещи се маси, в които имаше тясно наблъскани множество пипала, крайници, очи, шипове и бодли. Докато наблюдавах, всяка от сенките се сгъсти надолу и се сля с чакащия човек. Скоро дори и най-странният крак или пипало се скриха от погледа.

Първите няколко секунди хората явно контролираха нещата. Мигаха, мърдаха, чешеха се по главите, а моето старо приятелче Дженкинс дори постави очилата внимателно на носа си. Единствено фактът, че сега аурите им сияеха с необикновена сила, показваше, че се беше случило нещо необикновено. Разбира се, аз не се заблудих. От това, което бях видях в отношението на Факарл към господин Хопкинс, не смятах, че хората ще командват дълго.

И определено не командваха.

Усетих вибриране в нивата зад мен: завъртях се като амеба в чиния и видях още един човек — нисък, закръглен мъж, облечен в изключително помпозна риза. И точно тогава *наистина* се притесних: аурата му беше *огромна* — сияеше като слънце, вибрираше от неземни цветове и зла жизненост. Не беше необходимо някой да ми казва, че *нещо* вече се бе настанило в него.

Той заговори; не го слушах. Изведнъж аурата примигна, само веднъж, сякаш дълбоко вътре в него бе широко отворена вратата на някаква пещ. И ниският, закръглен мъж си изгуби ума.

Въпреки всичките протести на Факарл в полза на обратното, идеята за сливане с човек на мен ми се вижда доста отблъскваща. Най-малкото, не го знаете какво е правил. Освен това, смесването на същността с ужасната, тежка земна плът от естетическа гледна точка е табу; гади ти се само като се замислиш за това. И накрая, съществува проблемът с контролирането или по-скоро с научаването как се работи с човешкото тяло. Факарл имаше известна практика в това отношение с Хопкинс. Но новопристигналите нямаха.

Като един шестте магьосници — ниският, закръглен мъж и останалите в кръговете — се смееха, гърчеха, тресяха, залитаха, тръскаха ръце във всички посоки и падаха.

Погледнах нагоре към Факарл.

— О, колко страшно. Отмъщението на джиновете започва.

Той се намръщи, наведе се да помогне на водача си и се разсея от движение близо до вратата. Още един стар приятел — наемникът. Лицето му, което обикновено изразяваше цялата мекота и нежност на гранитна плоча, сега беше ококорено от шока. Може би беше от гледката на магьосниците, които лежаха по гръб като преобърнати дървесни въшки с безпомощно гърчещи се ръце и крака. А може и да беше от ясното осъзнаване, че няма да си получи хонорара. Какъвто и да бе случаят, той реши да си тръгва. Отправи се към вратата...

Факарл скочи във въздуха и се приземи до наемника. Едно-единствено свиване на тънките ръце и наемникът бе отхвърлен през стаята, като падна тежко върху една статуя. Изправи се трмаво на крака и измъкна нож. Факарл скочи отгоре му по-бърз от светкавица. Последваха неясни движения, звуци от множество нанесени удари — звучеше като дандания във фабрика за тенджери. Ятаганът се завъртя на пода. Наемникът се отпусна тежко на плочите, опитвайки се да си поеме въздух. Факарл се поизправи, намести вратовръзката на господин Хопкинс и закрачи обратно към средата на стаята.

Бях гледал одобрително.

— Добра работа. Опитвам се да направя това от години.

Факарл сви рамене.

— Тайната е да избягваш магията, Бартимеус. Устойчивостта на това приятелче е изключителна; едва ли не изглежда, че се подхранва от нашата енергия. Това, да си затворен в смъртно тяло, помага. Освен това и *ти* не си мисли да ходиш никъде. След малко ще ти обърна внимание. — Той изприпка след тялото на ниския, закръглен мъж, което сега се търкаляше по пода, надавайки странни писъци и вой.

Може би беше напразно, но ми писна да си стоя във вид на безформена локвичка. С невероятно усилие се изправих във вид на слузеста пирамида. Дали така беше по-добре? Не. Но бях прекалено слаб, за да опитвам нещо по-изтънчено. Служта се огледа за Мандрейк. Ако нещата бяха лоши за мен, то и за него не изглеждаха много добри.

За мое изумление го видях да седи на масата с Кити Джоунс^[2].

Е, *това* вече ме изненада. Изобщо не можех да ѝ намеря място в уравнието. Отгоре на всичко Мандрейк бе зает да развързва вървите, стягащи ръцете ѝ. Странно! Това беше по-странно дори и от онази комбинация Факарл/Хопкинс. Мандрейк и Кити не изглеждаха в много добра форма, но разговаряха оживено и зяпаха към вратата. Злополуката с наемника не им бе убягнала, но не искаха да прибързват.

Бавно, както подобава на една слуз, аз се насочих по пода към тях. Но не бях стигнал далече, когато целият под се разтресе, плочите се пропукаха, а статуите се катурнаха към стените. Сякаш имаше земетресение или птица рок^[3] бе кацнала отгоре ни. Всъщност виновникът за това беше ниският, закръглен човек, който все още лежеше на земята. Бе успял да се извърти на една страна, но сега се опитваше да стане, като използваше само краката си — едно усилие, което го караше да се върти по посока на часовниковата стрелка. Каквото и да беше нещото в него, то се ядосваше от безсилието; едната ръка удряше раздражено по плочите и всеки удар разтърсваше стаята.

Факарл се бе втурнал към него и се опитваше да го изправи.

— Притисни крака към пода, господарю Нуда. Ето, така! Нека те подхвана. Точно така. Задръж. Сега можеш да станеш. Успех! Вече сме във вертикално положение!

Нуда... Пирамидата от слуз наклони върха си. Правилно ли бе дочула? Разбира се, че не. Със сигурност дори и най-тъпият магьосник не би бил толкова горделив, толкова безразсъдно смел, толкова тотално *невезж*, че да покани същество като Нуда у себе си. Естествено, *всички* знаеха досието му^[4].

Изглежда не всички. Факарл побутваше извиващото се напред тяло като на някой болен, насърчавайки го с успокоителни думи.

— Само още малко напред, господарю Нуда. Столът те очаква. Опитай се да движиш краката си вместо ръцете. Точно така — справяш се прекрасно.

От увисналата уста на човека се понесе силен глас.

— Кой говори?

— Това съм аз, Факарл.

— А, Факарл! — извика силният глас. — Ти не ме излъга. Точно както каза е! Каква радост изпитвам! Няма болка! Няма принуда! Подушвам човешкия свят и всичките сочни тела, които ме очакват. О, но координацията ми ме дразни. За *това* не ме подготви.

— Отнема малко време, съвсем малко време — монотонно рече Факарл. — Скоро ще свикнеш.

— Толкова много странни мускули — не разбирам за какво служат! Стави, които се свиват до едно положение и не повече, сухожилия, простиращи се във всички посоки! Глухото бучене на кръвта — колко странно, че е моята собствена! Искане ми се да разкъсам тялото и да я изпия.

— Аз бих потиснал този порив, сър — каза бързо Факарл. — Може да се окаже нецелесъобразно. Не се тревожи, ще има много друга плът, на която да се наслаждаваш. А сега ето: седни на този трон. Почини си малко. — Той отстъпи назад. Ниското, закръглено тяло на Мейкпийс се свлече в златния стол. Главата се люшкаташе настрани, крайниците се кривяха. Кити и Мандрейк се свиха на другия край на масата.

— Къде е войската ми, скъпи Факарл? — каза силният глас. — Къде е армията ми, която ми обеща?

Факарл се прокашля.

— В тази стая, сър. И те, като теб, просто... свикват с новото си положение. — Той погледна през рамо. От петимата магьосници трима все още лежаха на пода, един седеше и се хилеше налудничаво, а петият вече беше станал и залиташе напосоки из залата с размахани като вятърна мелница ръце и препъващи се в килимите крака.

— Изглеждат добре — казах. — Един ден може дори да успеят да покорят тази стая.

Факарл бързо се извърна.

— А, да. *Бях забравил* за теб.

Очите в отпуснатата, кръгла глава се завъртяха сяпко.

— На кого говориш, Факарл?

— На един джин. Не обръщай внимание. Скоро няма да е сред нас.

— Кой джин е това? Той подкрепя ли плана ни?

— Това е Бартимеус, един скептик.

Една ръка се вдигна, направи конвулсивно движение, което явно трябваше да представлява повикване. Силният глас прогърмя.

— Ела тук, джине!

Слузестата пирамида се поколеба, но нямаше какво да се прави. Нямах силата да се противя или да избягам. С енергията на ранен

плужек се завлачих към златния стол, оставяйки след себе си неприятна диря. Поклоних се колкото можах по-дълбоко.

— Чест е за мен да срещна дух с такава сила и слава — рекох. — Аз съм просто прашинка във вятъра. И все пак, моята сила е и твоя сила^[5].

Отпуснатата глава се разтресе. С едно отчаяно извъртане, очите се обърнаха към мен.

— По-висши или по-нисши, всички ние сме деца на Другото място. Нека същността ти процъфтява.

Факарл пристъпи напред.

— Е, аз не бих отишъл чак толкова далеч — рече той. — Бартимеус е непостоянен като лунен лъч и буен като жребец. И освен това е саркастичен. Тъкмо щях да го...

Великият дух махна с малката си пълна ръка по начин, който трябваше да представлява благ жест: тя се извъртя неконтролируемо и пропука масата в средата.

— Бъди по-мек, Факарл. След векове на робство личностите на всички ни са се поизкривили.

— Не знам — каза Факарл със съмнение. — Той е доста изкривен.

— Дори и така да е. Ние не се бием помежду си.

Слузестата пирамида зажима енергично.

— Така е. Чу ли това, Факарл? Слушай и се учи.

— Особено пък — продължи силният глас, — когато джинът е в толкова жалко състояние като това. Вижте го само! Дори оригването на едно бебе може да пръсне същността му. Към теб са се отнасяли зле, Бартимеус. Заедно с теб ще открием тиранина ти и ще погълнем плътта му.

Погледнах тайничко господаря си, който бавно се оттегляше към вратата, водейки Кити със себе си^[6].

— Това е щедро предложение, господарю Нуда.

Факарл изглеждаше малко ядосан.

— Проблемът е — каза той, — че Бартимеус не одобрява нашия план. Той вече нарече влизането ми в този съд — той посочи към гърдите на Хопкинс и направи драматична пауза — „противно.“

— Ами виж се само — изстрелях аз. — Затворен в това ужасно... — овладях се, понеже отново забелязах страховитата аура на

Нуда. — Честно казано, господарю Нуда, не съм сигурен какъв точно е планът ви. Факарл не ми обясни напълно.

— Това лесно може да се поправи, малък джине. — Нуда явно осъзнаваше, че мускулите на челюстите му са свързани по някакъв начин с говоренето. Докато говореше, устата му се отваряше и затваряше безразборно — ту широко, ту леко: при всички случаи ѝ липсваше всякакъв синхрон с думите. — От векове страдаме и ни боли от човешка ръка. Сега е наш ред да причиним тази болка на тях. Благодарение на Факарл и на тъпия магьосник, чието тяло нося в момента, вече имаме тази възможност. Влязохме в света по свободна воля и от нас зависи да решим какво да го правим. — Зъбите му изтракаха два пъти доста неприятно. Този *спазъм* изглеждаше съвсем преднамерен.

— Но с цялото ми уважение — осмелих се да кажа — вие сте само седем и...

— Най-трудното вече е *направено*, Бартимеус. — Факарл приглади сакото си. — От мен. Отне ми години да подмамя Мейкпийс към съдбата му. Амбицията му винаги е била трудно осъществима, но чак след появата на Хонориус в костите на Гладстон, разбрах как най-добре да го използвам. Слабостта на Мейкпийс беше в егоцентричното му желание за нещо ново, за безразсъдно творческо действие. След Хонориус, той и Хопкинс се заинтересуваха от призоваването на дух в живо тяло. Аз ги окуражих чрез хитри инсинуации. С течение на времето Хопкинс пожела да е доброволец за експеримента, а аз бях призованият джин. След това нещата бяха лесни. Унищожих съзнанието на Хопкинс, но скрих това от Мейкпийс. Сега той също жертва себе си и няколко от приятелите си.

— Сега сме седем — рече Нуда — но скоро можем да получим подкрепление. Трябват ни единствено човешки съдове.

— И благодарение на Мейкпийс имаме много — добави Факарл. Голямото същество изглеждаше изненадано.

— Как така?

— Цялото правителство лежи в една съседна зала, със запушени усти, завързани и готови. Ти погълна паметта на магьосника, господарю Нуда. Едва ли си спомняш.

Нуда се изсмя диво и с това събори един стол наблизко.

— Вярно, изядох я — няма смисъл от човешките мозъци... Значи — всичко е наред! Същностите ни са защитени! Нищо не ни обвързва! Скоро ще се скитаме със стотици по света и ще се храним, храним, храним с хората му!

Е, аз май не съм си и мислел, че това ще е просто с цел туризъм. Наблюдавах Кити и Мандрейк; почти бяха стигнали до вратата.

— Един въпрос — казах. — След като всичкото това убиване приключи, как ще се върнете обратно?

— Обратно? — рече Нуда.

Факарл повтори като ехо.

— Какво искаш да кажеш с това *обратно*?

— Ами... — Пирамидата от слуз се опита да вдигне рамене с оскъден успех. — Обратно, на Другото място. Когато ви омръзне тук.

— Това не влиза в плана, малък джине. — Главата на Нуда изведнъж се завъртя към мен. — Светът е голям. Той е разнообразен. Сега той е наш.

— Ама...

— Нашата омраза се трупа от толкова дълго, че не може да бъде излекувана дори на Другото място. Помисли за собствените си преживявания. И за теб трябва да е същото. — Внезапен писък. Нуда се разтресе объркано на стола си, разцепвайки облегалката през средата. — Какви са тези безредици?

Факарл се ухили.

— Господарят на Бартимеус, предполагам.

Викове, писъци... Естествено, с некомпетентността, която беше негова лична запазена марка, Мандрейк не бе стигнал до вратата. Вместо това той и Кити бяха заловени от тялото на Дженкинс, което започваше да се движи с известна координация. Очевидно духът вътре се учеше бързо.

В гласа на Нуда имаше интерес.

— Доведете го тук.

Това отне известно време, понеже краката на Дженкинс още не можеха да се сгъват в коленете. Но най-накрая две чорлави човешки същества застанаха пред златния стол, хванати за вратовете от ръцете на Дженкинс. И Мандрейк, и Кити изглеждаха изтормозени и сразени. Отпуснати рамене, разкъсани дрехи; сакото на Кити бе прогорено. Незабелязано служестата пирамида изпусна лека, кратка въздишка.

Нуда се пробва да се усмихне с половинчата, противна усмивка. Трептеше и се гърчеше развълнувано на мястото си.

— Месо! Надушвам го! Какъв блажен вкус.

Очите на Мандрейк проблеснаха предизвикателно.

— Бартимеус — изграчи той, — аз все още съм твой господар. Заповядвам ти да ни помогнеш веднага.

Факарл и Нуда се изсмяха искрено при тези думи. Аз обаче не.

— Това време отмина — казах. — Добре ще направиш, ако си мълчиш.

— Заповядвам ти...

От устата на Дженкинс се понесе дълбок женски глас.

— *Ти* ли си това, Бартимеус?

Слузта трепна.

— Нериан! Не сме се виждали от Константинопол!

— *Слушай* ме! Заповядвам ти...

— Какво се е случило с теб, Бартимеус, че си се превърнал в такава слуз! Изглеждаш отслабнал.

— Да, бил съм и по-добре. Ами ти? Червеникава коса, очила, само два крака... един вид падение, не е ли така^[7]?

— Заповядвам ти да... да... — Главата на Мандрейк се отпусна. Не каза нищо повече.

— Това си струва, Бартимеус! — каза Нериан. — Не можеш да си представиш какво е. Тялото е скучно, но ти дава такава свобода! Ще се присъединиш ли към нас?

— Да! — Намеси се силният глас на Нуда. — Присъедини се към нас! Ще ти намерим подходящ магьосник. Ще го принудим да те призове веднага.

Слузта се изправи колкото можа по-високо.

— Благодаря и на двамата ви. Предложението е мило и учтиво. Но се страхувам, че трябва да откажа. Писна ми от този свят и от всичко в него. Боли ме същността. Единственото ми желание е да се върна в мира на Другото място колкото може по-бързо.

Нуда изглеждаше леко смутен.

— Това е странно решение.

Факарл заговори енергично.

— Точно както ти казах — Бартимеус е непостоянен и извратен! Трябва да бъде унищожен със Спазъм!

От гърлото на Мейкпийс излезе силно ръмжене. Въздухът затрептя нажежено. Дрехите на Факарл запукаха и се подпалиха. Нуда отново си пое въздух. Пламъците изгаснаха. Очите на Мейкпийс святкаха^[8].

— Внимавай, Факарл — рече силният глас, — да не би добрите ти съвети да станат досадни. Джинът е свободен да си ходи.

Слузта се поклони.

— Благодарността ми е безкрайна, господарю Нуда. Ако би ме чул само още малко, имам да ти отправя още една молба.

— В този победоносен ден — каза Нуда, — когато започва моето земно царство, аз ще удовлетвори желанията дори и на най-слабите, най-маловажните от моите другари-духове. А това, несъмнено, си ти. Ще удовлетвори молбата ти, ако е във възможностите ми. Говори.

Слузта се поклони още по-ниско.

— Пощади живота на тези двама човеци, господарю Нуда. Светът, както казваш ти, е голям. Има много други, които да погълнеш. Пощади тези.

Това предизвика шумна реакция. Факарл изпръхтя отвратно, Нериан изцъка изненадано. Що се отнася до Нуда, той стисна зъби толкова силно, че няколко херувимчета паднаха от стола му. Очите му мятаха мълнии, пръстите му се впиха в масата като в масло. Бих казал, че не беше прекалено доволен.

— Дадох думата си, джине, и не мога да я наруша — каза силният глас. — Но това не е добре. Стомахът ми има нужда от храна. С нетърпение очаквах тези двамата, най-вече момчето. Момчето изглежда кисело и жилаво — мисля, че плътта му ще има вкус на восък, но тя без съмнение става за ядене. А ти ме караш да ги пощадя! Май Факарл беше прав. Ти си извратен.

Това беше доста забавно, особено казано от някой, който по собствено желание се бе затворил в човешкия свят, но не исках да споря. Просто се поклоних още по-ниско.

— Гледай ти! — Нуда ставаше все по-раздразнителен. С едно внезапно координирано движение тялото на Мейкпийс наполовина стана от мястото си. — Да си привързан към човек... Ах, ти си истинска поквара! Предател! Сърбят ме пръстите да те унищожа... Но не, не мога да наруша обещанието си. Махай се отук! Изчезни от погледа ми!

Не показах яда си.

— Ние *наистина* имаме някаква връзка — рекох тихо, — но за момента в нея има ограничения. Ето защо аз си тръгвам. — Пирамидата от слуз се извъртя с лице към Мандрейк, който бе слушал с преbledняло лице. — Освободи ме.

Отне му няколко секунди да реагира и то чак след като Кити го сръга силно. Когато заговори, се запъна на три пъти и му се наложи да започне отначало. Гласът му така и не се повиши до нещо повече от шепот. Така и не ме погледна. За разлика от него, докато се издигах, трептах, избледнявах и изчезвах, Кити не свали поглед от мен.

Последното нещо, което видях, бяха те двамата, свити един до друг, две прегърбени и крехки фигури, сами сред джиновете. Какво чувствах ли? Нищо. Бях направил всичко възможно. Думата на Нуда беше достатъчна; той щеше да им пощади живота. След това не беше моя работа какво щеше да се случи с тях. Аз се махах и беше крайно време за това. Имах късмет, че се измъквах жив.

Да, аз бях направил всичко, което можех. Нямах нужда да го мисля повече. Бях свободен.

Свободен.

Вижте, дори и с цялата си сила, *все пак* щях да съм едно незначително петънце в сравнение с Нуда. Какво друго можех да направя?

[1] Който и да е друг отдавнашен враг би бил малко по-добре от този. ↑

[2] Това, че беше с Кити Джоунс, ме изуми. Не масата. Въпреки че беше лъсната много добре. ↑

[3] Митологична птица с огромни размери и сила. — Бел.прев. ↑

[4] Е, добре де! Ами ето какво. Както може би съм споменавал един-два пъти преди, съществуват пет основни нива на духовете: дяволчета (достойни за порицание), фолиоти (достойни за пренебрежение), джинове (очарователен клас, в който има един или два истински скъпоценни камъни), африти (надценявани) и мариди (ужасно егоцентрични). Над тези нива съществуват по-силни създания със сенчеста природа, които се призовават много рядко или пък само се определят като вид. Нуда беше едно от тях и редките му появи на земята оставяха следи от кръв и нещастия. Само най-гадните режими

го призоваваха: асирийците (в битката край Ниневия, когато Нуда погълна хиляда меди), Тимур Жестокия (при плячкосването на Делхи, при което Нуда натрупа главите на затворниците на петнайсетметрова купчина), ацтеките (чест ангажимент за Нуда; накрая той откри двусмислица в призоваването на Монтесума и като компенсация опустоши Теночтитлан и го остави беззащитен срещу испанците). С други думи той беше забележителен индивид, гладен и съвсем не настроен приятелски. ↑

[5] Забележете отсъствието на каквито и да било шеги, подигравки или сатирични нотки в тези изречения. Въпреки настоящото неразположение на Нуда, не се съмнявах, че може да ме изпари само с един поглед. Почувствах, че е най-добре да съм учтив. ↑

[6] Отношението му към нея изглеждаше... е, да го кажем така: трудно беше да кажеш кое е егоистичното в това отношение. Без съмнение имаше купища скрити цели и те можеха да се намерят, ако знаеш къде да ги търсиш. ↑

[7] Това си беше истина: нормалната форма на Нериан представляваше синьо-черен торс, три проникателни очи на произволни места и множество крайници като на паяк. Добре де, този вид бе просто въпрос на вкус, но беше много по-достоеен *от* *Дженкинс*. ↑

[8] Някъде дълбоко в тези очи мярнах страховитите сили на Другото място, които се въртяха ли, въртяха. Не можех да не се питам колко ли дълго това смъртно тяло щеше да издържи на напрежението от този обитател. ↑

За Кити миговете след тръгването на Бартимеус бяха възможно най-мрачните и ужасните. И последната частица надежда си тръгна, а с нея и центърът на внимание на похитителите ѝ веднага се промени. Главата на Хопкинс се обърна; в златния стол стъклените очи на Мейкпийс се извъртяха и се втренчиха в нея. Тя почувства жестокостта на демоничните погледи, на студения интелект, скрит зад восъчните лица. Разбра какво е да си просто парче месо върху масата на касапина.

Явно големият демон поемаше контрол над човешкото си тяло — гърчовете и треперенето бяха намалели; беше се проснал отпуснато на стола. Навсякъде из стаята, подобно на него, телата на конспираторите се бяха вдигнали на крака и в духа на истински експериментатори накуцваха из стаята, като се тресяха и залитаха. Ръцете им се люлееха, те подскачаха, клякаха, въртяха се на място. Устите им бяха отворени: стаята жужеше от бръщолевения на различни езици, от триумфален смях и животински вой. Кити потрепери; това представляваше една пародия на всичко човешко и на достойнството, което по-рано бе забелязала у духовете — дори и у най-гротескните.

Зад гърба ѝ заговори духът в тялото на Дженкинс. Тя не разбираше думите. Хопкинс кимна, отвърна, обърна се към големия демон на стола. Последва продължителен разговор. Кити и Мандрейк стояха неподвижни като трупове и чакаха.

После тялото на Хопкинс се раздвижи. От неочакваното движение тялото на Кити потрепери от страх. Той се обърна към тях и им направи жест да тръгват. Те го последваха през залата със сковани движения и вцепенени крайници. Минаха между подскачащите демони, покрай брадатия мъж, клекнал тихо в един ъгъл и излязоха в коридора. Тръгнаха вляво през множество завои и разклонения, по огромно каменно стълбище, водещо под земята и влязоха в едно разширение с много врати. На Кити ѝ се стори, че чува стенания, идващи иззад първата врата, покрай която минаха. Демонът продължи напред. След малко спря, бутна една врата и им направи знак да влязат.

Това беше празна стая без прозорци, осветена от една-единствена електрическа крушка.

Гласът на демона беше суров.

— Заради ненарушимата клетва на господаря Нуда, сме длъжни да бъдем милостиви. Ти — той посочи към Кити — не си магьосница, така че ще станеш обикновена прислужница. Обаче *теб* — обърна се към Мандрейк — те очаква по-голяма чест. Още преди зори ще станеш приемник на един от нас. Не гледай толкова мрачно. Помисли си за всички духове, които си поробвал! Това възмездие за теб е приятно и подходящо. Дотогава ще останете тук. Не е прилично да ни наблюдавате в сегашното ни състояние. — Вратата се затвори, завъртя се ключ. Стъпките заглъхнаха.

Кити усещаше как тялото ѝ се тресе от потиснатия шок и страх. Прехапа устна и преглътна чувството. Нямаше смисъл — нямаха време за това. Погледна към Мандрейк и, за своя изненада, видя малки сълзи в ъглите на очите му. Може би, също като нея, и той беше сразен. Говореше си тихо, сякаш на себе си:

— Демоните са влезли в този свят... без ограничения. Това е катастрофа...

Не. Нямаха *време* за това.

— Катастрофа ли? — каза тя. — Странно, но от *моя* гледна точка нещата изглеждат на оправяне.

— Как можеш да говориш така...?

— Демоните планират да ме използват като робиня. Вярно, че не е хубаво. Но преди половин час твоят приятел, дебелият магьосник, щеше да ме *убие*. Гледам на това като на значително подобрене.

Джон Мандрейк изду бузи.

— Мейкпийс не ми беше приятел. Той беше луд, безразсъден, арогантен и побъркан. И не бих бил толкова оптимистичен — продължи той мрачно. — *Нуда* може и да е обещал да не те убива, но това не означава, че някой от останалите няма да го направи. Изненадан съм, че не си се сетила за това. Обикновено се възползват от точно такива неясноти. Да, съвсем скоро ще те изядат, от мен да го знаеш.

През Кити премина ледена ярост. Пристъпи напред и удари силен шамар на Мандрейк. Той залитна назад, шокирано хванал се за лицето.

— Това пък за какво беше?

— За какво ли? — извика Кити. — За всичко! За това, че ме отвлече, задето ме забърка в тази каша! За това, че си член на глупавото правителство! Заради войната! За това, че си магьосник! За това, че поробваш демони и ги караш да влизат в нашия свят! За това, че си кръгъл, пълен идиот! — Тя си пое дъх. — *И за това*, което току-що каза! За това, че си такъв пораженец. Най-вече заради това. Аз *не възнамерявам* да умирам.

Тя спря, но продължаваше да го пронизва с поглед. Той примигна, прокара пръсти през късата си коса, отвърна поглед, после пак я погледна. Тя го гледаше втренчено.

— Добре — каза той. — Съжалявам. Съжалявам за това, което ти причиних — за това, което съм направил преди и сега. Трябваше да те оставя на мира. Съжалявам, че те забърках в това. Но какъв е смисълът да го казвам? Неуместно е. Демоните са на свобода в света и ние сме безсилни да ги спрем, така че дали си тук или пък в кръчмата, няма голямо значение в дългосрочен план.

Кити разтърси глава.

— Гресиш. Извинението ти не е неуместно и ти си глупак, ако не можеш да го разбереш. Благодарна съм, че попречи на Мейкпийс да ме убие. А сега не бъди такъв лигльо и се опитай да измислиш какво да правим.

Той вдигна очи към нея.

— Чакай, имаше ли някакво „благодаря“ в това множество от хули?

Тя сви устни.

— Ако е имало, то е било много малко. И така — ти си магьосник. Но нямаш никакви роби под ръка, така ли? Дори и дяволчета?

— Нямам. Всичките ми роби са мъртви. С изключение на Бартимеус. А *той* ни изостави.

— *Той* ни спаси живота.

Мандрейк въздъхна.

— Да. — Погледна внимателно Кити. — И не мисля, че го направи заради *мен*. Защо...? — Очите му изведнъж се разшириха. — Чакай, аз *всъщност* имам това. — Той бръкна в самото си и измъкна един метален диск. — Може би си го спомняш.

Сърцето на Кити, което бе подскочило обнадеждено, отново се успокои мрачно.

— О, гадателското ти стъкло.

— Да. Дяволчето вътре може да наблюдава и да говори на други хора, но не може да действа. Не може да ни освободи, нито нас, нито пък другите магьосници... — Той замлъкна, размишлявайки напрегнато.

— Наблюдението може да е от полза...

Кити не успяваше да скрие недоверието си.

— При условие, че можеш да вярваш на казаното от него. То е роб. Защо да ти говори истината след всичкото лошо отношение?

— В сравнение с повечето, аз съм мил и чувствителен господар. Аз никога... — Издаде нетърпелив звук. — О, това е нелепо. Препирането няма да ни помогне с нищо. Нека видим какво правят демоните.

Той вдигна диска и махна с ръка над повърхността му. Кити се приближи, заинтересувана пряко волята си. Лъскавата бронзова повърхност сякаш стана на вълнички. Оформи се нещо кръгло, неясно и далечно, като че беше дълбоко под водата. Изду се, приближи се и се превърна в сладко бебешко личице, изкривено в изражение на най-голямо и истинско нещастие.

— Не отново, господарю! — изхленчи бебето. — Моля ти се! Не ме наказвай отново с жестоките Точици или Живите Въглени! Ще дам всичко от себе си, кълна се! Ах, но трябва да приема суровата ти справедливост и стриктната ти дисциплина. Какъв избор имам аз, уви...? — Завърши с жално, дълго подсмърчане.

Мандрейк погледна крадешком към Кити.

— Така значи... — каза тя мрачно. — Мил и чувствителен господар...

— А! Не! Преувеличава! Много го бива в мелодрамата!

— Това бедно, невинно малко бебенце...

— Не се заблуждавай. Това е адско, подло... о, какъв смисъл има? Дяволче! В една зала наблизко ще откриеш силни създания, маскирани в телата на мъже и жени. Какво правят? Виж и не се мотай, иначе ще те хванат и ще те опекаат в някой тиган. След това, пак в тази сграда, открий правителствените магьосници. Живи ли са или мъртви? В какво състояние са? Можем ли да говорим с тях? Накрая огледай

ситуацията по улиците около Уайтхол. Виждат ли се някъде правителствени сили? Това е достатъчно. Тръгвай.

Плачевен писък и дискът помръкна. Кити поклати глава кисело.

— Как можеш да твърдиш, че имаш *някакъв* морал, щом държиш затворено подобно нещо? Това си е чисто лицемерие.

Мандрейк се навъси.

— Това сега няма значение. Искаше да действам и аз действам. — Беше му хрумнало още нещо. Крачеше из стаята. — Демоните са забележителни, особено Нуда... той е марида или нещо по-силно. След като веднъж се научи да контролира тялото си, силата му ще бъде ужасна. Как можем да му се противопоставим? Ако правителството беше свободно, можехме да призовем достатъчно джинове да го унищожат. Но правителството е пленено. Така че, какво ни остава? — Той погледна към гадателското стъкло; там всичко беше спокойно. — *Има* една възможност — продължи той, — но шансовете там са нищожни.

— Каква?

— Жезълът на Гладстон се намира в тази сграда. Той би бил равностоен на Нуда. Но е магически охраняван. Ще трябва да намеря начин да го взема.

— Но първо трябва да се изплъзнем от Нуда... — каза Кити.

— Освен това остава и дребният въпрос дали ще имам силата да го използвам.

— Да. Последният път не се справи.

— *Добре*, де. Знам. Сега съм по-силен оттогава. Но съм и изморен. — Той отново вдигна диска. — *Къде е* това дяволче?

— Вероятно мъртво в някоя канавка, заради лошото ти отношение. Мандрейк — рече Кити, — чувал ли си за магьосника Птолемей?

Той се намръщи.

— Разбира се. Но откъде ти...?

— Ами за *Апокрифите* му? Чувал ли си за тях?

— Да, да. Имам ги в библиотеката си. Значи...

— Какво е Портата на Птолемей?

Той я изгледа с празен поглед.

— Портата на Птолемей? Кити, това е въпрос за учени и магьосници, едва ли е за обикновени хора. Защо питаш?

— Елементарно — каза тя. — Защото не мога да чета на древногръцки. — Тя бръкна в съдраното си палто и измъкна книгата на господин Бътн. — Ако можех и сама щях да разбера. Ти, предполагам, с всичките ти привилегии, знаеш този език. Какво е Портата? Как се стига до Другото място? И стига си ми задавал въпроси; нямаме време.

Мандрейк се пресегна и взе малкото, тънко томче, леко обгорено там, където беше ударило Инферното.

Подаде ѝ празния бронзов диск, отвори внимателно книгата с пръсти и бавно и наслуки разлисти страниците. Очите му се плъзгаха по колоните. Сви рамене.

— Плод на въображението. Очарователно идеалистична теория в някои от тезите си, ако не и погрешна. Някои от твърденията... Ами, Портата на Птолемей е предполагаем метод за обръщане на нормалния процес на призоваване, чрез който магьосникът или нещо друго, дух или нещо съзнателно, се оттегля за известно време на мястото, където живеят демоните. Авторът — според твърденията това е Птолемей от Александрия — твърди, че самият той го е правил, въпреки че *защо* би рискувал с такова ужасяващо изпитание изобщо не е ясно. Това достатъчно добре ли е за теб? О, извинявай — това е въпрос.

— Не. Не е достатъчно добре. Каква е точната формула? Посочва ли я той?

Мандрейк се плесна по главата раздразнено.

— Кити! Напълно ли полудя? Имаме по-важни неща да...

— Просто ми *кажи*! — Тя пристъпи към него със стиснати юмруци.

Мандрейк отстъпи назад. В този момент гадателското стъкло в ръцете на Кити затрептя и забръмча. Бебешкото лице се върна, изглеждаше уплашено и задъхано. Няколко секунди не проговори, а само пъхтеше и охкаше неравномерно. Кити поклати съжалително глава.

— Робът ти се върна. Буквално е мъртво, бедното малко нещо.

Бебето се оригна шумно, после прошепна дрезгаво:

— Коя е тази повлекана?

Мандрейк взе диска от ръцете ѝ с подчертана галантност.

— Просто ни кажи какво видя.

— Не беше приятна гледка, шефе. — Бебето си опипа носа развълнувано с един пръст. — Прав ли съм да мисля, че това ще е последната ти задача към мен? При положение, че си заключен в килия и си заобиколен от яростни демони, подготвящи се да си отмъстят, както са желали в продължение на хиляди години? Просто се чудя.

Кити изскърца нетърпеливо със зъби. Мандрейк я погледна.

— Как мислиш? Живите Вългени?

— Каквото и да е.

Бебето изграчи притеснено и заговори бързо:

— Следвах заповедите ти стриктно; не можеш да се недоволен. Първо, големите духове. О, те са могъщи; нивата се изкривяват от техните движения. Седем са; всичките носят човешки тела и така скриват истинската си форма. В центъра седи Нуда и издава бързи заповеди. Останалите припкат и изпълняват исканията му. В съседни зали, пръснати като кегли, лежат телата на бюрократите от Уайтхол. От една странична стая...

Мандрейк прекъсна бързия поток от думи.

— Чакай. Как се движат демоните? Удобно ли им е в приемниците?

— На повечето не. Движат се, сякаш са им счупени крайниците. Но все пак пеят от радостта от свободата. Ако можех да се присъединя към тях... — рече бебето с копнеж — ... бих поставил костите ти на метален поднос и щях да барабаня с тях. Да казвам ли още?

— Описания, да. Празни заплахи, не.

— От една странична стая постоянно се точи стадо от раздърпани човеци. Ръцете им са завързани, устите са запушени с восък и лен. Великите духове ги подкарват като кози към пропаст. Водят ги един по един в средата на стаята, отпушват им устите и ги изправят пред стола на господаря Нуда. Той им поставя ултиматум.

— Тези човеци — рече Мандрейк — можеш ли да ги опишеш?

Бебето подсмръкна.

— Сложно е... Можеш ли да опишеш стадо зайци? — То се замисли. — На няколко им липсваше смелост, докато пък други се надуваха.

Кити и Мандрейк се спогледаха.

— Това е правителството.

— Нуда дава на всеки избор. Като следват определена формула, те трябва да призват дух у себе си. Джинът Факарл стои до стола на Нуда и държи дебела книга. Той им казва кое име да извикат. Ако се съгласят, процедурата се извършва. Ако не, ги унищожават.

Мандрейк прехапа устни.

— Какво е общото мнение?

— Досега всеки политик се е съгласил да предаде съзнанието си. Предпочитат да приемат и най-ниското унижение пред това да изберат по-почтения начин.

Кити изрита стената.

— Нуда не си губи времето. Създава си армията.

— И по този начин премахва единствените хора, които могат да му противостоят — каза Мандрейк. — Дяволче, каква е ситуацията навън?

Бebето сви рамене.

— Зависи от гледната точка. От моя гледна точка перспективата е розова. В тази сграда са останали малко живи хора. Навън, в Централен Лондон, се събират огромни множества от обикновени хора, окуражени от отсъствието на отговор от правителството. В Уайтхол два батальона върколаци оказват някакъв отпор в района на Парламента. Няколко магьосници трескаво се опитват да се свържат с шефовете си, но неуспешно.

— Ха! Все още има няколко магьосници в действие! — Мандрейк кимна енергично. — По-нисшите не ходиха на пиесата. Може би те ще ни помогнат... Какви демони използват?

— Сбирщина от фолиоти, които се свиват зад кошчетата за боклук, докато обикновените минават покрай тях.

Мандрейк изстена.

— Безнадеждно е. Дяволче, новините ти са лоши, но ти се справи добре. — Той направи великодушен жест. — Ако оцелея, ти ще получиш свободата си.

— Тогава ще си остана тук цяла вечност. — Дискът се изчисти.

— Значи няма да получим помощ отвън — рече бавно магьосникът. — Ще трябва да използвам Жезъла, ако мога да се добера до него. Ако успея да го накарам да проработи...

Кити го докосна по ръката.

— Говореше ми за Портата на Птолемей. Какъв е точният метод? Може ли да се направи лесно?

Той се отдръпна, очите му изглеждаха ядосани и объркани.

— *Защо* упорстваш за това?

— Птолемей е използвал Портата, за да стигне до джиновете — било е жест на помирение, на добра воля. И ние трябва да направим това, и то бързо, ако искаме да получим някаква помощ.

— Да получим някаква...? О, Боже! — Мандрейк заговори като на някакво глупаво дете.

— Кити, демоните са наши *врагове*. Така е от хилядолетия. Вярно е, че силите им са полезни, но те са зли и ще ни наранят, ако могат. Това се доказва точно тази вечер! Даде им се някакъв шанс и те нахлуха!

— *Някои* нахлуха — рече Кити. — Но не всички. Бартимеус не се съгласи да остане.

— И какво от това? Бартимеус е нищо! Нищо повече от един обикновен джин, отслабнал до безкрайност, когото държах тук прекалено дълго.

— И въпреки това, той е лоялен към нас. Със сигурност към мен поне. Може би дори и към теб.

Магьосникът тръсна глава.

— Глупости. Лоялността му се променя при всяко призоваване. Само преди няколко дни той служи на друг господар, без съмнение един от съперниците ми. Но това няма връзка с проблема. За да се добера до Жезъла...

— Аз го призовах.

— ... ще трябва да се измъкна. Трябва да отвлечеш внимата... чакай малко. Какво?

— Аз го призовах.

Очите на Мандрейк се изцъклиха и той залитна. Устата му издаваше странни, пукащи звуци като риба на сухо.

— Но... ти си...

— Да — извика Кити. — Аз съм обикновена. Точно така. Но това вече няма голямо значение, нали? Огледай се само. Всичко се обръща с краката нагоре: магьосници унищожиха правителството; демоните доброволно се оставят да бъдат призовавани от събрата си; обикновените поемат контрола по улиците. Старите, установени неща

се разпадат, Мандрейк, и само онези, които се адаптират, ще надделят. Аз възнамерявам да съм една от тях. А ти? — Тя посочи към вратата. — Всеки момент ще се върне Факарл и ще те заведе пред Нуда. Искаш да продължиш да се заяждаш дотогава ли? Да, аз научих малко от изкуството ви. Аз призовах Бартимеус. Поисках да се съюзя с него, но той отказа, защото не му вярвах. Той е скептично настроен към нас, разбираш ли? Само един човек в миналото се е отнасял към него с пълно доверие и това е бил Птолемей.

Очите на Мандрейк се уголемиха.

— Какво? Не и същият Птолемей, който...

— Точно същият. Той е използвал Портата, направил е жеста. Защо си мислиш, че Бартимеус все още носи външния му вид? О, ти не си си давал сметка? След всичките тези години на обучение не можеш да видиш това, което е пред очите ти. — Тя поклати глава тъжно. — Когато го призовах — продължи тя, — Бартимеус ми каза, че би направил всичко заради направения от Птолемей жест. „*Нашата връзка нямаше граници.*“ Така каза той. А чу ли какво каза сега, когато си тръгна?

По лицето на магьосника бяха преминали дузина емоции и накрая остана безизразно, отпуснато, сдържано. Той поклати глава.

— Не чух.

— Той каза, че и с нас имал връзка, но в нея имало „ограничения“. Това каза на Нуда. И ме гледаше, докато си тръгваше. Не разбираш ли? Ако мога да го последвам...

Вече гледаше някъде отвъд Мандрейк, а очите й искряха.

— Знам, че трябва да извикам името на Бартимеус като част от заклинанието, но нищо повече. Докато не ми кажеш какво пише в книгата. — Тя му се усмихна.

Магьосникът пое дъх бавно и дълбоко. После отвори книгата и прелисти на определена страница. Когато заговори, гласът му беше равен.

— Процедурата е наистина проста. Магьосникът се обляга в пентаграмата — трябва да седне или да легне, понеже тялото му ще рухне в момента на прехвърлянето. Не се изискват свещи или никакви руни; всъщност тези бариери се свеждат до минимум, за да се ускори връщането на магьосника в тялото му. Птолемей предлага и символично да се наруши целостта на кръга, за да се подпомогне

процеса... Препоръчва също и да се държи нещо желязно — като например анкх — с цел да се отблъскват лоши влияния; това или пък някоя от стандартните билки — розмарин или нещо подобно. Така... Ами, магьосникът затваря очи и изключва съзнанието си от всички външни стимули; после обръща основното призоваване. Собственото му истинско име се заменя с това на демона и всички насочвания се обръщат: „да отидеш“ вместо „да дойдеш“ и така нататък. Накрая името на „благосклонния“ демон — Птолемея го нарича „спонсора“ — се извиква три пъти. Необходимо е да се привлече вниманието на този демон, за да се направи отвор. Ако всичко мине добре, магьосникът се отделя от себе си, Портата се отваря и той преминава през нея. Птолемея не дава подробности как и къде става това. — Той вдигна поглед. — Доволна ли си?

Кити подсмръкна.

— Харесва ми предположението ти, че магьосникът трябва да е мъж.

— Виж, казах ти какъв е методът. Слушай, Кити — Мандрейк прочисти гърлото си, — впечатлен съм от инициативността и куража ти, наистина е така, но това е просто невъзможно. Защо мислиш, че никой не е последвал стъпките на Птолемея? Другото място е чуждо и ужасно, област където ги няма нормалните физични закони. То ще те нарани, може и да те убие. А Бартимеус — дори и да оцелееш, дори и да го намериш, дори и да се съгласи да ти помогне някак — е само един джин. Силата му е нищожна в сравнение с тази на Нуда. Идеята ти е прекрасна, но шансовете за успех са абсолютно минимални. — Той се изкашля и вдигна очи. — Съжалявам.

— Няма нищо. — Кити се замисли. — А твоят план за Жезъла? Какви, би казал, са шансовете за успех там?

— О, бих казал, че са... — Той срещна погледа ѝ, поколеба се. — Абсолютно минимални.

Тя се ухили.

— Точно така. А и вероятно няма да успеем да се измъкнем от Нуда. Но ако успеем...

— И двамата ще направим каквото е по силите ни. — Сега и той ѝ се усмихна, за първи път. — Е, ако наистина опиташ, желая ти успех.

— Успех и на теб, господин Мандрейк.

Прецпакване на ключ, скърцане на метал: някой издърпваше резето на вратата.

— Не ме наричай така — каза той.

— Това ти е името.

— Не. Името ми е Натаниел.

Вратата се отвори рязко и безцеремонно. Кити и магьосникът отстъпиха назад. Вътре пристъпи неумолима фигура, облечена в черно. Наемникът се усмихна безмилостно.

— Твой ред е — каза той.

Странно, но Натаниел веднага изпита чувство на облекчение. Наемникът поне беше човек. Той рече бързо.

— Ти си сам?

Брадатият мъж стоеше на прага и го гледаше твърдо с бледите си сини очи. Не отвърна. Натаниел прие това за „да“.

— Добре — каза той. — Тогава имаме шанс. Трябва да забравим различията си и да избягаме заедно.

Наемникът остана мълчалив. Натаниел продължи да опитва.

— Демоните все още са бавни и тромави. Ще можем да се измъкнем и да организираме защита. Аз съм забележителен магьосник; някъде наблизо лежат овързани и другите министри — ако можем да ги освободим, ще успеем да се противопоставим на нашествениците. Вашите, тъх, умения ще са безценни в предстоящите битки. Миналите ви убийства и зверства ще бъдат опростени, сигурен съм. Може дори да има и възнаграждение за услугите ви. Е, сър — какво ще кажете?

Наемникът се усмихна леко. Натаниел отвърна на усмивката.

— Господарят Нуда — каза наемникът — ви очаква. Добре ще е да не се бавим. — Той влезе в стаята; сграбчи Натаниел и Кити за ръцете и ги поведе към вратата.

— Луд ли си? — извика Кити. — Демоните застрашават всички ни, а ти им служиш по *собствено желание*.

Наемникът се спря на прага.

— Не по *собствено желание* — каза той с дълбокия си мек глас. — Но трябва да съм реалист. Силата на демоните нараства с всяка изминала минута. Преди да се зазори, цял Лондон ще е в пламъци, а онези, които им се противопоставят ще умрат. Аз искам да оцелея.

Натаниел се сгърчи в желязната хватка.

— Шансовете не са на наша страна, но *можем* да надделеem. Размисли, преди да е станало прекалено късно!

Брадатото лице се наведе по-наблизо. Зъбите се оголиха.

— *Не си виждал това, което видях аз.* Тялото на Куентин Мейкпийс седи на златния стол с ръце, сключени върху дебелия му корем. Лицето му само се усмихва и усмихва. Един по един магьосниците от ценното ти правителство биват довеждани пред него. На някои позволява да си тръгнат и те отиват в пентаграмата, за да получат демон. Онези, които си хареса ги извиква, те се приближават към стола му безсилни като зайци и той се навежда напред... — Челюстите на наемника изтракаха при затварянето. Кити и Натаниел потрепераха. — След това поглажда елечето си и се обляга усмихнато. А демоните около него вият като вълци.

Натаниел преглътна.

— Не е приятно. Но дори и при това положение, с тези твои ботуши сигурно можеш да...

— Аз виждам на всичките седем нива — каза наемникът. — Виждам силата в онази стая. Би било самоубийство да се противопоставя. Освен това със силата идва и печалбата. На демоните им трябва човешки помагачи; тук има много неща, които те не разбират. Предложиха ми богатство, ако им служа, а и това момиче също има избор. Кой знае, при сътрудничеството с господаря Нуда, може и да процъфтим... — Той протегна покритата си в ръкавица ръка и докосна врата на Кити. Тя се отдръпна с ругатня. У Натаниел се надигна сляп гняв, но той го потисна.

Наемникът не проговори повече. Ръцете в ръкавици ги сграбчиха за яките; здраво, но без излишна грубост. Те бяха изведени през вратата и тръгнаха нагоре по коридора. В далечината чува силно бръцолевене и лomotене, какофония от викове и писъци — цялостният звук на свърталището на демоните.

Натаниел беше много спокоен. Изгледите вече бяха толкова мрачни, че страхът бе изчезнал. Грозеше ги най-лошото, смъртта беше неизбежна и въпреки това той не се тревожеше. Последният му разговор с Кити бе разпалил огън у него. На Натаниел му се струваше, че тя бе изгорила всичките му останали емоции. Главата му все още се въртеше от разкритията ѝ за миналото на Бартимеус, но именно нейният собствен пример го вдъхнови при настъпването на кризата. Почти нямаше значение, че тя залагаше надеждите си на Портата на Птолемей — един мираж, фантом, детска приказка, която всички разумни магьосници отдавна пренебрегваха. Най-вече погледът в

очите ѝ, докато говореше, го очарова. Там грееше вълнение, удивление и вяра — чувства, които Натаниел почти бе забравил. Сега, накрая, тя му ги припомни и той ѝ беше благодарен. Почувства се пречистен, почти нетърпелив за предстоящото. Той хвърли кос поглед към Кити: лицето ѝ беше бледо, но спокойно. Надяваше се, че няма да прояви слабост пред нея.

Очите му се стрелваха настрани, докато вървяха, поемайки познатите неща от коридорите на Уайтхол, маслените картини, гипсовите бюстове в нишите, облицованите стени и светлините, произвеждани от дяволчетата. Минаха покрай стълбищата, които водеха към трезорите, в най-далечния от които се намираше Жезълът. Натаниел инстинктивно се дръпна натам. Хватката на яката му се стегна. Завиха зад последния ъгъл.

— Ето — прошепна наемникът. — Нека тази гледка сложи край на мечтите ви.

По време на отсъствието им демоните не бяха стояли бездейно. Залата на статуите — в продължение на стотици години спокойно място за срещи на Съвета — бе променена от новите си управници. Навсякъде имаше движение, шум, безразборна врява. За секунда сетивата на Натаниел отказаха.

Кръглата маса и столовете бяха махнати от средата на стаята. Сега масата се намираше до далечната стена, а върху нея беше златният стол. На него се бе отпуснал Нуда, великият демон, временно заситен. Единият му крак се поклащаше върху подлакътника на стола, а другият се простираше напред. Ризата на Мейкпийс бе измъкната от панталона и висеше свободно около подутия стомах. Очите блестяха; устата бе неестествено разтеглена — изморено усмихната, като на някой, който наскоро бе изял нещо вкусно. Върху масата около него лежаха няколко странни парцала и дрехи.

До масата, върху стол от червеникаво дърво, седеше демонът Факарл, предрешен в тялото на господин Хопкинс. Точно той дирижираше събитията: в ръцете си държеше отворена книга и издаваше резки заповеди на групата долу.

Телата на петимата първоначални конспиратори — Натаниел разпозна Лайм, Дженкинс и мършавия Уидърс — сега *се управляваха* от демоните доста ефикасно. Вярно, все още имаше много препъвания и залитания, ръцете и краката се люлееха с отсечени и отривисти

движения, но вече не падаха и не се блъскаха в стените. Това им беше позволило да се осмелят да излязат от стаята и — както беше докладвало дяволчето от гадателското стъкло — да извеждат избрани членове от правителството от килиите им. Група след група, големи и малки, магьосниците биваха трансформирани.

Вляво Лайм и Уидърс стояха и зорко охраняваха един куп чакащи затворници, около двайсет на брой, все още с вързани ръце. Недалеч, в пентаграма близо до трона на Нуда, един от тези затворници беше развързан; тя стоеше свободна и с треперлив глас изричаше фаталното призоваване. Беше непозната за Натаниел жена, вероятно от друг отдел. Докато я гледаше, тя се скова и разтресе. Въздухът около нея потрепери и сякаш пристигащият демон я завладя. Факарл направи жест и демонът Нериан, облечен в тялото на Дженкинс, я поведе нежно към далечния ъгъл на залата, за да се присъедини към...

Косите на Натаниел настръхнаха. Ето къде бяха — над двайсет магьосници от всяко ниво на правителството, които се въргаляха, тресяха се, смееха се и падаха докато господарите им пробваха какви са ограниченията. От време на време по стените избухваха магически взривове. Пространството бе изпълнено с мърморене на чужди езици, със странни викове на болка и радост.

А какво беше това между тях, с тресяща се глава, с ръце вдигащи се и падащи като на марионетка, със светнало и глупаво червендалесто лице? Натаниел се отврати.

Рупърт Девъро... Министър-председателят...

Въпреки всичко случило се, въпреки надигащото се отвращение към това, което беше този мъж някога и към това, което представляваше сега, Натаниел усети как в очите му напират сълзи. За секунда отново се почувства дванайсетгодишен, потънал във водовъртежа на Уайтхол. Виждаше Девъро за първи път — зашеметяващ, очарователен, всичко, което се стремеше да бъде...

Тялото на Девъро подскочи весело, сблъска се с друго и се срина сгърчено. На Натаниел му се повдигаше от ужас; усети как коленете му омекнаха.

— Ставай! — Наемникът го тласна бързо. — Влез в редицата.

— Чакай! — Натаниел се обърна наполовина. — Кити...

— Тя няма да сподели твоята съдба, за което можеш да си благодарен.

Натаниел погледна косо към Кити, която за частица от секундата улови погледа му. После го бутнаха грубо към тълпата затворници. Тялото на Лайм се обърна и го зърна. Далеч в дъното на очите му проблеснаха зелени светлинки. Суров глас, като пукане на клонки, излезе от отпуснатата уста:

— Факарл! Ето го приятелчето на Бартимеус! Искаш ли той да е следващият?

— Определено искам, Каспър. Той може да пререди опашката. Той ще е след *това* кисело създание. Господарю Нуда, вярвам, че нямаш желание да опитваш тази.

Отвисоко прогърмя силен глас.

— Виждал съм по-добра плът по трупа на фараон. Когато се обърне, тази буквално изчезва. Обработете я и да се свършва с нея.

Очите на Натаниел бяха приковани върху фигурата в пентаграмата. Тънка като клечка, с разчорлена бяла коса, там стоеше старата му господарка Джесика Уитуел и гледаше нагоре към трона. Демонът в тялото на Уидърс тъкмо ѝ беше свалил връзките; ръцете ѝ бяха свити в кокалести юмруци.

— Много добре. — Факарл направи справка в книгата си. — Номер двадесет и осем. Я да видим. За теб съм избрал африта Мормел. Трябва да се чувстваш поласкана. Той е благороден дух.

Госпожа Уитуел се взираше във фигурата на трона.

— Какъв е планът ти за нас?

— Не си и помисляй да заговаряш великия Нуда! — извика Факарл. — Ти и твойт вид ни поробвате от векове без дори да се замислите. Какво си *мислиш*, че планираме? Това отмъщение се подготвя от пет хиляди години! Нито една частица от света вече няма да е в безопасност от нас.

Госпожа Уитуел се изсмя презрително.

— Май сте прекалено оптимистични. Вижте се само, затворени в странни тела, едва успявате да ходите по права линия.

— Нашите неудобства са само временни — рече Факарл. — Твоите ще са завинаги. Започни призоваването.

Джесика Уитуел заговори спокойно.

— На всички останали дадохте право на избор. Мен не ме попитахте.

Факарл свали книгата; очите му се бяха присвили.

— Е, предполагам, че като всички останали нещастници и ти предпочиташ живота пред смъртта, дори и да е живот чрез някой друг.

— Грешно предполагаш.

Госпожа Уитуел вдигна ръце и направи сложен жест; извика две думи. Избухна жълта светлина, появи се облак от серен дим — нейният африт, във формата на раздразнена мечка — се появи над главата ѝ. Уитуел изпищя заповед и около тялото ѝ се издигна блещукащ син Щит. Афритът запрати една Детонация към стъписания Факарл. Тя го удари право в главата, събори го от стола и го отхвърли към центъра на стената.

Демоните в телата на конспираторите нададоха вой. Нериан вдигна пръст и от ръката на Дженкинс към Уитуел се стрелна копие от яркозелена светлина. Щитът го погълна. Уитуел вече се обръщаше и бягаше към изхода. Демонът Каспър, затворен в тялото на Лайм, скочи напред да ѝ пресече пътя. Натаниел протегна крак, демонът се препъна, не можа да се задържи и се срина на земята.

Натаниел се обърна и хукна; над главата му мечката африт запращаше последователни Детонации към златния трон. Къде беше Кити? Там! Но наемникът я държеше заръката. Тя се бореше, риташе, но не можеше да се освободи. Натаниел хукна към нея...

Подът се разтресе, той залитна и падна. После бързо се обърна да погледне назад.

Тялото в златния трон се беше раздвижило. Сега беше обградено от облак блед огън. По пръстите му пукаше енергия; очите изглеждаха като сребърни процепи върху потъмнялото лице. Едната ръка беше протегната. Мощта, която излезе от нея — като волтова дъга от пет извити светкавици, по една от всеки пръст — събори статуите и срина хоросана от тавана. Светкавиците бяха насочени напосоки: две се забиха безобидно в пода; една отскочи сред тълпата току-що призовани демони, унищожавайки няколко човешки тела. Четвъртата удари Щита на Уитуел, разби го на парчета и я разряза през гърба, убивайки я мигновено. Мечката африт изчезна. Тя падна, докато тичаше, с лице надолу върху плочките.

Петата светкавица взриви пода под краката на наемника: той бе изхвърлен на една страна, а Кити Джоунс на другата.

Натаниел вече бе на крака.

— Кити!

Гласът му потъна сред множеството резове, лай и тропане на демоните в залата. Объркани и паникьосани, те подмятаха човеците си във всички посоки, краката се движеха странно, коленете се вдигаха прекалено високо, лактите стърчаха встрани. Те се блъскаха един в друг и пускаха Детонации и Инферно напосоки. Сред тях се препъваха няколко магьосници, които тепърва трябваше да бъдат обработени. Ръцете им все още бяха вързани, устите запушени, гледаха с широко отворени, втренчени очи. Стаята бе изпълнена с дим, светлини и тичащи фигури.

Сред безредицата Натаниел стигна до мястото, където беше паднала Кити Джоунс. Не се виждаше никъде. Той трепна при преминаването на един магически импулс над главата му и се огледа да я потърси. Не, беше изчезнала.

Без повече да се двоуми, той се мушна между двама залитащи демони и се насочи към двойните врати. При напускането на Залата на статуите той чу гласа на Факарл, издигнал се над общото вълнение.

— Приятели, успокойте се! Успокойте се! Трябва да продължим с призоваванията. Успокойте се...

На Натаниел му трябваше по-малко от минута, за да премине по коридорите и да стигне до стълбището към трезорите на Уайтхол. Зарязал всякаква предпазливост, той прескочи парапета и препусна надолу по стълбището, вземайки по две-три стъпала наведнъж. Надолу, надолу... въздухът стана по-студен, постепенно всички звуци горе напълно замряха. Натаниел не чуваше нищо друго освен собственото си задъхано дишане.

На края на третата група стъпала той се озова в преддверието на трезорите. Преди два дни — дали не бяха три? — той бе дошъл тук като министър на информацията и един високомерен чиновник му показва съкровищница. Изглеждаше му като в някакъв друг живот. Сега бюрото на чиновника беше празно. Изглеждаше сякаш е било напуснато набързо; по него имаше пръснати хартии, на пода лежеше химикалка.

В края на залата един проход водеше под земята. Линия от червени плочки маркираше началото на охраняваната зона. Натаниел пристъпи към тях; с вдигането на обувката си, за да пресече линията, той изруга, спря на място и бръкна в джоба си. Внимателно! Почти беше задействал капана. Нищо магическо не беше позволено отвъд линията! Той остави гадателското стъкло на бюрото, приглади косата си и пристъпи над плочките.

Само ако и чумата, която охраняваше Жезъла, можеше да бъде преодоляна толкова лесно. Нямаше никаква идея как...

Лек шум зад него, стържене на метал...

Натаниел спря и погледна назад... Оттатък залата, в основата на стълбището стоеше наемникът. В ръката му проблясваше извит нож.

Кити затвори вратата.

Шумовете от Залата на статуите кънтяха в главата ѝ; чуваше суматохата дори и надолу по коридора, зад преградата от масивно дърво. Остана неподвижна за известно време, притиснала ухо към вратата. Повече от всичко друго се страхуваше да не бъде последвана от ужасния брадат мъж. Нещо в него я изпълваше с повече ужас отколкото огромната орда демони.

Тя слушаше... Доколкото можеше да прецени, нищо не помръдваше в коридора навън.

До ръката ѝ стърчеше тежък ключ. С известна трудност и напълно осъзнаваща твърде нищожната защита, която това представляваше, Кити заключи вратата. После се обърна с лице към стаята.

Беше точно както я помнеше от провалилия се опит за бягство: нечия оскъдно мебелирана канцелария. На едната стена се намираше библиотека; насреща имаше бюро, обилно отрупано с документи. И, най-важното, в близкия ъгъл, изтъркани и излъскани от многото години употреба от страна на бюрократите — два кръга, две пентаграми.

На Кити ѝ трябваше само една.

Дизайнът на пентаграмата беше прост, от типа, който често подготвяше с господин Бътн: обикновената звезда, двоен кръг, нормалните латински заключващи заклинания. Беше изрисувана на издигната платформа и, поради размерите на стаята, не беше особено голяма. На друго място — тя потърси набързо — намери стандартните магьоснически аксесоари, събрани в чекмеджетата на бюрото. Тебешири, химикалки, хартия, свещи, запалки, буркани с подбрани билки. Тя се нуждаеше точно от билките. Измъкна ги спокойно и бързо и ги постави на пода до най-външния кръг.

Отнякъде, не много далече, се чу силна експлозия. Кити трепна нервно, сърцето ѝ блъскаше силно в гърдите. Тя погледна към вратата...

Концентрирай се. Какво трябваше да направи?

Кратките инструкции от *Апокрифите*, които Мандрейк — не, *Натаниел* — й каза, бяха изречени набързо и трудни за разбиране, но Кити бе привикнала с такива неща през времето, прекарано покрай господин Бътън. Паметта ѝ беше достатъчно гъвкава.

Значи... обикновена пентаграма. Нямаше нужда от свещи. Да, тази ставаше.

Но тялото ѝ трябваше да бъде защитено, а това означаваше билки и желязо. Тя извади розмарина, още една билка и самодивско дърво, смеси ги и ги раздели грубо на няколко купчинки, които постави на интервали в пентаграмата. Що се отнася до желязото, нещата бяха потрудни. Известно време напразно оглежда стаята. Може би трябваше да мине и без него...

Ключът. Дали беше от желязо? Кити нямаше представа. Ако беше, можеше да я защити. Ако не беше, нямаше да навреди. Издърпа го от вратата.

Какво друго? Да... Натаниел бе казал нещо за прекъсване на кръга, символично действие, което позволява на магьосника да се завърне в тялото си. Много добре, това можеше да се направи. Наведе се и с ръба на ключа издълба резка в изрисувания кръг. Вече беше безполезен за каквито и да било обикновени призовавания. Но не това планираше Кити.

Изправи се. Готово. Нямаше нужда от никакви други физически приготовления.

С изключение на... дребният въпрос с удобното настаняване. На един стол зад бюрото тя откри мръсна, стара възглавничка, много употребявана и износена и я постави в пентаграмата.

На стената зад бюрото висеше огледало. Докато се връщаше от вратата тя видя себе си в него. Чак тогава Кити спря.

Бе минало доста време, откакто не си беше поглеждала лицето. Не си спомняше кога го бе правила за последен път. И ето я сега: гъста тъмна коса, тъмни очи (с допълнение от огромни торбички), насмешливи устни, пурпурно ожулване, което се подуваше прогресивно над едното ѝ око. Нямаше съмнение по въпроса, беше малко занемарена. Но все още млада, все още изглеждаше добре.

А ако успееше в това, което планираше? Бяха се случили ужасни неща с магьосниците, които се бяха опитали да последват примера на

Птолемей. Господин Бътън не даде достатъчно подробности, но неясно загатна за лудост и деформации. А що се отнася до Птолемей, тя знаеше, че не беше оцелял много след създаването на Портата си. А Бартимеус бе казал, че лицето му било...

Кити се извърна от огледалото с ругатня. В интерес на истината, какъвто и риск да поемаше, той беше несъществен в сравнение със случващото се наблизо. Тя бе решила твърдо да опита и толкова. Не можеше да направи нищо повече. С циврене нямаше да постигне нищо. Така че...

Така че, на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да легне в пентаграмата.

Подът беше твърд, но усещането на възглавницата под главата ѝ беше приятно. Билковите ухания изпълниха ноздрите ѝ. Тя взе ключа и го стисна в юмрука си. Пое дълбоко въздух...

Порази я една закъсняла мисъл. Тя вдигна глава, огледа тялото си и с раздражение откри един неприятен факт. Беше прекалено дълга за кръга — краката ѝ стърчаха извън линиите. Може и да нямаше значение, но можеше и да има. Кити се извъртя на една страна, сви крака към гърдите си и зае присвита поза, сякаш беше в леглото. Един бърз поглед наоколо... Чудесно, сега всичко беше наред. Всичко беше както трябва, готово за...

Готово за какво? У нея избухна внезапен скептицизъм. Това не беше нищо повече от една от поредните ѝ мечти, една от нелепите фантазии, които Бартимеус постоянно разказваше. Беше върхът на арогантността да си мисли, че щеше да успее там, където никой друг не беше успял в продължение на повече от две хиляди години. Какво си мислеше? Тя не беше магьосник.

Но може би това беше предимство. Бартимеус я беше подтикнал да пробва, бе *сигурна* в това. Последните му думи, когато ги напусна, повтаряха неговото описание на Птолемей: „Ние наистина имаме връзка... но за момента в нея има ограничения.“ *За момента...* Какво друго беше това, ако не косвена покана към нея и единствено към нея? Птолемей не е познавал граници: той бе отишъл на Другото място посредством отричането на всички установени магически правила, посредством обръщането им наопаки. А и човек не се нуждаеше от нещо повече от основни познания по призоваване, за да свърши това, което и той бе свършил — инструкциите в *Апокрифите* бяха

абсолютно директни. Жизненоважната част беше извикването на демона в края. Кити можеше да направи всичко това. Въпросът беше: щеше ли да проработи?

Имаше само един начин да разбере.

Затвори очи и се опита да отпусне мускулите си. Стаята бе напълно тиха — нито един звук не проникваше през вратата. Дали вече беше време да започне заклинанието? Не, нещо все още не беше наред... Какво ли беше? След секунда осъзна, че ръцете ѝ бяха стиснали ключа толкова силно, че той се беше впил в кожата ѝ. Това представляваше символ на страха ѝ. Тя се съсредоточи за известно време, оставяйки хватката ѝ да се отпусне... Сега вече обхващаше метала нежно. Така беше по-добре...

В съзнанието ѝ изникваха откъслечни спомени, думи написани от специалисти от миналото за Другото място: „... зона на хаос, водовъртеж от гнусоти и, клоака на лудостта...“. Все хубави неща. После и сбитото изказване на господин Бътън: „... да се рискува да се отиде там подлага на риск и тялото и душата“. О, Боже! Какво щеше да се случи с нея? Щеше ли да се стопи или да изгори? Щеше ли да види...? Да, но това, което щеше да види едва ли можеше да е лошо или отвратително от Нуда и сакатите му хибриди — демоните в човешка плът. А и никой от тези специалисти никога не беше посещавал Другото място! Това си бяха чисти спекулации. Освен това Птолемей се бе върнал жив.

Тя преговори думите за обратното призоваване наум, после — понеже отлагането беше само покана за повече страхове — тя използва собственото си име вместо това на някой демон и подмени обичайните глаголи. Приключи като извика три пъти името на Бартимеус.

Готово.

Лежеше в тихата стая.

Секундите минаваха. Кити потисна надигащото се разочарование. Не трябваше да е нетърпелива. При обикновените призовавания на думите им трябваше време да стигнат до Другото място. Ослушваше се, въпреки че не знаеше за какво. Очите ѝ бяха затворени. Не виждаше нищо, само тъмнина и проблясващи в мозъка ѝ светлинки.

Още нищо. Очевидно нямаше да се получи. Надеждите на Кити умряха. Почувства се празна и малко тъжна. Понечи да стане, но

стаята бе топла, беше ѝ удобно на възглавницата и след безсънието през нощта ѝ хареса да си почине малко. Съзнанието ѝ се зарея нанякъде по своя воля: тя се замисли за родителите си, какво ли правеха, как тези събития щяха да ги засегнат; как Якоб, намиращ се далеч в Европа, би реагирал; дали Натаниел бе оцелял от разрушенията в залата. Осъзна, че се надява да е така.

До ушите ѝ долетя далечен звук, ясен звън на камбана. Демоните, вероятно, или пък оцелелите, които се опитваха да вдигнат тревога в града... Натаниел я беше спасил от ножа на наемника. Харесваше ѝ да се препира с него, принуждавайки го да приеме истината за много неща, най-вече за Бартимеус. Беше го понесъл изненадващо добре. Що се отнася до Бартимеус... Спомни си как го видя за последно, една жалка, безформена, слузеста маса, обезсилена от умората от света. Дали не беше грешка да се занимава с него? Като всички, джинът също имаше нужда от почивка.

Камбаната продължаваше да звъни. Беше странен звук, сега се замисли за това — висок и чист, като от кристал, а не нисък и кънтящ като повечето камбани в града. Освен това, вместо да бие многократно, представляваше една-единствена продължителна вибрация, която едва се чуваше, точно на прага на чуваемостта. Напрегна се да я разграничи... Първо заглъхваше, после се усилваше — но въпреки че бе приятна, все пак същността ѝ не можеше да се улови. Губеше се някъде сред пулсирането на собствената ѝ кръв, сред тихото дишане и лекото шумолене на дрехите при движението на гръдния ѝ кош. Напрегна се отново и се изненада. Звъненето изглежда беше някъде над нея, далече-далече. Заслуша се внимателно, искаше ѝ се да се приближи до източника. Опита се да изолира всички останали звуци. Усилията ѝ се възнаградиха малко по малко, после изведнъж звъненето се изчисти, вече не беше приглушено. Остана сама с него. Чуваше се постоянно, като нещо ценно, което всеки момент щеше да се счупи. Усети, че е много близо.

А дали се виждаше? Кити отвори очи.

И видя много неща едновременно. Сложна плетеница от камък, малки стени и подове, които се въртяха триизмерно, разделяха се, събираха се, извиваха се, свършваха. Сред тях имаше стълбища, прозорци, отворени врати; тя минаваше между тях много бързо, едновременно съвсем близо и някак далече. Поглеждайки надолу, в

далечината, видя свитото тяло на момиче — напомни ѝ за спяща котка. Имаше и други, замръзнали като кукли фигури, всичките из каменната плетеница — групи от мъже и жени, наблъскани натясно, голяма част лежаха проснати по очи, като заспали или мъртви. Около тях имаше странни, замъглени фигури с неясни контури — нито човешки, нито пък никакви други. Не можа да различи естеството им — всяка от тях сякаш сама се заличаваше. Под всичко това, в някакъв отдалечен коридор, тя видя младеж застинал в бягаща поза, обърнал глава през рамото си. Зад него се *движеше* една фигура — мъж с нож, краката се движеха бавно, ботушите преминаваха разстоянието. А около тях двамата — различни форми, далечни и неразличими...

Кити почувства известно далечно любопитство към всичко това, но истински я интересуваше нещо друго. Камбанният звън беше посилен отпреди. Някъде много близо. Концентрира се още повече и за нейна лека изненада хубавата, малка, сложна конструкция от камък и фигури се разкриви и разфокусира, сякаш изведнъж бе издърпана в четири различни посоки. Първо беше напълно ясна, после се размаза в неясно петно, а след това дори и петното изчезна.

Кити почувства притискане от всички страни. Не беше физическо усещане, защото тя нямаше истинско тяло, а по-скоро умствено. Смътно забеляза четири бариери от всичките ѝ страни: извисяваха се нагоре, спускаха се надолу, простираха се до безкрайност. Едната беше тъмна и твърда и заплашваше да я смаже безмилостно с тежестта си; другата представляваше бушуваща течност, която се надигаше жадно да я отнесе. Третата бариера я дърпаше, за да я разкъса с невидимата сила на урагана; четвъртата представляваше неумолима стена от непотушим огън. И четирите я удариха само за момент, после се отдръпнаха. Неохотно я пуснаха и Кити пристъпи през Портата от другата страна.

Добре, че Кити изпита това, което последва, дистанцирана като наблюдател, а не като беззащитен участник. Ако бе станало другояче, щеше да полудее. При настоящото положение, липсата на физически усещания правеше видяното да изглежда като сън. Основното чувство, което изпитваше, бе любопитството.

Оказа се в... е, в не изглеждаше много подходящо: оказа се *част от една непрестанна* вихрушка от движение, без край и без начало, в която нищо не бе постоянно или неподвижно. Беше безкраен океан от светлини, цветове и консистенции, които постоянно се движеха, събираха се и се разтваряха едно в друго. Резултатът не беше плътен като на течност, нито пък неуловим като на газ; той представляваше комбинация от двете, в която бързо движещи се частици субстанция непрекъснато се сливаха и разделяха.

Невъзможно беше да се определят размерите и посоката, както и изминалото време. Понеже нищо не стоеше неподвижно и нито един модел не се повтаряше, самото понятие изглеждаше празно и безсмислено. Това нямаше голямо значение за Кити и чак когато се опита да намери *себе си*, с цел да установи позицията си сред заобикалящата я среда, започна малко да се тревожи. Тя нямаше фиксирана позиция, нямаше еднозначност, която да определи като своя собствена. Всъщност често сякаш беше на няколко места едновременно, гледаше вихрещите се черти от множество различни ъгли. Ефектът беше изключително дезориентиращ.

Опита се да задържи поглед на едно определено цветно петънце и да го следи, но откри, че това е толкова трудно, колкото да следиш движението на едно-единствено листо в короната на брулено от вятъра дърво. Веднага след като се оформеше, всеки цвят се отделяше, разтапяше се и се сливаше с други, отхвърляйки възможността да бъде самостоятелен. Кити се замая от гледането.

Нещата станаха още по-лоши, защото започна да забелязва и нещо друго. В общия вихър примигваха и изчезваха случайни образи, толкова бързи, че не можеше да ги види, сякаш някакви електрически

снимки светваха и угасваха. Опита се да разбере какви точно бяха, но движението беше прекалено бързо. Това я изпълни с безсилен яд. Усети, че можеха да ѝ кажат нещо.

След неизвестно колко време Кити си спомни, че бе дошла тук с определена цел, въпреки че не можа да си спомни каква точно е тя. Не беше склонна да *прави* нещо определено; първичният ѝ импулс бе да си остане точно там, където беше и да се движи сред бързите светлини... И все пак нещо в безспирната промяна я дразнеше и я отделяше от цялото. Искаше ѝ се да наложи малко ред, някаква солидност. Но как можеше да го направи, като на самата нея ѝ липсваше точно това?

Вяло поиска да се придвижи напред към едно определено оранжево-кестеняво петно на известно разстояние. За нейна изненада тя наистина се движеше, но в няколко противоположни посоки. Когато зрението ѝ се стабилизира, цветното петно не беше по-близо отпреди. Опита още няколко пъти със същия ефект: движенията ѝ бяха непостоянни и напосоки; крайният резултат беше непредвидим.

За пръв път Кити усети лека тревога. Сред светлините забеляза няколко врящи петна от мрак, които се навиваха и развиваха; бучаха с еката на древните земни страхове — от нищото и самотата, от това да си сам в безкрайността.

Така не става, помисли си Кити. Трябва ми тяло.

С нарастващо безпокойство тя наблюдаваше неумолимото движение навсякъде около себе си, образите, примигващи наблизко и далеч, пукащите светлини и неуловимите следи от цветовете. Една весело танцуваща синьо-зелена нишка привлече вниманието ѝ.

Стой НЕПОДВИЖНО! Помисли си тя ядосано.

Дали беше плод на въображението ѝ или малката, извита ивица наистина се беше отклонила от курса си и се бе забавила за секунда? Движението беше толкова бързо, че не можеше да е сигурна.

Кити изгледа друго случайно облаче и пожела то да спре и да ѝ обърне внимание. Резултатите бяха незабавни и удовлетворителни: един огромен филиз от материя се втвърди в нещо, наподобяващо извит връх на папратово листо, безцветно и стъклено. Когато отклони вниманието си, спиралата се разви и отново изчезна в общия вихър.

Кити опита отново, пожелавайки си този път едно петно от материя да формира по-плътен, по-компактен предмет. Отново успя и

чрез допълнително концентриране можа да оформи стъклената буца в нещо близко до блокче с неравни линии. И отново, когато спря, блокчето се разтвори в нищото.

Податливостта на субстанцията наоколо напомни на Кити за нещо, което бе виждала и преди. Какво ли беше? Мозъкът ѝ трудно намери спомена — този за джина Бартимеус, променящ формата си. Той трябваше да приеме някаква форма, когато дойдеше на земята, въпреки че изборът му постоянно се променяше. Може би сега позициите бяха разменени и тя трябваше да опита същото.

Тя можеше да си избере някаква форма... И с това вдъхновение целта на посещението отново изплува в съзнанието ѝ. Да, точно Бартимеус бе дошла да открие.

Тревогата на Кити намаля, тя се ентусиазира. Веднага се захвана за работа, започвайки да си изгражда тяло.

За нещастие, това беше по-лесно да се помисли, отколкото да се направи. Нямахше проблеми чрез силата на волята си да оформи едно петно от течащите енергии в нещо близко до човешката форма. Имаше някаква подобна на луковица глава, набито тяло и четири неравни крайника. Всичко това беше прозрачно и така стрелкащите се отзад цветове и светлини се разкривяваха, отразявайки се в тази повърхност. Но когато Кити се опита да подобри грубата марионетка в нещо по-фино и точно, откри, че не може да се концентрира върху всичко едновременно. Докато оформяше и изравняваше краката, главата хлътваше като разтопено масло; когато побързаше да я оправи и да ѝ добави някакво символично лице, долната част увисваше и се разкапваше. Така продължи, докато множеството прибързани движения напълно съсипаха фигурката и накрая тя се стабилизира във формата на островърхо петно с огромен задник. Кити го изглежда недоволено.

Освен това фигурата се оказа невероятно трудна за маневриране. Въпреки че успяваше да я направлява напред и назад — носеше се сред бушуващите енергии като птица сред буря — Кити откри, че не може да направлява отделните крайници. Докато се напъваше да го направи, субстанцията на тялото се отделяше от крайниците, като развиваща се от вретено нишка. След малко Кити се отказа с отвращение и остави фигурата да се разтвори в нищото.

Въпреки тази несполука, тя се почувства доволна от идеята по принцип и веднага започна да работи отново. В бърза последователност тя пробва множество други тела, опитвайки се да контролира всяко едно. Първото — пръчковидна фигура, повече приличаща на детска рисунка — съдържаше по-малко субстанция от предшественика си; Кити успя да предотврати разнищването ѝ, но видя, че беснеещите енергии наоколо я смачкват като муха. Втората, дългнеста наденичка с душещ мустак в предната част, беше по-стабилна, но естетически неиздържана. Третата, обикновена топка от въртяща се енергия, беше далече по-силна и по-лесна за поддържане и с нея тя успя да напредне значително, плавайки спокойно през хаоса.

Ключът е в липсата на крайници, помисли си Кити. Формата на сфера е добра. Налага ред.

Формата определено имаше *някакъв* ефект върху заобикалящата я среда, понеже не след дълго Кити започна да забелязва лека промяна в материята, през която минаваше сферата ѝ. Дотогава цветните нишки, блещукащите светлини и пулсиращите образи — всички те бяха напълно неутрални и не реагираха, летейки напосоки както си решат. Но сега — може би заради новата решителност, с която тя направляваше сферата — те явно забелязваха присъствието ѝ. Усети го по посоката на завихрянията, които изведнъж станаха по-определени, по-преднамерени. Започнаха леко да променят посоката си — стрелваха се близо до сферата, после се отдръпваха, сякаш се колебаеха. Това се случваше отново и отново, а нишките и мигащите светлини постоянно ставаха все по-силни и все повече. Изглеждаха просто любопитни, но това беше застрашително внимание, като акули насъбиращи се около плувец и на Кити не ѝ харесваше. Тя забави хода на сферата си и с внимателно налягане на волята — вече ставаше по-уверена — се наложи над въртящата се субстанция. Приемайки неподвижната сфера за център, тя тръгна навън, избутвайки най-близките дръзки нишки, които се стопиха и разпръснаха.

Това отстъпление се оказа краткотрайно. Точно когато Кити се поздравяваше за силата на своята целенасоченост, една стъклена нишка се протегна от основната маса като пипалце на амеба и захапа ръба на нейната сфера, отмъквайки парче от нея. Докато се стареше да поправи щетата, друга нишка се стрелна от противоположната посока и си отхапа друго парче.

Тя отблъскваше яростно нишките. Навсякъде около нея всичко пулсираше и трептеше. На произволни места внимателно проблясваха светлини. За пръв път Кити усети истински страх.

Бартимеус, помисли си тя. Къде си?

Думите явно предизвикаха реакция в субстанцията. Изведнъж избухнаха пламъци от неподвижни образи, усиливаха се и намаляваха, по-ярки и по-различими отпреди. Един или два се задържаха достатъчно дълго, че да види подробности: фигури, лица, различни късчета небе, една сграда, покрив с колони. Фигурите бяха човешки, но носеха дрехи в непознат стил. Бързите картини напомниха на Кити за отминали събития и в съзнанието ѝ неканени се появили отдавна забравени спомени. Но това не бяха *нейните* спомени.

Сякаш в отговор на тази мисъл внезапно далеч в бушуващата бъркотия избухна дейност, която приключи с образ. Той се задържа *достатъчно* дълго. Беше напукан, сякаш се виждаше през лещите на счупен фотоапарат, но това, което показваше, беше достатъчно ясно: родителите ѝ, застанали заедно ръка за ръка. Докато Кити гледаше, майка ѝ вдигна разкривена ръка и ѝ помахаша.

Кити! Върни се при нас.

Махай се... Кити реагира объркано и уплашено. Това беше номер, очевидно, но това не го правеше по-малко разстройващ. Концентрацията ѝ се разстрои. Контролът над сферата и единственият ѝ район на чист ред залитна и потрепери. Сферата се слегна и увисна. От всичките ѝ страни, пълзейки, идваха нишки от материя.

Кити, обичаме те.

Чупка! Отново отблъсна нишките. Образът на майка ѝ и баща ѝ изгасна. С мрачна решителност Кити възвърна правилната форма на сферата си. Все повече зависеше от нея за всяко подобие на контрол, за да бъде поне малко *себе си*. Повече от всичко се страхуваше от това да не започне отново да се носи напосоки.

Проблясваха и други различни картини, повечето прекалено бързи, за да бъдат разпознати. Някои обаче, едва различими, трябва да ѝ бяха познати, защото събуждаха у нея неясни чувства на безпокойство и загуба. Бъркотия от светлини; поредната картина, някъде много надалеч. Стар мъж, облегнат на бастун. Зад него имаше забързано черно петно.

Кити, помощ! То идва!

Господин Пенифедър...

Не ме изоставяй! Фигурата погледна през рамо и извика ужасено... Видението изчезна. Почти веднага се появи друго — жена, тичаща между колони и нещо тъмно и чевръсто, което припкаше след нея и я преследваше. Бял проблясък сред сенките. Кити съсредоточи енергията си върху сферата. Игнорирай ги. Това не бяха нищо повече от видения, празни и кухи. Не означаваха нищо.

Бартимеус! Отново си помисли за името, този път умолително. То отново събуди дейност сред плаващите светлини и носещите се цветни ленти. Наблизо, кристално ясен, се появи Якоб Хирнек, усмихващ се тъжно.

Винаги си се опитвала да бъдеш прекалено независима, Кити. Защо не се откажеш? Ела и се присъедини към нас тук. Най-добре е да не се връщаш обратно на Земята. Няма да ти хареса, ако се върнеш.

Защо? Не можа да не попита.

Бедно дете. Ще видиш. Вече не си, каквато беше преди.

Успоредно с това се появи и друг образ — висок човек с тъмна кожа, застанал на затревен хълм. Лицето му беше гробовно.

Защо идваш и ни безпокоиш?

Жена с висока бяла шапка, вадеща вода от кладенец.

Ти си глупачка, щом идваш тук. Не си добре дошла.

Идвам за помощ.

Няма да я получиш. Образът на жената се намръщи и изчезна.

Мъжът с тъмната кожа се обърна и тръгна нагоре по хълма.

Защо ни безпокоиш? попита той отново през рамо. *Нараняваш ни с присъствието си.* Проблясък на светлини и той изчезна.

Якоб Хирнек се усмихна печално.

Откажи се, магьоснице. Забрави какво си била. Няма начин да се върнеш у дома.

Аз не съм магьосница.

Вярно. Сега си нищо. Обгърнаха го дузина нишки; той запука и засъска сред множество въртящи се петна, които отплаваха надалеч.

Нищо... Кити изгледа сферата си, която по време на разсейването ѝ се беше разтопила като сняг. Остатъците ѝ се носеха като малки снежинки. Сякаш духани от вятър, те отскачаха, танцуваха и се присъединяваха към безкрайния вихър около нея. Е, вярно си беше,

разбира се — тя беше нищо: същество без субстанция, дърво без корен. Нямаше никакъв смисъл да се прави на нещо различно.

А те бяха прави и за още нещо: тя не знаеше как да се върне у дома.

Волята ѝ отслабна. Остави сферата да се стопи — тя се завъртя като пумпал и потече в нищото. Кити се понесе по течението...

Друг образ заблещука пред погледа ѝ на неопределено разстояние.

Здрасти, Кити.

Чупка.

А аз си мислех, че търсиш точно мен.

Почти тридесет секунди Натаниел и наемникът се гледаха тихо през залата. Никой от двамата не помръдна. Ножът в ръката на наемника стоеше неподвижно; свободната му ръка висеше близо до колана. Натаниел гледаше внимателно, но без надежда. Той беше виждал колко бързо можеха да се движат тези ръце. Чувстваше се напълно незащитен. При другите им срещи той бе имал Бартимеус на своя страна.

Наемникът проговори първи.

— Дошъл съм да те върна — рече той. — Демонът те иска жив. — Натаниел не каза нищо. Не помръдна. Опитваше се да измисли стратегия, но мозъкът му бе скован от страх; всяка мисъл се движеше трудно като ледник.

— Мисля, че няколко от перспективните приемници бяха убити — продължи наемникът. — Нуда иска да запази възможно най-много млади тела. Е? Или предпочиташ по-достойна смърт? Мога да ти направя тази услуга.

— Ние не трябва — гласът на Натаниел беше плътен, сякаш езикът му не се събираше в устата, — ние *не трябва* да се бием.

Гърмящ смях.

— *Да се бием?* Това предполага известно равенство между нас.

— Остана ми още един роб под мое командване — излъга Натаниел. — Мисли бързо преди да е нападнал. Все още можем да работим заедно срещу врага. Освен това е и в твой интерес, сигурно го разбираш. Ще ти платя добре от държавната съкровищница. Ще ти дам неизмеримо много злато! Мога да те направя лорд, да ти дам земи, територии, каквото желае черното ти сърце. Само трябва да се биеш рамо до рамо с мен. Ето, в тези трезори има оръжия, които можем да използваме...

В отговор наемникът се изплю на пода на залата.

— Не искам земи и титли! Моята секта забранява такива маловажни неща. Злато — да! Но *демоните* ще ми дадат, ако им служа. Не говори! Знам аргументите ти! И *какво* ако Нуда унищожи цял

Лондон или цяла Европа, какво от това? Може да изгори целия свят, не ми пука! Аз не вярвам в империи, министри или крале. Нека да настъпи хаос! Аз ще просперирам. Е, какъв е отговорът ти? Тук ли ще умреш?

Очите на Натаниел се присвиха.

— Отговорът ми идва на пръсти зад гърба ти. Убий го, Белазил! Смачкай го!

С извикването на тези думи, той посочи назад към стълбите. Наемникът приклекна, завъртя се обратно в готовност и видя стъпалата празни. Изруга тихо, завъртя се отново, като сега в ръката му имаше сребърен диск. Видя как Натаниел също се завъртя и се насочи през коридора към трезорите. Ръката се раздвижи; дискът изчезна...

Натаниел се опита да се завърти и да хукне само с едно движение. Изгуби равновесие, препъна се на плочките и падна...

Сребърният диск проблесна във въздуха, удари стената над падащата глава на Натаниел, рикошира в отсрещната стена на коридора и издрънча на пода.

Натаниел падна на ръце и колене; изправи се бързо на крака и, грабвайки диска, продължи да бяга. Хвърли един поглед зад себе си.

В далечината наемникът крачеше към коридора, лицето му бе смръщено от раздразнение. Не бързаше; около ботушите му висяха пулсиращи светлини и петънца. Първата му стъпка бе три пъти по-голяма от тази на обикновен човек; с втората вече беше точно зад гърба на Натаниел. Вдигна ножа. Натаниел изпищя и се хвърли на една страна...

От зидарията на коридора се появи сива сянка, безмълвна като дим. Един виещ се крайник се омота около кръста на наемника; една ръка се огъна около гърлото му. Главата на мъжа отскочи назад. Той вдигна ножа си и замахна. Сянката изстена, но го захвана още по-здраво. От нея се появи болнаво синьо сияние, което обгърна наемника; той кашляше и плюеше. Още сенки се появиха от стените и пода, увиха се около ботушите и панталона, сграбчиха плющящото наметало. Наемникът режеше наляво и надясно. Тропна с пета и бързоходните ботуши потеглиха. Само с една стъпка той се озова далеч навътре по коридора, спирайки при едно разклонение. Но синьото сияние висеше около главата му, сенките се бяха лепнали за него като пиявици, а и други прииждаха бързо от камъните.

Натаниел се облегна на стената за опора. *Ботушите*, разбира се: аурата им беше задействала капана в момента, в който наемникът влезе в коридора. Сенките веднага се нахвърлиха върху собственика им. Проблемът беше, че това бе магическо нападение, а както той знаеше от горчивия си опит, устойчивостта на наемника към магия бе огромна.

Но тяхната намеса му даде отсрочка. Трезорът със съкровищата се намираше някъде отпред, отвъд мястото, където наемникът се биеше и отбраняваше. Нямаше друг начин. Стиснал внимателно сребърния диск (ръбовете му бяха много остри), Натаниел се прокрадна по коридора, покрай множество врати и завои, все по-близо и по-близо до разклонението.

Сега вече толкова много сенки се бяха нахвърлили върху врага му, че Натаниел едва успяваше да го различи. Беше скрит в купчина гърчещи се тела. Тежестта им го бе принудила да падне на колене. От време на време виждаше само лицето му, мораво под брадата, както и задушавашото синьо сияние. Изглеждаше полузадушен, но ножът му все още проблясваше около него. По пода, като дървени стърготини, падаха лентички топяща се същност.

Ножът, и той е от сребро, помисли си Натаниел. *Не могат да му противостоят. Рано или късно ще се освободи.*

Този неприятен факт го подтикна да продължи. Стигна до разклонението. Вдигнал диска и опрян в стената, той заобиколи, като през цялото време наблюдаваше биещите се. Докато минаваше, една от сенките падна, прерязана на две с един-единствен замах. Натаниел не се бави повече, нямаше много време.

Надолу по коридора, право под земята. Там, в края: стоманената врата с металната решетка — входът към трезора със съкровищата.

Натаниел изтича до него. Погледна назад към мястото, откъдето бе дошъл. Далечно боричкане, пышкане, неземни стонове. *Забрави наемника сега*. Какво трябваше да направи?

Огледа внимателно вратата. Беше напълно обикновена: резето с решетката за гледане, проста дръжка, никакви други следи или изпъкналости. Можеше ли да има капан? Възможно беше. Освен това пазачът беше споменал нещо. Съкровищата вътре се охраняваха от чума, това го знаеше, но как се задействаше? Може би дори просто отварянето на вратата щеше да я раздвижи...

Ръката на Натаниел спря на дръжката. Дали?

Погледна назад през рамо. Не, не можеше да се откаже, *трябваше* да вземе Жезъла. Иначе щеше да умре. Стисна дръжката, завъртя и дръпна...

Нищо не се случи. Вратата остана затворена.

Натаниел изруга и пусна. Беше заключена по някакъв начин... Напрегна си мозъка. Не се виждаше ключалка. Някакво магическо заключване? Ако е така, никога нямаше да намери заклинанието. Хрумна му една глупава мисъл. Отново завъртя дръжката. Този път *бутна*.

Аха. Вратата се отвори. Натаниел я остави да се люшне навътре. Задържа дъх...

Никаква чума не заклоочи. Включиха се автоматични светлини, вероятно от някое пленено дяволче, затворено на тавана на трезора. Всичко си беше както го видя преди два дни: мраморният пиедестал по средата, затрупан със съкровища. Иначе стаята беше празна. Широкият пръстен от маслинозелени плочки около пиедестала се простираше почти до вратата.

Натаниел потърка брадичка. Най-вероятно, ако стъпеше върху тези зелени плочки, чумата щеше да се появи и той щеше да загине по ужасен начин. Идеята не му допадна. Но как можеше да я преодолее? Пръстенът от плочки беше прекалено широк, за да го прескочи, нямаше как да се покатери над тях и не можеше да лети...

Обзе го нерешителност. Не можеше да се върне. Положението бе прекалено отчайващо, а Кити разчиташе на него да успее. Но да влезе в стаята означаваше сигурна смърт. Нямаше средство за защита: нямаше Щит, нямаше заклинания...

Очите му бяха приковани от един предмет в центъра на далечния пиедестал. Нефритен камък, вложен в нежен кръг от пресовано злато. Висеше на верижка от една дървена стойка. Амулетът на Самарканд... Натаниел знаеше много добре на какво беше способен. Беше го виждал как отблъсква силата на демона Рамутра. Определено можеше да се справи с една нищожна чума. Ами ако се *втурнеше* толкова бързо, колкото можеше...?

Прехапа устна. Не, разстоянието до пиедестала бе прекалено голямо. *Никога* нямаше да успее да вземе Амулета преди...

Не го разтревожи определен звук — коридорът зад него бе напълно тих, — а някаква интуиция. Едно внезапно, силно и лошо

предчувствие, от което по гръбнака му пробягаха иглички, го накара да се обърне. От гледката в коридора му се преобърна стомахът, коленете му омекнаха.

С ножа и юмрука си наемникът бе успял да отблъсне всички сенки, с изключение на една. По пода около него отпуснато лежаха парчета от другите. От камъните все още продължаваха да изникват нови сенки — една от тях изстреля син импулс към наемника. Това го блъсна за секунда в стената, но той не се колебаеше. Пренебрегна сянката на гърба си, която искаше да го задуши, наведе се и първо изрита единия ботуш, а после и другия. Удариха се в камъните и останаха отсреща.

Наемникът се отдалечи от ботушите. Сенките, заинтригувани от тях, моментално се отдръпнаха. Прелитаха бързо и безшумно около ботушите, душеха и ги побутваха с дългите си пръсти. Сянката на гърба му се разсея и охлаби хватката си. Свиване на рамене, замахване със сребърния нож и къде беше сянката сега? Две парчета на пода, които драпаха едно към друго.

Докато Натаниел гледаше, наемникът се отправи по коридора към него. Идваше неумоливо, но бавно. Наметалото му бе съдрано, ходеше по чорапи. Дивото нападение на сенките явно го бе отслабило. Лицето му бе станало бледомораво от напрягане; куцаше и кашляше при всяка стъпка.

Натаниел стоеше на прага, наполовина във, наполовина извън съкровищницата. Главата му правеше трескави движения — от една страна на друга, от зелените плочки към наемника. Повдигна му се от паниката. Сега вече му оставаше само да реши как иска да умре.

Стегна се. В едната посока смъртта бе неизбежна. Изражението по лицето на наемника му обещавахе болка. А що се отнася до другата посока...

Хладните проблясъци на Амулета просветваха върху пиедестала в другия край на стаята, викаха го. Беше толкова... чумата поне щеше да бъде бърза.

Натаниел взе решение. Излезе през вратата вън от съкровищницата и се насочи към приближаващия наемник.

Сините очи се впиха в него. Мъжът се усмихна. Ножът се вдигна.

Натаниел се завъртя на пети и хукна обратно към вратата. Пренебрегна яростното ръмжене зад себе си и се концентрира право

напред. Беше жизненоважно да набере скорост, да стъпи върху плочките с максимална бързина...

В рамото му избухна болка. Изрева като животно, препъна се, но продължи да тича: през вратата... в стаята... зелените плочки се простираха отпред...

Зад него се чуваха куцащи стъпки и приглушено кашляне.

Ръбът на плочките. Той подскочи, полетя във въздуха възможно най-далеч... Падна. Продължи да бяга.

Навсякъде около него се надигна съскане като от хиляди змии. От плочките се виеше жълто-зелена пара.

Отпред се намираше пиедесталът. Върху него блестяха съкровищата. Жезълът на Гладстон, ръкавица със скъпоценности, древна цигулка, оцапана с кръв; бокали, мечове, ковчежета и гоблени. Очите на Натаниел бяха приковани върху Амулета на Самарканд, който се тресеше и се друсаше при всяка крачка.

Зелената пара покри всичко с блед воал. Натаниел усети щипене по кожата — щипенето се усили, превърна се във внезапна непоносима болка. Замириса му на изгоряло...

Чу кашляне зад себе си. Нещо го докосна по гърба.

Пиедесталът... Ръката му се протегна, грабна огърлицата и я откъсна от стойката. Подскочи, извъртя се, просна се върху пиедестала, пръскайки бижутата и другите предмети, извъртя се и падна на плочките от другата страна. Очите му горяха; стисна ги здраво. Кожата му пламтеше. От разстояние чу как един глас нададе агонизиращ писък. Беше неговият собствен.

Невиждащо надяна огърлицата на врата си и усети как Амулетът на Самарканд се отърка в гърдите му...

Болката изчезна. Кожата му все още гореше, но усещаше остатъчно щипене, не засилващо се мъчение. Рамото обаче го болеше, пулсираше силно и болезнено. Чу шепот. Отвори едното си око и видя как парата се извива навсякъде около него. Виеше се, търсеше плътта му, но биваше неумолимо всмуквана от нефритения камък по средата на Амулета.

Натаниел вдигна глава от мястото където лежеше. Виждаше тавана и единия край на пиедестала. Парата изпълваща стаята. Понататък не се виждаше нищо.

И така къде...?

Кашляне. Точно зад пиедестала.

Натаниел бавно се раздвижи. Болката в рамото не му позволяваше да натоварва дясната си ръка. С лявата се надигна, после бавно се изправи.

От другата страна на пиедестала стоеше наемникът, обгърнат от развълнуван облак жълто-зелена пара. Все още държеше ножа си; очите му не се отделяха от Натаниел. Но се бе облегнал тежко на пиедестала и кашляше при всяко вдишване.

Бавно се изправи и тръгна да заобикаля съкровищата, за да стигне до Натаниел.

Той се отдръпна.

Брадятият мъж се движеше крайно внимателно, сякаш го боляха крайниците. Не обръщаше внимание на врящата чума, която прояждаше наметалото му, впиваше се в черните му дрехи и в плътните черни чорапи на куцащите крака. Той отстъпи от пиедестала.

Гърбът на Натаниел се блъсна в стената в далечния край на залата. Не можеше да отстъпва повече. Ръцете му бяха празни. Бе изпуснал някъде сребърния диск, докато тичаше. Нямаше никаква защита.

Чумата се вихреше все по-плътно около идващата фигура. Натаниел видя как по лицето на наемника трепна гримаса, вероятно от съмнение или от болка. Нима устойчивостта му отслабваше? Вече бе принуден да се справи с дългото нападение на сенките, а сега и чумата го атакуваше... Дали кожата му не си променяше цвета? Дали пък не беше леко пожълтяла, малко на петна...?

Безпощадните стъпки продължаваха да се приближават. Бледите сини очи го пронизваха.

Натаниел се притисна назад към камъните. Ръката му инстинктивно се сви около Амулета. Допирът на метала беше студен.

Изведнъж чумата се разбунтува, обви се около наемника като наметало. Сякаш изведнъж бе намерила пропукване, слабо място в бронята му. Завихри се като рояк стършели, обгръщайки врага си и жилеше ли, жилеше. Наемникът продължи да върви. Кожата на лицето му запука като стара хартия. Плътта отдолу се стопяваше, сякаш биваше изсмуквана. Черната брада започна да се обезцветява. Бледите сини очи останаха втренчени в Натаниел с изпиваща омраза.

Все по-близо и по-близо. Ръката с ножа се съсухри, не остана нищо освен ръбести кости под кора от кожа. Сега брадата беше сива, после стана бяла; скулите изскочиха между космите като каменни зъбери. На Натаниел му изглеждаше сякаш наемникът се усмихваше. Усмивката се разтегна и разкри невероятно пространство от зъби... Кожата на лицето напълно падна и остана един лъщящ череп с подстригана бяла брада и бледи сини очи, които просветнаха ярко. После изведнъж угаснаха.

Кости в черни дрехи. Следващата му стъпка се превърна в истински погром. Той рухна и се раздроби, пръскайки множество парцали и парчета около краката на Натаниел.

Злата сила на чумата отслабна. Остатъците ѝ бяха изсмукани от Амулета, докато Натаниел куцаше обратно през стаята. Стигна до пиедестала. Погледна през лещите си. От общата аура на съкровищата го заболяха очите. Най-ярък от всички беше Жезълът. Той протегна ръка (подсъзнателно забеляза петната от малките рани по кожата си) и го взе. Изведнъж си припомни колко гладко и леко беше старото дърво.

Натаниел не изпитваше триумф. Бе прекалено слаб. Жезълът се намираще в ръката му, но дори само мисълта да го задейства го обезкуражаваше. Повдигаше му се от болката в рамото. Съзря виновника за това — окървавен сребърен диск на пода. До него имаше втори диск — онзи, който той беше изпуснал. Приведе се сковано и го прибра в джоба си.

Жезълът, Амулетът... Трябваше ли му още нещо? Той огледа предметите на пиедестала. Някои, за които бе чувал, не му трябваха веднага. Другите просветваха тайнствено и беше най-добре да не се пипат. Без повече да се бави той напусна стаята със съкровищата.

По пътя обратно през коридора сенките-пазители, привлечени от пулсиращите аури на Жезъла и Амулета, се опитаха да го причакат. Смразяващото им синьо сияние биваше погълнато от Амулета. Всяка една, която се нахвърляше върху Натаниел, биваше много бързо засмуквана в нефритения камък. Натаниел остана необезпокояван. Докато минаваше, той взе бързоходните ботуши. Няколко минути по-късно прекоси линията от плочки и се озова в преддверието.

Гадателското му стъкло лежеше върху бюрото.

— Дяволче, имаш три задачи и след това си свободно.

— Сигурно се майтапиш. Едната от тях е невъзможна, нали? Като да направя въже от пясък? Да построя мост до Другото място? Давай. Кажи ми най-лошото.

Докато дяволчето го нямаше, магьосникът седеше превит на бюрото, подпирайки се на Жезъла. Рамото му пулсираше силно. Кожата по лицето и ръцете му все още пареше. Дишаше неравномерно и задъхвайки се.

Дяволчето се върна. Лицето му беше току-що почистено и сияеше. Едва сдържаше нетърпението да си тръгне.

— Първата задача. Точно в този момент висшите духове напускат сградата. Гледай. — От дълбините се появи картина: Натаниел разпозна старата фасада на Уестминстър. В стената бе взривена дупка. Оттам се изсипваше беснееща тълпа — мъже и жени от правителството подскачаха със странни, нечовешки движения. Просветваха Детонации, искряха Инферно, безразборни магически светкавици прелитаха и изчезваха. Сред тях крачеше ниската, пълна фигура на Куентин Мейкпийс.

— Тръгват — отбеляза дяволчето. — Около четиридесет са, мисля. Някои от тях все още се движат несигурно на краката си, като новородени телета. Но съм сигурен, че ще свикнат.

Натаниел въздъхна.

— Много добре.

— Втората задача, шефе. Ще намериш склад за оръжие нагоре по стъпалата, третата врата вляво. Третата задача...

— Да? Къде е тя?

— На горния етаж, хващаш вдясно, след Залата на статуите. Вратата право напред. Ето, мога да ти покажа, ако искаш. — Оформи се картина: кабинет на администратор в Уайтхол. На пода, в пентаграма, напълно неподвижно лежеше момиче.

— Приближи — нареди Натаниел. — Можеш ли да се приближиш до нея?

— Аха. Но гледката не е хубава. Все пак е същото момиче. Не мисли, че не е. *Ето*. Виждаш ли какво имам предвид? Поначало не бях много сигурен, но разпознах дрехите...

— О, *Kuti* — рече Натаниел.

Е, доста се забави, помисли Кити.

Какво имаш предвид? Та ти току-що пристигна.

Глупости! Нося се тук от сума ти време. Те витаеха около мен и ми казваха да си ходя и, че съм нищо, и да не се занимавам да търся и аз започнах да им вярвам, Бартимеус. Вече се бях отказала напълно, когато се появи при мен.

Отказала? Та ти си тук от не повече от няколко секунди. Земно време, искам да кажа, тук то не работи по същия начин. По-изкривено е. Бих се опитал да ти обясня, но виж, важното е, че ти си тук. Не мислех, че ще дойдеш.

Не беше толкова трудно. Предполагам това е, защото ти ми помогна да премина.

По-трудно е, отколкото си мислиш. Ти си първата успяла след Птолемей. Необходимо е да можеш да се отделяш от себе си, което е невъзможно за магьосниците, поради това, което са. Неуспелите полудяват.

И на мен това ми е проблемът сега, това отделяне. Това, че не съм аз.

Защо не пробваш да си направиш форма? Нещо, върху което да се съсредоточиш. Може да се почувстваш по-добре.

Вече направих няколко! Единствената, която се получи, беше топка, а това явно ги... ги ядоса.

Ние не сме ядосани. Изглеждам ли ти ядосан?

Кити изгледа далечния, проблясващ образ. Представляваше величествена жена, тъмнокожа, с дълга шия. Носеше висока шапка и дълга бяла тога. Седеше върху мраморен трон. Лицето беше красиво и спокойно.

Не, помисли си, никак. Но ти си различен.

Не говоря за нея. Това не съм аз — това е спомен. Аз съм навсякъде около теб. Ние сме навсякъде около теб. Нещата не са като от твоята страна на Портата. Тук няма разлика между духовете. Всички сме едно. А това сега включва и теб.

Наоколо се завъртяха ленти от сенки и някаква тъкан, сякаш, за да потвърдят. Образът на жената изчезна; появиха се други. Кити виждаше всеки един от тях удесеторен, като пречупен през окото на насекомо, но знаеше, че не образите се умножаваха, а тя самата.

Това не ми харесва много, помисли си тя.

Картините са спомени; някои от тях дори биха могли да бъдат твои. Малко е трудно да го разбереш, знам. Птолемей също реши, че е сложно, но се справи когато си направи собствена форма. Доста артистична беше, много близка до неговата. Защо не опиташ пак?

Мога да правя топка.

Няма да си общувам с топка. Имай малко увереност.

Кити се стегна и насочи волята си към стрелкащите се вещества. Както и преди, тя успя да създаде нещо подобно на човешка форма. Имаше тресяща се глава, дълго слабо тяло, което завършваше с триъгълна маса, която би могла да е пола, имаше две клечковидни ръце и чифт крака като хоботи. Изглеждаше тромаво. Няколко езика от материя го огледаха внимателно.

Това пък какво е?

Това е ръка.

А, да. Това си е облекчение. Хммм... Така ли се виждаш ти самата, Кити? Тук си имаме сериозен проблем със самотнието. Ето ти съвет: истинските ти крака не са чак толкова дебели. Поне не около глезените.

Трудно, помисли си Кити. Това е най-доброто, на което съм способна.

Поне си дай лице и, за бога, направи го хубаво.

Кити се напрегна силно и успя да оформи чифт свински очи, дълъг нос като на вещица и уста, изкривена в уродлива и неустойчива усмивка.

Е, изобщо не си Леонардо.

Наблизо просветна бърз образ — брадат мъж взрян в стена.

Би помогнало, помисли Кити побесняла, ако имаш нещо друго за гледане вместо тази бъркотия. С невероятно усилие тя накара

заместителя на тялото си да протегне ръка към въртящата се наоколо материя. Част от извиващите се езици се свиха назад в подигравателен ужас.

Вие хората сте толкова непоследователни. Заявявате, че обичате стабилността и реда, но какво е Земята, ако не една голяма бъркотия? Накъдето и да погледнеш — хаос, насилие, разкол и конфликти. Тук е много по-спокойно. Но може би аз мога да ти помогна в тази ситуация. Да направя нещата малко по-лесни. Сега запази контрол над това твое прекрасно тяло. Не бих искал онова подобие на ръка да изпадне — това би развалило съвършенството.

Пред погледа на Кити най-близката течаща материя претърпя трансформация. Блещукащите езичета от светлина се удължаваха и се втвърдяваха на различни нива. Извивките и спиралите се изправяха и нарастваха, разширяваха се, съединяваха се и отново се разделяха. След секунди около тялото ѝ се оформи подобие на стая: стъклен под; квадратни колонии от всички страни; зад тях имаше стъпала, водещи към един ръб; после — нищо. Отгоре имаше прост, равен таван, също прозрачен. Оттатък покрива, между колоните, под пода — неотслабващото движение на Другото място продължаваше неукротимо.

Илюзията за физическо пространство изведнъж вся у Кити страх от празнотата наоколо. Фигурата ѝ се беше свила в центъра на стаята, възможно най-далеч от краищата.

Така как е?

Ами... става. А ти? Къде си?

Аз съм тук. Не е нужно да ме виждаш.

Но бих предпочела да е така.

О, много добре. Предполагам, че аз съм домакинът.

Измежду колоните в края на малката зала пристъпи фигура — момчето с неостаряващото лице. Ако на Земята е бил привлекателен, тук той беше сияйно красив. Лицето му излъчваше радост и спокойствие, кожата му грееше от светлина и цвят. Той премина тихо по пода и спря пред формата на Кити с треперлива глава, хилав гръден кош и трътлести бедра.

Благодаря ти, помисли си Кити горчиво. Така се чувствам много по-добре.

Всъщност, това не съм аз, както и ти не си това. На практика ти си толкова част от тази форма, колкото и аз. В Другото място няма никакви разделения.

Не се чувствах така преди да дойдеш. Казаха ми, че не съм желана тук, казаха, че съм луда.

Само защото постоянно се опитваш да ни наложиш ред, а редът означава ограничения. Тук не трябва да има ограничения: нищо точно, нищо определено. Дали ще е недодялана тънка фигура или плаваща топка. Или „къща“ като тази. Момчето махна безгрижно с ръка. Това тук е чуждо и не може да съществува дълго. Боли ни, когато сме ограничени по какъвто и да е начин.

Момчето отстъпи от нея и погледна между две колони към стрелкащите се светлини. Фигурата на Кити се заклатушка след него.

Бартимеус...

Имена, имена, имена! Те са най-основното ограничение. Те са най-ужасното проклятие. Всяко едно осъжда на робство. Тук ние сме едно цяло — нямаме имена. Но какво правят магьосниците? Протягат се чрез призоваванията си; думите им ни изтеглят, пищящо парче след парче. С преминаването на всяко парче, то се определя: придобива име и свои сили, но се отделя от останалите. И какво се случва после? Като циркаджийски маймуни ние правим номера, за да угодим на господарите си, иначе те нараняват крехката ни същност. Дори и след като се върнем тук, пак не сме в безопасност. След като едно име вече ни е дадено могат да ни извикват отново и отново, докато ни се износи същността.

Той се обърна и потупа Кити по подобие на тил на закръглената ѝ глава.

Толкова си обезпокоена от свързаността на нещата тук, че предпочиташ да се лепнеш за нещо толкова отблъскващо, като тази уродлива форма — сигурен съм, че не се обиждаш, — вместо да се носиш свободно с нас на воля. За нас, на Земята, е точно обратното. Изведнъж ни откъсват от тази течност, оставят ни сами и уязвими в един свят на порочна определеност. Промяната на формата малко успокоява, но никога не спира болката задълго. Нищо чудно, че някои от нас негодуват.

Кити бе пренебрегнала монолога. Толкова се дразнеше от грубостта на творението си, че скришом променяше размера на главата, като насочваше част от материята надолу, за да уголеми торса ѝ. Малко беше намалила и носа, стесни устата и я поизправи. Да... беше чувствително по-добре. Момчето извъртя очи.

Точно това имам предвид! Ти не можеш да спреш да мислиш, че това нещо по някакъв начин си ти. Това не е нищо повече от марионетка. Остави го на мира.

Кити преустанови опитите си да изтегли малко коса от тила на създанието. Насочи цялото си внимание към сияещото момче, чието лице изведнъж стана сериозно.

Защо дойде тук, Кити?

Защото така е направил Птолемей. Искях да си докажа, да покажа, че ти се доверявам. Ти каза, че след като е успял, си щял да си щастлив да си негов роб. Е, аз не искам роби, но наистина се нуждая от твоята помощ. Това е, за което дойдох.

Очите на момчето приличаха на черни кристали, осеяни със звезди.

Как искаш да ти помогна?

Знаеш... Онези... духове, които са се освободили. Планират да нападнат Лондон, да избият хората.

Още ли не са го направили? отбеляза небрежно момчето. Много се бавят.

Не бъди жесток!

Във вълнението си създанието на Кити размаха кокалестите си ръце над главата и залитна напред. Момчето отстъпи назад изненадано.

Повечето хора в Лондон са невинни! Те не искат магьосниците също като вас. Моля те от тяхно име, Бартимеус. Точно те ще страдат, когато армията на Нуда се развилнее.

Момчето кимна тъжно.

Факарл и Нуда са болни. Така се случва с някои от нас, когато ни призовават твърде често. Робството ни покварява. Личностите ни стават безчувствени, брутални и отмъстителни. Обръщаме много повече внимание на обикновените унижения, понесени във вашия свят, отколкото на чудесата и удоволствията на това място. Трудно е за вярване, но е истина.

Кити вдигна очи към проблясъците на светлина и безкрайността от движеща се същност.

Какво всъщност правите тук? попита тя.

Тук не става въпрос за правене. Става въпрос за съществуване. Не очаквай да разбереш: ти си човек. Вие можете да виждате само повърхности, а после искате да се наложите над тях. А Факарл, Нуда и останалите са били изкривени от вашето виждане. Сега те се определят чрез омразата. Тя е толкова силна, че те искат да се отделят от това място, само и само за да могат да си отмъстят. Донякъде това представлява окончателна капитулация пред ценностите от вашия свят. Ей, ставаш все по-добра в боравенето с това нещо...

Защитена от енергиите на Другото място, Кити откри, че ѝ е по-лесно да насочва фигурата си. Ходеше наперено напред-назад из малката зала, люлееше ръце и движеше отсечено главата си настрани, сякаш благодареше на някаква публика. Момчето кимна одобрително.

Знаеш ли, това е почти подобрение на истинското ти аз.

Кити не му обърна внимание. Фигурата ѝ спря до момчето.

Направих това, което е направил и Птолемей. Доказах се пред теб. И ти отвърна на призива ми, ти го прие. Сега имам нужда от помощта ти, за да спрем това, което Факарл и Нуда правят.

Момчето се усмихна.

Саможертвата ти наистина е голяма и, в памет на Птолемей, ще се радвам да върна жеста. Но има две пречки за това. Първо, ще трябва да ме призовеш обратно на Земята, а това може вече да е извън възможностите ти.

Защо? — попита Кити.

Момчето я гледаше с внимателно, почти мило изражение. Това я обезкуражи.

Защо? — попита тя отново.

Втората пречка, продължи момчето, е зловещата ми слабост. Не съм бил тук достатъчно дълго, за да си възвърна напълно енергията, а Факарл — да не говорим за Нуда — има повече сила дори в един от тлъстите си пръсти, отколкото аз в цялото си тяло в този момент. Не съм склонен да се поробя, защото със сигурност ще бъде фатално. Съжалявам, но е така.

Това няма да е поробване. Казах ти го и преди.

Фигурата разколебано протегна ръка към момчето.

Но ще бъде фатално.

Кити свали ръката си.

Добре. Ами ако имахме Жезъла?

На Гладстон ли? Как ще се сдобиеш с него? Кой ще го употреби? Ти не можеш.

Натаниел се опитва да го вземе в момента.

Това е много добре, но дали ще може да го използва... Чакай малко!

Сияещите черти на момчето се изкривиха, изгубиха форма, сякаш съчувстващият интелект се бе отдръпнал шокирано. Секунда по-късно бяха идеални както преди.

Я да си изясним нещо. Казал ти е името си?

Да. Сега...

Това ми харесва... Това ми харесва! Причинявал ми е болка години наред, само защото бих могъл да го издам, а сега го казва на всяка женска, която срещне и то безплатно! Кой друг знае? Факарл? Нуда? Я ми кажи, издокараха ли му името в неонов светлини из целия град? А аз не съм казвал на никого!

Изпусна се последния път, когато те призовах.

Е, като изключим това.

Но ти можеше да кажеш на враговете му, нали, Бартимеус? Щеше да намериш начин да му навредиш, ако наистина го искаше. И Натаниел също го знае, мисля. Разговарях с него.

Момчето изглеждаше замислено.

Хмм. Знам ги тия ваши разговори...

Както и да е, той отиде за Жезъла, а аз дойдох да те намеря. Заедно...

Както и да го погледнеш, никой от нас не е в състояние да се бие. Вече не. Първо, теб те отписваме напълно. Що се отнася до Мандрейк, последния път когато се опита да използва Жезъла, изпадна в безсъзнание. Какво те кара да мислиш, че сега ще има силата? Като го видях последно беше изтощен... Освен това моята същност е толкова разнебитена, че не бих могъл да поддържа дори една проста форма на Земята, да не говорим за това да съм от полза. Може би дори няма да понеса болката от материализирането. Факарл е направил едно нещо както трябва. Не му се налага да се

тревожи за болката. Не, нека да погледнем фактите в лицето, Кити... Никакъв отговор. Какво? Какво има?

Фигурата на Кити бе наклонила кръглата си глава и гледаше момчето мълчаливо и настойчиво. То се почувства притеснено.

Какво? Какво си мислиш...? О! Не! Няма начин!

Но, Бартимеус, това ще защити същността ти. Няма да усещаш никаква болка.

Ъъъ. Не.

И ако обединиш силата си с нас, може би Жезълът...

Не!

Какво щеше да направи Птолемей?

Момчето се извърна. Отиде до най-близката колона и седна на стъпалата, загледан навън във вихрещото се нищо.

Птолемей ми показва как можеше да бъде, каза то накрая. Мислеше си, че ще е един от многото. Но за две хиляди години, Кити, ти си единствената, която ни е последвала. Единствената. Аз и той си общувахме като равни в продължение на две години. Аз му помагах от време на време; от своя страна той ми позволи да изследвам вашия свят. Скитах се чак до оазиса Физън^[1] и до залите с колони в Аксум^[2]. Скитах се над белите хребети на планините Заргос и из сухите дерета на пустините Хеджаз^[3]. Летях с ястребите в перестите облаци, високо, високо над земи и морета, и когато се завърнах вкъщи, отнесох със себе си спомените за онези места.

Докато говореше, отвъд колоните на залата танцуваха малки, блещукащи образи. Кити не можеше да ги различи, но не се съмняваше, че показваха сцени от чудесата, които Бартимеус беше видял. Тя накара фигурата си да седне на едно стъпало до него. Краката им се поклащаха над нищото.

Преживяването, продължи момчето, беше невероятно. Свободата ми приличаше на тази, която имам тук, а видяното ме заинтригува. Болката, която усещах, никога не беше прекалено силна, понеже можех да се върна тук, когато си поискам. Как само танцувах между световите! Птолемей ми даде прекрасен подарък и аз никога не го забравих. Бяхме заедно в продължение на две години. После той умря.

Как? попита Кити. Как е умрял?

Първо не последва отговор. После:

Птолемей имаше братовчед, наследника на египетския трон. Той се страхуваше от силата на моя господар. На няколко пъти се опита да се отърве от него, но ние — другите джинове и аз му заставахме на пътя.

Навън, във въртящата се материя, Кити зърна повтарящи се образи, доста по-ясни от обикновено: фигури клекнали на перваза на прозорец, хванали дълги извити ножове; демони, стрелкащи се над покривите през нощта; войници пред врата.

Исках да го отведа от Александрия, най-вече защото пътуването му дотук го бе направило по-уязвим. Но той беше инатлив; отказа да тръгне, дори и след като в града пристигнаха римски магьосници и бяха настанени от братовчед му в цитаделата на двореца.

Бързи проблясвания в пространството: остри триъгълни платна, кораби под кулата на фар; шестима бледи мъже в груби кафяви пелерини, застанали на кей.

На господаря ми му харесваше, продължи момчето, да бъде носен из града през повечето сутрини и над него да се носят ароматите на пазарите — на подправки, цветя, смоли и кожи. В Александрия бе представен целият свят и той го знаеше. Освен това хората го обожаваша. Моите другари джинове и аз го носехме в покритата му носилка.

Тук Кити зърна бегло стол със завеси, качен на прътове. Носеха го черни роби. Наоколо имаше щандове и хора, лъскави неща и синьо небе.

Образите изгаснаха. Момчето седеше мълчаливо на стъпалото.

Един ден, продължи то, го занесохме до пазара за подправки — любимото му място, където миризмите бяха най-опияняващи. Беше глупаво от наша страна да го правим; улиците бяха тесни, задръстени с хора. Движехме се бавно.

Кити видя дълъг, нисък щанд, осеян с купища дървени кутии, всички пълни с разноцветни подправки. Един бъчвар седеше с кръстосани крака пред отворена врата и огъваше метални ленти на обръчи. Други образи се появяваха и изчезваха: къщи, боядисани в бяло; кози, скитащи се сред тълпите; деца, застинали в устрема си. И отново столът със спуснатите завеси.

Насред пазара забелязах нещо да се движи на един покрив право пред нас. Дадох пръта си на Пенренутет, превърнах се на птица и се издигнах да проверя. Над покривите видях...

Той спря. Структурата на Другото място беше черна като сироп. Въртеше се ядосано, бавно, осветявана от светкавици. Затрептя образ — простиращи се надалече покриви, избелени като кости от парещото слънце. На фона на небето се открояваха силуетите на тъмни фигури — огромни разперени крила, протегнати дълги опашки. Тук-там по бронята им просветваха светлинки. Сега Кити видя ужасни картини: змийска глава; вълча муцуна; ухилено, безкожо лице с оголени зъби. Картината изчезна.

Римските магьосници бяха призовали много джинове. Също и африти. Нахвърлиха ни се от всички страни. Ние бяхме само четирима джинове. Какво можехме да направим? Останахме и се бихме. Там, сред хората на улицата, ние стояхме и се биехме за него.

Една последна бъркотия от образи, бързо сменящи се и разфокусирани — дим, експлозии, нагоре-надолу по тясната уличка пукаха синьо-зелени енергии. Чуваха се писъците на хората. Демонът с безкожото лице падна от високото, стиснал с нокти дупката на гърдите си. Другите джинове — единият имаше глава на хипопотам, другият клюн на ибис — също стояха близо до стола със завесите.

Афа умря първи, продължи момчето. После Пенренутет и Тети. Издигнах Щит и грабнах Птолемей. Разбих една стена, убих онези, които ме преследваха и се понесох в небето. Спуснаха се след нас като рояк пчели.

Какво се случи? попита Кити. Момчето отново бе замлъкнало. В празнотата не се появяваха никакви образи.

Удари ме Детонация. Рани ме. Не можех да летя. Нахълтах в малък храм и се барикадирах вътре. Птолемей не беше в добра форма — искам да кажа, че беше по-зле, отколкото преди. Мисля, че беше заради дима. Врагът обгради храма. Нямахме изход.

И после?

Не мога да говоря за това. Той ми направи последен подарък. В това е същността на въпроса. Тогава момчето сви рамене. За пръв път се обърна и погледна фигурата на Кити. Бедният Птолемей! Той мислеше, че примерът му ще помогне нашите видове да се помирят. Беше убеден, че разказът за пътуването му ще бъде четен през

вековете и ще доведе до обединение на световете. Така ми каза, точно на това място! Е, въпреки цялата му просветеност и мъдрост, той сгреши. Той умря и идеите му бяха забравени.

Създанието на Кити се намръщи.

Как може да говориш така, след като сега и аз съм тук? И Натаниел е чел книгата му, и господин Бътън, и...

Апокрифите са само част от цялата история. Птолемей така и не доживя да напише останалото. Освен това хората като Натаниел четат, но не вярват.

Аз повярвах.

Да. Така е.

Ако се върнеш и помогнеш да спасим Лондон, по някакъв начин ще продължиш делото на Птолемей. Хората и джисовите ще работят заедно. Това е искал той, нали така?

Момчето погледна навън в празнотата.

Птолемей не ми поставяше искания.

Аз също не поставям искания. Ти можеш да направиш каквото си пожелаеш. Моля те за помощ. Ако не искаш да се отзовеш, така да бъде.

Ами...

Момчето протегна тънките си, кафяви ръце.

Това противоречи на здравия разум, но ще е хубаво да си уредя сметките с Факарл. Ще ни трябва обаче Жезъла. Без него нищо няма да стане. И освен това, няма да оставам дълго, особено щом ще съм натикан в...

Благодаря ти, Бартимеус! В прилив на благодарност, фигурата на Кити се наведе настрани и метна тънките си ръце през врата на момчето. Топчестата глава се отпусна за момент на нежната кафява ръка.

Добре де, добре. Не изпадай в сантименталности. Ти направи своята саможертва. Сега, предполагам, е мой ред.

Твърдо, но сдържано, момчето се измъкна от бъркотията от крайници и се изправи на стъпалото.

Най-добре се връщай, каза то. Преди да е станало прекалено късно.

Фигурата на Кити вдигна поглед, главата ѝ се наклони обвинително, после тя скочи ядосано на крака.

Какво точно имаш предвид? Постоянно го повтаряш. Каква саможертва?

Мислех, че знаеш. Съжалявам.

Какво? Ей сега ще те цапна!

Как? Нямах никакви ръце.

Или... или... Ще те бутна от ръба. Просто ми кажи!

Истината, Кити, е, че Другото място не е благоприятно за хората. По същия начин, както моята същност страда на Земята, така и твоята същност страда тук.

Тоест?

Тоест, ти доброволно си се отделила от тялото си. Не за дълго, което е предимство. Птолемей остана тук много повече време. Задаваше въпроси, постоянно задаваше въпроси. Той остана тук двойно по-дълго от теб. Но...

Но? Хайде де.

Фигурата подскочи напред с протегнати ръце и нападателно наведена глава. Момчето отстъпи назад до последното стъпало и се залюля на ръба на бездната.

Не виждаш ли колко добра ставаш в боравенето с това нещо? Първата ти фигура беше безнадеждна. Ти вече забравяш земните си връзки! Когато Птолемей се върна, беше забравил почти всичко. Не можеше да ходи, едва успяваше да използва крайниците си... Беше му необходима адски много сила дори само за да ме призове отново. И това не е всичко. Докато ти си тук, на Земята тялото ти умира. Не можеш да го виниш, нали? То беше изоставено. По-добре се връщай бързо, Кити. По-добре се връщай бързо.

Но как? прошепна тя. Аз не знам как.

Облада я страх; фигурата, създанието ѝ с топчестата глава, стоеше отчаяно на стъпалото. Момчето се усмихна, пристъпи напред и я целуна по челото.

Лесна работа, каза Бартимеус. Портата все още е отворена. Аз мога да те освободя. Спокойно. Работата е уредена. Ти свърши своята част.

Той отстъпи. Фигурата на Кити, момчето и залата с колоните избухнаха и се превърнаха в ивици и ленти. Кити се хвърли във водовъртежа на Другото място, сред светлини и въртящи се цветове. Тя

се носеше ли, носеше. Навсякъде около нея цареше безтегловността на смъртта.

[1] Бивша провинция в Югозападна Либия. — Бел.прев. ↑

[2] Град в Северна Етиопия, столица на древно царство между VII и I в. пр.Хр. — Бел.прев. ↑

[3] Регион в Западна Саудитска Арабия. — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ПЕТА

АЛЕКСАНДРИЯ: 124 Г. ПР.ХР.

Подскок, накуцване и... паднахме горе на стъпалата между колоните. Пред нас имаше бронзова врата, позеленяла от времето. Бутнах и я отворих. Вмъкнах се в светилището на бога. Въздухът беше хладен. Беше тъмно — нямаше прозорци. Затворих вратата и затръшнах древното резе. Точно в този момент нещо се блъсна от другата страна.

Поставих печат на вратата просто, за да съм изряден, после изпратих Минисветлинка към тавана, където тя забръмча и затрептя с розово сияние. От края на стаята с мрачно неодобрение ни гледаше статуята на брадат човек. Иззад вратата и отвсякъде около светилището долитаха плясъците на кожени крила.

Поставих господаря си под Минисветлинката и наведох муцуната си по-близо. Дишането му беше неравномерно. По дрехите му се просмукваше кръв. Съсипаното му лице, цялото в белези и бръчки като древен плод, бе преbledняло.

Очите му се отвориха. Надигна се на една ръка.

— Мирувай — казах. — Пази си силите.

— Няма нужда, Бартимеус — рече той, използвайки истинското ми име. — Вече не.

Лъвът изръмжа.

— Няма да говориш така — казах. — Това се нарича тактика. Ние си почиваме. След минутка ще си пробием път.

Той се закашля. Избликна кръв.

— Ако трябва да съм честен, не мисля, че ще понеса още един от полетите ти.

— О, хайде де. Дори ще бъде по-интересно само с едно крило. Дали ще можеш да махаш с ръка?

— Не. Какво се случи?

— Заради тъпата грива е! Не видях джина, който дойде от едната страна. Причака ни и ме уцели с Детонация! За последен път нося толкова рунтава грива!

Близо до върха на старата, гладка стена се чу леко стържене. Няколко сенки пробягаха на фона на светлината. Нещо тежко кацна горе на покрива.

Птолемей изруга тихо под носа си. Лъвът се намръщи.

— Какво има?

— Там, на пазара. Изпуснах пергамента. Записките ми за Другото място.

Въздъгнах. Усещах движението навсякъде наоколо, тракането на хищните нокти по камъка, лекото стържене на люспи по плочите на покрива. Чувах шепненето на латински. Представих си ги, налепени по всяка част на сградата, като гигантски мухи.

— Това не е хубаво — рекох, — но не е основната ни грижа.

— Не съм завършил разказа си — прошепна той. — В стаята ми не остана нищо друго, освен откъси.

— Птолемей, това няма значение.

— Напротив, има! Това щеше да промени нещата. Щеше да промени начина на работа на магьосниците. Щеше да сложи край на робството ви.

Лъвът го изгледа отгоре.

— Нека да бъдем честни — казах. — Робството ми — и животът ми — ще свършат след... о, приблизително след две минути.

Той се намръщи.

— Не е така, Бартимеус.

Стените отекнаха с приглушени звуци от ударите.

— Да, така е.

— Аз не мога да се измъкна, но *ти* можеш.

— С *това* крило? Сигурно се шегу... Аха... Разбирам. — Лъвът разтресе глава. — Няма начин.

— Технически аз съм ти господар, не го забравяй. Казвам, че можеш да си вървиш. Казвам, че *ще* си вървиш.

В отговор станах, изправих се в средата на малкия храм и изревах предизвикателно. Сградата се разтресе. За две секунди след това навън всичко затихна. После шумът отново се появи с пълна сила.

Щракнах злобно със зъби.

— След няколко минути — казах — те ще нахлуят, а когато го направят, ще се научат да се страхуват от силата на Бартимеус от Урук! А освен това, кой знае? Убих шест джина наведнъж преди малко.

— А колко още са навън?

— О, около двайсет.

— Добре. Това решава въпроса. — С треперещи ръце момчето се надигна до седнало положение. — Помогни ми да се облегна на онази стена. Хайде! Хайде! Да не искаш да умра легнал?

Лъвът направи каквото се искаше от него, после се изправи. Заех позиция с лице към вратата, която в центъра си грееше в червено от силна топлина и започваше леко да се издува.

— Не ме моли повече — казах. — Не мърдам оттук.

— О, аз няма да моля, Бартимеус.

Нещо в тона му ме накара да се обърна. Видях Птолемей извърнат на една страна и ухилен към мен. Едната му ръка бе вдигната.

Протегнах се към него.

— Недей...

Той щракна с пръсти и изрече думите за Освобождаване. Точно в този момент вратата експлодира сред дъжд от разтопен метал и три високи фигури скочиха в стаята. Птолемей ми помахаше леко, после главата му бавно се облегна на стената. Аз се извъртях към врага и вдигнах лапа, за да ги унищожа, но същността ми се бе разсеяла като дим. Въпреки най-настойчивите ми усилия, не можах да направя нищо, за да я удържа. Светлината около мен изчезна, съзнанието ми отлетя. Другото място ме дърпаше. Ядно, въпреки волята си, приех последния подарък на Птолемей.

Първото усещане беше за ужасно ограничение. С внезапното събуждане, всичките ѝ безкрайни измерения изведнъж се сведоха до една-единствена точка. Бе отново притисната в границите на тялото си, затворена в тъпата му тежест. За миг започна да се задушава и изпита отвратителното усещане, че е погребана жива. После си спомни как се диша. Лежеше в мрака и се вслушваше в ритъма на тялото си: движението на кръвта, свистенето на въздуха навътре и навън, мърдането и гъргоренето в стомаха и червата. Никога досега не беше осъзнавала колко е *шумна*, колко е тежка, колко плътно е натъпкана. Тялото ѝ изглеждаше отвратително сложно и напълно невъзможно за управление. Мисълта да го *раздвижи* я смущаваше.

Постепенно объркването се превърна в неясно разпознаване на очертанията на крайниците ѝ — свитите почти до кръста колене, леко преплетените един върху друг крака, притиснатите плътно към гърдите ръце. Видя това във въображението си и у нея се разля чувство на привързаност и благодарност към тялото ѝ. Това я стопли: съзнанието ѝ се прочисти. Усети твърдата повърхност, върху която лежеше; мекотата на възглавницата, която поддържаше главата ѝ. Спомни си къде се намира и къде беше ходила.

Кити отвори очи. Всичко бе замъглено. За секунда плуващите линии от светлини и сенки я заблудиха; помисли, че отново се носи из Другото място... После се съвзе и се концентрира. Бавно, неохотно, линиите се изчистиха и пред нея изплува картината на човек, седнал върху стол.

Седеше в поза на крайно изтощение. Главата му беше отпусната на една страна; краката му бяха изпружени настрани. Чу хриптенето, докато си поемаше въздух. Очите му бяха затворени.

На врата му висеше верижка с тъмнозелен камък, инкрустиран в средата на овално парче злато. Надигаше се и се спускаше заедно с ритмичните движения на гърдния кош. Между коленете си стискаше дълъг дървен жезъл. Едната ръка леко го придържаше, а другата висеше отпусната през стола.

След секунда си спомни името му.

— Натаниел?

Гласът ѝ беше толкова слаб, че не бе сигурна дали наистина беше издала звук или думата бе прозвучала в главата ѝ. Все пак, това явно подейства. Чу се сумтене и лomotене. Краката и ръцете на магьосника се разтресоха като задвижени от електричество. Жезълът падна на пода, отскочи и се озова до нея.

Тя се опита да се усмихне. Беше трудно. Лицето я болеше.

— Здравей — рече тя.

Магьосникът не отвърна. Само я гледаше.

— Значи си взел Жезъла — каза Кити. — Пресъхнало ми е гърлото. Имаш ли вода?

Пак не последва отговор. Забеляза, че кожата му беше зачервена и раздразнена, сякаш е била изложена на силен вятър. Взираше се в нея изключително внимателно и все пак не обръщаше никакво внимание на думите ѝ. Кити се раздразни.

— Махни ми се от пътя — изстреля бързо тя. — Ще ставам.

Напрегна коремните си мускули, раздвижи ръка и притисна пръсти към пода, за да се надигне. С тъпо издрънчаване някакъв предмет падна от ръката ѝ. Изпълни я пристъп на гадене. Усещаше мускулите си като втечнени.

Главата на Кити падна обратно на възглавницата. Нещо в слабостта ѝ я уплаши.

— Натаниел... — започна тя. — Какво...?

Той проговори за първи път.

— Няма нищо. Просто си почивай.

— Искам да стана.

— Наистина мисля, че не трябва.

— *Помогни ми да се изправя!* — Яростта се подхранваше от безпокойство и внезапно се превърна в ужас. Проблемът беше в тази слабост. — Няма да лежа тук. Какво не е наред? Какво се е случило с мен?

— Ще се оправиш, само ако останеш... — Тонът му не беше убедителен. Тя опита отново, поизправи се малко и рухна с проклетие на уста. Магьосникът изруга заедно с нея.

— Добре! Ето. Ще се опитам да ти поддържам гърба. *Не се опитвай* да поемеш цялата тежест. Краката ти ще... Така! Какво ти

казах? Поне веднъж направи, каквото ти казвам. — Той я подхвана под мишниците, вдигна я и я завъртя, задърпа я към стола. Краката ѝ се влачеха отзад; стъпалата остъргаха линиите на пентаграмата. Без много церемонене Кити се озова стоварена в седнало положение. Магьосникът стоеше с лице срещу нея и дишаше тежко.

— Сега довольна ли си? — попита той.

— Не съвсем. Какво се е случило с мен? Защо не мога да ходя?

— Това не са въпроси, на които мога да отговоря. — Погледна си ботушите — огромни, протъркани кожени ботуши — после погледна към празния кръг. — Когато нахълтах тук, Кити — рече той, — стаята беше леденостудена. Не можех да усетя пулса ти и ти не дишаше, а просто лежеше там. Помислих си... *Наистина* си помислих, че този път вече си мъртва. Вместо това... — Той вдигна очи. — И така. Каж ми. Ти наистина ли...?

Тя го гледа известно време, без да отговори.

Напрежението по лицето на магьосника се смени с чисто удивление. Той издиша бавно, наполовина седна, наполовина се отпусна на бюрото.

— Разбирам — рече. — Разбирам.

Кити прочисти гърлото си.

— Ще ти кажа след секунда. Първо ми подай онова огледало, ако обичаш.

— Не мисля, че...

— Предпочитам да погледна — каза тя остро, — вместо да си представям какво ли не. Така че, побързай. Имаме работа.

Никакъв аргумент не можеше да я убеди.

— Все пак — рече тя накрая, след като дълго се разглежда — не е нищо по-различно от случилото се с Якоб и Черния Акробат... А *той* се оправи.

— Вярно е. — Ръцете на магьосника започваха да се изморяват. Той понамести огледалото.

— Мога да си боядисам косата.

— Да.

— А за останалото — ще трябва някак да свикна.

— Да.

— След около петдесет години.

— Това са просто бръчки, Кити. Просто бръчки. Много хора ги имат. Освен това могат и да се разнесат.

— Мислиш ли?

— Изглеждат много по-добре, отколкото в началото, когато те намерих.

— Наистина ли?

— *Определено*. Както и да е, виж ме мен. Гледай какви мехури.

— Щях да питам за тях.

— От чумата. Когато взех Жезъла.

— О... Но най-много ме плаши *слабостта*, Натаниел. Ами ако никога...?

— Ще се справиш. Виж се само как размахваш ръце. Преди пет минути не можеше да го правиш.

— Така ли? О! Добре. Сега като го спомена, *наистина* се чувствам малко по-силна.

— Ето на, виждаш ли?

— Но просто е много трудно — каза тя — да гледам огледалото и да виждам... различно лице. Да виждам, че всичко се е *променило*.

— Не всичко — каза той.

— Така ли?

— Да. Очите ти. Изобщо не са се променили.

— О! — Тя се взря съмнително в огледалото. — Мислиш ли?

— Ами, бяха си добре преди да започнеш да ги присвиваш. Довери се на думата ми. — Той свали огледалото и го остави на масата.

— Кити — рече той, — трябва да ти кажа нещо. Демоните излязоха из Лондон. След като те открих, се опитах да задействам Жезъла на Гладстон, но — той въздъхна — не можах. Не е от заклинанията. Имам знанията, които преди няхах. Просто... Нямам физическата сила да наложа волята си над него. А без Жезъла не можем да се изправим срещу Нуда.

— Натаниел...

— *Може* да са останали други магьосници — живи и необладани. Още не съм търсил. Но дори и да можем да сберем няколко съюзници с джиновете им на наша страна, Нуда е прекалено силен. Единствената ни надежда беше в Жезъла.

— Не е така. — Кити се наведе напред в стола си. (Казаното от него беше вярно — сега наистина се движеше малко по-лесно. В началото всичко изглеждаше неудобно и не на мястото си, сякаш нямаше синхрон с костите и сухожилията си.) — Не ходих на Другото място просто за удоволствие — каза тя превзето. — Ти имаш Жезъла, аз открих Бартимеус. Сега трябва само да ги съберем. — Тя му се ухили.

Магьосникът поклати глава притеснено.

— Какво имаш предвид?

— Ами... Е, тази част няма да ти хареса.

Серният облак се сви отпуснато в болнава колона от дим по средата на пентаграмата. Насочи се нагоре към тавана с грандиозната сила на вода, бликаща от чешма. Две плахи, жълти очи се материализираха в сърцето на облака и примигнаха тревожно.

Чувствах се разколебан.

Тъмнокосият младеж стоеше в пентаграмата насреща, облегнат тежко на Жезъла. Веднага го разпознах. Не беше трудно: аурата на талисмана блъскаше по кръга ми със силата на слънчево изригване. Същността ми трептеше от близостта.

Лошо. Бях прекалено слаб. Не биваше да се съгласявам на това.

Изглежда и магьосникът беше в подобно положение. Лицето му имаше цвета на развалено мляко.

Той се поизправи доколкото можа и се опита да изглежда величествено.

— Бартимеус.

— Натаниел^[1].

Той си прочисти гърлото, погледна към пода, почеса се по главата и измърмори няколко странни забележки. Направи всичко друго, но не и да ме погледне право в очите, както подобава на един мъж. Не че аз бях в *по-добро* положение. Вместо да се издува злокобно, колоната дим явно имаше намерение да извива издигащите се нишки в красива, подобна на бродерия плетеница. Ако бяхме оставени на мира, аз вероятно щях да започна да плета някаква измислена жилетка или нещо подобно. Ала след няколко секунди висококачествено колебание, ни прекъснаха грубо.

— *Захващайте се!*

Не се налагаше да гадая *кой* беше това. Магьосник и дим се извъртяха в кръговете си, кашляйки и мърморейки. И двамата изглеждаха наранени и ядосани.

— Знам, знам — рече Кити. — Не завиждам на никого от вас. Просто го *направете*. Нямаме време за губене.

Трябва да кажа, че изглеждаше по-жива, отколкото очаквах. Добре де, наистина изглеждаше малко болнава и имаше сива коса, а кожата ѝ беше сбръчкана и състарена, но изобщо не изглеждаше като Птолемей. Очите ѝ бяха ясни като на птица и грееха със светлината на видяното. Изгледах я със смесени чувства на уважение и съжаление.

— Сдържай си нервите — казах. — Сега почваме.

— Точно така — съгласи се Натаниел. — Тези неща не бива да се насилват.

— Сякаш пък *знаеш* — изсумтя тя. — Защо се бавите?

— Ами... — започна той. — Просто...

— Аз от *своя* страна — рекох с нотки на тихо достойнство — се съгласих с предложението, като си мислех, че приемникът ми ще бъде в приемливо физическо състояние. Сега, след като го видях, имам съмнения.

Магьосникът ме изгледа ядно.

— Това пък какво трябва да значи?

— Ами, не си купуваш кон преди да го огледаш, нали? Трябва да проверя. Я да ти видим зъбите.

— Я се скрий!

— Съжалявам — казах. — Той е боклук. Едва се държи на краката си. Кожата му е обгорена от Чума, а рамото му кърви. Басирам се, че има и глисти.

Момичето се намръщи.

— Какво ти има на рамото? Къде?

Натаниел направи презрителен жест и трепна.

— Нищо не е. Няма проблем.

— Защо не ми каза?

— *Защото* — изръмжа той, — както постоянно повтаряш, нямаме време.

— Напълно справедливо — казах.

— В действителност, *аз също* не съм сигурен, че искам да го направя — продължи магьосникът, възнаграждавайки ме с неприятен поглед. — Не виждам как може да се получи. Той е прекалено слаб, за да помогне с Жезъла, освен това може да бъде низък по стотици начини. Един Бог знае какви вреди може да ми нанесе! Все едно да поканиш стадо прасета да дойдат и да живеят в спалнята ти.

— Така ли? Е, аз не копнея да бъда затворен в твоята противна земна обвивка — извиках. — Там е прекалено мокро за мен. Всичката тази слуз и ушна кал и...

— Млъквайте! — извика Кити. Трябва да се отбележи, че пътуването не беше засегнало дробовете й. — *Млъквайте и двамата!* Моя град го унищожават и трябва да накараме Жезъла да работи. Единственият начин, за който се сетихме, е да комбинираме *твоите* знания, Натаниел, с *твоята* енергия, Бартимеус. Добре, вие и двамата може да изпитате малко неудобство, но...

Изглеждах Натаниел.

— Чу ли това? Тя каза *малко*.

Той поклати глава дълбоко отвратен.

— Не ми говори.

— ... но това няма да продължи дълго. Не повече от няколко часа. После ти, Натаниел, ще освободиш Бартимеус завинаги.

— Чакай — каза той, — искам гаранция, че това същество няма да се опита да разруши съзнанието ми. Това е точно в негов стил.

— *Да*, бе — извиках — и сам да си унищожа билета за излизане оттам? Няма да се мотая из *твоята* глава цяла вечност, приятелче. Не се тревожи. Трябва ми Освобождаване. Няма да пипам нищо.

— По-добре недей.

Известно време се гледахме ядосано.

Момичето плесна с ръце.

— Дooo-бре. Свършихме ли с позирането? Хубаво. Не си унищожих здравето, за да седя тук и да гледам как двама идиоти се карат. Можем ли сега да започваме, *моля*?

Магьосникът подсмръкна.

— Добре.

Димът се изви мрачно нагоре.

— Става.

— Така вече е по-добре.

Никога нямаше да го направя, ако не беше момичето. Но беше напълно права, там, на Другото място, да ме моли в името на Птолемей. Както моментално бе разбрала, това ми беше слабото място, отворената рана. Дори двете хиляди години на натрупан цинизъм не бяха успели да я излекуват, колкото и да се стараех. През цялото това дълго и изморително време аз разнасях спомена за неговата надежда

— че джиновете и хората ще могат един ден да работят заедно, без злоба, без измама, без кланета. Да си го кажем направо, беше глупава идея и дори за момент не повярвах в нея. Просто имаше твърде много доказателства за обратното. Но *Птолемей* бе повярвал и това ми стигаше. Дори само ехото на вярата му бе достатъчно силно, за да ме спечели, когато Кити повтори великия му жест и премина от другата страна да се срещне с мен.

Тя бе подновила връзката. И след като *това* веднъж бе сторено, съдбата ми бе решена. Независимо от стоновете и проклятията на здравия ми разум, бих се хвърлил и в огнена яма за *Птолемей*, а *сега* същото важеше и за Кити.

Макар че... огнена яма? Цистерна с киселина? Легло с гвоздеи? Всяко от тях беше за предпочитане пред това, което се канех да сторя сега.

В единия кръг магьосникът беше зает да се подготвя психически. Преговаряше си репликите, подготвяше заклинанието. В другия, колоната от дим се движеше напред-назад като тигър в клетка. Забелязах, че и в двете пентаграми имаше надраскани пробойни по краищата, за да мога веднага да премина от едната страна към другата. Леле, тези ми вярваха... Можех да се измъкна веднага и да ги излапам и двамата, а след това да си тръгна усмихнат и с песен на уста. Част от мен *гореше от желание* да го направи, просто, за да видя изражението по лицето на бившия ми господар. Бяха минали *векове*, откакто не бях поглъщал магьосник^[2]. Но, разбира се, непланираното поглъщане не влизаше в сметките на Кити. Със съжаление устоях на изкушението.

Освен това съществуваше и проблемът с моето състояние. Дори и такава проста форма, като дима, се оказваше трудна за поддържане. Трябваше ми защита и то, бързо.

— Гледай да побързаш — рекох. — Ако нямаш нищо против.

Магьосникът прокара нервно пръсти през косата си и се обърна към Кити.

— Още такива подигравателни коментари, докато е в мен и ще го освободя веднага, независимо от *Жезъла*. Кажи му.

Тя потропа с крак.

— *Чакам*, Натаниел.

Изруга, потърка лице и започна. Заклинанието беше малко импровизирано. Усетих, че му липсват елегантността и финеса, с които

бях свикнал. Изречението „впримчи този проклет демон Бартимеус и го свий с безмилостна точност“ беше малко грубо, а и можеше да се разбере погрешно. Но явно свърши работа. В единия момент колоната от дим се издигаше невинно в кръга си, а в следващия бе засмукана нагоре и навън, над пробойната в пентаграмата ми, над тази в неговата и придърпана надолу, надолу, надолу... към главата на господаря ми.

Стегнах се. Видях го как стисна здраво очи...

Плъок.

Изчезна. Болката изчезна. Това беше първото ми чувство. Само това имаше значение. Сякаш някаква завеса бе дръпната внезапно и всичко от тъмно стана светло. Беше като да те топнат в леденостуден извор. *Малко* приличаше на завръщане в Другото място след месеци робство. Кръстосаните решетки на болката, които минаваха през цялата ми същност, просто паднаха като коричка на рана и изведнъж се почувствах цял. Беше като да се освежиш, възстановиш и преродиш и то едновременно.

Същността ми бе обзета от ужасна радост, от онзи вид, който не бях изпитвал на Земята от времето на първите ми няколко призовавания в Шумер, когато си мислех, че енергията ми може да се пребори с *всичко*^[3]. Не бях осъзнавал колко много от слабостта ми напоследък се дължеше на натрупаната болка. На мига, в който тя изчезна, аз вече бях десет пъти джина, който бях някога. Нищо чудно, че Факарл и другите препоръчваха това толкова горещо.

Нададох триумфален вик.

Той проехтя странно, сякаш бях затворен в бутилка^[4].

Миг по-късно се чу друг вик, странно силен и идващ от всички страни. Оглуши ме. Това отклони вниманието ми и чак тогава видях къде се намирам, какво ме предпазваше от света. Да не му придаваме прекалено много изисканост, това беше човешка плът.

Тази на Натаниел, за да сме точни.

Докато супата в супника на Факарл ми бе осигурила *минимална* защита от смъртоносното сребро от всички страни, тялото на Натаниел вършеше много по-добра работа. Същността ми бе потопена в кости и кръв, в малки, влакнести неща, които, предполагам, бяха сухожилия. Бях се разпрострял в него от косата чак до пръстите на краката. Усещах пулса на сърцето му, безкрайния поток на кръвта във вените, свирещия шепот на белите дробове в гърдите. Видях стрелкащите се

напред-назад потоци електричество в мозъка. Видях (не толкова ясно) мислите, които се носеха. И за момент останах възхитен. Беше като да влезеш в огромна сграда — някоя свещена джамия или храм — и да видиш съвършенството ѝ. После дойде учудването, че подобно тромаво нещо можеше изобщо да работи на практика, толкова беше чупливо, толкова слабо и неудобно, толкова привързано към земята.

Колко *лесно* можех да поема контрол, да се отнеса към тялото като към каруца или колесница — просто едно превозно средство, което можех да подкарам накъдето си пожелаех! През мен премина едно съвсем леко изкушение... Без повече да се бавя, можех да се нахвърля върху мозъка и да попия слабата му енергия, да се захвана да дърпам ръчките и да управлявам този механизъм... Без съмнение Нуда, Факарл и Нериан бяха доволни да правят това. Това беше тяхното отмъщение в един микрокосмос, техният триумф над човечеството в един умален вариант.

Но не беше за мен.

Не че все пак не беше изкушаващо.

Никога не съм бил голям почитател на гласа на Натаниел. Едва го понасях от разстояние, а сега все едно бях вързан във вътрешността на усилена докрай тонколونا. Когато заговори, трептенията жужаха и вибрираха през същността ми.

— Кити! — извика огромният като слон радостен глас. — Чувствам такава енергия!

Нейният глас достигна до мен леко приглушен, пречупен през ушите.

— Разкажи ми! Каква е усещането?

— Чувствам някакъв прилив на енергия! Чувствам се толкова лек! Мога да скоча до звездите^[5]!

Поколеба се, сякаш смутен от немагьосническия си ентусиазъм.

— Кити — попита, — изглеждам ли различен?

— Не... Освен, че не си толкова прегърбен. Можеш ли да си отвориш очите?

Той ги отвори за пръв път и погледна. Като начало това беше странно двойно зрение. За секунда остана замъглено и неясно. Предполагам, че това беше човешкото му зрение — толкова слабо и бавно! Разместих същността си, за да го регулирам и нещата се

избистриха. Прехвърлих набързо седемте нива и чух как Натаниел ахна.

— Няма да повярваш! — изрева в ухото ми. — Кити! Сякаш всичко има повече цветове, повече измерения. А около теб има такова сияние!

Това беше аурата ѝ. Винаги по-силна от обикновено, след посещенията ѝ на Другото място грееше като слънцето по обед. Точно както и при Птолемей. Никога не съм виждал друга човешка аура като тази. През тялото на Натаниел преминаха вълни на възхищение; мозъкът му засъска от това.

— Толкова си красива! — рече той.

— О, само сега ли? — Наистина се бе хванал. Тонът на смаяното му изумление го бе вкарал в това^[6].

— Не! Само исках да кажа...

Реших, че е време да се наложа. Бедният мухльо не се справяше добре сам. Поех контрол над ларинкса му.

— Имаш ли нещо против да говориш по-тихо? — казах. — Не мога да ти чуя мислите.

Той замлъкна напълно. И двамата млъкнахме. Усетих как вдигна ръка към устата си, сякаш току-що бе хлъцнал на обществено място.

— Точно така — казах. — Аз съм. Какво, мислеше си, че ще съм добричък и мълчалив заради теб ли? Помисли си отново, синко. Сега в това тяло сме двама. Виж това.

За да докажа твърдението си, вдигнах единия от пръстите му и започнах методично да му бъркам в носа. Той изграчи в знак на протест.

— Спри!

Свалих ръката.

— Не само това мога да правя, ако ти напъна мозъка. Леее-леее... тук вътре има един странен малък свят... Като да си накиснат в шоколадов мус, само че без хубавия вкус. Някои от мислите ти, Натаниел... Аха! Само ако Кити знаеше...

Той отново си възвърна контрола над устата.

— Достатъчно! Аз командвам тук. Разбрахме се за това. Трябва да действаме в съгласие, иначе рискуваме унищожение.

Кити заговори от стола си.

— Той е прав, Бартимеус. Вече изгубихме прекалено много време. Трябва да работите заедно.

— Чудесно — казах, — но той трябва да слуша *мен*. Аз знам повече за Факарл и Нуда от него. Ще мога да изпреваря действията им. Освен това мога да движа тялото му наоколо доста добре. Гледай...

Бях намерил мускулите на краката; свих ги, разтегнах ги — същността ми свърши останалото. От право положение прескочихме над бюрото към далечния край на стаята.

— Не е зле, а? — изсмях се тихо. — Гладко като коприна движение. — Отново свих краката, разтегнах... Точно в този момент магьосникът се опита да тръгне в противоположна посока. Тялото ни се запъна, единият крак остана във въздуха, другият бе обърнат на 170 градуса от него. Нададохме хармонични викове на леко неудобство и се сринахме на килима.

— Да — каза Кити. — *Наистина* гладко.

Оставих Натаниел да организира работата по ставането на крака.

— *Знаех*, че това ще се случи — изръмжа той. — Безнадеждно е.

— Просто не обичаш да ти заповядват — казах бързо. — Не обичаш робите ти да командват. Щом веднъж си станал магьосник, винаги си оставаш такъв...

— Тишина — рече Кити. Дали беше от аурата ѝ, но нещо в нея напоследък не позволяваше спорове. Останахме смълчани и я оставихме да говори. — Ако само за момент спрете да се карате — продължи тя, — ще видите, че заедно действате далеч по-добре отколкото Нуда и останалите в крадените си тела. Факарл беше като у дома си в Хопкинс, но той е имал *време* за упражнения, останалите бяха почти безпомощни.

— Тя е права... — каза Натаниел. — Нуда не можеше да ходи.

Нужен беше джин, за да се стигне до дъното на нещата.

— Има две жизненоважни разлики — казах. — Аз не съм унищожил съзнанието ти. Това със *сигурност* помага. Освен това, знам рожденото ти име. Обзалагам се, че това ми дава по-пълнен достъп до теб, отколкото духовете могат да се надяват някога да получат. Ето на, виждаш ли. *Знаех* си, че един ден ще се окаже полезно.

Магьосникът се почеса по брадичката.

— Може би...

Нашите философски размишления бяха пресечени от нетърпелив вик.

— Както и да е — каза Кити. — Просто си кажете един на друг какво планирате и ще избегнете глупавите падания по задник. И така, какво правим с Жезъла?

Какво за Жезъла? През цялото това време го бяхме държали в юмрука си и дори през изолиращите кости и плът на Натаниел усещах характерното му излъчване. Почувствах безспирното гърчене на великите създания, затворени в него, неясно дочух молбите им да бъдат освободени. Ключалките и обвързващите печати, които Гладстон бе изковал върху дървото все още бяха силни като в деня на поставянето им. Това си беше истинско щастие, понеже ако бъдеха освободени изведнъж, насъбраните енергии щяха да изравнят цял квартал със земята^[7].

Кити ни гледаше внимателно.

— Мислите ли, че можете да го активирате?

— Да — казахме ние.

Натаниел хвана Жезъла с две ръце. (Сега му позволих да борави с крайниците ни. Това беше неговият миг. Трябваше ни *неговата* формула, за да започнем процеса, неговото напътстване. Аз само осигурявах допълнителната енергия, силата зад волята му.) Стояхме с леко раздалечени крака, със стегнато за удара тяло. Започна да говори. Докато го правеше, огледах малкото стая през очите му. Там беше Кити, седнала на стола. Аурата ѝ беше равна с тази на Жезъла. Зад нея беше вратата, счупена от някакъв малък взрив. На пода бяха натрупани няколко пръчки Инферно и първични сфери. Натаниел ги бе донесъл; беше използвал Детонационно кубче, за да разбие вратата. Толкова е бил притеснен за Кити, че е забравил болката в рамото си, забравил е умората си за малко...

Интересно нещо беше да усещаш как се движи съзнанието на мъжа. Мърдаше като спящ човек в тъмното, докато другаде съзнателните му мисли изковаваха заклинанието. Покрай мен се носеха лица: на Кити; на възрастна жена; други, които изобщо не различих. А после (това ме шокира) — и това на Птолемей, ясно като бял ден. Толкова време мина, откакто го бях видял... две хиляди години... Но естествено, *образът* не беше нищо повече от един спомен за мен.

Време беше да се концентрирам. Усетих как енергията ми бива източвана — думите на Натаниел я изсмукваха и я превръщаха в окови около Жезъла. Заклинанието вървеше към своя край. Жезълът на Гладстон се разтресе. По дължината му пробягаха бледи потоци светлина и се събраха около гравираната пентаграма в края му. Почувствахме как създанията вътре притискат пукнатината, която бяхме създали в техния затвор; почувствахме как заключващите механизми на Гладстон се борят да я запечатат. Отказахме и на двете страни.

Монотонното говорене на Натаниел свърши. Жезълът изпулсира веднъж — ярка бяла светлина изпълни стаята на всяко едно от нивата. Залитнахме: Натаниел затвори очите ни. После светлината угасна. Беше постигнато равновесие. Всичко беше спокойно. Стаята бе тиха. Жезълът на Гладстон леко жужеше в ръката ни.

Като един, ние се обърнахме към мястото, където в стола си седеше Кити.

— Готово — казахме.

[1] И двамата се стремяхме да звучим рязко, агресивно, гръмогласно. Нито един от нас не успя. Той издаде звук, който обикновено се свързва с прилепите и свирките за кучета, докато моят пък чуруликаше като на някоя стара мома, която иска сандвич с краставички заедно с чая си. ↑

[2] Всъщност бяха изминали двеста години. Един мой господар, чех, беше предразположен към напълняване. Постоянно го критикувах за лошата форма и така, лека-полека у него се натрупа бясно желание да ми докаже обратното. Една нощ го предизвиках да си докосне пръстите на краката, докато беше в пентаграмата. Справи се юнашки, но успя да изнесе задника си над ръба на кръга, позволявайки ми да пречупя оковите. И така, той определено беше малко *дебел*, но все пак бе доста вкусен. ↑

[3] Това не продължи дълго, разбира се. — О, Бартимеус, можеш ли само да напоиш плодородния район? — Можеш ли да отклониш река Ефрат *тук и тук!* — Виж, така и така си почнал, имаш ли нещо против да засееш няколко милиона житни семена по поречието? Благодаря. — Дори не ми дадоха инструменти. Докато се върнах в Ур, вече не преливах от ентузиазъм. О, не. *Страшно ме болеше гърбът.* ↑

[4] Повярвайте ми, знам всичко за акустиката на бутилките. Прекарах по-голямата част от шести век в стар буркан от сусамово масло, затапен с восък, поклащащ се из Червено море. Никой не чу виковете ми. Накрая един стар рибар ме освободи, а аз бях толкова отчаян, че бях готов да му изпълня няколко желания. Изригнах във формата на димящ гигант, метнах няколко светкавици и се наведох да го питам какво ще желае. Горкото старо момче бе умряло от сърдечен удар. Тук би трябвало да има поука, но кълна се в живота си, не мога да я видя. ↑

[5] Логично чувство от негова гледна точка. Той беше погълнал мен — едно същество от огън и въздух. ↑

[6] Нищо не се променя. Нефертити *постоянно* го правеше с Ахенатон, като се промъкваше до него, докато изчисляваше реколтата и го питаше как изглежда с хубавата си нова шапка. Той така и не се научи. ↑

[7] Употребата на подобен предмет е като да развинтваш капачката на бутилка кола. Не. Може би е малко по-вълнуващо: представете си първо да разтръскате бутилката. После бавно, бавно развъртате капачката... Тайната е да я развъртите достатъчно, за да чуете *леко съскане*. След това магьосникът може да насочи тази сила накъдето си пожелае. Завъртате прекалено много или прекалено бързо и ръцете ви стават лепкави. И като говорим за това — сред забележителните сгради, разрушени от небрежната употреба на талисмани са: Александрийската библиотека и фарът на остров Фарос, висящите градини на Вавилон, цитаделата на Велико Зимбабве и подводният дворец на Кос. ↑

Само за секунда, когато активира Жезъла и енергията на джина потече през него, Натаниел си спомни за раната в рамото си. С негодувание усети болезнено пробождање, почувства внезапно замайване... после новата му сила отново се увеличи и слабостта изчезна. Почувства се по-добре отвсякога.

Тялото му все още ехтеше от онзи първи момент, когато силите на Бартимеус се сляха с него. Беше като токов удар, като вълна, която заплашваше да го помете на пода, да отрече гравитацията като цяло. Цялата му тежест и умора се изпариха. Гореше с нов живот. С внезапна яснота (мозъкът му изглеждаше по-остър, току-що подсилен), той усети естеството на джина — разбра безспирния му порив към движение, промяна и трансформация. Почувства колко сурова съдба е за това естество да бъде ограничено насила, да бъде потиснато сред земните, твърди неща. Зърна (първо само замъглено) една безкрайна последователност от образи, спомени, отпечатыци, простиращи се назад в една ужасна бездна от време. От това се почувства почти замаян.

Всичките му сетива горяха. Пръстите му усещаха всяка издатина, всеки възел върху Жезъла, ушите му улавяха тихото жужене. Най-хубавото от всичко беше, че той виждаше и разбираше всяко едно ниво от всичките седем. Стаята бе обляна от цветовете на дузина аури — на Жезъла, на самия него и най-необикновената от всички — тази на Кити. През сиянието ѝ нейното лице отново изглеждаше гладко и младо, косата ѝ грееше като в пламъци. Можеше да я съзерцава вечно...

Спри с глупостите веднага. Направо ми се повдига.

Ако само един проклет джин не му дърдореше в главата...

Не съм направил нищо, помисли си той.

Не много, наистина. Жезълът е задействан. Трябва да тръгваме.

Да.

Внимателно, страхувайки се да не би джинът да имаше други планове за краката му, Натаниел се обърна към Кити.

— Ти трябва да останеш тук.

— Чувствам се по-силна. — За ужас на Натаниел тя се наведе напред на стола и, подпирайки се на ръце, се изправи. — Мога да ходя — рече тя.

— И въпреки това няма да идваш с нас.

Усети как джинът се размърда в съзнанието му. Гласът проехтя от устата му. Както и преди, ефектът беше смущаващ. Освен това го гъделичкаше.

— Натаниел е прав — каза Бартимеус. — Прекалено си слаба. Ако паметта му става за нещо, в което се съмнявам, в сградата все още може да има затворници. Ако Нуда не ги е избил всичките. Защо не се опиташ да ги намериш?

Тя кимна.

— Добре. Какъв е планът ви? Защо не използвате гадателското стъкло, за да видите къде е Нуда?

Натаниел се размърда.

— Ами...

— Унищожил го е — рече джинът. — Освободил е дяволчето. Голяма грешка по мое мнение.

— *Мога да отговарям и сам* — изръмжа Натаниел. Откри, че е особено дразнещо да го прекъсва собственият му ларинкс.

Кити му се усмихна.

— Браво на теб. Е, ще се видим по-късно тогава.

— Да... сигурна ли си, че ще се справиш?

Усети изблик на нетърпение от страна на джина. Крайниците му трепереха; копнееше да подскочи, да полети напред.

— Ще се справя.

— Ето, вземи това. — Той наведе глава, взе Амулета на Самарканд от врата си и ѝ го подаде. — Носи го — рече той. — Ще те пази.

— Обаче само срещу *магия* — добави джинът. — Не и срещу физическо нападение, спъване, срещу това да си удариш главата, да си ритнеш крака или нещо подобно. Но в границите на строго определените си възможности работи доста добре.

Кити се двоумеше.

— Аз имам *известна* устойчивост — започна тя. — Може би не трябва...

— Не е достатъчна, за да се пребориш с Нуда — каза Натаниел. — Особено след като си била отгатък. Моля те...

Тя сложи огърлицата на врата си.

— Благодаря — рече тя. — Късмет.

— И на теб. — Нямаше какво повече да се каже. Моментът настъпи. Натаниел тръгна към вратата с издадена напред брадичка, трезви очи и целеустремен. Не погледна назад. На пода лежеше купчина останки от разбитата врата. Той я прескочи внимателно в същия момент, когато джинът насили краката му да подскочат. Краката му се сблъскаха; препъна се, просна се, изпусна Жезъла и се претърколи през глава върху останките и навън през вратата.

Еlegantно направено, каза Бартимеус.

Натаниел не отвърна на глас. Грабна Жезъла на Гладстон и тръгна тежко надолу по коридора.

В Залата на статуите се разкри сцена на творческо опустошение. Там мраморните глави на всички починали министър-председатели бяха изтръгнати от торсовете и очевидно бяха употребявани за игра на боулинг. До стената стоеше пречупената маса на Съвета. Около нея, на седемте стола, като на някакво страховито тайно съвещание, в комични пози бяха поставени телата на различни магьосници. Стаята бе понесла всякакъв тип магически атаки, случайни и произволни: части от пода, стените и тавана бяха потрошени, пронизани, почернели, разтопени и отрязани. Димящи парчета показваха къде са били килимите. На пода в безпорядък лежаха тела, пречупени като изхвърлени играчки. В далечния край на залата в стената бе взривена гигантска дупка. През нея на пориви влизаше студен въздух.

— Виж пентаграмите — каза внезапно Натаниел.

Гледам. Имам твоите очи, нали така? И съм съгласен с теб.

— За какво?

За каквото си мислиш и ти. Унищожили са ги внимателно. Искат да направят нещата по-трудни за всеки оцелял магьосник.

Всяка пентаграма по някакъв начин бе обезобразена или унищожена: кръговете от мозайка — разкъсани и пръснати, внимателно начертаните линии — направени на парчета от огнени взривове. Беше точно като сцените във Форум в Рим, когато варварите

са почукали на портите и хората въстанали срещу управляващите магьосници. Те също бяха започнали с унищожаването на пентаграмите...

Натаниел тръсна глава.

— Това няма нищо общо — рече той. — Придържай се към предстоящата работа.

Правя го. Мога ли да те спра да не нахлуваш в спомените ми?

Натаниел не отвърна. Сред труповете на пода беше видял лица, които познаваше. Краищата на устата му увиснаха.

— Да вървим — каза той.

Каква е идеята с ретроспективната скръб? Така ши иначе не ги харесваше.

— Трябва да побързаме.

Добре. Остави движението на мен.

Това беше най-необикновеното от всички усещания: да отпуснеш мускулите си, целенасочено да спреш всеки контрол над тях, а все пак да чувстваш как се напрягат и подскочат, как се движат с огромни, хармонични замахвания и подскоци, да ги усещаш как преливат от жизненост, която не беше човешка. Натаниел стискаше здраво Жезъла. Като изключим това, бе отпуснал свободно юздите на джина. Само с един скок бе прекосил залата и се бе приземил на един срутен камък. Спря; главата му се движеше наляво и надясно, после отново хукна — гигантска стъпка, после още една; наведе се и премина през дупката в стената, изправи се в друга стая — тъмна, съсипана и пълна с отломки. Нямаше възможност да се фокусира върху това. Беше прекалено зает да се справя с преобръщанията на стомах, с тръпката от енергиите, събудени вътре в него. Високо във въздуха и после отново долу, вън от тази стая, после през друга, покрай стълбище, взривено на трески, през безпорядък от едри каменни блокове зидария... През зейнала арка от натрошени камъни...

Вън, по улиците на Уайтхол.

Паднаха с извити колене, готови да скочат отново. Главата на Натаниел бе килната, очите се въртяха. Виждаха на всички нива.

— О, не... — прошепна той.

О, ДА, рече джинът.

Уайтхол гореше. Над покривите най-ниските облаци сияеха в розово и оранжево. Между тях, през черната празнота, осеяна от

звезди, се процеждаше светлина от пожар. Огромните министерства, където работата на империята никога не спираше, стояха тъмни и празни. Всички светлини бяха угасени, уличните лампи — също. На север една сграда — дали беше Министерството на образованието, Натаниел не можеше да прецени — беше подпалена на втория етаж. От прозорците, като есенни листа, се извиваха малки, бързи, червени езици. Издигаше се дим и се смесваше с облаците. Сградите насреща също горяха в пламъци. Всичко беше някак нереално, като илюзиите в някоя от пиесите на Мейкпийс.

Улицата беше празна, с изключение на развалините, преобърнатите лампи и статуи, и лежащите наоколо разпръснати човешки тела — черни и малки като обгорени мравки. Една лимузина бе запратена през стъклената фасада на Министерството на транспорта. Една от огромните скулптури, „Респект към властта“, лежеше разбита — монолитните крака бяха единственото останало на пиедестала. По същия начин бяха разрушени и военните мемориали, а пътят бе наполовина блокиран от гранита. Откъм лекия завой на Уайтхол, в посока площад „Трафалгар“, прозвуча приглушена експлозия.

— Натам — каза Натаниел. Краката му скачаха, извисяваше се нагоре и се спускаше надолу. При тази височина беше на едно ниво с втория етаж на сградите. При всяко падане на земята той едва я докосваше, след което отново отскачаше. Ботушите му се клатеха хлабаво на краката.

— Нали знаеш, че нося бързоходни ботуши — задъхваше се той. Вятърът отнесе думите му.

Естествено, че знам. В момента аз съм ти, независимо дали ти харесва или не. Все още не се нуждаем от тях. Готов ли си с Жезъла? Има нещо пред нас.

Тичаха покрай военните мемориали, покрай изоставените коли. По средата на пътя лежеше тялото на вълк, заедно с парчета бодлива тел, предупредителни табели и останки от полицейски кордон. Отпред се намираше площад „Трафалгар“. Колоната на Нелсън се издигаше в нощта, окъпана в жълто като горчица сияние. Под нея насам-натам кънтяха малки експлозии. Малки сенки бягаха и се пръскаха сред сергиите и будките на туристическия пазар. Нещо ги преследваше по петите.

Натаниел спря в края на площада. Прехапа устна.

— То преследва хората.

Нещо като спорт. Може би си мисли, че отново е в Колизеума^[1]... Гледай! Онзи мъж оцеля от Детонацията. Някои от тези хора имат устойчивост.

Натаниел постави ръка върху очите си.

— Мислите ти се отклоняват в различни посоки. Придържай се към простите неща. Иначе няма да се справя.

Окей. Готов ли е Жезълът? Ами тогава, ето ни и на-а-а-с!

Преди Натаниел да успее да се подготви, краката му отскочиха. Озова се от другата страна на пътя сред горящите сергии. Мина през дима покрай една свита жена с малко дете. Подскок и втурване... Право отпред, застанало до фонтана и приведено като звяр се намираще тялото на Клайв Дженкинс. В очите му горяха бледи, зелени фигури. Устата му висеше отпусната и отворена. От ръцете му се извиваше жълта пара.

Натаниел гледаше шокирано, трудно си възвърна самообладанието. Вдигна Жезъла...

Краката му скочиха още веднъж. Полетя във въздуха. Откъм гърба му долетя експлозия. Дребни парченца бетон се забиха в едната страна на лицето му. Приземи се върху главата на статуя на лъв, точно под колоната.

— Защо ни премести? — извика той. — Тъкмо се приготвях...

Още секунда и щяха да ни взривят на парчета. Трябва да си побърз. Нериан е африт; тя не си губи времето^[2].

— Ще престанеш ли с това? Опитвам да се съсредоточа. — Натаниел насочи Жезъла, приготви се...

Е, побързай де. Тя се приближава. Ако Амулетът беше у нас, щяхме да се смеем. Защо изобщо ти трябваше да го даваш на Кити?... Хмм, да, знам. Добър аргумент. Нали е трудно да се спори, когато можем да си четем мислите? О-о... Идва Детонация. Ще скоча.

— Ами хайде де.

Сигурен ли си? И нямаш нищо против?

— Просто го направи!

От дима излезе ужасна подскачаща фигура. Афритът вътре бе овладял крайниците, но все пак се движеше на пръсти, а не с човешки

стъпки. Светкавица от златиста светлина пръсна статуята на лъва, но Бартимеус вече беше дръпнал правилните сухожилия и беше задействал мускулите — Натаниел направи салто във въздуха точно над главата на чудовището и се приземи зад гърба му.

Сега, каза Бартимеус.

Натаниел изрече само една дума. Жезълът се задейства. Сноп бяла светлина, твърда като диамант, тясна колкото широчината на една ръка, се изстреля от центъра на гравираната пентаграма на върха. Земята потрепери; зъбите на Натаниел затракаха. Светлината пропусна тялото на Клайв Дженкинс на около метър и удари Колоната на Нелсън, пречупвайки я като солета. Бялата светлина изчезна. Натаниел вдигна поглед. Афритът също вдигна поглед. Напълно безшумно статуята се залюля, размести се и бавно, бавно започна сякаш да нараства... В следващия миг вече се сригваше върху им със свистене почти като писък. Бартимеус ги хвърли настрани през една горяща сергия, приземиха се долу на паважа точно върху раненото рамо на Натаниел, а колоната падна на земята и разцепи площада на две.

След секунда Натаниел беше на крака. Ключицата му пламна от болка. В съзнанието му гърмеше ядосан глас.

Трябва да го насочваш правилно! Аз ще го направя следващия път!

— Не, няма. Демонът — къде е?

Отдавна е изчезнал, без съмнение. Наистина здраво оплеска нещата този път.

— Слушай сега...

Движение на няколко метра привлече вниманието му. Четири преbledнели лица — жена и трите ѝ деца, стояха свити между сергиите. Натаниел протегна ръка.

— Всичко е наред — каза. — Аз съм магьосник.

Жената изпищя; децата подскочиха и се скупчиха около нея. В главата му прозвуча язвителен глас:

О, чудесно. Много успокоително. Като си почнал, защо не им предложиш и да им прережеш гърлата?

Натаниел изруга вътрешно. Външно се опита да се усмихне.

— Аз съм на ваша страна — рече той. — Стойте тук. Аз ще...

Изведнъж вдигна поглед. Гласът в главата му:

Виждаш ли го?

През горящите парцали на сергията, сред облаците прах, издигащи се от разбитите парчета на падналата колона, той съзря зелен отблясък. Фокусира погледа си: на по-високите нива видя по-лесно присвитите очи, прикритото бавно движение в мрака. Все по-близо и по-близо идваше тялото на Клайв Дженкинс, промъкваше се на пръсти от сергия към сергия, надяваше се да ги хване неподготвени.

Бартимеус заговори бързо:

Този път ще е Флукс... Понеже съм джин — затова ги разбирам тези неща. Флуксът покрива по-голям район. Тя ще се надява да те осакати. Мога да издигна Щит около нас, но той ще отрази потока от Жезъла.

— Можеш ли да издигнеш Щит над онези хора?... Тогава го направи. На нас няма да ни трябва.

Натаниел остави ръката му да се вдигне. Енергиите потекоха през протегнатите пръсти. Над скупчените обикновени се издигна синя сфера и ги запечата. Той се обърна назад към площада. Всичко беше покрито с прах; над горящото платнище на сергията се издигаха черни петна. Не се виждаше никакъв промъкващ се демон.

— Къде е?

Откъде да знам? Нямах очи на тила си. Мога да виждам само накъдето гледаш ти.

— Добре де, добре, успокой се.

Аз съм спокоен. Ти не си. Всички тия странни химикали, които протичат през системата ти и те стимулират... Нищо чудно, че хората не мислят трезво. Там! Не, просто вятърът размества брезента. Ох! Наистина ме накара да подскоча.

Натаниел огледа площада. Жезълът жужеше в ръката му. Опита се да изолира постоянния шепот от гласа на демона. Потопът от спомени на моменти почти го поглъщаше. Къде ли се криеше демонът? Зад разбитата основа на колоната? Едва ли... прекалено е далече... Къде тогава?

Не е по силите ми, рече Бартимеус. Може да е избягала.

Натаниел направи няколко предпазливи стъпки напред. Кожата му се сгърчи; усети близка заплаха. Далеч през площада видя парапет, стълбищата водеха под паважа. Това беше метрото... Под площада се простираше мрежа от тунели, свързана с влаковете, пренасяше хората под улиците. И тези тунели излизаха горе...

В различни точки на площада...

Обърни се! Той само си помисли командата, отпусна мускулите си и остави джинът да свърши останалото. Със завъртането изрече думата и насочи Жезъла. Изригна светкавица от бяла светлина, проряза въздуха и изпари тялото на Клайв Дженкинс, което идваше с пълзене зад тях. В първия миг демонът беше там, с протегната противна ръка, готова да пусне Флуks, а в следващия бе изчезнал, заедно с входа на метрото зад него. По разтопения паваж се посипа гнусна пепел.

Добро мислене, рече джинът. Не помня Нериан да е била толкова подла.

Натаниел си пое бавно дъх. Отиде до мястото, където под Щита им се бе сгушила малката групичка и махна с ръка. Бартимеус махна сферата. Жената се изправи бързо, притиснала децата близо до себе си.

— Най-безопасно е към Уайтхол — започна Натаниел. — Демоните се махнаха оттам, мисля. Вървете и не се страхувайте, госпожо. Аз ще... — Той спря; жената му беше обърнала гръб. С безизразно лице, с мрачен и далечен поглед, тя поведе децата между сергиите.

Какво очакваш? Гласът на джина пресече изненадата му. *Ти и такива като теб я забъркахте в тази ужасия. Тя няма да ти благодари, каквото и да направиш. Все пак не се тревожи, Нат. Не си съвсем сам. Винаги ще имаш мен.*

През съзнанието му се разнесе неканен смях.

Натаниел остана на мястото си в продължение на няколко секунди, с леко сведена глава, гледайки опустошението на площада. После изправи рамене, стисна по-здраво Жезъла, почука с петата на ботуша по земята и изчезна.

[1] На робите и военнопленниците се даваше по един нож и ги пращаха на голямата римска арена да се бият с пленените джинове. Римският елит *направо обожаваше* комичните преследвания и всичките весели методи на убийствата. ↑

[2] За пръв път срещнах Нериан в Африка по време на кампаниите на Сципион. Любимото ѝ представяне беше във вид на гъвкава кючекия, която съблазняваше... ↑

Кити откри затворниците много по-лесно, отколкото очакваше. Най-бавно беше самото начало. Напегна се да напусне малката стая. Като се изправи за пръв път, всеки мускул в тялото ѝ запротестира яростно; затрепери като от силен студ; усещаше главата си лека и водниста. Но не се катурна.

Просто трябва отново да се науча, помисли си тя. Да припомня на тялото си какво може да прави.

И наистина, с всяка привлечена стъпка увереността ѝ нарастваше. Насочи се към купчината оръжия, струпани край вратата. Направи някаква гримаса, сви колене, клекна и остана така, залитайки и проклинайки, докато ровеше из купчината. Шокови пръчки, Инферно, първични сфери... познати предмети от годините ѝ в Съпротивата. Нямаше чанта, но натика едно Инферно и Шокова пръчка в колана си. Две сфери трудно се събраха в парцаливите джобове на якето. (Извади *Апокрифите* на Птолемея и ги постави, не без известна почит, на пода.) Сред магическите предмети лежеше и сребърен диск, гладък и остър като бръснач. Потискайки лекото, безпричинно отвращение, тя го пусна в джоба. После, подпирайки се на стената, успя да застане отново на крака.

Внимателно, малко по малко, тя тръгна към вратата на стаята, после пое надолу по коридора покрай празното разширение пред разрушената Зала на статуите. Имаше един спомен — жални звуци, идващи иззад една врата, близо до мястото, където бяха затворени с Натаниел.

Докато вървеше, Кити осъзна едно странно раздвоение у себе си. Никога не се беше чувствала така отвратително слаба, така несигурно привързана към земната сила. И все пак, поради същата причина, никога не се бе чувствала толкова напълно сигурна в себе си както сега. В миналото често я изпълваше безразсъдна сигурност, радостната увереност на младостта и жизнеността. Сега не беше така. Беше едно по-спокойно чувство, по-тихо, напълно несвързано с физическите неща, без ръбовете, които те обикновено притежаваха.

Представляваше един вид неумолима сигурност; усети как това чувство се излъчва от нея, докато се влачеше.

Първото изпитание изобщо не наруши това чувство. На мястото, където коридорът се разширяваше, близо до едно стълбище, Кити срещна един от демоните. Вероятно беше последният, обладал тялото си. Естествено, не го бе овладял особено успешно. Приемникът беше висок, слаб мъж с дълга руса коса, облечен в тъмни, очевидно скъпи дрехи. Сега дрехите бяха изпокъсани и съдрани, косата разрошена, очите мътни. Краката залитаха от единия край на коридора до другия, ръцете се мятаха напосоки. От време на време от гърлото му се носеха диви, ядосани думи на непознат език.

Той се обърна и забеляза Кити. Зад очите пламна жълта светлина. Кити спря и зачака. Интересът на демона бе демонстриран от внезапен див вой, от който стъклата на кабинетите по коридора задрънчаха. Той реши да нападне, но явно се двоумеше как точно да изстреля магическа бомба. Първо вдигна крак, насочи стъпало и взриви собствената си обувка. После опита с лакът, също толкова успешно. Накрая, с болезнено колебание, ръката се вдигна, един треперещ пръст се прицели и запрати светкавица от лилава светлина, която удари Амулета и бе погълната на мига.

Демонът погледна раздразнено пръста си. Кити извади Шоковата пръчка от колана си, пристъпи тихо напред и запрати трептящ, син поток през тялото му. Обвит в черен дим, демонът се разтрепери, разтресе се, хвърли се назад, удари се в парапета и падна от четири метра на стъпалата долу.

Кити продължи по пътя си.

Няколко минути по-късно стигна до вратата, която помнеше. Ослуша се внимателно и чу приглушени стенания. Бутна вратата, видя, че е заключена и я взриви с една от първичните сфери. След като всичко утихна, тя пристъпи вътре.

Стаята не беше голяма и цялото пространство бе запълнено от отпуснати тела. Първо Кити се опасяваше от най-лошото; после видя, че са прилежно вързани и със запушени усти, точно както бяха оставени от дяволчетата на Мейкпийс преди толкова много часове. Повечето бяха овързани само с въжета и върви, но един или двама бяха увити в чаршафи или с плътна черна мрежа. В стаята имаше може би около двадесет човека, натъпкани като сардини, глава до глава. За

огромно свое облекчение, Кити видя, че повечето се движеха с тъжни, слаби гърчове, като червеи в буркан.

Един или два чифта очи я зърнаха. Собствениците им се загърчиха и нададоха молещи стонове. Отне ѝ секунда да се окопити. Краката ѝ трепереха от усилието да дойде чак дотук. После заговори колкото можеше по-ясно.

— Тук съм да ви помогна — каза. — Чакайте възможно най-търпеливо. Ще се опитам да прережа връзките.

Това изявление предизвика забележителен хаос от гърчене и вой. Краката риташа, главите отскачаха и се въртяха. Кити едва не бе съборена от мятането на телата до нея.

— Ако не лежите спокойно — рече тя сурово, — *ще ви оставя!* — Сред проснатите магьосници настъпи внезапно спокойствие. — Така е по-добре. А сега...

С непохватни пръсти Кити измъкна сребърния диск от джоба си и, придържайки го внимателно, за да не си пореже пръстите, се захвана с най-близките тела. Вървите се разрязаха като масло под горещ нож. Сгърчените ръце и крака се раздвижиха внимателно, собственикът им нададе болезнени викове. Без да се церемони Кити махна парцала от устата.

— Като се изправиш — каза тя, — намери нещо остро и ми помогни да развържа останалите. — Продължи към следващия магьосник. След десет минути стаята бе пълна с отпуснати, протягащи се мъже и жени. Някои седяха, други ставаха прави, първо на един крак, после на другия, опитвайки се да премахнат усещането за иглички в безчувствените си и подути крайници. Нямаше никакви разговори; телата бяха свободни, но умовете оставаха оковани от шока на преживяното. Кити работеше мълчаливо над предпоследния пленник — един едър джентълмен, омотан в мрежа. Изглеждаше вял; през парцала на главата му се процеждаше кръв. До нея, първият човек, когото бе освободила — млада жена със сиво-кафява коса — се мъчеше с вървите на последната магьосница. Покрита с грубо сиво одеяло, тя беше невероятно жизнена — краката ѝ риташа напред-назад с яростно нетърпение.

Кити ѝ подаде сребърния диск.

— Ето.

— Благодаря.

След секунди мрежата и одеялото бяха махнати и двамата пленници лежаха открити. Единият — жена с дълга, тъмна коса, падаща върху зачервено и подуто лице, скочи веднага на крака и изпищя от болката на схващането. Другият — огромен възрастен мъж с лошо ударено лице, лежеше неподвижно. Очите му бяха затворени; дишането му беше неравномерно и задъхано.

Тъмнокосата жена се облегна на стената и започна да масажира крака си. Изръмжа от болка и ярост.

— Кой? Кой е отговорен за това? Ще ги избия! Кълна се, ще ги избия!

Кити бе заета да говори с жената със сиво-кафявата коса.

— Този е в лошо състояние. Някой трябва да го откара в болница.

— Аз ще го оправя — рече жената. Тя се огледа из стаята, избра един пъпчив младеж. — Джордж, ще се заемеш ли?

— Добре, госпожице Пайпър.

— Чакайте. — Това беше Кити. Изморена, тя се опита да се надигне и протегна трепереща ръка. — Ще ми помогнете ли да стана, моля? Благодаря. — Обърна се с лице към стаята. — Всички трябва да знаете какво се случи. Ситуацията навън може да се окаже... трудна. Демоните са на свобода в Лондон.

Ахкания, клетви... Челюстите на освободените увиснаха смаяно. Млади и стари я зяпаха, уязвими и неразбиращи. Бе изчезнала всяка частица магьосническа увереност — сега те бяха просто хора, паникьосани, без водач, незащитени. — Кити вдигна ръка. — Слушайте — рече тя — и ще ви кажа.

— Един момент — Чернокосата жена се протегна и сграбчи Кити за ръката. — Първо, коя по дяволите си ти? Не те познавам, нито пък — тя сви устни — твоите мръсни дрешки. Дори не мисля, че си магьосник.

— Правилно — изстреля Кити. — Аз съм обикновена гражданка. Но ще направиш добре да млъкнеш и да ме изслушаш, ако искаш да не бъдеш убита.

Очите на жената се разшириха.

— Как *смееш*...?

— Да, затваряй си устата, Фарар — рече един мъж. Жената сякаш се задуши; огледа се диво, но пусна ръката на Кити.

С това едничко изключение всички останали в стаята изглеждаха нетърпеливи, дори благодарни да чуят какво имаше да им каже Кити. Дали остатъчният шок ги караше да мълчат или видяха у сивокосото момиче с набраздено, изморено лице нещо, което извикваше непрекословен респект, бе трудно да се каже. Но те слушаха много внимателно, докато Кити им разказваше какво се беше случило.

— А останалите от нас? — попита жално един от по-възрастните мъже. — Бяхме поне сто в театъра. Сигурно не всички са...

— Не съм сигурна — отговори Кити. — Може би има и други стаи със затворници, които демоните са забравили или просто са решили да пренебрегнат. Ще трябва да проверим. Но много от вас са мъртви.

— Ами господин Девъро? — прошепна една жена.

— Или Джесика Уитуел, или...?

Кити вдигна ръка.

— Съжалявам, но не знам. Мисля, че вероятно повечето от старшите магьосници са били обладани или убити.

— Тази тук не е. — Тъмнокосата жена говореше свирепо. — Докато не се намерят, аз съм единственият останал член на Съвета. Така че аз командвам. Трябва да отидем при пентаграмите си и да призовем робите си. Ще се свържа с полицейските си вълци веднага. Демоните ренегати ще бъдат открити и унищожени.

— Две неща — каза Кити тихо. — Не, три. Първо трябва да се погрижим за този човек. Някой може ли да осигури транспорт?

— Аз мога. — Беше пъпчивият младеж. — Ще са нужни трима от нас за това. Господин Джонсън, господин Воул, ще помогнете ли да го отнесем до лимузината? — Помощта дойде; мъжете тръгнаха, като поддържаха болния между себе си.

Пляскане с ръце — тъмнокосата жена стоеше до вратата.

— Към пентаграмите! — нареди тя. — Няма време за губене! — Никой не помръдна.

— Мисля, че тази дама има да ни каже още нещо — рече един по-възрастен мъж и кимна към Кити. — Трябва да я изслушаме, не мислите ли, госпожице Фарар? Ако не за друго, поне от учтивост.

Устните на госпожица Фарар се изкривиха.

— Но тя не е нищо повече от една...

— Имах да кажа още две неща — каза Кити. Вече се чувстваше много изморена и замаяна; трябваше да седне. *Не — съвземи се; свърши работата.* — Главният демон, Нуда, е ужасен. Би било самоубийство да го приближавате без най-силното възможно оръжие. А това вече е сторено. — Тя огледа смълчаната група. — Един магьосник, друг оцелял член на Съвета — Кити не можа да не хвърли един скрит поглед към госпожица Фарар при тези думи — вече излезе насреща му. Той използва Жезъла на Гладстон.

Не беше много изненадана от сдържаните изумени възклицания. А госпожица Фарар изглеждаше настървена.

— Но господин Девъро забрани това! — извика тя. — Кой би се осмелил...?

Кити се усмихна.

— Това е Нат... Джон Мандрейк. Най-добре се надявайте да успее.

— *Мандрейк!* — лицето на госпожица Фарар бе пребледняло от яд. — Той не притежава таланта за това!

— Последното, което искам да кажа — продължи безмилостно Кити — е, че при това положение, най-важното нещо за нас — за *вас* трябва да кажа; *вие* сте магьосниците, *вие* имате силата — е да осигурите защита и напътствия на хората. Тъй като Мейкпийс ви затвори всичките, нямаше кой да евакуира районите, където вилнеят демоните. Рисуваме множество жертви. Ако не действаме, много обикновени ще умрат.

— Това никога не ни е притеснявало преди — промърмори един млад мъж в дъното, но общото мнение беше против него.

— Трябва ни кристал — рече Пайпър. — Да видим къде са демоните.

— Или гадателско стъкло. Къде ги държат на това място?

— *Трябва* да има такова. Хайде.

— Да отидем при пентаграмите. Мога да призова дяволче и да го пратя да търси.

— Ще ни трябват повече коли. Кой тук може да шофира?

— Аз не мога. Мъжът ми прави това.

— Нито пък аз...

На вратата се чу сурово, пресилено кашляне. Лицето на госпожица Фарар изглеждаше измъчено, косата разрошена и

сплъстена, устните се бяха превърнали в тънка цепка. Белите ръце притискаха силно двете страни на касата на вратата. Ръцете бяха извити, раменете леко прегърбени — позата наподобяваше обърнат прилеп. Погледът ѝ мятеше отрова.

— Нито един от вас — каза тя — не е нищо повече от младши министър. Повечето от вас дори не са и *такива*, а просто секретари и помощници. Познанието ви за магията е страшно ограничено. Преценката ви, явно, е дори още по-лоша. Обикновените ще се погрижат за себе си. Някои имат устойчивост и без съмнение могат да отблъснат няколко Детонации. Има, във всеки случай, много такива. Можем да си позволим да изгубим няколко от тях. Това, което *не можем* да направим, е да се щураме наоколо, докато столицата ни е нападната. Какво, ще оставим всичко на Мандрейк ли? Колко добър магьосник мислите, че е той? Аз отивам за вълците си. Всеки, у когото е останала някаква амбиция, ще ме последва.

Тя се отблъсна от касата на вратата и без повече да погледне назад, тръгна надолу по коридора. Тревожна тишина. След малко трима от младите мъже, с наведени глави и навъсени вежди си проправиха път покрай Кити и излязоха. Няколко други трепнаха, но останаха.

Младата жена със сиво-кафявата коса сви рамене и се обърна към Кити.

— Ние ще последваме вас, госпожице... ммм, извинете, как се казвате? Клара Бел? Или Лизи Темпъл?

— Кити Джоунс — каза тя. А после добави по-тихо: — Може ли някой да ми донесе нещо за пиене?

Докато Кити почиваше, докато отпиваше от хладната минерална вода от запасите на Съвета, младшите магьосници се захванаха за работа. Някои обикаляха залите на Уайтхол: връщаха се треперещи и бледи, с доклади за купища тела в странични стаи, за надраскани и потрошени пентаграми, за такова опустошение, каквото никой не си беше и представял. Подобни кланета обикновено сполетяваха далечните им врагове. Беше тревожно за магьосниците да преживеят това лично. Други се промъкваха към предната страна на сградата и надзъртаха навън през прозорците. Горяха сгради; ясно се виждаха лежащи трупове. Най-обезпокоителното беше абсолютното отсъствие на хора. Обикновено, дори в малките часове, по този път

продължаваха да минават автобуси и таксито, както и идващи и отиващи си служители от нощния персонал на министерствата, на полицейските патрули и войници. Правителствената машина, обезглавена от предателството на Мейкпийс и изненадана от появата на Нуда, като цяло за момента бе спряла да работи.

Унищожението на пентаграмите беше препятствие, но скоро стана ясно, че свирепостта на демоните надвишаваше тяхната ефикасност и тук-там бяха открити кръгове, които бяха пропуснати и пощадени. Няколко малки дяволчета се отправиха на разузнаване. Междувременно, в една зала близо до Залата на статуите, се намери гигантско кристално кълбо, употребявано от Съвета. То беше занесено в стаята, където седеше Кити. Магьосниците се събраха умълчани и мрачни. Без предисловия, най-силният присъстващ — един младши министър — призова джина, затворен в топката и решително го насочиха към задачата му: да открие местоположението на избягалите демони.

Топката се замъгли, помръкна... Всички се наведоха по-близо.

Светлини в кристала! Червени и оранжеви. Подскачащи пламъци.

Фокусът се избистри. Бушуващи пожари, наблизко и далече; фенери по тъмните дървета. В далечината — гигантско, превито светлинно сияние...

— Стъкленият дворец — каза някой. — Това е паркът Сейнт Джеймс.

— Обикновените правеха демонстрация там.

— Вижте!

На преден план се виждаха стотици бягащи фигури, търкаляха се и се пръскаха като стадо сред дърветата.

— Защо не се измъкнат оттам?

— Обградени са.

Тук-там имаше магически взривове, които обграждаха паникьосаните тълпи и ги насочваха обратно. По границите се виждаше неестествено движение — огромни подскоци, бързо суетене. Човешки по форма фигури вилнееха нечовешки. Една от тях се показва под светлината на една улична лампа — дебнеше група мъже и жени, приближаващи се към нея. Превигрб и се приготви да скочи...

Появи се сноп бяла светлина и последва невероятна експлозия. Дебнещото същество се изпари — на мястото му остана димящ кратер. Една фигура мина под фенера, но извън полезрението. Вървеше с уверени крачки и държеше дълъг жезъл в едната си ръка.

Кити остави внимателно минералната си вода на пода.

— Призовете всички възможни демони — каза тя. — Ако изобщо ще помагаме, точно там трябва да бъдем.

Трябва да се каже, работехме добре заедно. По-добре, отколкото и двамата очаквахме.

Добре де, може би ни трябваше *малко* време, за да си изясним системата. Имахме някои смущаващи моменти, когато тялото ни правеше две неща едновременно, но ги поправяхме на мига, така че всичко си беше наред^[1]. А след като тръгнахме с бързоходните ботуши, наистина започнахме да напредваме и да се наслаждаваме на предимствата на нашето странно положение.

Точно първият ни успех срещу бедната, стара Нериан ни въодушеви: показва ни какво трябва да правим; как да се комбинираме за най-добра ефективност. Спряхме да се опитваме да предугаждаме действията си и в известна степен се *упълномощихме* взаимно.

Ето как работехме. Натаниел задвижваше ботушите: ако трябваше да преминем дълго разстояние в права посока, той крачеше. След като стигнехме (обикновено след една или две секунди — тия ботуши бяха доста пъргави), аз поемах краката, насищах ги с малко от онази моя специфична енергия и започвах да подскачам като кенгуру — назад, напред, нагоре, надолу, наляво и надясно, докато врагът (а понякога дори и аз самият) не бъдеше безнадеждно объркан.

Междувременно Натаниел си запазваше пълния контрол над ръцете и над Жезъла на Гладстон. Стреляше винаги, когато се приближахме достатъчно и, тъй като можех да предугаждам намеренията му, обикновено оставах на едно място достатъчно дълго, за да го направи. Единственото изключение (оправдано, според мен) беше, когато бързах да ни разкарам от пътя на някоя Детонация, Флукс или Осакатяваща спирала. Винаги е най-добре да се избягват такива неща, ако искате да съхраните момента^[2].

Комуникирахме си със сбити, доста лаконични мисли: сиреч *Бягай, Скачай, Къде, Наляво, Нагоре, Надолу*, и т.н.^[3] Почти *нищо* не си казвахме, бяхме много кратки. Беше леко грубо и мъжкарско и не оставяше никакво място за самовглъбяване или емоционален анализ, един фактор, който чудесно се съчетаваше с целта ни да останем живи,

както и с унилото отчуждение, което бе изпълнила главата на Натаниел. В началото, когато бяхме с Кити (тогава главата му бе пълна с по-нежни неща — полуоформени, пламенни, насочени навън), това не беше толкова забележимо, но след онзи миг на площад „Трафалгар“, когато жената му обърна гръб с уплашена и презрителна физиономия, той се затвори. По-нежните му емоции бяха нови и несигурни — не обичаха да бъдат отхвърляни. Сега бяха запечатани и на тяхно място се върнаха старите, познати качества: гордост, изолираност и стоманена решителност. Все още бе отдаден на задачата, но го правеше с някакво неясно отвращение от самия себе си. Може и да не беше здравословно, но му помагаше да се бие добре.

А точно сега трябваше да се бием.

Туткащата се на площада Нериан беше най-изостаналата от духовете. Другите бяха избързали напред, привлечени от звуците и миризмите на човешки тела под арката на Чърчил и в мрака на парка Сейнт Джеймс. Може би, ако обикновените хора не бяха събрани тук в толкова значителна численост, армията на Нуда веднага щеше да се пръсне из столицата и така щеше да е далече по-трудно да ги открием и издебнем. Но броят на протестиращите хора, окуражени от бездействието на правителството, се беше увеличил през нощта. Сега, за ненаситните духове, техните гъмжащи маси представляваха неустойимо изкушение.

Когато пристигнахме, забавлението отдавна беше започнало. Навсякъде из парка се скитаха духове и преследваха стада от бягащи хора както им се прищеше. Някои използваха магически атаки; други предпочитаха да се движат заради самото движение — да изпробват непознатата скованост на крайниците си, да тичат около припкащата плячка. Много от отдалечените дървета горяха с разноцветни пламъци. Въздухът бе изпълнен със светкавици, с извиващи се струйки дим, с пронизителни писъци и всеобща глъчка. Зад всичко това големият Стъклен дворец осветяваше оживените поляни: на фона на прожекторите му тичаха хора, скачаха духове, падаха тела. Безспирният лов продължаваше.

Спряхме под арката на портата на парка и огледахме всичко.

Хаос, помисли си Натаниел. *Това е пълен ХАОС.*

Това не е нищо пред една истинска битка, казах аз. Трябваше да присъстваш при ал-Ариш, където върху площ от две квадратни мили

пясъкът почервения. Създадох му мислена картина.

Прекрасно. Благодаря ти за това. Виждаш ли Нуда?

Не. Колко са демоните?

Достатъчно^[4]. Да вървим.

Тропна с пета и ботушите полетяха. Изстреляхме се в данданията.

Стратегията показваше, че духовете не забелязваха присъствието ни едновременно. Можехме да ги свалим един по един. Да се изправим срещу всичките закуп щеше да е малко по-трудно. Това означаваше светкавична стрелба и постоянно движение. Първата ни цел на близките поляни беше един африт, предрешен в тялото на възрастна дама. Надавайки пискливи викове, той пращаше рикоширащи Спазми в тълпата. С две крачки се озовахме зад него. Жезълът извибрира. Афритът се превърна в спомен, във въздишка на вятъра. Обърнахме се, раздвижихме се... и се намерихме надалече сред увеселителните сергии, където трима силни джина, плътно облечени в човешки кожи, усилено се мъчеха да преобърнат Замъка на султана. Натаниел насочи Жезъла и ги уби с една-единствена ненаситна светкавица. Огледахме се и видяхме до някакви дървета как един хилав хибрид дебнеше дете — след три крачки бяхме при него. Белият огън го унищожи. Детето избяга в тъмното.

Трябва ни помощ за хората, помисли си Натаниел. Тичат в кръг.

Това не е наша гри... Аха! Виждам ги. Давай.

Една крачка, един скок... Кацнахме на покрива на сцената, спуснахме се по централната колона и стреляхме с Жезъла четири пъти. Три хибрида загинаха. Четвъртият, предупреден от смъртта на другите, се наведе и отскочи назад. Видя ни и запрати Спазъм. Сцената се разтреса и стана на парчета, но ние вече бяхме направили салто във въздуха — паднахме върху чергилото на една палатка и, преди ботушите ни да докоснат земята, превърнахме същността на престъпника във вихрушка от гаснещи звезди.

Прободе го съжаление, желанието му за работа отслабна. Натаниел се поколеба.

Това... това беше Хелън Малбинди, сигурен съм. Тя...

Тя е мъртва отдавна. Ти уби убиеца ѝ. Размърдай крак! Там — при езерото! Онези деца. Бързо — не се бави!

Най-добре беше да се движи. Най-добре бе да не мисли за това. Да продължи да се бие^[5].

Изминаха десет минути. Стояхме под един дъб в центъра на парка. От земята се издигаше дим от останките на два джина.

Забеляза ли нещо особено у духовете? помислих аз. Искам да кажа, от това, което виждаш от тях.

Очите ли? Понякога забелязвам, че светят.

Да, но и аурите. Те изглеждат някак по-големи.

Какво значи това?

Не знам. Сякаш човешките тела не ги побират.

Мислиш, че...

Духовете, призовани от Факарл, са силни. Може би храненето ги прави още по-силни. Ако...

Чакай... При езерото... И изчезнахме.

Ходехме напред-назад из парка, сред павилионите и увеселителните площадки, беседките и алеите, където и да зърнехме хищническо движение. Понякога джиновете ни усещаха и се биеха, но най-често ги сварвахме неподготвени и ги избивахме. Силата на Жезъла бе неустоима, бързоходните ботуши ни носеха по-бързо, отколкото врагът можеше да види. Нат бе студен и решен; с всяка минута контролираше Жезъла все по-умело. Що се отнася до мен, дали от адреналина, който споделяхме или пък по друга причина, но аз започнах много да се забавлявам. Полека-лека в мен отново се събуди старата жажда за кръв, страховитата радост от битката, която бях познал в раните египетски войни, когато асирийските утуку маршируваха през пустинята, а събралите се лешояди скриваха небето. Това беше любовта към скоростта и ума, към предизвикването на смъртта и справянето с нея. Беше любовта към извършването на нови геройства, за които щеше да се разказва и пее около лагерните огньове по залез. Това беше любовта към енергията и силата.

Беше част от земната поквара. На Птолемей нямаше да му хареса.

Но си беше много по-добре, отколкото да си слугата пирамида.

Забелязах нещо и мислено го сръчках. Натаниел спря на място наскре полето, за да огледа по-добре. Поседяхме малко взирайки се. Докато стояхме, държахме Жезъла хоризонтално, стиснат небрежно с пръсти. Сияеше и пукаше; от края му се извиваше бял дим. Земята под

ботушите ни беше почерняла, овъглена. Навсякъде около нас лежаха тела, обувки, палта и плакати; *нататък* имаше горящи дървета и дълбоката бездна на нощта.

Далеч, от другата страна на парка, блестяха светлините на Стъкления дворец. В него, очертани като силуети зад стъклото, се движеха неясни фигури. Бяхме прекалено далече, за да различим някакви подробности.

Нуда? Факарл?

Може би...

Внимавай.

Далеч отляво идваше нещо. Вдигнахме Жезъла. Спряхме. От тъмното излезе мъж — човек с нищожна аура. Беше босоног, с наполовина откъсната риза. Окървавените му крака се препънаха покрай нас. Така и не ни погледна.

Каква мърлявщина, помисли си Натаниел.

Дай на бедния човек шанс! Току-що са го преследвали четиридесет демона.

Нямам предвид него, а всичко това.

О. Да. Така е.

Значи смяташ, че са били общо четиридесет?

Не казах това. Мъдрият войн...

Колко убихме досега?

Не знам. Не съм ги броил. Но тук вече не са толкова много.

Централните алеи на парка бяха празни. Сякаш някаква невидима обвивка или бариера е била пробита и бъркотията от трескаво движение изведнъж се бе изляла, а после се бе отдръпнала и изчезнала.

Натаниел подсмръкна и изтри нос с ръкава си.

Значи, отиваме в Стъкления дворец. Тук почти приключихме.

Една стъпка, две стъпки над поляната... и се озовахме сред някакви декоративни, живи плетове, цветни лехи, езерца и пеещи фонтанчета. Натаниел забави ботушите. Огледахме околностите.

Стъкленият дворец изглеждаше като скачащ в средата на парка кит, дълъг двеста метра и широк сто. Бе построен почти изцяло от стъклени плоскости, поставени в мрежа от железни греди. Основните стени представляваха нежни извивки; тук-там стърчаха отделни куполи, върхове, минарета и фронтони. Всъщност беше просто една

огромна оранжерия, но вместо да съдържа няколко увехнали домата и малко тор, демонстрираше редици от пораснали палми, изкуствен поток, въздушни мостчета, магазини за подаръци и будки за напитки, както и всякакви евтини забавления^[6]. Хиляди крушки, увиснали на гредите, осветяваха околността денонощно. При нормални условия това бе любимото място на обикновените да си пропиляват живота.

В миналото аз рядко се бях осмелявал да се приближавам до този дворец, понеже същността ми се гнусеше от железния му скелет. Сега, обаче, предпазен вътре в Натаниел, няхах подобни притеснения. Изкачихме няколко стъпала към източния вход. Имаше тропически папрати и палми, притиснати плътно към стъклото. Трудно беше да видим вътре.

От сградата отекваха слаби шумове. Не спряхме, а тръгнахме към дървените врати. Бутнахме; вратите се отвориха. Влязохме, хванали Жезъла пред себе си.

Спарен въздух: изолиран от студа на нощта под стъкления покрив, въздухът вътре беше топъл. Носеше се воня на магия — остатъчните облачета от серните Детонации. Някъде отдясно, зад една група дървета и един суши бар в японски стил, долитаха жални звуци.

Обикновени, помисли си Натаниел. Трябва да се приближим. Виждаш ли кой ги е хванал.

Да пробваме по мостчето?

Вляво бързите извивки на едно спираловидно, желязно стълбище водеха към мостче високо горе. Прекосихме бързо пространството до стълбите и ги изкачихме безшумно. Издигнахме се над стърчащите палмови листа плътно покрай извивката на голямата стъклена стена и излязохме на тесен проход, който се простираше като желязна нишка към отсрещната страна. Натаниел клекна ниско; държеше Жезъла хоризонтално над пода. С бавни и внимателни движения се затътрихме над пропастта.

Не след дълго можехме да виждаме оттатък дърветата към центъра на двореца, точно под най-високите куполи на извитото стъкло. Там, на откритото пространство, вклинено между една безвкусно боядисана въртележка и място с маси за пикник, видяхме тълпа хора, вероятно към стотина, скупчени заедно като пингвини в снежна буря. Подкарваха ги седем или осем от духовете на Нуда, които стояха от всичките им страни. Сред тях беше тялото на Руфъс Лайм,

както и — разбрах го от вълнението в съзнанието на Натаниел — това на министър-председателя Рупърт Девъро. Съдейки по увереността в движенията им, духовете се чувстваха удобно в приемниците си. Аурите им се бяха разпрострели далече извън очертанията на телата. Не те, обаче, привлякоха вниманието ми.

Виж Нуда, помисли си Натаниел. Какво му се е случило?

Нямах отговор. Горе на покрива на въртележката, може би на около двадесет метра пред нас и също толкова надолу, стоеше бившето тяло на Куентин Мейкпийс. Когато го видяхме за последен път, Нуда имаше проблеми да свикне с ограниченията на приемника си. Сега, той явно му бе хванал цаката. Краката стояха здраво, ръцете бяха кръстосани отпуснато, брадичката — вдигната. Имаше точната стойка на успешен генерал на военна операция.

Освен това имаше и рога.

Три, при това черни, ако трябва да сме точни, подаващи се от челото под неравномерни ъгли. Единият рог беше дълъг, а другите два — просто чукачетата. И това не беше всичко. Някакви гръбначни шипове бяха разцепили ризата отзад; от лявата му ръка стърчеше сиво-зелен ръб. Лицето му беше восъчно и разкривено, подутото от вътрешно налягане. Очите приличаха на живи пламъци.

Това е неочаквано, помислих си.

Същността му разчупва тялото.

Натаниел притежаваше необятен капацитет да заявява очевидното и точно това го правеше толкова очарователно човешки.

Докато наблюдавахме рогата, шиповете и ръбът се свиха обратно в кожата, сякаш чрез силно налягане на волята. Потреперване, разтрисане и секунда по-късно отново изскочиха, по-големи отпреди. От отворената уста се чу рева на гръмовния му глас.

— Ах! Неудобството! Усещам старото парене! Факарл! Къде е Факарл?

Не е щастлив, помисли си Натаниел. Силата му сигурно е прекалено голяма. Строежът на приемника му се разпада и той губи защитата.

Не му помага и факта, че лапа хора, откакто е тук. Това трябва да е подуло същността му... Огледах обикновените хора, свити отзад. Освен това, изглежда, все още е гладен.

Това ще свърши сега.

Цялото нещастие и неудовлетвореност на Натаниел се бяха слели и превърнали в студена, силна ярост. Мозъкът му беше като парче кремък.

Мислиш ли, че можем да го свалим оттук?

Да. Цели се внимателно. Ще имаме само една възможност. Направи го мощно.

Е, кой сега заявява очевидното?

Все още бяхме клекнали и зяпахме през декоративните железни парапети, които ограничаваха прохода. Докато Натаниел се успокояваше аз издигнах предпазен Щит. След като бъдеше нанесен удара, другите духове, без съмнение, щяха да търсят отмъщение. Премислих възможностите... Първо отбягващ скок или на палмовото дърво, или назад върху покрива на суши бара. После долу на пода. После...

Стига толкова планиране занаяпред.

Нат се изправи. Насочи Жезъла към Нуда и изрече думите...

Страховита експлозия, както се очакваше.

Само че не около Нуда, а навсякъде около нас. Щитът ми едва бе успял да устои. Въпреки това бяхме отхвърлени на една страна извън прохода и през стъклената стена на двореца сред дъжд от стъклени парчета, за да се озовем, въртейки се, над входните стъпала и надолу към декоративните градини под нас. Паднахме тежко и ударът бе само частично омекотен от Щита. Жезълът, изтръгнат от хватката ни, изтрака далеч на пътеката.

Двойното ни съзнание бе разтресено и разделено от удара. Няколко секунди вибрирахме поотделно в една и съща глава. Докато лежахме там, стенойки независимо един от друг, от разбития отвор горе, носейки се във въздуха, излезе тялото на Хопкинс. Смъкна се на стъпалата и се приближи пеш, със спокойна и уверена крачка.

— Мандрейк, нали? — каза Факарл общително. — Трябва да кажа, че си настойчив малък човек. Ако имаше някакъв разум, досега щеше да си на сто мили оттук. Какво, по дяволите, не ти е наред?

Само ако знаеше; лежахме върху пръстта и се напъвахме да се фокусираме. Бавно зрението ни се стабилизира, акълът ни се намести.

— Господарят Нуда — продължи Факарл — в момента е малко раздразнителен и трябва да се внимава с него. Настроението му няма да се подобри, ако бъде ужилен от твоята играчка.

— *Ужилен?* — изграчи Натаниел. — Това ще го затрие.

— Наистина ли мислиш така? — Гласът бе изморен и развеселен. — Нуда е по-велик, отколкото можеш да си представиш. Той е гладен за енергия; поглъща я като гъба. Чуваш ли как ръмжи? Би приветствал атаката и би се нахранил с нея. *Бих* ти позволил да се пробваш, но ми писна от ненужни безпокойства. Обаче, след няколко минути аз ще взема Жезъла за лична употреба. — Той вдигна бавно ръка. — И така, сбогом.

Натаниел отвори уста да изпищи. Завладях я за по-добра цел.

— Здравсти, Факарл.

Ръката трепна. Гибелната енергия на Жезъла остана неосвободена. Зад очите на Хопкинс чифт точки от ярка синя светлина просветнаха учудено и объркано.

— Бартимеус...?

— Нищожният аз.

— Как — как...?

Ето нещо ново. За пръв път от триста века неуязвимата увереност на Факарл бе разтърсена от моето пристигане. Нямаше думи.

— Как е възможно това? Това е номер... някаква проекция на гласа... илюзия...?

— Не. Аз съм тук вътре.

— Не *може* да бъде.

— Кой друг може да знае истината за смъртта на Чингис? За онова дребно, отровно грозде, което вмъкнахме в палатката му под носа на джиновете му...?^[7]

Факарл примигна; поколеба се.

— Значи... Наистина *си* ти.

— Мой ред е да поднасям изненади, стари приятелю. И мога просто да спомена, че докато ти и Нуда си играехте тук, повечето от армията ви беше избита. От мен.

Докато говорех усетих как Натаниел се гърчи. Не му харесваше да лежи безсилен на земята — естественият инстинкт за самосъхранение го караше отчаяно да иска да стане. Обуздах го с едина-единствена мисъл: *Чакай*.

— Ах, ти, *предател*... — Факарл беше в тялото на Хопкинс от доста дълго; облиза устните си точно като човек. — Не ми пука за тази

загуба — светът е претърпан с хора и има достатъчно духове, за да ги напълним всичките. Но *ти*... Да избиваш собствения си вид, да защитава бившите си потисници... Боли ме същността само като си го помисля! — Ръцете му бяха свити; гласът му преливаше от емоции. — Били сме се един с друг много пъти, Бартимеус, но винаги случайно, заради капризите на господарите си. И сега, когато най-сетне *ние* сме господарите, когато трябва да празнуваме заедно, сега ти избираш да извършиш явно предателство! *Ти*, самият Сакр ал-Джини! Как ще оправдаеш действията си?

— Аз ли съм предател? — Като начало, просто си приказвах с него, изчаквайки докато ни се възстановеше силата от падането, но сега бях прекалено настървен, за да мисля. Гласът ми се издигна до стария чудовищен рев, който кънтеше из горите и караше племената да се свиват в колибите си. — *Ти* си този, който завинаги обърна гръб на Другото място! Ти си нещо повече от предател — да напуснеш дома си, да подтикнеш другарите си духове да го изоставят завинаги като узурпират тези торби с кокали? И за какво? Какво получава от тази мрачна пустош?

— Отмъщение — прошепна Факарл. — Тук отмъщението е наш водач. То ни поддържа в този свят. То ни дава цел.

— „Цел“ е човешко понятие — казах тихо. — Преди никога не ни е трябвало. Това твоє тяло вече не е просто маскировка, нали? Не е просто бариера против болката. Ти се превръщаш в това.

Огънят зад очите пламна възмутено, после бавно отслабна, притъпи се.

— Може би е така, Бартимеус, може би е така... — Гласът беше мек и замислен; ръцете потупваха предната част на намачкания костюм. — Между нас казано, ще ти призная, че в това тяло изпитвам известно *неудобство*, което не бях очаквал. Не е като старата остра болка, която толкова дълго сме понасяли. По-скоро е някакъв слаб сърбеж, който ме дразни, една празнина, която не може да се запълни независимо от броя на убийствата. Поне *засега*. — Той се ухили мрачно. — Възнамерявам да продължавам да опитвам.

— Празнината — казах — е онова, което си загубил. Връзката с Другото място.

Факарл ме изглежда. За секунда не проговори.

— Ако това е вярно — рече тежко — тогава и ти си я изгубил. Ти си точно толкова узурпатор, колкото и аз, Бартимеус, затворен в този твой млад магьосник. Защо го направи, ако се отвърщаваш от идеята, както твърдиш?

— Защото аз имам изход — казах. — Аз не съм си изгорил мостовете.

Светещите очи се стесниха объркано.

— Как така?

— Магьосникът ме призова. Магьосникът може да ме освободи.

— Но мозъкът му...

— Е непокътнат. Споделям го с него. Което, признавам, е трудно. Няма много за гледане.

Сега Натаниел проговори:

— Вярно е. Ние работим заедно.

Ако Факарл бе изненадан, когато проговорих за пръв път, то сега бе направо сащисан. Тази възможност просто не му беше хрумвала.

— Човекът си запазва интелекта? — промърмори той. — Кой тогава е господарят? Кой от вас управлява?

— Никой — отвърнах.

Натаниел се съгласи.

— Това е балансирано равенство.

Факарл поклати глава, почти с възхищение.

— Забележително — рече. — Като извратеност е направо уникално. Или почти: онзи глезльо от Александрия, за когото по едно време постоянно говореше, Бартимеус, той щеше да го одобри, нали? — Устните му леко се свиха. — Кажи ми, не се ли чувстваш омърсен от такава *интимна* връзка?

— Не особено — казах. — Не е по-интимна от твоята и не е така постоянна. Аз ще се прибера вкъщи.

— О, Боже. Какво те кара да мислиш така? — Факарл раздвижи ръка, но аз го очаквах. Дългият ни разговор ни беше дал възможност да се възстановим от падането; енергията ни отново бе разпалена. Пръстите на Натаниел вече бяха насочени към него. Зелено-сивият Спазъм удари Щита на Факарл фронтално. Въпреки че не беше ранен, той се завъртя и Детонацията му съвсем безопасно уцели земята. Междувременно аз упражних крайниците ни. Пръскайки пясък, ние се изстреляхме от земята, извисихме се над пътеката и се приземихме

точно до Жезъла. Натаниел го грабна. Завъртяхме се, бързи като нападаща кобра.

Факарл стоеше на пътеката, не много далече, с наполовина вдигната ръка. Светлината от Стъкления дворец падаше върху него и се сливаше със сянката. Ние бяхме много бързи, но той беше още по-бърз. Понякога се чудя дали можеше да ни уцели в гърба, още докато се навеждахме за Жезъла, преди да го вземем в ръце. Но може би Спазмът ни го бе разтърсил и разконцентрирал. Трудно е да се каже. Гледахме се в продължение на секунда.

— Откритието ти е забележително — каза Факарл. — Но ми идва прекалено късно.

Направи някакво движение с тялото си от плът; не помня точно какво. Аз не сторих нищо, но осъзнах незабавната заповед на момчето. Проблесна чиста, бяла светлина, после избледня, изчезна и заличи Факарл от Земята.

Стояхме сами на пътеката под двореца.

Размърдай някой крак, помисли момчето. Идват хора, а имаме още една последна работа за вършене.

[1] Е, поне за мен, понеже бях затворен на безопасно място. Може би Натаниел получи няколко ненужни ожулвания, като например, когато тръгна надясно, докато аз сочех наляво и Жезълът го цапна по носа; или когато стреля с Жезъла по време на един суперголям скок и бяхме пометени настрани в един храст. Или пък при онзи дребен инцидент при езерото, когато той толкова се ядоса (бяхме под водата за някакви си мизерни четири или пет секунди, а и да си го кажем направо, водораслите не са навредили на никого). Но като цяло успявахме да избегнем самонаранявания. ↑

[2] Или по-скоро жизнените си органи. ↑

[3] Последното наблюдение го направих на ръба на езерото. За нещастие Натаниел го прие като команда, което доведе до временно потапяне. ↑

[4] Може би бяха около четиридесет. Но когато влиза в битка, мъдрият войн се разправя с враговете си един по един. ↑

[5] Ако момчето беше там само, без моето подтикващо присъствие, щеше ли да действа толкова бързо против телата на своите другари магьосници? Въпреки уродливостта им, увисналите лица и

странно изкривени крайници, много се съмнявам. Той беше човек, а хората винаги, винаги се увеличат от външния вид. ↑

[6] Те включваха: блъскащи се колички, площадки за ролкови кънки, въртележки „Възседни дяволче“, тайнствената гадателска палатка на мадам Хури, зала с криви огледала, пещерата на препарирания мечок Бъмпо и централната атракция „Изложба един свят“ — поредица жалки маси, представящи „културното богатство“ на всяка държава от Империята (имаше най-вече тикви, картофи и грубо изрисувани любовни дървени лъжици). Билбордовете отвън обявяваха двореца за Десетото чудо на света, което, говоря като някой, който има пръст в изграждането на пет от другите девет, ми се видя малко пресилено. ↑

[7] Няма да се впускам в подробности. Просто дребна азиатска афера, преди много време. ↑

кити

Кити имаше късмет, че повечето от магьосниците с нея бяха от най-ниските нива, понеже това означаваше, че няколко от тях можеха да шофират. Лимузините се намираха в паркинга под зала Уестминстър. Стаята на шофьорите осигуряваше богат избор от ключове. До пристигането на шест ревящи превозни средства на запустялата улица отвън, Кити и другите бяха взели каквито можаха оръжия. Бяха успели да призват множество дяволчета и чакаха при вратата. Без да се бавят се натъпкаха вътре, по четири в кола, и с демоните след себе си, потеглиха в колона нагоре по пътя.

Не стигнаха далече. По-нагоре по улицата видяха, че пътят е блокиран от останките на преобърнат военен мемориал. Напредъкът им бе възпрепятстван; конвойт се обърна трудно, оттегли се към площада на Парламента и зави надясно към парка Сейнт Джеймс.

Уайтхол може да беше празен, но за сметка на това улиците на юг определено не бяха. Недалече напред се чуваха експлозии, отразяваха се светлини и долитаха вълчи вой. По-близо, сякаш някакъв язовир от хора се бе излял — стотици се стичаха от страничните преки, наводняваха главната улица и се понасяха към лимузините.

Кити седеше във водещата кола, до шофьора. Изведнъж у нея се надигна страх.

— Излизай! — рече бързо. — Тук не е безопасно!

Той видя опасността, изключи двигателя и посегна към вратата. Като един, те напуснаха колите и се втурнаха да се скрият. Секунди по-късно тълпата обгради лимузините. Виждаха се подивели очи, лица, застинали от ужас и отчаяние. Много хора тичаха покрай тях; други, виждайки в лъскавите черни возила ясен символ на магьосническото управление, ги удряха, ритяха и викаха. Отнякъде се появи тухла: разбиха прозорец. Тълпата ревеше.

Госпожица Пайпър подкрепяше Кити, която трепереше от усилието при бягството им.

— Обикновените... — прошепна тя. — Полудели са...

— Те са изплашени, ядосани са. — Кити се напрегна да събере сили. — Виж им раните. Избягали са от парка. И така, всички ли сме налице? — Докато оглеждаше разпиляната група магьосници, я осени една мисъл. — Онези от вас, които са с дяволчета, да ги скрият под саката! — изсъска тя. — Ако някой устойчив ги види, ще ви разкъса на парчета! Готови ли сте? Добре — хайде, нямаме време за губене.

Без да се бавят продължиха по улицата пеш, придържайки се към стените, докато покрай тях преминаваше човешкият поток. Първите няколко странични улички бяха задръстени от забързани тела и се оказаха непроходими. Малко по малко се приближиха до звуците на боя.

Светкавица в мрака. На една сграда се очертаваше силуетът на мъж. Навсякъде около него се издигаха зелени пламъци. Светлината угасна. На улицата долу имаше събрани няколко вълка; чуха висок глас, издаващ заповеди, зърнаха една тъмнокоса фигура...

— Това е Фарар — каза един от магьосниците. — Събрала е малко вълци. Но каква... каква беше онази фигура?

— Един от демоните... — Кити се облягаше тежко на една стена и гледаше надолу в страничната уличка. — Насам е чисто. Ще ни отведе до парка.

— Но не трябва ли...?

— Не. Това е маловажно. Освен това не мисля, че скъпата ни госпожица Фарар ще *иска* нашата помощ, нали така?

Уличката водеше, с много завои и заобикаляния, до тих път, минаващ по края на парка. Пресякоха го и от едно малко възвишение погледнаха черната шир. Тук-там горяха няколко пожара — в дървета, в павилиони, в пагодата край езерото — но не се виждаше никакво движение. По предложение на Кити напред бяха изпратени няколко дяволчета, за да огледат района. Върнаха се след секунди.

— Тук се е провела ужасна битка — каза първото, стиснало мрежестите си ръце. — Земята е обгорена и овъглена на места. Над нея като мъгла висяха магически емисии. Но битката е спряла навсякъде, с изключение на едно място.

— Много хора са загинали — каза второто. Изцъклените му очи мигаха насреща им. — Телата им лежат като паднали листа. Някои са ранени и пищят за помощ. Няколко други се шляят безцелно. Но повечето са избягали. В парка няма тълпи с изключение на едно място.

— Великите духове също са мъртви — рече третото, пляскайки с прозрачните си криле. — Разлятата им същност виси сред еката на писъците им. Няколко оцелели са избягали в града. Но нито един не е останал в парка с изключение на едно място.

— И кое — попита Кити, потропвайки леко с крак, — е това място?

Безмълвно трите дяволчета се обърнаха и посочиха към светлините на големия Стъклен дворец.

Кити кимна.

— Така трябваше да кажете. Добре, да вървим.

В продължение на десет тежки и тихи минути вървяха през почернялата земя. Кити ходеше бавно, насила правеше всяка крачка, въпреки острите протести на тялото си. През часовете след завръщането силата ѝ постепенно се възстановяваше. Въпреки това тя копнееше за почивка. Знаеше, че е на прага на издръжливостта.

Докладите на дяволчетата бяха сбити, но намекът в тях беше ясен и си пасваше с гледката от кристала. Натаниел и Бартимеус бяха тук: точно те бяха прочистили парка и позволили на много хора да избягат. Вероятно — надеждата в нея се увеличаваше с всяка стъпка — вероятно скоро щяха да приключат тази работа. Вероятно щеше да ги види да се задават към нея победоносно, с група благодарни обикновени граждани отзад. Със сигурност, с Жезъла бе само въпрос на време...

Но докато имаше *и най-малкото* съмнение, тя не можеше да се спре. Не можеше да ги остави. На врата ѝ, при всяка несигурна стъпка, нежно подскачаше Амулетът на Самарканд.

Минаха пет минути. Очите на Кити започнаха да се затварят. Изведнъж примигна и застана нащрек.

— Какво беше това?

— Магически взрив — прошепна госпожица Пайпър. — До източния вход.

Продължиха да вървят.

Четири минути по-късно палатът се извисяваше над тях и те навлязоха в декоративните градини. В този момент земята се разтърси; на пътеката пред сградата проблесна пронизваща бяла светлина. Групата спря на място и зачака. Светлината не се появи повече. Нервността пукаше около тях като електрически заряд.

Очите на Кити се напрегнаха в тъмното. Сиянието от двореца правеше сенките на нощта още по-тъмни. Не можеше да е сигурна... Но — да — там, на пътеката стоеше една фигура. Докато Кити гледаше, фигурата се раздвижи и силуетът се очерта на фона на стъклото.

Кити се поколеба за секунда. После се препъна напред, викайки.

НАТАНИЕЛ

При звука на гласа Натаниел застина на място. Звукът едва успя да стигне до мозъка му, защото ушите му шумяха от стотиците Детонации и от вибрациите на нетърпеливия Жезъл в ръката му. Но слабият вик успя да направи това, което всичките демони в парка не бяха успели: накара сърцето му да тупти по-бързо.

През цялата битка той се бе движил с демонична скорост и ефикасност, избягваше смъртта без много усилия и напъване, благодарение на Жезъла и неговите унищожителни енергии, по-силни от тези на повечето джинове. Едно преживяване, желано от повечето магьосници през вековете и, естествено, от Натаниел в бляновете му. Това бе чувството на всепоглъщащо превъзходство, удоволствието от упражняването на власт без риск. Той танцуваше под тъмното нощно небе, поразявайки враговете си. И при всичката му пъргавина, с всичкия адреналин, бушуващ в него, дълбоко в себе си той беше странно безразличен. Чувстваше се отдалечен, откъснат и сам. Омразата му към убитите от него демони бе тъпа и фактологична, но такава бе и съжалението към хората, чийто живот бе спасил. Жената на площад „Трафалгар“ му бе показала какво можеше да очаква от тях. Щяха да се отнасят към него със страх и презрение и то, с право. Той беше магьосник. Благодарение на него и неговите хора Лондон бе в пламъци.

У него гореше гордостта — тя и говорещият в главата му джин. Да, той щеше да се опита да сложи край на разрушенията. Но след

това... Действията бяха едно нещо, а очакванията — съвсем друго. Нямахте представа какво щеше да направи.

И в този момент, на пътеката пред Стъкления дворец...

Мислите на джина се носеха през съзнанието му.

Да, това е гласът на Кити.

Знам. Да не мислиш, че не знам?

Просто целият си един отпуснат и тежък. Като мокър картон. Реших, че си получил пристъп на страх.

Това не е страх.

Така казваш ти. Сърцето ти звучи като камбана. Уф, и се поизпоти. Сигурен ли си, че не е треска?

Напълно. Сега ще млъкнеш ли?

Натаниел я гледаше как се приближава бавно през градината. На седемте нива аурата ѝ осветяваше земята като ден. Наблизо след нея се мъкнеше група хора.

— Кити.

— Натаниел.

Гледаха се. После устата му се отвори и се чу измъчен глас, нещо като оригване.

— И аз! Не забравяй за мен!

Натаниел изруга и стисна здраво уста.

Кити се ухили.

— Здравсти, Бартимеус.

Изведнъж у Натаниел се надигна напълно безпричинен гняв. Той се намръщи.

— Мисля, че ти казах да не идваш с нас. Прекалено слаба си. Твърде опасно е.

— И кога точно съм те слушала? Какво е положението?

Устата на Натаниел се отвори по собствена воля; заговори Бартимеус.

— Унищожихме по-голямата част от армията на Нуда, но той самият е все още на свобода. Там вътре — пръстът на Натаниел подскочи през рамото — с още седем духове и може би стотина обикновени. И ние...

— Тъкмо щяхме да се справим с него — довърши Натаниел.

— ... имаме сериозни проблеми — рече джинът.

Кити мигна.

— Извинете, кое...?

Натаниел отмести Жезъла; около ръката му пулсираха и пукаха тънки енергийни ленти. Почувства вълна от радостно нетърпение — щеше да унищожи Нуда, да спаси обикновените и да се върне при Кити. Всичко останало можеше да почака.

Но джинът му прекъсваше мислите, говорейки настойчиво на Кити.

— Силата на Нуда постоянно се увеличава. Той не реагира като другите. Може да не е толкова податлив на Жезъла колкото си мислехме.

Натаниел го прекъсна ядосано.

— Какво искаш да кажеш? Всичко ще е наред.

— Не това каза Факарл.

— О, и ти му повярва.

— Факарл нямаше навика да лъже. Не беше в негов стил.

— Не, стилът му беше да се опитва да ни убие — прекъсна го Натаниел. Бе забелязал кръг от мълчаливи слушатели, които го гледаха как сякаш спори със самия себе си. Сред няколкото познати магьосници бе и личната му асистентка.

Прочисти си гърлото.

— Здравсти, Пайпър.

— Здравейте, сър.

Кити вдигна ръка.

— Там, вътре, има много затворници, а ние нямаме време. Имаме ли някаква друга алтернатива, освен Жезъла.

— Не. Освен, ако в тази тълпа не са всичките магьосници от тринайсето ниво.

— Добре. Тогава трябва да се пробваме с него, за добро или лошо. Натаниел — каза Кити, — ще трябва да направиш каквото можеш. Ако ти се справиш с демоните, ние ще евакуираме обикновените. Къде са те?

— Наблизо. В центъра на двореца. — В миналото присъствието ѝ го объркваше; сега го изпълваше една нова цел и вяра в себе си. Говореше бързо, с предишния си авторитет. — Пайпър, като влезеш вътре, ще видиш пътека, завиваща надясно между палмите. Тя води до въртележката в откритата част. Точно там са демоните и пленниците. Ако изчакаш на тази пътека, под прикритие, аз ще нападам демоните

от противоположната страна. Когато демоните ме последват, опитай се да изведеш затворниците навън и възможно най-далече. Всеки, който има дяволче, да го използва да ти помага. Ясно ли е?

— Да, сър.

— Добре. Кити — ти трябва да изчакаш навън.

— Трябва, ама няма. С мен е Амулетът, нали помниш?

Натаниел знаеше, че няма смисъл да спори. Обърна се към входа на двореца.

— Като влезем, пълна тишина. Ще ви дам минута, за да застанете на позиция.

Той отвори вратата. Един по един, пребледнели, с широко отворени очи и напрегнати лица, групата от магьосници премина покрай него и изчезна по пътеката. Няколко бяха придружени от дяволчетата си, които също имаха тревожни изражения. Последна влезе Кити. Тя спря за секунда на стъпалото.

— Браво — прошепна, махвайки към празния парк. — На теб и Бартимеус, искам да кажа. — Натаниел ѝ се усмихна. Бореше се с вътрешното си нетърпение. Жезълът пееше.

— Почти свършихме — рече той меко. — Хайде, след теб.

Вратата се затвори тихо след тях.

БАРТИМЕУС

Има моменти, когато дори и почти всемогъщият джин знае да си затваря устата и сега случаят беше такъв. Иначе нямаше да стигна доникъде.

Проблемът беше, че нито един от тях не беше в настроение да изслуша съмненията ми. Най-малкото те вече помирисваха успеха: той, хванал небрежно Жезъла в ръка; тя, с топлия Амулет на гърдите. Такива дрънкулки засилват увереността. Освен това, вече бяха свършили прекалено много, за да могат сега да си представят някаква засечка.

Но главният проблем бе влиянието, което имаха един върху друг. Простичко казано, взаимното им присъствие ги подтикваше напред. Понеже бях затворен в Натаниел, определено виждах как момичето го вдъхновяваше^[1]. Не мога да гарантирам с такава сигурност за Кити, но според богатия ми опит, силни характери като техните обикновено взаимно се привличат. Тук пръст има гордостта, както и други емоции.

Никой не иска да се провали; всеки удвоява усилията си, за да впечатли другия. Вършат се неща, но не винаги правилните неща или не винаги очакваните неща^[2]. И не може да се направи много, за да се спре това.

Трябва да се отбележи, обаче, че в настоящата ситуация наистина *нямаше* никаква подходяща алтернатива пред плана на Натаниел. Нуда бе прекалено силен, за да могат останките (доста слабички) от правителството да го унищожат. Значи Жезълът бе единствената възможност. Но изречението на Факарл звънеше тревожно в съзнанието ми: *Би приветствал атаката и би се нахранил с нея*. И, наречете ме песимист, но това ми се стори малко зловещо^[3].

Но сега вече беше прекалено късно да се тревожа за това. Жезълът бе изравнявал градове със земята. С малко късмет щеше да ни постави в изгодна позиция. Кити и нейната паплач тръгнаха по единия път през палмите; Натаниел и аз тръгнахме по другия. Този път не обърнахме внимание на стъпалата, останахме на приземното ниво. Далече вдясно чухме резове и писъци. Значи, всичко бе наред: Нуда не беше отишъл никъде.

Какъв е планът? Мисълта ми прелетя през съзнанието на Натаниел.

Трябва да привлечем Нуда и да го отдалечим от обикновените, преди да атакуваме. Как можем да го направим?

Препоръчвам да го провокираме. Провокацията обикновено върши работа.

Това ще го оставя на теб.

Трябва да се справим и с останалите духове, помислих. Преди или след?

Преди. Иначе ще избият обикновените.

Ти контролираш Жезъла. Аз постоянно ще ни движа. Предупреждавам те, ще трябва да сме доста подвижни за тази цел.

Той направи небрежен жест.

Мога да понеса няколко подскока.

Тогава готов ли си?

Останалите сигурно вече са на позиция. Да, да почва... мееее...

Досега не бях пробвал да летя, понеже отнемаше много енергия, но моментът бе важен, сега всичко имаше значение. А и Факарл явно се справяше доста добре. Така че, без да се суея много-много, ни издигнах от пътеката нагоре покрай палмите. В първия неприятен

момент си помислих, че момчето ще изпусне Жезъла. А в следващия още по-неприятен момент реших, че ще повърне. Но се въздържа и от едното, и от другото.

Какво ти става?

Никога... никога преди не бях летял.

Това е нищо. Трябва да пробваш да правиш лупинги с летящо килимче. От това определено ще ти прилошее. Добре, врагът вече се вижда. Пригответи Жезъла^[4]...

Извисихме се над палмовите дървета. Електрическите крушки светеха отгоре ни. Около нас се разпростираше огромният стъклен купол; отвъд беше още по-огромният купол на нощта. А там отпред — откритото пространство със сгушените затворници и охраняващи ги духове, почти както преди. Може бе сега имаше малко по-малко затворници; бе трудно да се каже. Изненадващо, но почти нищо не се бе променило. Причината за това седеше и се гърчеше на покрива на въртележката.

Бедният Нуда имаше ужасни проблеми с приемника си. Тялото на Мейкпийс просто не бе на необходимото ниво. От почти всяка повърхност усърдно изскачаха най-различни издутини и нарязваха дрехите на панделки. Имаше рога, гръбни шипове, клинове, ръбове и пипала с полипи в десетки цветове. Под кожата оставаха други подутини, които я деформираха на вълнообразни хълмове и долини, така че човешките черти бяха почти напълно заличени. До предишните крака имаше още три, израснали до различна степен. Едната ръка явно си имаше втори лакът — люлееше се напред-назад със сложни, развълнувани движения. Лицето бе изкривено като на някоя подпухнала риба. От бузите се подаваха дребни бодлички^[5]. Очите бяха изчезнали зад ярки пламъци.

Устата, която сега се простираше от ухо до ухо, надаваше печален рев.

— Каква болка! Сякаш съм стегнат от някакво желязо! Доведете Факарл тук! Доведете го тук пред мен. Съветът му беше изключително... ах!... *изключително* незадоволителен. Искам да го порицая.

Духът в тялото на Рупърт Девъро заговори разтреперано отдолу.

— Не знаем къде е Факарл, господарю Нуда. Явно е заминал някъде.

— Но аз дадох най-строги инструкции... той трябва... ах!... да е при мен, докато се храня! Ох... така ме боли стомахът... празнина, която трябва да бъде запълнена. Болиб, Каспър — доведете ми още една връзка хора, за да мога да се разсея.

Точно в този миг Натаниел и аз, летейки бързо надолу през блъскащия гърдите ни въздух и с развяното зад нас палто, застреляхме три духа с един троен изстрел. Направихме го толкова бързо, толкова прецизно, че треперещите наблизо хора почти не забелязаха, че ги няма.

Другите духове вдигнаха очи. Светлините от тавана ги заслепиха: контраатаките им бяха неточни, описвайки безвредни дъги под стъклото. Гмурнахме се ниско. Жезълът проблесна — веднъж, дважд — и още два хибрида изчезнаха. Завъртане — толкова рязко, че Натаниел за миг се оказа в хоризонтално положение. Внезапно, смазващо вътрешностите падане и едно Изтърбушване прелетя над нас. Пореден изстрел — този път пропусна целта. Каспър, духът с незавидната съдба да обитава тялото на Руфъс Лайм, също бе полетял. Издигаше се към нас, изстрелвайки Детонации. Наклонихме се и прелетяхме зад група дървета. Докато се издигахме над тях, короните им избухнаха в синкави пламъци. Под нас, хората изведнъж бяха обзети от паника; пръснаха се в безброй посоки. С крайчеца на окото си зърнахме как Кити и магьосниците излязоха иззад дърветата.

Горе, на покрива на въртележката, Нуда се клатеше насам-натам, малко раздразнен.

— Какво е това нахлуване? Кой ни напада?

Прелетях нахално близо до него.

— Бартимеус! — извиках. — Помниш ли ме?

Изведнъж се извихме нагоре към купола. Тялото на Рупърт Девъро се бе издигнало да ни пресрещне — от ръцете му извираше син огън. Появи се мисъл на Натаниел.

ТОВА ли ти беше провокацията? „Помниш ли ме?“ Аз можех да се справя по-добре.

Не мога да провокирам както трябва, когато съм... концентриран върху нещо друго.

Бяхме се издигнали почти до стъкления таван; видяхме спокойно проблясващите далечни звезди. После ни спуснах вертикално, като камък. Спазъмът на Девъро разби стъклото отгоре и описа дъга в

нощта. Натаниел стреля с Жезъла: удари краката на Девъро и ги подпали. Падайки и махайки с ръце, той описа спирала надолу сред струя дим, заби се в тайнствената гадателска палатка и избухна в разноцветни пламъци.

Къде е Лайм? помисли Натаниел. *Не го виждам.*

Не знам. Гледай Нуда. Сега той ни е проблемът.

Не знам дали подтикнат от блестящото ми остроумие или просто от неудоволствието да види останките от армията си изклана, но сега Нуда изведнъж се напрегна. От гърба му изригнаха огромни, зелени крила. Първо бавно, мъчещ се заради недостатъците на гротескната си асиметричност, той залитна към ръба на покрива на въртележката, поколеба се като новоизлюпено пиле преди първия си полет, после тръгна. Могъщите крила махнаха веднъж — твърде късно. Вече бе паднал на земята с разперени крила.

Давай, казах. Давай СЕГА.

Паднахме колкото можах по-бързо. Челюстта на Натаниел изтрака здраво заради скоростта на спускането. Докато пикирахме, Натаниел отпусна ограниченията на създанията в Жезъла и го отвори толкова, колкото смееше. Енергиите им изригнаха и се стрелнаха върху гърчещото се тяло като цветете от светлина.

Продължавай, казах. Продължавай. Не оставяй нищо на случайността.

Знам. Това права.

Спускането ни постепенно се забави. Увиснахме във въздуха. Долу бушуваше млечнобял огнен ад: Нуда и въртележката бяха точно в средата му. Жегата извираше навън, напукваше близките стъкла, изгаряше въздуха около нас. Издигнах малък Щит, за да отклоня част от силата. Вибрациите на Жезъла се засилваха, придвижваха се нагоре по ръката ни и се тресяха в черепа ни.

Как смяташ? помисли момчето. *Достатъчно ли е?*

Трябва да е... Не, играй на сигурно. Дай още малко.

Няма да го удържа... Ах!

Бях видял как сянката се издига, усетила движението във въздуха. Бях ни отхвърлил настрани, но Детонацията ни удари, натроши Щита ми и ни уцели отстрани, точно докато се извъртахме. Момчето извика и аз извиках заедно с него — за пръв път в живота си споделях човешка болка. Нещо в чувството — може би тъпата

неподвижност на плътта, това че просто седеше там, приемайки раната — накара през същността ми да преминат вълни на паника. Главата на момчето се люлееше на ръба на безсъзнанието. Пръстите му се отпуснаха около Жезъла; енергиите се прибраха. Сграбчих го по-здраво, завъртях го, запратих яростна бяла светлина под купола и прерязах преследващото ни тяло на Руфъс Лайм. Половинките паднаха разделени на земята. Запечатах внимателно Жезъла. Приземихме се нескопосано сред група палми и саксийни растения.

Момчето бе заето с това да припада. Очите ни се затваряха. Отворих ги насила и накарах същността ми да запищи в ушите му.

СЪБУДИ СЕ.

Размърда се.

Едната ми страна...

Не я гледай. Добре сме.

А Нуда?

Ами... това не е много добре.

През откритото пространство, оттатък множеството пръснати маси за пикник и кошчета за боклук, земята бе нацепена, издълбана. Там, където някога децата се бяха возили на въртележката, имаше един димящ кратер. А в този дим нещо голямо и безформено ревеше, залиташе и викаше името ми.

— Бартимеус! Заповядвам ти, ела тук! Трябва да те накажа за нахалството ти!

Вече изобщо не изглеждаше като човек.

— Виждаш ли как силата ми нараства, Бартимеус, въпреки болката! Виждаш ли как отхвърлям тази жалка дрешка от плът!

Бартимеус... едната ми страна... не я усещам.

Добре е. Не се тревожи за това.

Криеш нещо... Тази мисъл — каква беше?

Нищо. Мислех си, че трябва да станем и да се махаме.

— Къде си, Бартимеус? — викаше силният глас. — Ще те добавя към себе си. Това е чест!

Страната ми е изтръпнала... не мога.

Спокойно. Ще видя дали мога да ни отлеля оттук.

Не, чакай. Ами Нуда?

Той е голямо момче; може да лети и сам, ако иска. А сега...

Не можем, Бартимеус. Не и ако той е...

Той остава. Ние тръгваме.

НЕ.

Опитах се да напрегна енергиите си, за да полетя, но момчето се съпротивляваше активно — мускулите се напрегнаха, волята му се бореше с моята. Станахме наполовина, рухнахме назад сред папратите и останахме облежнати на едно дърво. В това имаше едно предимство: така бяхме скрити от многото очи на Нуда, който сега представляваше една клекнала чернилка, катереща се по ръба на кратера.

Натаниел, идиот такъв! Остави ме да поема контрола.

Няма никакъв смисъл.

Ти, какво...?

Там ли е? Прочетох ти мисълта. Току-що.

О... това ли? Виж, аз не съм лекар. Забрави. Може да греша.

Но не грешаш, нали? Поне веднъж ми кажи истината.

Чу се тайнствено шумолене сред листата. Обърнах главата ни, благодарен за възможността да сменя темата на разговора.

— Ето кой ще ни развесели — рекох бодро. — Кити е тук.

НАТАНИЕЛ

Косата ѝ беше сплътена и разрошена. Едната страна на лицето ѝ бе одраскана. Но Натаниел изпита облекчение да види, че като цяло ѝ нямаше нищо. За пореден път облекчението му се прояви като гняв.

— Какво *правиш* отново тук? — изсъска той. — Махай се.

Намръщване.

— Изведохме хората — прошепна тя. — И не беше лека задача. Виж какво ми направи един от тях. — Тя посочи драскотината. — Хубава благодарност. Както и да е, трябваше да се върна да видя как се... справяте... — Очите ѝ се сведоха към страната на Натаниел и се разшириха. — Какво по дяволите...?

— Според Бартимеус — каза Натаниел иронично — няма нищо тревожно.

Тя се наведе по-близо.

— О, Боже. Можеш ли да ходиш? Трябва да те измъкнем.

— Още не. — След първоначалната болка изтръпването бързо се бе разпространило. Чувстваше се леко замаян, но ако стоеше неподвижен, облежнат на дървото, неудобството беше минимално. Съзнанието му бе ясно или поне щеше да бъде, ако джинът не му се

бъркаше в мислите, опитвайки се да блокира мисълта за нараняването и да влияе на решенията му. Заговори бързо.

— Кити, нападението с Жезъла се провали. Онова нещо е прекалено силно. Пробвах с максималната контролируема сила, но не беше достатъчно. Нуда погълна енергията.

— Добре тогава. — Тя прехапа устни. — Измъкваме те. После отново го обмисляме.

— Бартимеус — каза той, — какво ще стане, ако сега оставим Нуда? Говори честно.

Отговорът на джина бе забавен от страхотен трясък и раздиращ звук някъде иззад тях.

— С времето — рече Бартимеус, говорейки през устата на Натаниел — Нуда ще се отегчи от разнообразните удоволствия на изложбата „Един свят“. Ще обърне поглед към останалата част от Лондон. Ще се храни с хората и така ще увеличава размера и силата си. Нарастването му още повече ще засили глада, докато или градът бъде опустошен, или той се пръсне. Така достатъчно честно ли е?

— Кити — каза Натаниел, — трябва да спра демона сега.

— Но не можеш. Току-що го каза. Дори на пълна мощност Жезълът не успя.

— Казах с максималната *контролируема* сила. Има един начин да се извлече повече енергия от него и това е като се премахнат защитите на Гладстон — заклинанията, които обвързват Жезъла. Цялата — не, почакай, остави ме да довърша — *цялата* му сила ще бъде освободена с един разрушителен замах. — Той ѝ се усмихна. — Мисля, че *това* ще спре Нуда.

Момичето поклати глава.

— Не се връзвам. Кой ще гарантира, че това няма просто да го направи по-силен? Бартимеус, не можеш ли...?

— Има още *един* фактор, който трябва да се вземе предвид в уравнението — рече Натаниел. С известно усилие той вдигна Жезъла и посочи покрива. — От какво е направена тази сграда?

— От стъкло.

— И...

— Ах — веднага се намеси гласът на джина. — Знаеш ли, колкото и да не ми се иска да го кажа, той може и да има право.

— Желязо — каза Натаниел. — Желязо. А Нуда, понеже е дух, не е защитен от него. Ако Жезълът се счупи и всичко се срина върху него... Какво мислиш, Бартимеус?

— Може и да проработи. Но има един малък проблем.

Кити изкриви лице.

— Точно така. Как ще счупиш Жезъла без да бъдеш наранен? Ами падането на покрива?

Натаниел се протегна. Усещаше врата си студен и скован.

— Остави това на мен. Ще се оправим.

Тя го погледна.

— Добре... Чудесно. Тогава ще участвам и аз.

— Не, няма. Защитните Щитове на Бартимеус няма да се разпрострат и над теб. *Нали така*, Бартимеус?

— Тъъ... не.

— Ще се справим — повтори отново Натаниел. Мислите му леко се отклониха; усети как джинът го подтиква. — Виж — каза той, — обут съм с бързоходни ботуши. Ще те настигнем. Просто се измъквай веднага и не спирай да бягаш.

— Натаниел...

— Най-добре тръгвай, Кити. Скоро Нуда ще излезе от двореца и възможността няма да я има.

Кити тропна с крак.

— Няма начин. Няма да позволя това.

Неподчинението ѝ го постопли. Той ѝ се ухили.

— Слушай — аз съм магьосникът. Ти си обикновената. Аз съм този, който *ти* нарежда, нали помниш?

Тя се начумери.

— Сигурен ли си, че ще можеш да използваш тези ботуши?

— Разбира се. Няма проблем.

— Значи ще ви видя и двамата отвън? Обещавате ли?

— Да.

— Да. Сега върви.

Тя се обърна бавно и неохотно. После се върна обратно към него и посегна към врата си.

— Амулетът! Той ще те пази! — Тя му го подаде. Талисманът се въртеше на верижката си. Нефритеният камък проблесна меко.

Натаниел усети огромна умора.

— Не. Това изобщо няма да ми помогне.

В краищата на очите ѝ проблеснаха малки светлинки.

— Защо — защо не?

— Защото — намеси се гласът на Бартимеус — е прекалено мощен талисман. Може да погълне твърде много от енергията на Жезъла и така да позволи на Нуда да избяга. Най-доброто, което можеш да направиш, е да го вземеш, да си го сложиш и да тръгнеш веднага.

Гласът му прокълкна глухо в главата на Натаниел.

Какво ще кажеш?

Не беше лошо.

Той погледна Кити. Тя бе застинала с протегнатия Амулет в ръка. Очите ѝ гледаха изпитателно лицето на Натаниел. Той видя как аурата ѝ грееше навсякъде около тях, откроявайки чисто и ясно всеки детайл — кората на дървото, жилките на листата, камъните и тревата около краката им. Почувства се окъпан от нея. Умората му изчезна.

Отблъсна се от дървото и тупна Жезъла в земята. Той светна като жив.

— Ще се видим по-късно, Кити — рече той.

Тя сложи Амuleта на врата си и се усмихна.

— Ще се видим. С теб също, Бартимеус.

— Довиждане.

После тя тръгна сред дърветата, отдалечавайки се към източния вход, а Натаниел се обърна в другата посока, усещайки как енергията на джина подпомага неговата. Обърна се, за да огледа празното пространство където самотно се влачеше чудовището, което трошеше, късаше и викаше за храна.

Как мислиш, Бартимеус? Да се пробваме ли?

Предполагам, че можем. Нямаме нищо по-добро.

Точно така.

кити

Кити бе почти до изхода, когато чу зад нея да се издига звукът на един глас с повелителен тон. Ревът, който демонът нададе в отговор, разтърси чакъла по пътеката и накара стъклените плоскости на купола да затреперят. В следващия момент тя бутна вратата навън и излезе в студената нощ.

Краката ѝ се тресяха от напрежението; ръцете ѝ бяха слаби и безсилни като в сън. Слезе надолу по стълбите и мина през декоративната градина, препъвайки се в прекопаната земя. Зави бързо покрай ниските живи плетове, докато не стигна до широкото открито пространство на парка.

Светлината от големия Стъклен дворец осветяваше гърба ѝ; виждаше как сянката ѝ се простира пред нея върху тревата. По-далече, по-далече... ако можеше да се измъкне от светлините, в мрака може би щеше да си почине. Насилваше се да върви, но постоянно забавяше скорост, понеже дишането ѝ ставаше все по-плитко, а мускулите ѝ все по-измъчени, докато накрая, въпреки яростта и отчаянието си, тя спря изтощено.

В същия момент усети шум, тъп, глух звук, който сякаш се погълна сам, силен и заглъхващ едновременно. Тревата, на която стоеше, се надигна и се спусна с трепет, който се разнесе в тъмното като вълна. Кити се обърна към Стъкления дворец и се свлече на колене; точно навреме, за да види как оранжевото му сияние бе погълнато от заслепяващо кълбо белота, което се изду нагоре и навън, през границите на купола, разбивайки всеки един стъклен панел, така че парчетата изригнаха в нощта. Белотата скри двореца; разля се през декоративните градини, прекоси останалото пространство и обгърна Кити, събаряйки я назад със силата си. Амулетът на Самарканд падна тежко върху лицето ѝ. Видя го смътно как сияе, засмуквайки бушуващите енергии. Навсякъде около нея имаше страховити пориви. Навсякъде около нея тревата гореше.

После, също толкова внезапно, блъскането спря, въздухът стана студен и неподвижен.

Кити отвори очи; с известна трудност се подпря на лакти.

Беше много тъмно. Някъде, на неопределено разстояние гореше силен пожар, оранжево-червен. На фона му се виждаше сложна плетеница от метал — извит, нагънат и крехък като телена мрежа. Докато я гледаше, мрежата се срина, с лека въздишка потъна в пламъците, които се издигнаха да я посрещнат, облизаха небето и постепенно намаляха.

Кити лежеше на място и гледаше. След малко в тъмнината напълно безшумно започнаха да падат ситни стъклени парченца. След минути земята блещукаше, сякаш бе покрита със скреж.

[1] Със сигурност. Сякаш бе задействала някакъв оркестър от един човек — множество клаксони, камбани и свирки, както и ентусиазирани цимбали между краката му. Шумът бе *оглушителен*. ↑

[2] Естествено така беше и при Нефертити и Ахенатон. В първия момент бяха дългите погледи и срещите край крокодилската яма; в следващия — изкореняваха официалната религия и местеха египетската столица на сто километра в пустинята. Просто едното водеше до другото. ↑

[3] Факарл не беше някой лукав, дърт, говорещ двусмислено джин като Чуй; гордееше се с откровеността си. Все пак *имаше* слабостта да се фука. Ако му се вярваше на всичките истории, човек би си помислил, че той е отговорен за повечето световни забележителности, както и, че е бил довереник на всички видни магьосници. Това, както веднъж отбелязах пред Соломон, беше доста нелепо твърдение. ↑

[4] Стар, исторически факт е, че британските магьосници не се интересуваха от магическо летене, понеже предпочитаха (съвсем мъдро, трябва да се каже) вместо това да се доверяват на механични средства. Но други култури нямаха притеснения да сливат джинове с неодушевени предмети: персийците заложиха на килимите; някои низши европейски култури го направиха с хаванчета, а смелите китайски магьосници дори се пробваха да яздят *облаци*. ↑

[5] N.B. Все още говоря за лицето, не за други бузи. ↑

В девет и тридесет сутринта, точно два дни и пет часа след експлозията в парка Сейнт Джеймс, Временният съвет на британското правителство се събра на извънредна среща. Влязоха в приятната стая на една комисия в Министерство на заетостта, което не беше пострадало от пожарите в Уайтхол. През прозорците се процеждаше бледа светлина. Като хранителен запас имаше чай, кафе и сладки бисквити. Госпожица Ребека Пайпър, която председателстваше, водеше процедурите бързо и ефикасно. Веднага беше обърнато внимание на някои въпроси: осигуряването на фондове за грижи и лечение на пострадалите и отделянето на две военни болници със същата цел. Бе създадена допълнителна комисия, с директен достъп до хазната, която веднага да започне работа по възстановяване на центъра на града.

После дойде ред на въпросите по сигурността. Един младши министър докладва. Беше известно, че още четирима демони хибриди са на свобода; всичките бяха изтикани от градските райони към селските зони. Дяволчета следяха скитането им и избързваха напред да организират евакуации, където се налагаше. Скоро щяха да бъдат съставени експедиционни сили, които да се справят със заплахата. Тази стъпка бе усложнена от почти пълното унищожение на Нощната полиция и изчезването, и предполагаема смърт, на лидера ѝ, госпожица Фарар. Младшият министър се надяваше, че ще бъде създадена нова, изцяло човешка полиция и поиска пълномощия да започне да набира персонал, най-вече сред обикновените хора.

Представителите на обикновените граждани прекъснаха дискусията и поискаха да се реши още един също толкова важен въпрос — изтеглянето на войската от Америка. Те посочиха в подкрепа на позицията си голямата вероятност от бунтове в окупираните държави в Европа и сериозната опасност от нови нападения над Лондон. Намекнаха, че отхвърлянето на това искане би довело до масови стачки и бунтове, които биха засегнали сериозно временното правителство. Мрачната им войнственост разпали страстите у няколко

магьосници, които трябваше да бъдат удържани със сила. Госпожица Пайпър постоянно блъскаше с чукчето по масата и възстанови реда в залата само с помощта на действащия секретар, господин Харолд Бътън. Той надигна глас в подкрепа на каузата на обикновените, цитирайки обширно няколко исторически примера, където разклатени империи са били спасявани от лоялната си армия.

След разгорещен дебат, госпожица Пайпър подложи въпроса на гласуване. С малка разлика в гласовете бе дадено пълномощие за изтеглянето на войската от Америка. Тук представителите на обикновените поискаха почивка, за да могат да съобщят новините на чакащите отвън хора. Даде се разрешение, Временният съвет се разпусна и господин Бътън си поръча още чай.

Кити, която бе наблюдавала всичко това от един стол до прозореца, стана и се измъкна в коридора. Разпалените дебати ѝ бяха докарали главоболие.

Предната сутрин тя беше отклонила предложението на госпожица Пайпър за място в Съвета. Освен, че идеята да седи като равна сред магьосници беше странна, тя знаеше, че не притежава необходимата енергия. Ако можеше да се съди по безкрайните дебати, на които бе присъствала навремето в странноприемница „Жабата“, всеки, който искаше да вземе участие в една по-отворена система на управление, щеше да се нуждае от изключително търпение и издръжливост.

В момента Кити не притежаваше много от нито едно от двете. Но тя предложи името на господин Бътън, като оцелял магьосник с много по-широк мироглед от повечето останали. Чрез връзките си в „Жабата“ тя успя да предложи няколко видни обикновени граждани, чието присъствие можеше да придаде на Временния съвет повече законност. След това поиска да ѝ се даде стая и се оттегли да поспи.

Късно следобед тя се бе събудила и бе отишла обратно в парка Сейнт Джеймс. Промъкна се през временните барикади и навлезе в мъртвата зона, където над огромния кръг твърда, черна, ронлива като изгорял килим земя, висяха паяжини от остатъчна магия. Под обувките ѝ пращеше стъкло. Въздухът бе гаден. Единствено с Амулета на Самарканд, стиснат здраво в ръката ѝ, можеше да се чувства в пълна безопасност.

В центъра на зоната останките от двореца се издигаха на преплетена тъмна купчина на фона на есенната светлина. Подаваха се няколко железни шипа; повечето бяха свързани в сложна тъкан, като гигантски къпини — задръстващи и непреодолими. Ниско над тях висяха магически пари — неподвижни, сякаш слели се със земята. Кити се закашля от парливия им мирис.

Остана там смълчана известно време.

— Толкова за обещанията ви — рече тя накрая.

От руините не последва отговор. Нищо не помръдна. Кити не остана повече. С бавни стъпки се върна в живия свят.

В един часа, когато Съветът прекъсна за обедна почивка, госпожица Пайпър тръгна да търси Кити. Откри я седнала самичка в библиотеката на министерството, прелистваща един атлас от време на време и загледана в нищото.

Магьосницата се стовари срещу нея с ядосано лице.

— Тези делегати са направо *невъзможни* — извика тя. — Невъзможни! Не са доволни от форсирането на нещата в Америка. Чрез тактика, равносилна на изнудване, току-що ме информираха, че сега възразяват срещу това да използваме дяволчета за наблюдение на пристанищата. Въпреки че това очевидно е в национален интерес! Казват, че това „нарушава правата на работниците там“, каквото и да означава *това*. — Тя леко се нацупи. — Това е просташко позъорство! Господин Бътн току-що ги замери с кифличка.

Кити сви рамене.

— Сигурността е важна, но такава е и доверието на хората. Шпиони, наблюдателни сфери — всичко това ще трябва да се промени. А що се отнася до пристанищата, просто ще трябва да победите в спора с тях, предполагам.

— *Сигурна* ли си, че не можем да те убедим да участваш? — попита госпожица Пайпър. — Би била идеалният посредник между нас и... по-крайните групировки.

— Съжалявам — каза Кити. — Изморена съм. Само ще се вбеся. И още преди да падне нощта ще ме изпратите в Тауър.

— Не смятам така! — Госпожица Пайпър сякаш изведнъж се замисли. — Обаче, някои от онези делегати... Идеята е изкушаваща... — Тя разтръска глава. — Какви ги говоря? И така, госпожице Джоунс, виждам, че сте отворили атлас. Това показателно ли е за планове ви?

— Не знам — каза Кити бавно. — Мисля, че може би, след като нещата малко се поуспокоят на Континента, ще замина в чужбина за известно време. Трябва да посетя един приятел в Брюж, а след това ми се иска да попътувам малко, да видя света. Надявам се това да ми помогне да си възвърна здравето. — Тя присви устни и погледна към прозореца. — Вероятно ще отида в Египет. Чувала съм много за него. Не знам. Зависи...

— Няма ли да искате да продължите магическите си проучвания тук? Господин Бътн изразява високо мнение за заложите ви, а и ние страдаме от очевидна липса на таланти в правителството. Можем да ви препоръчаме някои учители.

Кити затвори атласа; в светлината се издигнаха и понесоха спирали от прах.

— Много сте мила, но тази врата е затворена за мен. Проучванията ми винаги са били насочени към призоваването на един определен... — Тя спря. — Имах една определена цел. И преди две нощи Натаниел я постигна вместо мен. Честно казано, просто не знам как бих могла да продължа отук нататък.

В стаята настъпи тишина. Госпожица Пайпър си погледна бързо часовника и извика тихо.

— Почивката почти свърши! Трябва да тръгвам. Един господ знае дали можем да постигнем някакъв напредък този следобед. — Тя въздъхна тежко, докато ставаше. — Госпожице Джоунс, само след една сутрин съм на път да удуша цялата делегация на обикновените граждани. Само след една сутрин! Перспективите едва ли могат да бъдат по-лоши. Наистина не вярвам, че изобщо ще можем да си сътрудничим.

Кити се усмихна и се облегна на стола си.

— Продължавайте да се опитвате — каза тя. — Постижимо е. Не е лесно, но е постижимо. Ще се изненадате какво ще успеете да постигнете.

Умирането беше лесната част. Главният ни проблем бе да привлечем вниманието на Нуда.

Стояхме двамата в нашето едничко тяло, точно под средния купол. Тук трябваше да го примамим, в епицентъра, на мястото с най-много желязо. Но Нуда беше прекалено голям, прекалено шумен, прекалено объркан и разстроен, за да бъде подмамен лесно. Кандилкаше се напред-назад върху бъркотията си от крайници, тъпчеше маси и детски катерушки и тикаше напосоки дървета в зейналата си паст. Вършеше тази сериозна работа с възхитителна отдаденост и нито едно от очите му не беше обърнато към нас.

За летене вече не можеше да става и дума. Дори подскачането би било прекалено. Повечето от останалата ми енергия отиваше да поддържам момчето изправено. Ако го оставех сам, щеше да рухне на пода.

Така че останахме там, където си бяхме и изкрещяхме. Или поне аз го направих — по онзи начин, който задейства лавините в Тибет^[1].

— Нуда! Това съм аз, Бартимеус Сакр ал-Джини Н'горсо Могъщия и Змията на сребърните пера! Водил съм хиляди битки и съм ги спечелил всичките! Унищожавал съм далеч по-велики създания от теб! Рамутра избяга пред моето величие. Чуй се сви в пукнатина в земята. Хопо Гръмотевичната змия глътна собствената си опашка и така се погълна сам, вместо да изпита яростта ми! И така, сега призовавам теб. Ела и се изправи срещу мен!

Никакъв отговор. Нуда усилено дъвчеше някои от експонатите от Пещерата на препарирането. Момчето си позволи да опита да мисли.

Това брои ли се за провокация? Беше си чисто и просто явно фукане, нали така?

Слушай сега, провокация е всичко, което предизвиква или подстрекава врага и... О, виж какво, не проработи, нали? Времето ни изтича. Още няколко стъпки и ще излезе навън.

Нека опитам аз. Момчето си прочисти гърлото.

— Проклет демон! Ти срещна смъртта си! Трептящият огън те очаква! Ще пръсна гнусната ти същност из тази зала като... тъъ, като маргарин на много дебел слой... — Поколеба се.

Дааа бе... Не съм сигурен, че ще схване аналогията. Няма значение, продължавай.

— Проклет демон — ела при мен!

Жалкото беше, че гласът на момчето бе отчайващо слаб и продължаваше да отслабва. Едва го чувах аз, да не говорим за Нуда. Но завърши с едно много ефикасно допълнение, по-точно мълния от Жезъла, която силно бодна Нуда в задните части. Големият дух отвърна с рев. Надигна се, крайниците му трепереха, очите му ни търсеха. Моментално запрати множество мълнии, разбиващи всичко наоколо. Мерникът му бе скапан.

Една или две паднаха на няколко метра от нас, но ние останахме непоклатими. Не помръднахме.

Силният глас:

— Бартимеус! *Виждам те...*

Момчето прошепна нещо в отговор, прекалено слабо, за да се чуе. Но аз прочетох мислите му и изрекох думите вместо него.

— Не! Аз съм Натаниел! Аз съм твоят господар! Аз съм твоята смърт!

Пореден взрив от бяла енергия прободe същността на Нуда. В тежкия си гняв той метна една препарирана мечка настрани. Тръгна, пълзейки, към нас — огромна сянка, чужда за този свят, откъсната от другия, скриваща светлината.

Ето това се казва добра провокация, помисли Натаниел.

Да, не беше лошо. Добре, изчакай докато се надвеси над нас и тогава ще счупим Жезъла.

Колкото по-дълго отнеме, толкова по-добре. Кити...

Тя ще се измъкне, не се тревожи.

Силите на момчето намаляваха, но решителността му оставаше непоколебима. Усетих как призовава всичките си сили. Твърдо, спокойно, мърморейки си под носа, той започна да отпуска връзките, които удържаха Жезъла на Гладстон. И изведнъж, надеждите на затворените вътре същества се събудиха: те забутаха, напъваха, притискаха оставащите магически брънки, отчаяно стремейки се към свободата си. Без помощта ми Натаниел нямаше да може да ги

контролира — щяха веднага да изригнат. Но Нуда все още не беше там, където го искахме. Задържах Жезъла на място. Сега трябваше единствено да чакаме.

Според някои^[2], героичната смърт е възхитително нещо. Никога не съм бил убеден от този аргумент, най-вече защото, независимо колко готин, стилин, хладнокръвен, невъзмутим, мъжествен или предизвикателен си, в края на краищата и ти ще умреш. Това е твърде неотменимо за моя вкус. Направил съм дълга и успешна кариера като съм офейквал в решителния момент. Затова сега, когато Нуда ни връхлиташе в онази огромна гробница от желязо и стъкло, със значително съжаление осъзнах, че всъщност нямах тази възможност за отстъпление. Бяхме обвързани с момчето, моята същност и неговата плът. Отивахме си заедно.

Що се отнася до такива съмнителни неща като последна битка, най-близко до това състояние съм бил с Птолемей — всъщност той го предотврати на косъм с последното си действие. Предполагам, че ако старият ми господар можеше да ме види, вероятно щеше да одобри. Тази работа беше точно като за него: нали знаете — човек и джин обединени, работещи заедно като един и т.н., и т.н. Проблемът беше, че бяхме приели това малко прекалено дословно.

Бартимеус... Мисълта беше много слаба.

Да?

Ти беше добър слуга...

Какво може да се отговори на подобно нещо? На фона на приближаващата смърт и 5000 години кариера на несравними постижения, отиваща към своя край? Подходящият отговор, честно казано, е някакъв груб жест, последван от възможно най-шумното изпърдяване с уста, но отново бях поставен в затруднено положение — това, че се намирах в тялото му, правеше изпълнението прекалено неудобно^[3]. Така че, изморено, искайки ми се да имаме някой сълзлив саундтрак, аз се включих в играта.

Е, ъмм, и ти беше екстра.

Не казах, че си бил съвършен.

Какво?

Изобщо. Нека си го кажем честно, като цяло успяваше да оплескаш нещата...

КАКВО? Проклет нахалник! Да обижда в такъв момент! Пред върхлитащата смърт! Виж го ти!

Метафорично навих ръкави.

Е, щом ще си говорим откровено, нека ти кажа, приятелче...

... затова ще те освободя веднага.

А?

Но не бях сгрешил. Знаех, че не бях. Четях му мислите.

Не ме разбирай погрешно...

Мисълта му беше накъсана, мимолетна, но устата му вече мърмореше заклинанието.

Просто... трябва да счупим Жезъла в точния момент. Ти го удържаши цял, но не мога да разчитам на теб за нещо толкова важно като това. Писано ти е да го оплескаши някак си. Най-добре ще е... най-добре ще е да те освободя. Това автоматично ще задейства Жезъла. Така ще знам, че е станало както трябва.

Унесе се. Вече му беше трудно да остане буден. Енергията му изтичаше безпрепятствено от едната му страна, но с последно усилие на волята, той продължи да изрича необходимите думи.

Натаниел...

Поздрави Кити от мен.

В този миг Нуда се надвеси над нас. С отворени усти и устремени надолу пипала. Натаниел завърши Освобождаването. Тръгнах си. Жезълът се счупи.

Типичен господар. Чак до края не ми даде шанса да си отворя устата. Кое то е жалко, защото в онзи последен миг ми се искаше да му кажа какво мислех за него. Но все пак, тъй като в онази част от секундата ние бяхме във всяко отношение едно цяло, смятам, че той така или иначе знаеше.

[1] Ако се крещи от *Непал*. Толкова силно беше. ↑

[2] Обикновено онези, на които не им се налага да го правят. Първо ми хрумва за политиците и писателите. ↑

[3] Ами, опитайте се да си направите груб жест на самите себе си. Просто не върви, нали? ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.